

DOMÁCNOST BOŽÍ díl 1. svazek 1.

Vnitřním slovem obdržel a napsal

Jakob Lorber

Překlad z němčiny podle třetího vydání z r. 1923
ze sbírky spisů vydaných

Novosalemskou společností

v Bietigheimu ve Württembersku.

Prvé vydání.

Nákladem Kruhu přátel Novosalemského světla, Brno, Vyškov 1940

Předmluva.

Za všech dob byli čistí, Bohu oddaní lidé, kteří slyšeli ve svých srdcích hlas Boží. Známe všichni mnohá místa ve Starém Zákoně, kde prorok praví:

„I stalo se slovo Hospodinovo ke mně. „Také Nový Zákon podává mnohé, co vděčí za svůj vznik zjevení (například Zjevení Janovo). V dobách poapoštolských církevní otcové, jako Hieronymus a Augustin, později středověcí mystikové, Bernard z Clairvaux, Tauler, Suso, Tomáš Kempenský a jiní kladli velkou váhu na vnitřní zjevení. Také Jakub Böhme (kolem roku 1600) a Emanuel Swedenborg (kolem roku 1700) psali na základě vidění a intuicí, - leč Böhmeho a Swedenborga nelze nazvat proroky ve smyslu starozákonním, ježto oni neměli vnitřního slova. Pravými posluchači vnitřního slova byli naproti tomu strassburský kupec Rulmann Merswin, jenž kolem roku 1350 napsal „Devět skal“, severoněmecký superintendant J.W.Petersen (kolem roku 1700); písař díla „Tisícero otevření ducha“ a Jan Tenhardt v Norinberku, jenž kolem roku 1712 vydal dokonce „Poučení o vnitřním slově Božím.“

Mnohem významnější nežli spisy posledně uvedených tří osvícených mužů božích jsou však mocná zjevení, která moderním lidem byla dána štyrským zřecem a prorokem Jakubem Lorberem. Skrze tohoto prostého a duševně čistého muže dal Bůh v letech 1840 – 1864 lidstvu všeobšáhle, Písmo svaté doplňující, potvrzující a vykládající Nové Zjevení Svě božské vůle, Svěho věčného světového plánu, Svých cílů s lidmi a Svě všemocné nauky lásky.

Jakob Lorber se narodil 22. července roku 1800 v obci Kaniša u Mariboru ve Štyrsku, kde jeho otec, jenž jako kapelník hudební společnosti dlel občas za výdělkem též v cizině, - měl a obdělával dvě vinice. Matka Jakobova byla žena velmi inteligentní a Inula velkou láskou ke svému prvorozeni.

Jakobovi bylo již devět let, když přišel do farní školy v Jaringu, kde ho učitel vesnické školy vyučoval též hudbě, zejména hře na housle, na klavír a na varhany.

Roku 1817 navštěvoval Jakob učitelský ústav v Mariboru nad Drávou a roku 1818 na popud kaplana, jenž byl upozorněn na Lorberovy schopnosti, započal studium na gymnasiu v Mariboru. Vystudoval tu 5 tříd s dobrým prospěchem, odebral se roku 1824 do Štyrského Hradce, aby zde pokračoval ve studiích. Ale vzhledem k tomu, že mu bylo zatěžko vydělávat si svůj denní chléb ve velkém, cizím městě, opustil brzy dráhu studijní docela a zastával po 5 let místo domácího učitele. Roku 1829 se však Lorber vrátil, opět k učitelství, chtěje si zajistiti životní postavení a účastní se vyššího kurzu pro učitele na hlavních školách, nabytí dobrého závěrečného vysvědčení. Když se však roku 1830 ucházel o učitelské místo a nevedlo to hned k cíli, vzdal se Lorber znovu znechucen, a navždy tohoto životního plánu.

Nyní se věnoval úplně hudbě a po krátké době přivedl to v ní tak daleko, že našel jako učitel hudby skrovnou obživu. Hrál obzvláště velmi dovedně na housle a získal si, zejména šťastným napodobením všeobecně obdivovaného Paganiniho, uznání obecnosti.

Ačkoliv Lorber bral své umění velmi vážně, cítil se také přitahován k jiným směrům. Mocná touha po hlubším vniknutí do tajemství stvoření pudila ho mezi jiným ke zkoumání oblohy ale- spoň dalekohledem, ač k vědeckému studiu astronomie mu chyběla důkladná znalost matematicky.

V jeho bytosti se však zračila především jistá zvnitřnělost. Čítal se zálibou díla spisovatelů, pojednávající o věcech transcendentálních (nadsmyslových), například díla Swedenborga, Jung – Stilingova, Jakoba Böhmeho a Justina Kernerova.

Z této četby si však neučinil vlastní studium, neboť to nebylo jeho úkolem.

Ponenáhlu se u něho dostavovaly též významné sny, z nichž některé považoval dokonce hodné záznamu.

Tak bylo Lorberovi již čtyřicet let, aniž by byl vlastně dosáhl pevného postavení. Nyní mu konečně bylo nabízeno. Neočekávaně obdržel nabídku z Terstu, aby v tamním divadle převzal místo druhého kapelníka. Přijal je a chystal se na cestu; ale jeho život náhle vzal zcela jiný obrat,

15. března 1840 zrána o 6. hodině – jak později vyprávěl – když se po své ranní modlitbě chystal opustit lůžko, uslyšel vnitřně v krajině srdeční hlas, jenž k němu zvolal: „Vstaň vezmi písátka a piš!“ Lorber neprodleně uposlechl tohoto tajuplného rozkazu, rychle se oblékl a chopil se pera. A od této hodiny, odřeknuv znovu nabízené mu místo v Terstu, sloužil tomuto vnitřnímu

hlasu, který pak nazval „živé slovo“, více než čtyřicet let až do své smrti v pokoře a nedostatku s obětavou ochotou a věrností, jako horlivý tajemník Páně.

Jeho nejbližší přátelé, jimž se svěřil s touto mimořádnou událostí, byli nad tím v nejvyšší míře užaslí, ano v prvním okamžiku měli vážnou obavu o duševní stav tohoto muže, jehož si velmi vážili.

Často byl pak ten neb onen ze zasvěcenců přítomen jako svědek jeho tajemného psaní, a brzy byli moudrostí toho, co Lorber psal lépe poučeni. Při tom Lorber seděl klidně u svého stolu, nemaje u sebe ani knihy, ani jakékoli pomůcky a pohyboval mechanicky obrácen zcela do sebe mírnou rychlostí perem, aniž by však činil přestávky k přemýšlení anebo něco zlepšoval na napsaném, úplně jako ten, jemuž něco někdo jiný diktuje. Zdalo se, že to, co psal, budilo málo jeho účast; když však pero odložil a přečetl přítomným snad důvěrným přátelům co napsal, tu se mnohdy hlasitě lásku Boží, hlubokým pohnutím rozplakal.

Poslyšme, co o tomto vnitřním hlasu 16.5.1858 sděluje na dotaz jednoho přítele: „Co se týče toho, jak se slyší vnitřní slovo, mohu, mluvě sám o sobě, říci jen velmi málo anebo ne o mnoho více, nežli jen to, že nejsvětější slovo Páně slyším vždy v krajině srdeční jako nejvyšší zřetelně vyslovenou myšlenku, jasně a čistě jako vyslovená slova. Nikdo, sebeblíže u mne stojící, nemůže něco z nějakého hlasu slyšet; nicméně pro mne však zní tento hlas milosti jasněji nežli každý sebehlasitější hmotný tón.“

Ještě snáze se mu diktovalo, co uvnitř slyšel. Při tom seděl vedle písíciho, hledě klidně před sebe a nikdy se v stejnoměrném toku řeči nezarazil a ani jediné věty ba ani jediného výrazu neměnil; a kdykoliv jeho diktát byl náhodou na kratší či delší dobu přerušen, mohl v něm takřka mechanicky ve správné souvislosti pokračovati, navazuje opět a ihned na posledně napsané slovo, aniž by blíže pročetl, co již bylo napsáno

Své denní písácké poslání začínal obyčejně hned ráno před snídaní, které se ve své horlivosti nezřídka ani nedotkl, a teprve potom šel za svým skrovným výdělkem učitele hudby. Jen dvakrát přerušil toto své tiché, pravidelné zaměstnání, když v letech 1845 a 1846 dlel v Horních Korutanech u svých dvou bratrů a roku 1857, když konal jako houslista okružní cestu po některých korunních zemích Rakouska; vždy se však navracel do Štyrského Hradce k svým obvyklým pracím.

Lorber cítil, že se tímto rozptylujícím vedlejším zaměstnáním příliš oddaloval tomu, co považoval za své vlastní životní povolání. Proto se ho zcela vzdal a spokojil se s tím, že si na své živobytí vydělával vyučováním hudby a laděním klavírů. Tento výdělek však přes skrovné potřeby Lorberovy později, už nedostačoval, jelikož Lorber pro daleké pochůzky s tím spojené byl již příliš churavý. Tu pak blahodárně vypomáhaly dobrovolné přátelské dary, tím spíše, že Lorber nikdy nedostal honoráře za své četné spisy, jež byly vydávány za jeho života bez uvedení jeho jména za velkých obětí jeho přátel.

V zimě roku 1863-64 začal Lorber churavěti zjara poté se za krátkou dobu poněkud zotavil, ale 13. srpna se jeho pozemský život ukončil k nehlubší lítosti jeho přátel.

Z objemných spisů Jakoba Lorbera jest „Domácnost Boží“, vedle 10 svazkového Evangelia Janova nejvýznačnější. V mocné řeči rozvinuje velkolepé, nejvzdálenější hlubiny a výšiny objasňující obraz světového plánu a světové budovy Boží v dějinách stvoření a v pradějinách lidstva až po Noema a Abraháma. Původní rukopis Lorberův „Domácnost Boží“ se podle všeho žel ztratil. Novosalemské nakladatelství má jen dobrý, doslovně přesný opis Lorberova přítele Anselma Hüttenbrennera. Na základě toho pramene jsme vypracovali nově toto vydání.

V naději, že jsme s pomocí Otce nebeského pořídili nové vydání ke spokojenosti všech čtenářů, přejeme si, aby se tomuto nádhernému dílu také nadále dařilo, aby přivedlo hodně mnoho lidí k Božímu milujícímu srdci Otcovu.

Všem přátelům, kteří peněžní obětí umožnili tento novotisk, jakož i našim věrným spolupracovníkům srdečný dík!

Bietigheim, Württemberg v listopadu 1923.
Vydavatelé: Otto Zluhan, Walter Patenge.

Předmluva Páně.

Písař tohoto díla vážně hledal a našel, co hledal. Prosil, a bylo mu dáno; a jelikož tloukl na pravé dveře, byly mu otevřeny a skrze něho také všem, kteří jsou dobrého srdce a dobré vůle. Těm však, kteří tu hledají, bádají a kritizují ne srdcem, nýbrž vždy jen svým domněle čistým světským rozumem a místo aby zatloukli na živé jméno věčného Dárce všech dobrých darů, tlukou na tvrdou a mrtvou skořápku hmoty, nebude dáno a otevřeno. Neboť Duch Páně Se nezjevuje nikdy rozumem rozumných světa, nýbrž jen v prostotě a skrze prostotu srdce těm, kteří před světem rozumných platí a bývají známi jako blázni; leč rozum moudrých světa vezme před prostotou oněch bláznů v krátké době za své.

Kdo toto dílo bude čísti s pokorným a věčně věřícím srdcem, tomu se z něho dostane všeliké milosti a požehnání a pravého Autora v tomto díle nezneuzná. Čistě rozumové kastě jest však beztoho jedno, čte-li Daniela, či Sir Waltera Scotta, či Rousseaua, anebo Hegela; neboť rozum světský bere vše světsky a výše stojící sdělení shora považuje za pouhý sebeklam neučených, ale od přírody na fantazie bohatých lidí, kteří by rádi svými mystifikacemi za něco platili a něčeho dosáhli, protože na cestě čistě rozumové nemohou ničeho dosáhnouti, neboť tato cesta jim nutně chybí!

Avšak ať to nikoho nesvede! Jak často již byla čtyři evangelia podezírána; jsou proto v srdcích opravdových vyznavačů Boha méně cenná?! Jak často jsem byl již Já Pán a Dárce života a každého z něho vpravdě prospěšného daru, prohlášen světskými mudrci za pouhého člověka, za magnetizéra, také za podvodníka a také již za čistě vybájenou osobu a jsem do této chvíle miliony lidí takto prohlašován! A přece to ty ostatní miliony lidí nezmate. Tito jako usku-tečňovatelé a nikoli jako pouzí posluchači Mého slova viděli v prostotě svého srdce, že Ježíš z Nazaretu byl více, nežli zač Ho mnozí učenci světa považují, anebo vůbec nepovažují. Proto se při tomto díle nikdo nedrž úsudku světa, který vyvyšuje jen to, což jeho jest, nýbrž drž se jedině hlasu srdce prostých! Prostí podají každému před očima dobrého Dárce správný úsudek. Rozum mudrců světských najde tu však nejlepší příležitost, aby na to mnohonásobně narážel. Blaze mu, neztroskotá-li se při tom úplně!

Kdo toto dílo čte a považuje je sice za duchovní vnuknutí, není mu však jasné, „zda pochází od nějakého nižšího, či vyššího ducha“¹, ten je ještě silně slepý a pokrývka rozumu světského zahaluje ještě mocně zrak jeho srdce.

Kdo ve Mne živě věří, tomu jistě není cizí Má síla, dobrota a nejúplnější moudrost, a poznává a musí poznati, že Já mám zajisté nadbytek síly a moudrosti a tam, kde vzdělávám pole Já, dovedu z něho nepřítelé jistě na věky zahnat; neboť Já a satan jsme ještě nikdy v jedné brázdě pluh nevedli! Rozum zništěného světa, ježto je sám temný, nespátřuje žel nikde nic jiného nežli temnotu v očích těch, které vyučuje a vychovává Otec, se jeví vše zcela jinak, neboť vpravdě čistým a osvíceným je vše čisté a dobře osvětlené.

Těm však, kteří praví, že tomuto dílu, aby se mohlo považovati za dílo dané shora, chybí prostota, klid, rozhled a jistá hloubka v celkovém světovém názoru², budiž zcela krátce pouze řečeno, aby se napřed ve svém srdci přesně zkoumali, zda snad právě jim nechybí to, co postrádají v tomto slově. Ostatně dali zde posudek proto, aby jako evropští učenci přece jen také něco řekli o tomto díle, aniž vnikli do jeho úplné hloubky; neboť k tomu je zajisté zřejmě více třeba nežli sotva jediného zběžného přečtení jednoho oddílu tohoto díla.

Copak rozumí tací čtenáři prostotou? Já však myslím, že spis, který přes zcela nutnou, pro omezený lidský zrak tajemnou hojnost a hloubku toho co podává, je napsán tak, že mu mohou zcela dobře rozuměti dokonce i děti, které dovedou jen trochu čísti a nad abecedu a násobilku mysliti, přece jen právem nepostrádá jisté prostoty. Obrazy a řeč však nevyžadují věčně nikdy prostoty Písma, nýbrž jen nadaného porozumění sebestopšího srdce a snadného vyznání se v takovém Písmu; vše ostatní však – jako : stará nemotorná řeč a několik tisíc let stará příslušná podobnost – je právě tak málo prostotou jako světský rozum světských mudrců. Co je tu podotčeno o žádoucím klidu a rozhledu a požadované hloubce v celkovém světovém názoru toho všeho jest v tomto spise tím více, čím se toho kritizující rozum domnívá postrádati; neboť

¹ Tato poznámka Páně se vztahuje na úsudek daný v tomto smyslu jistým učencem. Poznámka vydavatele originálu.

² Vztahuje se taktéž na úsudek, který o tomto rukopisu podal jiný vysoce postavený německý učenec. Poznámka vydavatele originálu.

to, co srdci dodává klidu, musí zajisté samo míti klid v hojnosti. Rozumu to ovšem klidu dáti nemůže, poněvadž rozum není schopen klid pojmouti a proto v Písmu nemůže právě tak nějaký klid nalézt, jako nějaká řeka, dokud nedosáhla nejhlubší hlubiny mořské. Kdyby se však rozum světských mudrců dovedl pokořiti a sestoupiti se své domnělé výše do prostoty plné životní komůrky srdce, pak by z tohoto klidu již také v tomto spisu našel onen postrádaný klid a nejuplněnější rozhled právě v tomto klidu. Dokud se však rozum jako větrná korouhvička na špičce věže pozemské moudrosti neustále na všechny strany sem a tam otáčí všelikými větry pochybnosti, nemůže ovšem nikde nalézt klidu, kterého nemá sám, a tedy také ne onoho navyklého rozhledu, kterého používá na své větrné výši.

Postrádáte-li však někdo v tomto díle určité hloubky celkového světového názoru, tomu buď předem řečeno, že Dárci tohoto spisu také naprosto nešlo o to, aby tímto spisem rozvínoval u těch, kteří jej budou v pravém klidu a prostotě srdce čísti jako to, co vlastně jest nějaký takový názor, který jest žel, nyní již mezi lidmi až příliš rozšířen, nýbrž šlo Mu jen o to, aby probudil zbožnou a vděčnou mysl a z ní probudil a trvale oživil živou víru a pravou lásku k Bohu a k bližnímu.

Za druhé však ti, kdož čtou tento spis z opravdové mysli, přece jen dosáhnou dostatečné hloubky lepšího světového názoru bez přičinění učenců, kteří se svými marnivými rozumovými pokusy věčně nikdy nedostanou do oněch pravých hlubin celkového světového a všesvětového názoru, jakého mohou praví čtenáři nabýti jen v tomto spisu – nehledíc ani k jiným a pozdějším spisům, v nichž se abychom tak řekli dosti srozumitelně a podrobně rozvinují a odhalují Slunce a s ním hmotně a duchovně všechny Soustavy planet, Sluncí i Centrálních sluncí.

Je-li však v nějakém spisu dostatečně jasně vylíčen jak hmotný, tak zejména duchovní vývoj všech od prvopočátku stvořených věcí tedy téměř již po věčně trvajícím sledu času a stavů a nachází-li někdo přesto příliš málo hloubky v tomto domněle nedostatečném světovém názoru, - věru, pak už asi nebude ani ve všech nebích nějaké oční masti, kterou by se tací badatelé mohli zbaviti své velmi politováníhodné krátkozrakosti!

„My, prostí a rozumově slabí milovníci Boží,“ tak mohou plným právem říci všichni praví čtenáři tohoto díla,“ kteří jsme sice mimo univerzitu Boží v našem srdci nenavštěvovali nikde nějakou jinou univerzitu ani v Paříži ani v Jeně a v Göttingách přece jen nebudeme měnit se vší vaší proslulou moudrostí světskou; neboť naše stálé zření v hlubinách velkých stvoření našeho svatého Otce jest nám milejší nežli vaše tisícileté bádání se zastřeným zrakem. Jak daleko sahají vaše dalekohledy a vaše matematické čáry, můžete seznati z vašeho kalendáře, a vaše cesty nejsou nám cizí; ale vyměřiti jak daleko sahá jasná zření našeho v Bohu spočívajícího srdce, na to budou asi vaše roury a matematické čáry zajisté příliš krátké a příliš málo matematické!“

Kdo tedy chce čísti toto dílo s opravdovým prospěchem pro svou duši, ať je čte ve vší prostotě svého Bohu odevzdaného srdce a nedělá nad nimi cenzora podle světského lidského způsobu, nýbrž stále jen velmi starostlivého hospodáře svého srdce; tehdy v tomto díle nalezne ve vší hojnosti vše, co několik málo vysoce učených čtenářů žel nenalezlo.

A nyní veškeré požehnání a všeliká milost opravdovým čtenářům, kteří jsou čistého srdce a dobré vůle! Amen.

* * *

Tiché pohroužení.

Přijato skrze J.L. 26.7.1840

Dříve ještě, nežli přistoupíme k Mé „Říši“, budiž vám dána píseň, podle jejíhož tajuplného způsobu máte se v duchu a v pravdě modlit; neboť kdo to nedovede, ten pro Mé Království není *ještě způsobilý*. Proto je třeba učiniti vám o tom krátké sdělení; tato krátká píseň má vás tomu naučit:

Hlas těla, šelestění dechu,
nedojde nikdy Mého slechu;
o modlitbu retní nepečujte,
jí Mně prosby nikdy nesdělujte.

Kdo zatouží se Mnou mluvit,
v srdci snaž se tomu učit
na zemi, na hvězdách: všude, pilně;
- jiná cesta povede ho mylně.

Když někdy hlasitě mluvívám.
jen k srdcím tvrdým tak činívám.
Nejraději mluvívám vždy s vámi
v posvátném vánku tichého vání.

Chcete-li proto Má slova slyšet,
nesmíte nikdy hlasu se držet;
v srdci vždy slova musíte tvořit,
do jeho nitra zřít – a se vnořit.

Veźměte na příklad: „Otče náš“,
slabší a slabší hlas budiž váš,
nakonec, hlasu však zachovejte,
pohnutí ducha poslouvejte.

Slova budou z ducha vycházet,
jak ozvěnou tiše přicházet.
Že zlý začátek, snad už víte,
neustanete-li zvítězíte. -

Dítě musí mluvu školiti,
chce-li vůli svoji sdělit;
tak to bývá též i s vnitřním hlasem,
jenž se vyškolí – návykem a časem.

Při všem je třeba školou projít,
má-li se k cíli zdárně dojít
Stane-li se, co se vám tu radí,
pak k chápání ducha nic nevadí

Toho-li v sobě docílíte,
rádi se také pomodlíte
proste pak v duchu snažně a čistě,
Já už vás také uslyším jistě.

Když duch váš začne pak zdatně,
též jazyk ohýbat obratně,
zřetelně, jasně vše vyslovovat,
můžete-li se Mne pak dotazovat.

Dle síly čisté lásky vaší
v srdci posvátné vzněty raší;
bádejte pak odevzdaně tiše
zvěstování vůle Boží s výše.

Jasně, a zřetelně pak povím vám,
že jen skromnou mám žádost k vám:
Rozsévajte símě, dané Pánem,
a čiňte tak v každé době – Amen.

Píseň tuto dal vám ten, který je Svatý, Svatý, Svatý Amen, Amen, Amen!

Výstraha nebeského Otce Svým dětem.

15. března 1840

Takto pravil Pán ke mně a ve mně (Jakobu Lorberovi) pro každého, a jest to pravdivé, upřímné a jisté:

Kdo chce mluvit se Mnou, ať přijde ke Mně, a Já mu vložím odpověď do srdce; ale jen čistí, jejichž srdce jest naplněno pokorou, uslyší zvuk hlasu Mého.

2. A kdo před veškerým světem Mně dává přednost, Mne miluje jako něžná nevěsta ženicha svého, s tím budu kráčet ruku v ruce. Ten Mne vždycky uzří jako bratr bratra, jako Já jsem ho již od věčnosti zřel, dříve ještě nežli byl.

3. Nemocným však řekni ať se v nemoci své nezarmucují, nýbrž, ať se vážně obrátí na Mne a důvěřují zcela Mně. Já je potěším a proud nejdrahocennějšího balzámu se vyleje do jejich srdce a nevysychající pramen věčného života se v nich stane zjevný; budou uzdraveni a budou občerstveni jako tráva po bouřlivém dešti.

4. Těm, když Mne hledají, řekni: Já jsem Ten pravý Všude a Nikde. Všude jsem kde Mne milují a zachovávají Má přikázání, - nikde však, kde se ke Mně pouze modlí a Mne uctívají. Zda není láska více nežli modlitba a zachovávání přikázání více nežli uctívání?! Vpravdě, vpravdě pravím tobě: Kdo Mne miluje, ten se modlí ke Mně v duchu, a kdo Má přikázání zachovává, ten jest, kterýž Mne v pravdě uctívá! Přikázání Má nemůže však zachovávat nikdo jiný nežli jenom ten, kdo Mne miluje; kdo Mne však miluje, ten nemá již žádného jiného přikázání nežli jen to, že Mne miluje a Mé živé slovo, které jest pravým věčným životem.

5. Slabým oznam z Mých úst: Já jsem silný Bůh. Ať se obrátí všichni na Mne. Já je zdokonalím. Z lovce komárů učiním krotitele lvů, a bázlivi zničí svět, a silní této Země budou rozptýleni jako plevy.

6. Tanečnickům a tanečnicím řekni bez ostychu, že jsou vesměs satanem zle uchvázeni. Drží je všechny totiž za nohy a točí se s nimi rychle ve vířivém kruhu, aby je tím skrz naskrz pojala závrať a nemohli ani státí, ani jítí, ani sedětí, ani spátí, ani odpočívati, ani vidětí, ani slyšetí, ani hmatati, ani čichati, ani chutnati, ani vnímati; neboť jsou jako mrtví, - proto jim nemůže býti rady ani pomoci. A kdyby se chtěli ke Mně obrátiti, dařilo by se jim jako tomu, kterého by vzal silný za nohy a rychle jím v kruhu kol sebe otáčel.; a kdyby také vzhlédl k nebi, nespátí by Slunce, nýbrž jen světlý pruh, který by ho oslepil, aby pak zavřel oči a vůbec již nic nemohl vidětí.

7. Čí tělesné oko jest slepé, tomu jest ještě otevřen zrak ducha; kdo však oslepne na duchu, zůstává slepý věčně!

8. Hráčům řekni, že prohrávají především svůj život a potom však vše, co jim bylo k němu dáno. Neboť hra je studánka plná jedovatého neřádu; hráči se však domnívají, že je to skryté zřídlo zlata. Proto se v něm denně rýpají, srkají do chřípí morový dech, skrz naskrz se otravují a místo domnělého zlata nacházejí věčnou duchovní smrt.

9. Ti kdož mají Písmo a nechtou ho, podobají se žíznivému u studánky, v níž je čistá voda, které však pít nechtějí, buď z jisté duchovní vztekliny, podobni vzteklým psům, kteří místo aby vstrčili své čumáky do vody a se pozdravili, kousají, do nejtvrděších kamenů aby uhasili palčivou žízeň, anebo též bezpochyby z jisté vlašné lenivosti, a proto si k utišení žízně nechávají raději podávati od několika známých lenivých sluhů z nejbližší louže zapáchající bahno, aby pak všichni bídně zahynuli.

10. Záletníkům a záletnicím pak řekni: Kdo kráčí v těle, ten kráčí v smrti a jeho chtíč bude brzy v pokrm červů přetvořen. Jen kdo kráčí v duchu, přijde k Světlu, Prazdroji všeho života; jeho podíl potrvá na věky a věčně se bude rozmnožovati.

11. O módě řekni vážně, že budou před svým nejvyšším Soudcem nazí státí. Jejich nádhera pomine jako pěna; jejich vládychtivost a nádhera bude v nejnižší otroctví proměněna budou se muset za svou pošetilost věčně stydětí. Zda není velkým pošetilem ten, jenž si usmyslí, že bude pozlacovati hromadu smetí a drahokamy však místo do zlata dá zasaditi do nejspinavějšího bláta. Ó, že těch šilenců je nyní ve světě tak příliš mnoho! Světlo považují za tmu, a tmu za světlo!

12. Na východě již stojí hvězda, která bude raziti dráhu Orionu, a oheň Velkého Psa je všechny stráví; a Já vrhnu velké množství Hvězd z nebe na Zemi, aby zahynuli všichni zlosynové, a Všude zasvítilo Moje Světlo.

13. Já, Jehova, Bůh od věčnosti, Pravdivý a upřímný do posledního varování. Amen.

14. Tobě, jenž jsi toto špatně napsal, platí toto především, potom však všem ostatním. Amen. Toto praví První a Poslední. Amen

* * *

Kapitola 2.

Příkázání Páně lidem.

16. března 1840

Takto pravil Pán ke mně a ve mně pro každého; a jest to pravdivé, upřímné a jisté:

Ty jsi Lot ze Sodomy; hled' však, aby ses ve smilstvu nezadusil a tvým podílem se nestalo dědictví nevěstky; neboť jsi jako žádný před tebou a po tobě. Jako člověk jsi zcela v těle a v jeho rozkoši a jako duch jsi zcela volný s otevřenýma očima a s otevřenýma ušima. Svě tělo pošpiňuješ blátem a nad tvého ducha se vylévají proudy světla; tvé tělo jí se sviněmi, když je tvůj duch obklopen tisíci anděly. Svě pozemské srdce jsi naplnil blátem, a v srdci tvého ducha jsem Si zřídil příbytek Já. Ty se bavíš s nevěstkami, zatím co Já s tebou mluvím jako bratr k bratru; páchneš jako močál, a tvůj duch dýše libé vůně nejvyššího nebe; jsi obluda, a tvé oko září nad nejedno Slunce. Proto očisti své tělo a staň se jedno se Mnou, abych Já Se stal jedno s tebou!

2. Úzkostlivým matkám řekni: ať nevychovávat své dcery v bázni před muži a před světem – neboť čeho se někdo bojí, to v pokušení slepě poslouchá, a obávanému se vítězství usnadní,- nýbrž ať je raději vychovávají v Mé bázni a lásce, abych Já Se stal Vítězem, aby pohrdaly světem a v Mé neomezené lásce se rozplývaly. Ať je nevodí na veřejná místa aby získaly chotě, nýbrž ke Mně ať je přivedou, a Já pravím tobě: Ani jedna jejich touha nezůstane nepožehnána a neukojena; neboť Já jsem bohatý Bůh, jenž má všeho nekonečný nadbytek; jenž může dáti a také dá všeho v nejvyšší míře.

3. Chudí ať nežebrají přede dveřmi boháče, kde zakouší úděl cizích psů a jejich srdce převrací se ve smutek a trpkost, - nýbrž ať jen přijdou s pevnou důvěrou ke Mně a Já je všechny občerstvím. Hladového nasytím, žíznivého napojím, nahého oději, nemocného uzdravím; chromý poskočí jako jelen, malomocný bude očištěn, slepý bude viděti, hluchý slyšeti, a slabého učiním silnějším nežli lva; bázlivý se stane odvážnějším nežli mladý hřebec a stařec nalezne klid. Chudý jest nejbližší Můj bratr; starám Se o něho. Ať se tedy nenechává znesvěcovat psy; neboť boháči světa jsou bratři satana a dětmi ďábla z pekla.

4. Mým přátelům a přítelkyním řekni: ať Mé sluhy a přísluhovače nemilují více nežli Mne! Ať spasení nekladou tak velice do rukou jejich, ale spíše zcela do rukou Mých a svěří se zcela Mně. Neboť sluha musí jednati přesně podle příkazu, nechce-li být shledán nehodným; jedině Dárce zákona stojí nad zákonem a může postaviti nad něj koho chce, dokud však stojí podě jhem, budou souzeni; kdo však ke Mně přijde, tomu Já mohu soud prominouti.

5. Má církev na Zemi jest očišťující lázeň, kdo se umyl, ať přijde ke Mně, abych ho osušil teplem Svě lásky a zachoval. Kdo však má radost jen z pleskání a šplouchání, tomu se daří jako mlýnským kolům, které nikdy z vody nepřijdou.

6. Konal-li někdo skutky pravého pokání, ať přijde ke Mně, abych ho přijal jako ztraceného syna a zachoval ho v Mé síle. Neboť sluha může raditi, Já to však mohu konati; sluha může poučovati, avšak vykoupení jest dílo jenom Mé; sluha se může modliti, žehnati však mohu jenom Já. Můj sluha musí spravedlivě souditi; avšak právo milosti má jen Pán. Proto ať pro sluhy a přísluhovače nezapomínají na Pána!

7. Toto jim řekni od slova k slovu otevřeně, zcela bez ostychu; neboť světa se nesmíš bát, chceš-li Mne milovat, - neboť Já jsem více nežli všechn svět.

8. Světu jsem zcela malý hrdina, kterého za zcela nic nepovažují. Učenci sotva si Mne hledí ještě povšimnout s velkou bídou Mně sotva ještě ponechávají jméno poctivého muže. Někteří se však se Mnou již zcela rozloučili; už pro ně tedy již naprosto neexistují. Někteří Mně sice ješ-

tě ponechávají nějaký ten božský rys avšak jen na krátkou dobu; potom se však nechávají lépe poučiti mudrci světskými. Tehdy pak bývám ihned hanebně sesazen a platím nanejvýš ještě za starého boha žen. U některých Mých velikášských sluhů a přísluhovačů sloužím pouze už jen za veřejnou úřední pečeť a za vnější, jaksi božské orámování jejich černého nesmyslu a hrubé, temné hlouposti a bláznovství. Někteří Mne sice nechávají ještě vězeti v Mé božskosti; ale za to musím pro jejich časné výhody nechat ze Sebe dělati vše, co chtějí, a co je při tom nejhoršího: musím být naprostou nicotou! Lásku a milosrdenství smím míti jen na tak dlouho, jak jim se to líbí; potom Se však musím státí neúprosnější nežli kámen a musím Se dáti přetvořiti v nejhanebnějšího tyrana! Musím skákat s jedné soudcovské stolice na druhou a vyslovovati jeden rozsudek a zatracení za druhým; Má láska musí tedy být jen dočasná, za to Má tyranie a s ní spojený nejpřísnější soudcovský úřad má trvati věčně! Ó, ti nesmírní blázni! Má neomezená shovívavost, mírnost, pokora a věčná láska k Mým tvorům se ovšem nehodí do jejich hrabivého krámu; avšak brzy se jim všemu tomu zabrání! Jejich účty leží přede Mnou, a míra jejich skutků se až do jednoho naplnila, a čeká je odplata.

9. Kdo Mne nezná, jakým jsem, a kdo jsem, tomu by bylo lépe, aby o Mně vůbec nic nevěděl, - neboť tehdy bych ho mohl živiti ještě tam, v říši duchů; takto se však činí pro Mou pomoc nezpůsobitelnými, neboť usmrcují v sobě život tím, že Mne v sobě ničí a tím také usmrcují, a jsou to révy od vinného keře odloučené.

10. Toto však Já pravím nyní: Já jsem ten jediný, věčný Bůh ve Své trojjediné bytnosti jako Otec co do Své podstaty božského, jako Syn co do Své podstaty úplně lidského a jako Duch co do všeho života, působení a poznávání. Já jsem od věčnosti Láska a Moudrost o Sobě. Nikdy jsem od nikoho nic neobdržel. Vše, co tu jest, jest od Mne, a kdo má něco, má to ode mne! Jak to tedy že jsem tyran a vyhlašovatel rozsudků zatracení?! – Ó, vy pošetilci! Já vás miluji; vy Mnou pohrdáte. Já jsem váš Otec; vy ze Mne děláte kata. Kde Já žehnám, tam vy proklínáte; kde stavím, tam boříte; co vztyčuji, to ohýbáte; kde Já zasévám, tam na to vedete dusící přívaly; vy jste ve všem proti Mně. Kdybych byl, jak vy říkáte, že jsem, - věru, pravím vám, Země by již dávno nebyla, ba nebyla by dokonce ani stvořena! Protože však jsem, jaký jsem, trvá ještě vše, jakým to bylo, a jakým to bude na věky; a také vy budete, jakými chcete býti, bez Mého rozsudku zatracení, - neboť budete tím, čím se sami uděláte. Z těch však, kdo Mne berou jaký jsem, a milují Mne, jak je miluji Já, udělám, co oni chtějí, aby byla jejich svoboda a radost dokonalá na věky.

11. Mým sluhům a přísluhovačům řekni: Mé úřady nejsou žádné směnárny ani peněžní krámy! Neboť kdo Mně slouží pro peníze, neslouží Mně z lásky; kdo Mně však neslouží z lásky, toho služba jest Mně cizí, jako Já jemu musím být zcela cizí, ježto Mně neslouží z lásky; s ním jsem již doučtoval. Jaký by to však byl věrný sluha, jenž by bez svolení jako zloděj prodával za nejvyšší hanebnou cenu poklady Páně? – Iškaríót Mne prodal ještě aspoň za 30 stříbrných nevěda, co se se Mnou stane; neboť byl zaslepen a prohrál. – Nyní Mne lze však již jako umučeného, usmrceného a opět vzkříšeného míti každou minutu za nejhanebnější směšné ceny. Ó, vy hanební zloději, vy vrahové, k čemu vás mám tedy přirovnati? Vy děti draka, vy plémě hadí, vy plémě zmijí! Tak Mně sloužíte, tak vás musím nalézati? Já jsem vám přece Svým milým Pavlem vzkázal, že ten, kdo slouží oltáři, má také od oltáře žítí, avšak jen za skutků lásky, která koná vše dobré; vy však nemáte skutků lásky, - proto jste lupiči a zloději a úkladní vrahové evangelia a vší pravdy. Vězte: Jaká práce, taková mzda! Lásku nelze dostati za peníze, nýbrž opět jen za lásku. Já jsem Láska Sama a nelze Mne dostati vůbec za žádnou jinou cenu nežli jen opět za lásku. Láskou jsem vás všechny vykoupil; proto žádám od vás všech opět lásku. Kdo Mně tedy chce sloužiti, nechť Mně slouží v lásce, v níž jsem za něho zemřel na kříži; a kdo chce přijíti ke Mně, nechť ke Mně přijde v Lásce, která za něho krvácela na kříži.

12. Úředníkům a pánům světa řekni bez ostychu, zcela věrně doslova, že jejich úřady nestojí výše nežli úřady Říše Mé. Každý úřad, jenž je proti úřadu Mému, zničím v brzku; běda jeho sluhům! Neboť jsem nejvyšší; Můj Zákon jest věčný, jako jsem věčný Já a zůstane jako Já věčně. Na moly, kteří chtějí Můj zákon ohlodati a ze svého bláta udělati protizákony, aby vyhladili Mé přikázání, svalí se Můj zákon s největší vahou a tíhou a zničí je, jakoby nebyli nikdy bývali. Každému, kdo se proti Mým přikázáním prohřešuje, může být odpuštěno, polepší-li se, uzná svou chybu a jí lituje, potom se obrátí ke Mně a ve Mně zůstane a Já v něm; kdo však chce Můj zákon podkopávati, toho rozdrťí, a nebude ho budoucně již na věky. Všechny světské zákony podkopávají Má přikázání, nejsou-li dány z Mé lásky muži, kteří jsou Mým Duchem poučováni.

Běda tyranům, běda despotům, kteří vládou kvůli trůnu, kvůli moci a vážnosti; neboť až přijde jejich čas nebude ani jednoho, a oni okusí moc slabých! Půda jest Má a pole jest Mé; toto praví opravdový, věčný Bůh lásky a moudrosti, a oznamuje to bláznovi pro mudrce světa. Amen. Já, Jehova, Amen.

* * *

Kapitola 3.

Pán jako Otec Svých dětí.

20. března 1840

Takto pravil Pán ke mně a ve mně pro každého a jest to pravdivé, upřímné a jisté:

Já jsem dobrý Hospodář; ani drobtý se neztratí. Kdo u Mne ukládá svůj kapitál, tomu přinese vysoké úroky, a zůstane v mém srdci uložený, a úroky porostou pro všechny věky věků. Vzhledni vzhůru, pošetilče, a pohleď na hvězdnou oblohu! Kdo spočítal kdy Slunce, jejichž počtu konce není, a všechny Země, jsem kolem nich na tisíce u každého jednotlivého stvořil?! A Já pravím tobě, kterýž jsem pravdivý a upřímný v každém Svém slově: Za jeden feník dám Zemi a za jeden doušek čerstvé vody jedno Slunce. V pravdě, pravím tobě: Nejnepatrnější služba lásky k bližnímu bude přenesmírně, nevýslovně odměněna!

2. Ty se Mne tážeš, zda jsou všude také lidé, jako zde na Zemi, kterou obýváš, a Já pravím tobě: Ano, všude jsou lidé: ti, kteří vycházejí z Mých útrob podle druhu útrob Mne poznávají; a kteří vycházejí z Mých rukou, podle Mých rukou Mne poznávají; a kteří vycházejí z Mých nohou, podle Mých nohou Mne poznávají; a kteří vycházejí z Mé hlavy, podle Mé hlavy Mne poznávají; a kteří vycházejí z Mých vlasů, podle Mých vlasů Mne poznávají; a kteří vycházejí z Mých ledví, podle Mých ledví Mne poznávají; a vůbec kteří vycházejí z kterékoli jednotlivosti Mého tělesenství, podle ni Mne poznávají. A jejich život a jejich blaženost odpovídá části, z níž vyšli, a jsou to všichni Moji tvorové, Mně milí; neboť Já jsem cele Lásky a jsem všude Lásky Sama.

3. Avšak lidi této Země jsem vyvolal z centra Svého srdce a stvořil je úplně podle Svého obrazu a měli by býti nejen Mými tvory, nýbrž Mými milými dětmi, které Mne mají poznávati ne jako Boha a Tvůrce, nýbrž jen jako svého dobrého Otce, který Si je chce po krátké zkušební době vzít zase zcela k Sobě, aby tu měli vše, co má On Sám a mohli u Něho věčně přebývati a s Ním spravovati a řídit. Ale slyš, všichni Moji tvorové Mne milují jako svého Tvůrce ve věčné radosti své jsoucnosti; ale Mé děti; nechtějí svého otce a pohrdají Jeho láskou!

4. Hleď jsem smuten, když vidím, jak hodinu od hodiny tisícové a tisíckrát tisícové vadnou a odumírají! Ó, kdybych jim jen mohl pomoci! Není to smutné, když všemohoucí nemůže pomoci?!

5. Ty se Mne již zase tážeš, jak je to možné? Ó, ano, pravím tobě, to je velmi dobře možné! Hle, všichni Moji tvorové lpí na Mé moci, Mé děti však lpí na Mé Lásky! – Má moc přikazuje a děje se; Má láska si však jen přeje a svobodným dětem přikazuje ve vší jemnosti, a svobodné děti si zacpávají uši a nechtějí tvář svého Otce zřít. A poněvadž jsou, jako Já, svobodni, nemohu jim pomoci, když sami nechtějí. Má moc jde nade všecko; ale Má vůle je poddána Mým dětem. Toto by si měl však každý dobře zapamatovati: Já jsem váš Otec, jsem však také váš Bůh a mimo Mne žádného již není. Chcete Mne jako Otce – anebo jako Boha? – Vaše skutky Mně dají rozhodující odpověď.

6. Zapamatujte si tedy: Lásky přebývá jen v Otci a sluje Syn. Kdo jí pohrdá, ten bude zůsta-ven mocnému Božství a bude o svou svobodu na věky oloupen, a jeho údělem bude smrt; neboť Božství přebývá také v pekle, ale Otec přebývá jenom v nebi. Bůh soudí vše podle Své moci; ale milost a život věčný jest jen v Otci a sluje Syn. Božství usmrcuje vše; avšak Syn anebo-li Lásky ve Mně má život, dává život a oživuje.

7. Toto vše praví dobrý hospodář a spořivý Otec všem Svým dětem, aby se polepšily, aby se jednou ujali dědictví, které jsem jim od věčnosti tak věrně připravil a uchoval.

8. Svým přátelům a bratrům tedy řekni ve vší lásce Já, jejich přelaskavý Otec, jsem již otevřel Svou náruč, abych je vesměs na věky tiskl k Svému srdci. Ať se ode Mne již neodvrací, nýbrž ať upřeně hledí do tváře Mé, a Mé oko jim řekne, ano bude jim hlasitě zvěstovati, jak velice je miluji a jak upřímně to s nimi myslím.

9. Řekni jim: Já jsem jejich hříchy s Mých očí odklidil a umyl je do běla jako sníh; nyní již není překážky. Já jim již nechci být neviditelným Otcem ať Mne stále vidí a se Mnou laškuje a se radují; všechny starosti ať svěří nyní Mně.

10. Ó, s jakou radostí se budu o ně příště starati. Ó, co jsou všechny radosti a blaženosti Mých nebes pro Mne, Otce oproti radostem a blaženostem být Mými milými dětmi milován jako jediný, pravý Otec!

11. Hle, všechny blaženosti vám dám za tuto jedinou blaženost, kterou jsem určil jen pro Sebe, a proto také nemají děti nazývatí Otcem nikoho jiného nežli Mne, Mne jen zcela jediného; neboť Já jím také jsem a jsem jím také plným právem a nikdo Mi nemůže vzít to právo, ježto Já jsem ten jediný, jedinečný a mimo Mne není již žádného.

12. Hle, budu ti je všechny (to jest tvé přátele a bratry; pozn.vyd.orig.) jmenovati jménem:

H L V T S S A A S S (výklad těchto 10 písmen jest na konci tohoto svazku; vyd.) Ať přijmou všichni Můj Otcovský pozdrav, a ještě dnes chtějí-li, budou jim brány nebes, to jest. oči jejich ducha otevřeny, a Já budu ještě dnes přebývatí v jejich srdcích. Jen jedno ať ještě s vytrvalostí činí, totiž ať své tělo myjí ve studni, v níž je živá voda a ať vezmou hůl, která je zpola černá a zpola bílá; ať jí v půli zlomí a černou část ať hodí světu pod nohy a bílou část ať podrží pro sebe na znamení, že se navždy rozešli se světem a s jeho tělem.

13. To však znamená tolik, že mají vážně v sebe vejíti, zcela se poznati a pak Mně ve svém srdci věrně a pravdivě přednésti své nalezené nedostatky. Já vyhladím nečistotu z jejich srdcí a naplním je ohněm Svě božské otcovské lásky. A takto očištění ať se pak ukážou knězi zpovědi a ve zpovědi; a potom přijdu a budu s nimi konati u oltáře hostinu radosti.

14. Řekni jim ještě k tomu, ať nenaráží v církvi a na církve; neboť každý pokrm, který Já doporučuji, očišťuji pro toho, kdo jej chce v duchu a v pravdě požívatí, a potom ať jej požívá bez starosti. Co Já dávám Svým dětem jest čisté a nebude vnější formou znesvěceno pro ty, pro které jsem to požehnal. Chrámů požehnám a místo, kde se budou nacházeti bude svaté; neboť Já, jejich svatý Otec budu tu uprostřed nich, kamkoli půjdou, a ani vlas na hlavě nebude jim zkřiven.

15. Řekni jim zcela určitě a jistě: Má láska čeká na ně, a Svou náruč dříve neuzavru, dokud všichni nespočinou v Mé náruči, kde budou tváří v tvář hleděti na svého přelaskavého, svatého Otce a radostem jejich nebude nikdy konce. Amen!

16. Řekni všem, kdož Mne hledají, že Já jsem stále doma, nikdy nevycházím, a že jsem neurčil jen určité hodiny nebo doby, kdy lze ke Mně přijítí jako ke králům země a ke všem velkým světa. Tedy nejen v sobotu anebo ve svátek, nýbrž v každé minutě jest Mně milující srdce milé, a ani v noci jsem ještě nikdy nezavřel před nikým dveře; kdykoli tedy zatlučete, řeknu „dále“!

17. Musíš a můžeš již nyní svobodně říci, zda jsem tě kdy k něčemu v určitý čas přinutil, či zda nebylo ponecháno vždy tvé svobodné vůli, by ses odebral ke Mně a tázal na cokoli, co jsi chtěl věděti, a zda jsem ti kdy zůstal dlužen jedinou odpověď! A když ses Mne tázal z pekla, odpověděl jsem ti; a když jsi byl na zemi, mluvil jsem s tebou; a v nebích mluvil jsem s tebou. Dnem a nocí je Mé ucho stále obráceno k tobě. Co zde píšeš, píšeš přece jen podle svého času a volné chvíle, a Mně je to vždy zcela vhod, a pokud chceš, a kolik chceš, a hled, Mně je to vhod! Proto řekni jim zcela upřímně; Mně je zcela jedno, kdy ke Mně někdo přijde, bude vyslechnut a přijat!

18. Řekni dětem, aby se mi neposmívali, nýbrž ať to berou vážně. Řekni jim Já nejsem naprosto žádným šprýmařem ani nějakému žertu nerozumím; neboť míním to vážně se všemi, s velkými i s malými i s mladými i se starými, s muži i s ženami. U Mne výjimek není.

19. Neboť hled, Svě tvory, kteří se k ničemu nehodí, rozdrťím okamžitě a zničím na věky; ale pro Svě děti mám též množství trestů a neposlušné budu trestati do poslední kapky krve a pak jistě poznají, že jsem aspoň Pánem v domě, když Mne již nechťejí poznávati jako milujícího, svatého Otce.

20. Běda však těm, kdož Mé otcovské trestání zneuznávají a nesprávně si vykládají! Pravím ještě jednou: běda jim Ty Otec zavrhne a oni budou mít co dělati se svým neúprosným Bohem. To pravím tobě jako špatnému, línému sluhovi. Amen. Já Jehova Amen.

* * *

Pravá církev.

22.března 1840

Takto pravil Pán ke mně a ve mně pro každého a jest to pravdivé, upřímné a jisté:

Má milost jest bohatý poklad; komu jí se dostává, ten nebude mít nikdy v ničem nikdy nedostatek ani časně ani věčně. Proto se má každý snažiti, tuto milost si ihned osvojit; neboť dávám ji každému, kdo ji jen chce vždy míti.

2. Neboť hled', chcete-li odpuštění hříchů, odpouštějí se vám, konáte-li pravé pokání skrze Ježíše, jenž je Mé živé slovo a láska ve Mně a brány nebeské jsou vám otevřeny, a chcete-li dovnitř, můžete dovnitř a můžete tu zříti tvář vašeho svatého Otce, jímž jsem Já, věčný Bůh Jehova.

3. To můžete učiniti pomocí živého slova, které jest Ježíš Kristus aneb věčná láska a moudrost ve Mně, z níž se rodí vše dobré a pravdivé. Láska jest vám dána od počátku; neboť ona jest nejvyšší vlastním životem ve vás, tak jako je moc v Mých tvorech, která sice vychází také z Mé lásky, ale přece jen to není láska sama, protože v ní není svobody, nýbrž jen působení lásky, které však o sobě jest bez života, - proto také vše, co vychází z moci, jest o sobě mrtvá hmota, jejíž život jest jen zdánlivý, - ve skutečnosti je to však smrt.

4. Proto upíná-li někdo svou lásku na hmotný svět, bude jeho láska o sobě umačkána mocí smrti, a následek je pak úděl hmoty a nebo-li smrt.

5. Kdo však obrací svou lásku ke Mně a upíná na Mne, ten spojuje svou lásku opět s Láskou aneb s životem všeho života; ten pak oživne skrz naskrz.

6. Nyní však pohleď: Láska o sobě jest však slepá a temná a tím právě svobodná a nezávislá, - ale také tím právě ve velikém nebezpečí, že se ztratí a zahyne.

7. Proto přidávám ke vsí lásce ke Mně podle stupně její velikosti také ihned náležitý podíl světla, a to jest. dar a sluje milost a tuto milost vlévám každému člověku podle stupně jeho lásky.

8. Proto má-li někdo lásku, ježto v sobě oživuje Můj Zákon, jenž jest nejvyšší láska, budou nad něj vylity proudy světla, a jeho oko bude pronikat Zemi a bude zříti hlubiny nebes.

9. Řekni dětem a řekni všem, ať jsou kteréhokoli náboženství – ať římstí či protestanti, ať Židé, či Turci, či brahmíni, či temní pohané - , krátce všem budiž řečeno: Na Zemi jest jen jedna pravá církev, a tou jest láska ke Mně v mém Synovi, kteráž jest však svatý Duch ve vás a oznamuje se vám Mým živým Slovem, a toto Slovo je Syn a Syn je Má láska a jest ve Mně a Já Ho zcela pronikám, a My jsme jedno, a tak jsem Já ve vás, a vaše duše, jejíž srdce jest Mým příbytkem jest ona jediná pravá církev na Zemi. Jedině v ní jest věčný život, a ona jest samospasitelnou.

10. Neboť hled', Já jsem Pán nade vším, co tu jest! Já jsem Bůh, věčný a mocný a jako takový jsem také váš Otec svatý a přelaskavý. A toto vše jsem v Slově; Slovo pak jest v Synu, a Syn jest v lásce, a láska jest v Zákonu, a Zákon jest vám dán. Zachováváte-li jej a jednáte-li podle něho, pak jste jej do sebe přijali; pak se stane ve vás živý a povznese a osvobodí vás, a pak již nebudete pod Zákonem, nýbrž nad ním v milosti a ve světle, což vše jest Má moudrost.

11. A to jest. ona blaženost aneb ona Říše Boží ve vás aneb ona samospasitelná církev na zemi a v žádné jiné církvi není věčného života nežli jediné v této.

12. Či myslíte, že přebývám ve zdech, nebo v obřadech, nebo v modlitbě, anebo v uctívání? Ó, nikoli, velice se mýlíte, neboť tam nikde nejsem – nýbrž jen kde je láska, tam jsem také Já; neboť Já jsem Láska aneb život Sám. Já vám dávám Lásku a Život a spojuji Se jen s láskou a Životem, ale nikdy s hmotou neboli se smrtí.

13. Neboť Já jsem smrt přemohl a Božství Si učinil poddaným proto, abych měl všechnu moc nade vším, co tu jest, a aby Má láska vládla věčně a oživovala vše, co jest jí poddáno.

14. A jak si tedy můžete myslet, že bych na vás čekal v smrti, když jsem přece Život Sám?! Proto jděte napřed do pravé církve, kde je uvnitř život – potom teprve do církve mrtvé, aby se skrze vás stala živou!

* * *

Tajemství stvoření.

Kdo má uši k slyšení, slyš, a kdo má oči k vidění, viz; neboť hle odhalím vám převeliké tajemství, abyste mohli viděti, jak se vám dává váš přelaskavý Otec tváří v tvář bratrsky viděti a používati. Neboť děti musejí být zasvěceny do velké domácnosti svého Otce od věčnosti!

2. Božství bylo od věčnosti Síla pronikající veškerou nekonečností nekonečnosti a bylo a jest a bude věčně nekonečností Sama. Uprostřed její hlubiny byl jsem od věčnosti Láska a v Ní Život Sám; avšak hle, byl jsem slepý jako zárodek v těle mateřském! Božství však mělo zalíbení v lásce a tlačilo Se zcela k Své Lásce. A Lásce bylo v Jejím středu stále víc a více horko a masy a masy Božství se K němu tlačily a všechny moci a síly útočily na Ní.

3. A hle, tu nastalo velké šumění, hučení a burácení, a hle, Láska byla se všech stran tísněna a tlačena, takže se až do nejhlubšího nitra zachvívala! A láska to postřehla, a šumění se stalo tónem, tón se pak stal v lásce Slovem a toto Slovo pravilo: „Budiž Světlo!“ A tu vzplál v srdci plamen vznícené Lásky a nastalo ve všech prostorách nekonečnosti světlo!

4. A Bůh viděl v Sobě velikou nádheru Své Lásky, a Láska byla zesílena silou Božství, a tak Se spojilo Božství s Láskou na věky a Světlo vycházelo z tepla.

5. A hle, tu viděla Láska v Božství všechny nádhery, jejichž počtu konce není a Božství vidělo, jak toto vše z Lásky přešlo do Něho a Láska viděla v Božství jeho myšlenky a velké zalíbení nacházela na nich. Tu se Láska znovu vznítla a síly Božství šuměly kolem něho, a hle: myšlenky Lásky byla láska Sama a bylo jich bez počtu.

6. I vidělo Božství Svou nádheru, a Láska pociťovala jeho moc. A tu pravila Božství: „Pozdržme pevně myšlenky nádhery a dejme jim vystoupiti, aby byly svobodné, a aby pociťovaly a viděly Nás, jako je pociťujeme a vidíme My a abychom je pociťovali a viděli, dříve nežli světlo osvítlí jejich tvary.“

7. Tu přešlo Slovo do Božství, a Božství Se stávalo láskou všude. A hle, tu pravilo Božství po prvé: „S t a ň s e!“ A uvolnil se zástup duchů z Boha, jejich počet konce nemá, a Láska viděla Samu Sebe nekonečně násobnou a viděla dokonale Svou nekonečnou krásu.

8. Avšak všechny tyto bytosti nebyly ještě živé a ještě necítily a neviděly; neboť byly to ještě mimo Lásku v Božství zpevněné tvary.

9. A zželelo Se lásce a hnula Se, a toto hnutí vystoupilo v Božství, a Božství dalo Své zajatce Lásce a Láska pronikla vše. A hle, tu oživily tvary a s úžasem pohlížely a ohřívaly se na plamenných proudech božské Lásky a tím se jim dostalo samostatného pohybu a hbitosti! Leč ještě se nepoznávaly.

10. Tu pravila opět Láska: Učiňme, aby se poznaly, aby pak Mne skrze Mne také Tebe poznávaly!“

11. Tu vystoupilo opět Slovo v Božství a v Božství zaznělo slovo, a Slovo se stalo Zákonem a ten Zákon byla Láska a do všech vproudila.

12. A hle, tu byli utvořeni tři a z nich vyšlo sedm! A tito tři byli rovni Lásce, Světlu a Božství; a oněch sedm bylo rovno sedmi duchům Boha, a slují a na věky slouti budou takto: 1. Milujte lásku. 2. Bojte se Božství, které usmrcuje, - abyste nebyli usmrceni. 3. Láska ve vás jest svatá; proto vaňte se vespolek, jako si vás váží Láska v Božství majíc radost z vás. 4. Každý jest vlastnictvím svým a vlastnictvím Boží Lásky; proto nebuď nikdo lupem druhému. 5. Žádný neskrývej svou tvář před druhým, aby druhý nevěděl, jaká je Láska, - abyste byli jako láska, která vás povolala v bytí. 6. Vaše nitro budiž také vaším zevnějškem, aby nevzniklo ve vás žádné falešné hnutí a abyste nezahynuli. 7. Váš zevnějšek budiž věrným odleskem vašeho vnitřního zrcadla, v němž se ohledává Láska Božství; jinak bude vnitřní zrcadlo rozbito a vaše podoba se stane strašnou.

13. Tu zahřmělo Božství v nekonečných prostorách provinilcům strašným trestním soudem, a tak jim bylo přikázáno vzývání Božství v nejvyšší bázni a byla jim přikázána Láska Lásky. A byli vystaveni v nejvyšší svobodě na venek a mohli konati co chtějí, a nic jim nemá v jejich svobodě překážeti až do té doby, kdy se ve své svobodě a ve své pokoře poznají, aby se jim stal Zákon vlastním a stali se pak dokonale svobodni.

14. Avšak tu se poznali ve své velké moci a v přezařující nádhře a vznešenosti a nejvyšší z tří, podobný světlu Božství, vzplanul touhou, aby se Božství úplně zmocnil. Jím se roznítla

velká část duchů, kteří se stali skrze něho; a jimi zahořelo také Božství ve Své zlobě jako dva nižší duchové z oněch tří a vrhlo zlou spřež do hlubiny hlubin Svého hněvu.

15. A oni dva a kteří z nich vyšli a oněch sedm, jejichž počet byl spravedlivý, byli nalezeni ve věrnosti jejich pokory a byli přijati do kruhů moci Boží; a láska viděla, že byli shledáni čistí a těšila Se z jejich zdokonalení. A hle, síla v Božství v Lásce vystoupila, a Božství Se pohnulo, a stvoření postřehli pohyb Božství, a Božství se pohybovalo k Své lásce a stvořeným byly otevřeny oči a oni viděli věčnou Lásku.

16. Tu žasnuly zástupy nescíslných a povstal veliký jásot a veliká radost mezi nimi; neboť viděli moc v Boží Lásce a viděli Lásku v sobě a také sílu, která je povolala v bytí a poznávali sebe a poznávali Lásku a poznávali Boha.

17. Nyní Se pohnulo Božství, a stvoření se báli Božství a Láska viděla jejich bázeň a viděla, že jejich bázeň je spravedlivá a bázeň se jim stala poslušností, a tou poslušností byla pokora, a pokora byla jejich láska a láska se stala jejich Zákonem, a Zákon jejich věčnou svobodou, a svoboda se stala jejich životem, a život jejich blažeností na věky.

18. A hle, věčná Láska je oslovila, a oni tomu Slovu porozuměli! A tu se jim rozvázaly jazyky a prvé slovo, které jim uklouzlo ze rtů, bylo Láska. I zalíbil se Božství tón jejich řeči; a Božství bylo pohybováno láskou a ve stvořených se tvořil pohyb a tvar se stal tónem, a tón bylo druhé slovo a slulo Bůh.

19. A teprve nyní byli stvoření dokonáni. A láska pravila ke stvořeným: „Prvý mezi vámi se ztratil; proto přejímám Já jeho místo a budu mezi vámi na věky!“

20. I rozvázaly se znovu jejich jazyky a oni poklekli a modlili se k lásce.

21. Nyní hled' dále, co vše učinila Láska, a Bůh v Lásce, a Láska v Bohu! - A Lásce bylo líto ztracených; ale Božství Se ve Své zlobě zachvělo a ve všech prostorech Boží nekonečnosti bylo slyšeti velké hřmění. A hřmění proniklo až k nitru věčné Lásky a jedině Láska porozuměla hřmění Božství a toto hřmění se stalo v Ní Slovem a pravilo: „Všechna moc budiž Tobě poddána; čiň podle Své libosti a rci „Staň se!“, a stane se!“

22. A hle, Láska byla pohnuta až do nitra a z Oka věčné Lásky se vyronila prvá slza, a tato slza se vylila ze srdce Božství a slula a sluje a věčně slouti bude s l i t o v á n í.

23. Tato slza se stala velkým vodstvem, a vodstvo se rozlilo do všech prostorů nekonečna a vylilo se, hlubiny hlubin hněvu Božství a mírnilo oheň Boží zloby.

24. A hle, Duch Boží ve Své síle vanul jemně nad vodami slitování a vody se rozdělily. A Bůh pravil ze Své lásky, a Jeho Láska bylo Slovo a Slovo sestoupilo do hlubiny hlubin a vznášelo se nad vodami, a vody byly odděleny jako rosné kapky a rozděleny ve velké a malé podle počtu ztracených nemajícího konce do všech prostor nekonečnosti.

25. A hle, poslední kapka, která zůstala, byla z nejnižší z vod a byla nejnižší ze slitování; a ta nebyla rozdělena, nýbrž zůstala tam kde byla, a byla určena za středisko a za jeviště největších skutků věčné lásky.

26. A hle,: Tato poslední kapka byla učiněna Zemí, kterou ty a tvoji bratři obývají! A ostatní kapky byla učiněny všeho druhu Slunci, Zeměmi a Měsíci, jejichž počtu konce není; a hle, tak vznikla viditelná obloha se svými Hvězdami, Sluncem, Měsícem a viditelná Země s moři a pevninou!

27. A nyní pohleď a pozvedni své oči vzhůru, pochopíš divy věčné Lásky! Vidíš vždy lesk Slunce, světlo Měsíce a lesk a třpyt Hvězd v jejich nejrozmanitějších postaveních, které nazývajíte Souhvězdí; vidíš také přerozmanité útvary ve všech třech říších přirozené Země; avšak dosud ještě nikdo nevystihl a náležitě nepochopil, c o a o d k u d je lesk Slunce a jak byl lesk Slunci udělen, a co jest svícení Měsíce a lesk Hvězd a jejich třpyt a jejich přerozmanitá postavení a veškeré ty útvary Země.

28. Neboť hle, Mé děti musejí být zasvěceny do všech krásných věcí, které má jejich svatý, přelaskavý Otec na rozdání Svým dětem, kteří Ho poznávají a jedině Jeho nadevšecko milují a sebe navzájem, z lásky kvůli jejich Otcí.

29. Nuže hle: Když se z moci milosrdné lásky věčného a nekonečného Boha stala všechny tato Slunce s jejich zeměmi, neměla ještě záře, svítivosti, lesku a třpytu, neboť na povstávších Sluncích a zemích a měsících byla ještě velká noc: avšak do středu Sluncí spustila věčná Láska malou jiskru Své milosti a tato jiskra prozářila rychleji nežli velký blesk temné masy, a hle, Slunce svítila zemím a to velkým leskem, jak doposud ještě svítí a svítit budou, dokud jim nebude ona jiskra milosti odňata.

30. A hle, tu se zaleskly také Země a měsíce a byly v náležitém počtu rozděleny k Sluncím a láska na ně dechla silou a mocí Božství, a hle, světlo se na Sluncích zachvělo, moře se vlnila a ve vlnách vířila a větry pluly a vanuly jako Duch Boží nad vodami slitování! A Měsíce se povznesly mocně nad své Země, jimž byly dány jako plod stromu, a začaly kolkem nich ve velkých kruzích kroužiti, jako stálí průvodci svých vzniků; a kde jich bylo mnoho byly spojeny v pevné kruhy na znamení lásky dětí, které se mají nepohnutě dívat na tvář svého otce jako měsíce na své země, aby nebyli pro svůj měkký stav ze svých kruhů vytrženy a zničeny.

31. Neboť hle, měsíce nejsou pevné, nýbrž velmi měkké a podobají se mořské pění když se stane pevná a trvanlivá a jsou holé a bez vody; a vzduch země jest tu jako voda Zemí (Měsíců; vyd.orig.) a vzduch se podobá éteru mezi Slunci a Zeměmi. A Měsíce jsou určeny, aby přijímaly světachtivé, a pojaly duchy hmoty a zkoušely jejich stálost a učinily je zralé k přijetí milosti

32. A pevnina Zemi jest slitováním, zmírněný díl hněvu Božství a pevnými pouty svírá zbloudilé duchy až do určité doby jejich nevědomého rozvázání, kdy potom budou dáni a to jednotlivě svázání co do jemnější, avšak přece jen pro ně vždy dosti pevné hmoty, z níž budou pak moci vyjít, když byli napřed věčnou Láskou opět probuzeni; a moře a vody jsou jich plny, aby byli pokořeni, a vzduch jest jich pln, aby byli očištěny. A věčná láska jest ve všem tvarem; ale hněv Božství jest na Zemi ztlumen, avšak proto nikoli zrušen.

33. Toto si však obzvláště zapamatuj: Uprostřed Slunce spočívá jiskra milosti a ohněm hněvu Božství dává světlo světu. Uprostřed Země se pak nachází jiskra hněvu Boží zloby podobná ohnivému draku a drží zlé roty, zpevněné jako kameny, které musejí teprve vodou slitování změkknouti, má-li být některý opět k druhé zkoušce k získání svobody a věčného života uvolněn. A nyní pochop tajemství své bytosti a žasni nad velkou láskou věčné Moci, která tě již často dala znovuzrodit, aby tě, jenž jsi byl ztracen znovu získala pro věčný život, svobodu, zákon, lásku a světlo a pro nazírání na Její tvář; a hled, toto vše chci tobě a tím také mnohým jiným oznámiti a dáti poznati, abyste už jednou konečně uznali, jak předobrá jest věčná Láska, neboť tak neúnavně a tak mnohé, tak velké a tak obdivuhodné pro vás neposlušné koná a snáší!

34. Hle, tak byl dán pohyb Zemím kolem jejich Sluncí a kolem jejich středu dechem slitování Lásky, na znamení, aby děti zařídily veškeré své konání podle pohybu zemí kolem Sluncí a Měsíců kolem Zemí, a slabí mají býti jako Měsíce, a silní mají býti jako Země, a znovuzrození mají býti jako Slunce. A slabí mají zříti sílu Lásky, která – jim nedá nikdy padnouti, jestliže se podobně jako Měsíce upřeně obrací k tváři Lásky a tak kolem ní v menších kruzích na všechny strany krouží, avšak přece jen bývají její silou rovněž do velkého kruhu strhováni; a silní jako Země samočinně se obracejíce mají býti stále pohotově k přijetí světla a tepla z milosti Lásky, která osvětluje zahřívá oživuje silou, která jest v ní, aby mohla přinášeti veliké plody ze skutků lásky, jimiž by se mohli nasycovati slabí, a občerstvovati jednorození, a obveselovati znovuzrození; a znovuzrození z vod slitovné lásky, v nichž jest milost dokonalá, mají být jako Slunce a jejich Světlo má všude svítiti a jejich teplo má slabé oživovati a silné oplodňovati k výživě slabých, aby bylo jedno společenství mezi dětmi jednoho a téhož Otce.

35. A hle, ještě hlouběji máš pohleděti, jak a proč jsem vše tak připravil! Hle, Měsíc má skvrny a mnoho temných míst, a Země má studené, ale pevné póly, a má vysoké hory a má nízká údolí, a má prameny, potoky, řeky veletoky, jezera a malá a velká moře; a Slunce má skvrny, velké a malé. Nuže hled, toto vše jsou účinky lásky a milosti, anebo přiměřeného tepla a světla, což vše jest věčná Láska a Moc Božství skrze Ní. Proto pohled' na slabé a na Měsíc, jak se sobě podobají a jeho podstata ti bude otevřena; pozoruj silné podle jejich veškerého konání a před tvýma očima bude ležeti odhalení Země; a od jednoho pólu k druhému musí tu býti tuhý klid ducha v Lásce k Lásce, aby se vše, co obklopuje Ducha mohlo v stálém pořádku pohybovati a tím býti činné k společnému cíli věčného udržování. Neboť hle, na klidu vše závisí; bez něho nemůže být dosaženo ničeho, a kdo není jako póly Země, ten neproniká své nitro jako čára mezi póly střed Země. A vaše láska musí být studená jako led pólu, abyste byli schopni přijmouti veškerou teplotu Lásky božské. Neboť hle, co je teplé, není způsobilé k přijetí tepla; ale co je ve svém klidu chladné, to je způsobilé v hojnosti teplo přijmouti a nechati do všech částí života prouditi. Neboť hle, kdo přijímá teplo, jež je Boží Láska, pevně je v sobě podržuje a nedává mu dále prouditi, ten jest lakomcem a rozloží se v sobě a zničí se jako led na ohni; kdo je však při-

jímá jako póly a ihned je opět dává všem kteří jsou kol něho blízko i daleko, u toho jest božská láska na pravém místě a odpovídá zcela vůli velkého a svatého Dárce.

36. Tato láska přinese mnohé plody a vznese se k světlu milosti a upřeným pohledem bude zřítí nezměrné hlubiny Božství jako póly, které vyhlížejí do nekonečných prostorů stvoření lásky Boží a široce otevřenýma očima bude nasávatí libé paprsky z nezměrná všech nekonečných prostorů, v nichž svým způsobem krouží nesčíslný počet bytostí slitování a tím se bude vytržením a slastí ve své lásce k Lásce a pro Lásku vzpěčovati a jako Slunce sama svítíc bude se stávatí podobna světlu pólu Země.

37. Proto kdo ustavičně zůstává uprostřed Lásky poznání což jest milost, toho ledví se rozpálí láskou z Boha jako pás Země, a jeho oči budou svítiti poznáním jako póly a jeho paže se budou pohybovati jako řeky, potoky a prameny, a jeho skutky budou prouditi k mořím božských slitování, které jsou osolené milostí a poznatky věčné Lásky a věčného Života.

38. Nuže, zde máte klíč, abyste otevřeli a prohlédli Zemi, která vás nosí.

* * *

Kapitola 6.

Podobenství hvězd.

A nyní vzhledni od Země k Slunci, které jest věrným obrazem znovuzrozených! Podívej se přesně a brzy zpozoruješ, že se na jeho pásu vyskytují mnohdy skvrny. Hle, s hlediska přírodního jsou to, jak říkáte výbuchy z nitra jako u sopek Země a odpovídají výbuchům zloby Božství a malým stopám Jeho všeničící moci, která se podle povahy světa dává na zemi dílem vždy poznávati velkými či malými bouřemi, podle velikosti těchto skvrn; avšak zato se tu Láska stává vždy tím činnější a mírní vše opět vodou slitování a na Slunci velkými přívaly z břehu prostého moře Její slitovné milosti. A hle, tak bývá vše opět uvedeno do největšího řádu, a mimo tento řád, v němž jsem od věčnosti, věčností, věčně Láska Sama, a z něhož a v němž vše, co jest učiněno bylo, nemůže nic trvati, ani vznikatí, kdo z tohoto řádu podle své svobody vystupuje, jedná proti Lásce a proti životu a zahyne na věky.

2. Nyní jsi zřel Slunce a pochopil je co do přirozenosti, která jest a býti musí jednoduchá, aby mohla trvati k účelu, pro který tu z řádu lásky jest a býti musí.

3. Obrat' svůj zrak ke znovuzrození ducha, a k národu Božímu, a k Zákonu Lásky a k Životu svobody ve světle milosti z vod slitování, a před tvým zrakem se bude vznášeti odhalené Slunce, a žádný pohyb v něm ti nezůstane ukryt.

4. Avšak hled', také Slunce má své póly, z nichž veškeré jeho světlo a teplo rozlévá ze středu klidu milosti přes celý jeho rozsah, a kdyby nemělo klidu pólů, nemělo by ani světla. Neboť hle, klid jest k přijetí světla nevyhnutelně nutný a musí se rovnati klidu lásky v Bohu; jen v klidu přichází vnímavost pro Život a Světlo.

5. A hle, je-li vzduch klidný, pak jest také na Zemi čisto a jasno, vanou-li však různými směry prudké větry, dostavují se brzy černé mraky a zatemňují světlo.

6. Vaše touhy se podobají větrům, jimiž býváte všelikými starostmi obklopeni, které zabraňují vlévání světla milosti do vás podobně jako mraky přihnané větry zabraňují slunečním paprskům dopadatí na Zemi.

7. Proto se nemáte vůbec starati, nýbrž se všemi touhami a z nich vznikajícími starostmi se máte ke Mně obrátiti a Mně je svěřiti, abyste měli klid a abych se mohl stále do vás vlévati.

8. A hle, jako se Země kolem svých pólů klidu z Mého řádu, který způsobuje moc Mé lásky pravidelně otáčí, aby žádná strana nezůstala neosvětlena, tak mají také vaše veškerá jednání vycházeti z Mé lásky, která jest ve vás původně i dodatečně podle vaší způsobilosti skrze dané slovo věčné Lásky v zákoně milosti a slitování, a jako noc občerstvuje Zemi, tak vás bude občerstvovati Láska a jako den Země budete osvětlováni světlem Slunce milosti.

9. Máte býti jako zima, která je chladná v klidu, čímž však je také co nejvíce způsobilá k přijetí tepla až do nejhlubších hlubin Země. A u koho se dostavila zima, u toho se také dostaví jaro, které se podobá prvému životu lásky ve vás a z života lásky, která se ve vás stala skrze milost silnou a nejúplnější účinností léto a dostaví se klidný podzim a plody skutků lásky a milosti, v níž pak jako zcela znovuzrození vejdete v život Slunce, abyste zřeli tvář vašeho svatého

Otce a abyste jako to Slunce svítili všemu světu velkou silou milosti, lásky a slitování vašeho převelice dobrého, svatého O t c e.

10. Kdo však není jako Měsíc a není jako Země, nemůže být také jako Slunce, - nýbrž jest jako kometa nemající ani v nejmenším žádné pevnosti a veškeré její bytí jest ukradené z výlevu milosti Sluncí, a její dráha jest nepořádná, jako cesty zlodějů a lupičů a bázni světla bude poháněn od jedné světové hlubiny do druhé a nenajde již nikdy klidu na věky, a na všech jeho cestách ho bude pronásledovati i bude ho osvětlovati jeho nicotnost.

11. A na konec se mu ještě povede jako létavicím, které pro svou nicotnost bývají z milosti vrhány a odmršťovány a lupem milosti stravovány, neboť ukradené světlo je na věky zničeno a budoucně jich již nebude, podobně jako plodů stromů, které vyráží příliš záhy světlo, nežli ještě láska upevnila; a poněvadž nemají pevnosti, neboť mají příliš málo spojení lásky, stávají se slabší a slabší, padají pak se stromu a bývají rozšlapány a zničeny.

12. Nuže hleď, zde máš před sebou odhaleny Slunce, Země, Měsíce, vlasatice a létavice v celé jejich podstatě a v celém jejich významu a tak i všechny a každou jednotlivou část od největší do nejmenší!

13. Duch lásky a milosti je ve vás, a jest ve vši moudrosti. Kdo jej slyší, ten vystihne v hlubině hlubin vše, a vypátrá mrtvé, a oni mu budou odpovídati a prohlédne živé, a jejich láska ho bude občerstvovati a jejich světlo potěšovati, a přiloží-li ucho k Zemi bude mu tráva vyprávěti tajemství lásky, a Země mu odhalí své hlubiny, a hory budou naslouchati jeho hlasu, a zvuk jeho řeči bude pronikatí morek Země, a pohlédne-li na moře, prosvětlí paprsky jeho očí všechny jeho kapky a proniknou každé zrnko písku, a duchové, pokud v nich v soudu ještě čekají, budou prositi k světlu jeho očí, jako ryby a červy moře a vod k pochodni držené za doby noční nad povrchem a nechají se chytati za účelem vysvobození ze žalářů věčné noci a budou poznávati lásku a utišovati žízeň z vod slitování a vzrostou ze slabosti a síle z lásky Otce a Slova, kteréž jest Láskou v Otci, a Duchu, který je silou v obou.

14. A hle, tomuto všemu a ještě mnohému jinému bude vás Můj Duch učiti, budete-li Jeho hlas slyšet! Ale Jeho hlas není hlasitý nýbrž velmi tichý, - ale právě proto vše pronikající jako teplo lásky, a jako světlo milosti, a jako síla slitovné lásky vašeho Svatého Otce.

* * *

Kapitola 7.

Pravěk Země a Měsíce. Stvoření Adama a Evy.

A nyní vám ukáži organické stvoření od prvního až k poslednímu a od nejmenšího až k poslednímu, jak jsem to učinil z Mé lásky a z Mé moudrosti a z věčného Řádu z obou, což jest Slovo věčné moci a síly v hlubině Božství. A hle, ve všech prostorách nekonečnosti není ničeho ani velkého, ani malého, co by tímto slovem učiněno nebylo!

2. A pohleď a poslyš: Takto tu byla nyní Země, a byl tu Měsíc, a bylo tu Slunce a byly tu Hvězdy, ale Země byla ještě pustá a její povrch se ještě podobal povrchu Moře. A nad vodami ležely husté mraky a sahaly hluboko do mrtvých prostorů světů, a světlo Slunce nemohlo osvětlovati tuto kapku slitování. A Měsíc byl pokryt výparem kapky, a teprve v tomto výparu se zrodila úplně Země a byl živěn Měsíc. A Slunce se nacházelo nad oběma s paprsky svého světla z tepla Lásky v Bohu, jako slepice nad svými kuřátky, a učinilo Zemi zralou a oddělilo Měsíc od prsou své matky.

3. I oddělilo se velké mračno, a sneslo se ke klidu pólů a pás Země byl uvolněn, a Slunce se vidělo ve vodách, a Země odrážela vděčně přijaté světlo do rozsáhlého lůna Slunce a široce otevřenýma očima viděla měsíc koupati se ve výlevech paprsků milosti věčné lásky ze Slunce.

4. A hleď a slyš dále: Zemi bylo dobře, neboť byla naplněna láskou slitování a viděla svého miláčka, Měsíc, čile kolem sebe kroužiti. A Láska vzedmula svá volná ňadra dechem slitování, jakoby chtěla svá mlékem naplněná prsa ještě jednou dítěti poskytnouti, avšak hle, mléko se srazilo teplem slitovné lásky a stalo se pevnou Zemí a vyčnívalo nad moře. A moře klesla zpět do hlubin a byla jako voda, která se odděluje při sražení mléka, k umírnění vnitřní zloby solí milosti slitováním lásky z Boha ve vši síle a moci.

5. A hle, tu nastal klid na Zemi i ve všech prostorách Boží nekonečnosti a věčná láska se poprvé sklonila zcela k Zemi a ve Své všemohoucnosti a síle dechla přes povrch Země a tento dech byla nesčíslná hojnost myšlenek v živých tvarech všeho druhu k příštímu vykoupení oněch ztracených.

6. A hle, z pevniny Země vypučely všeliké byliny, rostliny, keře a stromy, a moře, jezera, veletoky, řeky, potoky a prameny se hemžily všelikými červy, rybami a zvířaty, a vzduch byl oživen všelikými ptáky. A počet každého druhu jak ve vodách, tak i na pevninách a ovzduší se rovnal počtu člověka, jenž byl z tohoto počtu učiněn, a rovnal se počtu milosti lásky a rovnal se počtu příštího vykoupení a z něho vznikajícího znovuzrození.

7. A nyní pohleď a pochop to, co dosud nikdo neviděl a nechápal: Věčná Láska vyjmula počet ze Sebe a ten počet byl řád a věčný zákon v Ní, z něhož a v němž Ona Sama věčně trvala, trvá a trvati bude ve vší moci a síle Boží svatosti. A Láska vzala hlinitou zemi jako smetanu sraženého mléka a rukou Své moci a rukou Své síly vytvořila podle čísla svého řádu člověka a vdechla do něho nozdrami živý dech. A tento dech se v něm stal živou duší a duše naplnila zcela člověka, jenž byl nyní učiněn podle čísla řádu, z něhož byli učiněni duchové a učiněny byly Světy v prostorách a Země a vše, co je na ní a Měsíc a Slunce.

8. A nyní slyš, tento prvý člověk na Zemi, jenž vyšel z rukou moci a síly věčné Lásky, byl z úst slitovné Lásky nazván „A d a m“, aneb, „syn slitování a milosti.“

9. A nyní dej pozor: Tento Adam byl na místě onoho prvního z padlých duchů, nebylo mu dáno poznati, kdo byl, a hle, tu se nudil, ježto se nepoznával a také nemohl naléztí ničeho, co by mu bylo podobné.

10. A hle, tu ho jeho dosud slepým očím duše neviditelně ovanula věčná Láska, a on v spanilosti slitovné lásky poprvé usnul. A spanilost slitovné lásky vytvořila v srdci Adamově takřka jako v sladkém snu jemu podobnou postavu velkého půvabu a rovněž tak velké krásy.

11. a Věčná Láska viděla, že Adam nacházel velkou radost v sobě vnitřním nazíráním na své já. Tu se dotkla slitovná láska na straně, kde mu bylo dáno srdce podobné srdci Božství k přijetí lásky a života z Lásky v Bohu, a tím mu vzala sebelásku, aby Si skrze příští zákon slitovné milosti připravila příbytky, a sebelásku, na niž nacházel velké zalíbení v sobě, postavila mimo jeho tělo tělesně a nazvala ji „Caiva“ aneb, jak jste již zvyklí říkati „Eva“, což jest jako předobrazující vysvobození od sobectví a z něho vyplývající znovuzrození.

12. A hle, tu se ho dotkla slitovná Láska a probudila ho k nazírání na svou sebelásku mimo něj a viděla, že měl velké zalíbení na nazírání své lásky mimo sebe a že byl převelice veselý, a láska mimo něj, která slula nyní E v a, se děsila z člověka Adama a sklonila se k němu a následovala každý jeho pohyb.

13. A hle, tu pravila věčná Láska po prvé k Adamovi: „Adame!“ A on prvé pravil: „Zde jsem, Pane slávy, moci a síly!“

14. A věčná Láska opět pravila: „Hle, tvá pomocnice!“ – A Eva odpověděla: „Viz, Pane, děvečku poslušně u nohou Tvého syna ležeti a čekati na jeho rozkazy!“

15. A hle, slitovná Láska nacházela velké zalíbení na dílech Své moci a síle skrze milost Svého slitování a mluvila dále a poučovala je ve všem a učila je všechny věci znáti, pojmenovati a jejich používati. A když všemu porozuměli a dovedli všeho používati, tu jim opět pravila slitovná láska: „Nuže hleďte, nyní jste se naučili všemu, znáte nyní vše a dovedete používati vše až na jedno a tomuto poslednímu chci vás nyní učiti a vložím do vás sílu k dalšímu plození a k rozmnožování vám rovných, avšak budete toho smět používati teprve tehdy, až opět přijdu a naleznu vás oděny rouchem poslušnosti, pokory, věrnosti a přiměřené nevinu. Běda vám však naleznu-li vás nahé, zavrhnou vás, a následek toho bude smrt!“

Kapitola 8.

Pád do hříchu.

A hle, tu zastřela věčná Láska Svou tvář a vzdálila Se podle čísla řádu na určitý čas a byla z hlubiny Svého slitování slepá a nechtěla a nemohla věděti, co nově stvoření učiní v soudu Božství pro zkoušku jejich svobody v krátkosti doby na Zemi skrze lásku slitování. A místo, které jim bylo dáno k obývání na pevninách Země, bylo údolí a byla zahrada a bylo nazváno ráj, a byla to země, která později oplývala mlékem a medem a bylo to místo, které ve

velkém čase časů největších skutků věčné Lásky slulo „Bethlemem“ a bude tak dále slouti na věky, a bylo to místo, kde věčné Slovo poprvé v masitém těle spatřilo Světlo Své milosti svítiti z dalekého Slunce, Měsíce a všech Hvězd krůpěji slitování.

2. A hle, jejich touha rostla v soudu zkoušejícího Božství v jeho zlobě. A v zahradě stál strom, a tento strom nesl jablka nejkrásnějšího druhu, a Eva zatoužila po nich a pravila Adamovi: „Hleď, Adame, dychtím silně po tomto plodu. Chceš-li utrhnu jeden a ochutnám a pak ti jej podám jako první dar z mé ruky!“

3. A hle, Adam mlčel, přemýšleje o řeči Evině. A jakýsi vnitřní hlas, který byl svatý, ježto přicházel v něm z Božství, mu pravil: „Budete-li jísti ovoce tohoto stromu, zemřete!“ A Adam se toho velice ulekl, takže nemohl milované Evě ani odpovědět. (touhy umrtvit)

4. A touha vystoupila v Evě a táhla ji pod strom a přikazovala jí, aby s něho utrhla jablko. A tu zpozoroval Adam, že se Eva stala jeho srdci nevěrná a zesmutněl a pravil:

5. „Evo, Evo, co činiš? Hle, ještě nejsme požehnáni Pánem moci a síly a života! Hle, držíš ve své ruce plod smrti, odvrhni jej od sebe, abychom nezemřeli v nahotě před Pánem spravedlnosti!“

6. A hle, tu se ulekla ve své touze Eva vážnosti Adamovy a nechala plod smrti padnouti na zem. A její touha ji opustila a byla osvobozena od své touhy. A Adam nalézal velké zalíbení na osvobození ze smyček smrtonosné touhy Eviny. (touha po něčem ne dobrém je satan)

7. Avšak hle, touha Evou z jejího srdce vyobcovaná ležela nyní na zemi a moci soudící zloby Božství vzala na sebe podobu velkého hada, vzala plod smrti do tlamy vylezla na strom a ovinula všechny jeho větve a haluze od kořene až k vrcholu a pohlížela upřeně na Evu. A Eva to zpozorovala a pohlédla na hada, a také Adam to zpozoroval skrze Evu, ale hada ještě neviděl.

8. A hle, Eva se přiblížila k hadovi a s velkou rozkoší pozorovala jeho svůdné závitky kolem stromu a třpytající se barvy jeho studeného šupinovitého krunýře.

9. Had se však pohyboval a vložil jablko do klína nyní sedící Evy, pozvedl pak opět svou hlavu a oslovil Evu těmito slovy:

10. Evo, viz své sebou zapuzené dcery ovíjeti strom tvé rozkoše! Nepohrdej skrovným darem, který jsem ti vložil do klína, nýbrž požívej bezstarostně plod své lásky, ty nejen že nezemřeš, nýbrž budeš se sytiti pro poznání všeho života nad Boha, kterého se bojíš, ačkoli je slabší nežli ty!“ A hle, tu se jazyk toho hada rozdělil a stal se špičatější nežli šíp, a had sklonil svou hlavu k prsoum Eviným jakoby je chtěl dětsky políbit, ale v tom vrazil své dva jedovaté šípy do prsou Eviných, a Eva spatřila v hadovi svou vlastní podobu.

11. A nyní zpozoroval také Adam co se přihodilo pod stromem a zalíbila se mu převelice ona druhá Eva, a nepozoroval, že je to jen had. A hle, tu vzplál i on v touze své, v chuti k druhé Evě, vzal onen plod z klína Evina, stal se své lásce nevěrný a s chlípnou touhou požil zakázaného plodu z lůna Evina, a v požitku tom poznal sebe jako prvního, jenž se velkou marnivostí svého slepého sobectví ztratil v Říši Světla věčné Lásky a padl do moře hněvu věčné neúprosně usmrcujícího Božství

12. A hle, jakmile se takto poznal on a zaslepená Eva skrze něho, tu vyvstala v něm velká lítost za základu jeho srdce, a Eva se styděla pro svou zpozorovanou nahotu Adamovu a byla od hlavy až k patě zděšena a nahotu svou pokryla listy fíkovými. A také Adam sáhl po listech, aby pokryl nahotu svou, a skryl se v jeskyni a ronil slzy velkého bolu, a Eva skryla za trní a truchlila mocně nad vinou, že svedla.

* * *

Kapitola 9.

Soud Páně.

A hle, tu věčná Láska mocí a silou Svého slitování sejmula ruku moci a ruku síly se Svých očí vše osvěčující milosti, a světlo milosti vniklo ve své podstatě do jeskyně kde Adam plakal a za trní, kde Eva truchlila.

2. A slzy Adamovy byly uchovány v lůně země a slují „thummim“, aneb kameny, z nichž obrazně vyzařuje světlo sedmi Božích duchů, a staly se pevnými světlem milosti z tepla Lásky, přiměřeně k jeho lítosti jako trvalý památník osvěčující moudrosti a byly rozptýleny po celé Zemi

na potěšující znamení příštího znovuzrození, kterak toto znovuzrození má být jako tyto slzy Adamovy způsobilé k přijetí a k dílčímu nejkrásnějšímu navrácení velkého světla z moře milosti a slitování věčné Lásky a má odolat každému těžkému pokušení světa.

3. A slzy truchlící Evy byly uchovány za trním v zemi a byly zbarveny jako její přiměřené uzardění zneužitím posvěcené Adamovy lásky v ní.

4. A věčná Láska viděla, že každá z těchto slz Eviných byla spravedlivá před Adamem, synem slitovné Lásky, a teplo věčné lásky zpevnilo tyto slzy v kameny a jejich jméno bylo „urim“ k obraznému znamení náležitě smutku Evina. A hle jedna slza padla na chránící ji trní, a hle tato slza byla slzou ztracené neviny a zbarvila jinak bílé kvítí keře, kvítí zčervenalo na znamení ztracené neviny Eviny. A hle, lidé nyní již znají všechny rostliny Země, - ale jejich pravého významu v duchu a v pravdě neznají a nepoznají a nepochopí, dokud si neosvojí znovuzrození, jež jest slitováním věčné Lásky skrze milost vykoupení v sobě.

5. A nyní slyš také tajemství, které musí býti pochopeno kvůli rouhajícím se pýše dětí světa! A hle, dva květy byly oplodněny nevinně přiměřenou slzou Evinou a za všech bouří dob během velkých válek Jehovy s národy Země zachovaly věrně své požehnání věčné Lásky, a v době rozvázání milosti shora oživily ženu Abrahamovu na vzor velkého díla slitovné Lásky a oživily ženu Zachariášovu ke skutečnému vyplnění největšího ze všech skutků slitovné Lásky věčného Boha.

6. A nyní obrať své oči opět k Adamovi a Evě a hledej je skrytě se Mnou a dívej se, kterak Já, věčná Láska, jsem je našel nahé, opuštěné, plačící a truchlící v náležitě lítosti a v náležitém studu a vyvolal jsem Adama a vyvedl Evu.

7. A hle, neodvažovali se pohlédnouti do tváře svého Otce, neboť byli poděšeni velkým hřměním smrtonosného soudu z hlubiny zloby Božství.

8. A plameny hněvu Boha, toto Nekonečného se valily hrozně všemi nekonečnými prostory dolů k Zemi, na níž dlela nyní velká Láska u Svých kajících a truchlících padlých dětí, stvořených Jejím slitovnou milostí.

9. A hle, tu nastal prudký boj mezi věčnou lítostí a zámutkem oněch stvořených opět Se slitující Láskou a mezi rozlíceným vše zničití chtějícím Božstvím k usmíření Jeho nepodplatitelné svatosti.

10. Neboť hle, plameny hněvu rozlíceného Božství se řítily k zemi rychleji nežli blesky, pronikly až do jejího středu a vznítily ji ve všech a na všech místech a koncích, a stravující plameny šlehaly až na Měsíc, až na Slunce, - ano zachvacovaly všechny Hvězdy! A hle, tu byla celá, nezměrná nekonečnost ohnivým mořem, a hrozně hřmění dunělo všemi nekonečnými prostory, a Země řvala a všechny Hvězdy křičely hlasitěji nežli všechny hromy, tísněny příliš velkou bolestnou úzkostí věčného ničení, a jejich velké hlasy a strašně duníce ozývaly se z nekonečných hlubin zloby Božství a tyto hlasy volaly:

11. „Velký, vznešený Bože, zmírní Svůj velký hněv a uhas ničící plameny Tvé spravedlivé zloby a ušetří nevinných ve Svě svatosti. Neboť ohnivá zloba Tvého hněvu zničí spravedlivé a zničí věčnou lásku v Tobě a Tebe Samého zajme v Tvé převeliké moci a síle svatosti!“

12. A viz a slyš otevřenýma očima a otevřenýma ušima, co tu pravilo hněvem rozlíceného Božství; leč této řeči nerozuměl nikdo jiný, nežli jedině věčná Láska, která v době výbuchu hněvem rozlíceného Božství chránila nově stvořenou lítost projevující dvojici na řvoucí zemi a zabránila velkému plameni hněvu a zloby uchvátiti místa lítosti Adamova a místa smutku Evina velkou mocí a silou Svého milosrdenství.

13. A nyní poslyš a chápej dobře hrozná slova hněvu z hlubiny zloby Božství, která zněla takto:

14. „Co Mně prospěje řvaní a zuření Země, co pláč Měsíců, co nářek Sluncí a co žalostný křik Hvězd?! Neboť jsem Samo, opuštěno Svou láskou, která Se Mně stala nevěrnou a vzdálila Se ode Mne dolů k Zemi, k vývrhu zloby, rozdvojená! Co si počnu bez Ní? Proto zbožím ze základu všechna její díla a zničím vše, aby tu nebylo nic, co by snad mohlo Mou Lásku ode Mne do všech příštích věčností odtáhnouti a vzdáliti! A Já zůstanu Bohem, Jediným, do všech věčností věčností, jako, jsem byl od věčností věčností, a ty zpuchřelá budovo stvoření Mé zesláblé lásky, zřít se v nicotné trosky v niveč, abych našel opět Svou Lásku a učinil Jí mocí a silou Svě věčné svatosti opět silnou. Amen!“

15. A hle, tu se uvolnila pouta stvoření ve všech prostorech Boží nekonečnosti a za velkého rachotu, hřmění, vytí, zuření, hučení a šumění se řítily trosky rozsáhlými prostorami do hlubiny

hlubin svého zničení, a vyla to Země sama, která ležela rovněž v troskách v rozsáhlém lůně slitovné Lásky.

16. A nově stvoření se chvěli úzkostí při strašném pohledu na tento velký zničující výjev hrůzy, jehož velikost žádný stvořený duch nikdy v celé úplnosti zcela nepochopí, neboť byl nekonečný.

17. A nyní pohleď a poslyš dále, co tu slitovná Láska pravila a učinila. Poslyš slova Lásky v její moci, a pohleď na veliké skutky milosrdenství v jeho síle, a poslyš a chápej dobře slova, která zněla takto:

18. „Velký, Všemohoucí Bože vší moci, vší síly a vší svatosti! Stáhni zpět Svůj velký hněv a uhas Oheň Svě vše zničující zloby a vyslyš v klidu Svě svatosti slova Svě věčné Lásky, která jest jedině život v Tobě, věčná jako ty mocná a silná jako Ty z Ní a Ona z Tebe a nenič život v Ní a Sebe skrze Ní, nýbrž dej vzejíti milosti za právo, a dej ať Ti Láska učiní zadost, a žádej smíření za Svou zraněnou a uraženou svatost a Tvé lásce nebude žádná oběť příliš velkou, kterou bys od Ní žádal k věčnému usmíření Svě svatosti!“

19. A nyní viz a slyš a chápej dobře, co se stalo a co Božství poté odpovědělo! Oheň se udusil a ze všech prostorů zavanul libý dech, smíšený ještě silně rachotícím hřměním létajícími troskami rozpadnutých světů, které se od jedné nezměrnosti k druhé jako velké blesky ještě hořice míhaly. A láska chápala hřmění Boha, který prudce pravil:

20. „Já vložím všechnu vinu na tebe, jako trosky světa na Zem a Ty zahladíš hanu Mé svatosti, která je věčným poutem mezi Mnou a tebou! A hle, Já zlořečím Zemi, aby žádná skvanka nepotřísnila Mou svatost a nestal Se jako Ty nesvatým Bohem, a toto zlořečení budiž zůstavěno Tvé vině, kterou musíš na Sebe vzítí a pro Mou svatost zahladiti a zemi Svou krví smýti od kletby hanby skrze hřích Adamův!“

21. A viz slyš a chápej dobře, co poté odpověděla Láska řkouc takto: Velký, přesvatý Bože vší moci a síly! Staň se podle Tvých slov!“

22. A hle, tu pojednou vyhasl všechn oheň na Zemi a ve všech tvůrčích prostorách! A trosky rozbořených Sluncí, Zemí a Měsíců byly opět mocí a silou Božstvím vyslyšené Lásky sloučeny a uspořádaly se opět tak, jako byly uspořádány na počátku svého vzniku, podržely však na věčné znamení nezahladitelné stopy svého tehdejšího úplného rozboření podobné jizvám věčné Lásky, která později ve velkém Čase časů za všechny krvácela na kříži.

23. A tu a tam zůstaly ležeti trosky také ještě jiných světů na povrchu, v hlubinách a mořích Země na znamení moci a síly Boží a zároveň však také jako výmluvní svědkové převelikých skutků slitovné Lásky.

24. A viz a slyš dále a chápej dobře, co se nyní stalo: Když tedy věčná láska přijala tyto požadavky a tím již předem učinila zadost velké Boží svatosti, tu dalo Božství v jemnějším šumění a vání opět jen Lásce srozumitelnému vyrozuměti Svou svatou vůli a pravilo v řeči naplněné něžným tónem takto:

25. „Hle, Tvé velké milosrdenství vystoupilo ve Mně a předstoupilo před Mé vševidoucí oči, a Já jsem v klidu Svě svatosti poznalo Tvou velkou upřímnost a věčnou věrnost a spočítalo jsem kapky lítosti Adamovy a kapky smutku Evina a Tvým velkým slitováním jsem Se stalo skrz naskrz soucitné.“

26. A hle, proto vezmu zpět Svě soudy v této době a dám podle Tvé žádosti vylíti ve velké hojnosti milost za právo a napravím škodu, kterou způsobily Mé soudy. A mimo Mne nemůže nikdo nic napravit nežli jedině Já, protože nikdo není dobrý, jedině Já, svatý Otec; neboť to budiž Mé jméno příště na věky A Ty, Má lásko, jsi Můj Syn; a svatost jako ono mocně všepůsobící pouto síly mezi námi a mezi vším, co od nás vyšlo, budiž svatý Duch, který naplní všechny prostory prostorů a všechny nekonečnosti nekonečností do všech věčností věčností, Amen. A to praví nyní dobrý, svatý Otec. Amen.

27. A nyní řekni, milovaný Synu, také lítostivé a truchlící dvojici – a vryj jim ono řečené hluboko do srdcí – a aby zachovávali přikázání Lásky a slitování nezrušitelně až do konce jejich života a Já jim pak v době, kterou jsem určil sešlu Prostředníka Mezi Mnou a jimi, aby smyl velkou vinu a ulehčil velké, těžké břímě jejich neposlušnosti.

28. Do té doby, ať však setrvávají ve vší trpělivosti a tichosti, a chléb, který jim nyní jen pouskromnu dám, ať vděčně v potu tváře požívají a nenasytí se až do doby Prostředníka, kterého probudím z jejich středu dokonalého a dobrého, jako jsme na věky dokonalí a dobří a svatí My.

29. A řekni jim ještě k tomu, že jsem Své soudy zastavil jen pro ty, kdo budou Má přikázání přesně zachovávat, přestupcům však budiž pro všechny věčnosti se vší přísností věčně svaté pravdy za nepřesnějšího plnění při nejmenším přestoupení pohroženo!

30. To praví svatý a jedině dobrý Otec skrze Svého Syna, který jest v něm věčná Láska a skrze svatého Ducha jako působící milost z Nás obou k někdejšímu odpuštění hříchu, které nyní učiní jejich těla utmácená a pak je však bude povždy usmrcovati časné k dosažení života po smrti těla po čase onoho slíbeného Prostředníka.

31. To praví jedině svatý a jedině dobrý Otec. Amen, amen, amen.“

* * *

Kapitola 10.

Usmíření Páně.

A viz a slyš a pochop a rozuměj dobře, co tu věčná Láska pravil a učinila. – Když dobrý, svatý Otec dokončil tuto velmi vážnou řeč, zvěstující milost za právo a hrozící soudem přestupníkům zákona převeliké milosti a dávající smrt hříchu, tu byla věčná Láska až do nejvnitřnější hlubiny Svého slitovného srdce dojata a zaplakala po druhé slzami soucitu a slzami té nejupřímnější radosti a nejblaženější slasti nad velkou, šetrnou milostí tak předobrého a přesvatého Otce a v nejhlubším dojetí Svě celé podstaty pravilo Adamovi a Evě:

2. „Adame, ty jsi nyní viděl míjeti před svýma očima strašné soudy Boží i Eva je viděla a skrze tebe pociťovala, nyní však otevru také jí oči a uši, a ona – jakož i všichni, kdož z ní vzejdou podle počtu Hvězd na nebi a podle počtu trávy na Zemi a podle počtu písku v moři, kterýž jest nekonečný – bude ve veškeré budoucnosti vlastníma očima viděti a otevřenýma ušima slyšeti, co učinilo Božství ve Svě soudící zlobě, a co poté učinila věčná Láska ve Svém neomezeném slitování

3. A do tvého srdce vryl jsem ti zákon, jak jej také vrýti máš do srdce Evina, a na znamení, které má připomínati vám a všem, kteří vás budou následovati soudy Boží za váš hřích, nechám tu a tam vzniknouti hory, které tu budou střídavě hořeti až na konec časů a zanechám vám blesk, který vám má připomínat někdejší zničení, a vždy následující hřmění, které vám má vždy mocně zvěstovati jméno velkého a silného Boha, kdybyste na Něho někdy měli anebo mohli zapomenouti.

4. A slzy soucitu a slzy velké milostivé radosti ze svatého Otce jsem nastavil na věčné znamení jako nové stvoření kol širého prostoru oblohy a ony vám budou svítiti za každé noci Země a budou vás občerstvovati v soumraku života a budou vám zvěstovati nadcházející den.

5. A nyní vzhledněte vzhůru k obloze, svítí v rozmanitém pořádku a v rozmanité skvělosti, - ty, které mají světlo načervenalé na znamení mého soucitu, a které mají světlo bílé na znamení radosti z velké milosti přesvatého a předobrého Otce. A onen bělotřpytný široký pruh nad Hvězdami soucitu a radosti skládající se rovněž z Hvězd pravěku, bělotřpytný od slz Lásky slutující Se již tehdy nad padlými duchy, který se táhne rozsáhlým prostorem uprostřed oblohy, ať vám slouží na znamení věčného, svatého svazku mezi věčnou Láskou, která vám a všem, co tu jest, přikázala povstati a mezi Božstvím soudícím vše podle Jeho věčné svatosti.

6. A nyní pohleď sem Adame, a také ty Evo, do Mého levého oka, které nad Mým srdcem dobrotivě a milostivě září naproti vašemu pravému oku, - pohleďte ještě jedna slza visí na jeho řase a hleďte, tato slza jest větší nežli všechny ty slzy, které se již z těchto očí pro vás vyronily!

7. Tam, kde se onen velký pás na daleké obloze jeví býti rozdělen, tam pohlízejte rádi a buďte vždy vděční a hluboce dojati, kdykoli tam pohlédnete, neboť toto místo má vám a také celému stvoření sloužiti za věčně trvajících znamení vaši věrolomnosti vůči Mně a Mého tehdejšího rozchodu s Boží svatostí ze slitování s vámi a tento pás na místě, kde se jeví jako opět navázán, má vám připomínati velké zprostředkování věčné Lásky, kterouž jsem od věčnosti mezi nedotknutelnou svatostí Boží a mezi vámi, kteří jste zpronevěřili hřešili opřed tváří jeho bezmezné svatosti.

8. A nyní pohleďte, odtud jest tato slza a tam jest místo jejího vzniku!

9. A tato slza vyjde jednou vám a vašim potomkům jako krásná jitřenka, která bude osvěcovati všechny národy Země, kteří vás budou v Čase časů následovati ve vašich lítostných a

truchlivých šlépějích a napřed ještě bude omývati zemi od páchnoucího bahna hříchu a očišťovati bude vaše slzy lítosti a smutku od nečistoty hada.

10. A nyní pohleďte ještě jednou sem: Tuto slzu nechám padnouti na jeden dosud bílý květ tohoto keře mezi dvěma již oplodněnými květy Evinými a z ní jednou vykvete čistá žena, která rozšlape hlavu hadovu. A had ji sice také kousne do paty, ale jed jí neuškodí, a z ní vzejde, co je nyní před vámi, krásná jitřenka všem národům Země, kteří jsou dobré vůle a věčný soud všem vzpurným dětem hada!

11. A duchové z Lúna svatosti Otcovy sestoupí tělesně k Zemi a budou vašim dětem zvěstovati velký Čas a způsob příchodu Toho, jenž nyní stojí před vámi a kterého ještě nyní slyšíte a vidíte a budoucně až do zaslíbeného příchodu již neuslyšíte a neuvidíte a podle zaslíbení svatého Otce skrze Mne jako věčné lásky v Něm.

12. A nyní jste slyšeli vše, čeho je vám třeba věděti k přijetí Mého požehnání!

13. A tak tedy buďte požehnáni rukou moci a rukou síly věčné Lásky svatého Otce a silou Ducha, která z nás obou je svatá, a oplodňujte a množte a naplňte Zemi živým plodem tohoto požehnání.

14. A vždycky, kdykoli se budete přibližovati kvůli tomuto požehnání, obětujte Mně napřed svá srdce! Opomenete-li to, pak had, který dosud žije v zlobě Božství také věčně žítí bude, zahubí ve vás plod, a ty Evo, a všechny tvého pokolení budou přinášeti na svět místo plodu požehnání plod záhuby. A oni pak uvedou v záhubu velký počet dětí požehnání a světla, a jejich zuření a běsnění nebude konce: a tak necháte přejíti hřích jako dědictví na všechny, a vaše vina bude viditelná až do velkého Času časů a také po něm.

15. A tato Mého milostivého požehnání oběť, vašich srdcí budiž vám dána jako svatá služba, kterou jste Mně povinni konati vždy, kdykoli se přibližujete kvůli tomuto Mému požehnání. Toto nové a snadné přikázání, které jste právě obdrželi z mých úst, budiž prvá církev, kterou zakládám před vámi na Mou památku, a ať vám věčně připomíná skutky slitovné lásky a ať vás přivede zpět k svatě bázni Boží!

16. Bezhrábného Ducha jako posla pošlu vám shora s plamenným mečem v ruce aby vás vedl a ukázal vám celou Zemi od jednoho konce k druhému, a osvítil vám bloudění světa a bude vás však také trestati, budete-li se odchylovati od Mých cest.

17. Toto vše vám praví věčná Láska ve jménu svatého Otce. Amen.“

* * *

Kapitola 11.

Zrození Kaina a Abela.

A hle, tu zmizela Láska před očima stvořených, vrátivší se do Svého svatého lúna Otcova.

2. A ejhle, Můj lenivý a velmi špatný nájemný sluho, který jsi ještě velmi nahluchlý, neboť musím ti říkati jako nějakému školáčkovi každé slovo jednotlivě do pera a ještě Mně nerozumíš a tážeš se Mne často dvakrát, třikrát, pětkrát, často až desetkrát, a hle, Já ti opakuji vždy přesně každé slovo! Proto buď pozornější, aby to šlo rychleji kupředu nežli dosud, neboť svět potřebuje v nejkratší době dokončení tohoto díla Mé velké milosti! Dej si to říci ode Mne svatého Otce, který je cele Láskou ve vši Svě Bytosti

3. A nyní piš dále! – A ona nově stvořená dvojice byla tedy na daleké zemi zcela jediná, a slíbený anděl se objevil s plamenným mečem v pravici, a když ho spatřili velice se ulekli, takže prchali před jeho očima, chvějíce se velkou bázni ve všech svých útrobach.

4. A ejhle, bázeň urychlila Evin čas a ona byla s bolestmi zproštěna zapovězeného ovoce, které byl do ní vložil ve slepotě Adamově had.

5. A Adam ohledával nahý plod a zpozoroval, že je mu podobný a těšil se z toho velice, a Eva, poznávajíc radost Adamovu, tiskla ve vši touze tento plod své lásky na plná ňadra svá.

6. A hle, tu pocítila v prsou podobné píchnutí, jako bylo píchnutí hada a položila plod na zem ve veliké úzkosti a v pevném přesvědčení, že opět zhřešila.

7. A ejhle, tu se objevil velký anděl něžného pohledu před úzkostí a bázeň mající dvojici a oslovil ji pevným hlasem takto:

8. „Neděste se a nebojte se sluhy Jehovy, jenž je vám vyslán shora, aby vám ukázal Zemi a osvětlil bloudění světa – a také vás a vaše potomky trestal, kdybyste se někdy odvrátili od cest věčné Lásky a nekonečné Boží svatosti.

9. Hledte, tento plod není již pro vás hříchem, jest to však následek trojí neposlušnosti vůči Bohu a jest smrt vašeho těla, kterou jste zplodili ve svém těle svou touhou v sobectví. Tento plod nesmíte od sebe odvrhnouti, nýbrž podržte jej podle vůle shora na svědectví o vás samých a o vašem pokolení, abyste nyní zvěděli, kterak skrze vás přišel do světa hřích a hříchem pak smrt, plod sám pak nazvete Cahin (Kain) aneb „smrtonoš!“

10. Toto řečí, posla shora, byla dvojice ve svých vyděšených myslích uklidněna a Eva vzala na zem položený plod opět do svých dosud se chvějících rukou a na rozkaz andělův skrze Adama podala kojenci plný prs, aby z něho sál život Země.

11. A anděl přistoupil k levé straně Adamově, a Eva s plodem na pravé ruce se postavila po pravé straně Adamově, aby její srdce zůstalo prosto jakéhokoli břemene a mohlo zůstati buď douně na všech cestách a stezkách obráceno k člověku.

12. A tak putovali vzorně po celé zemi, aby si prohlédli všechna její místa a aby zřídili příbytky pro své příští potomky a aby jim zasévali chléb mocí silou, která jim byla propůjčena od lásky velkou milostí slitováním.

13. Neboť Země a vše, co na ní, bylo poddáno vůli Adamově, a moře a veškeré vodstvo poslouchalo přesně i nejslabšího pokynu Adamova a bylo mu poddáno od povrchu až do nejhlubšího základu a podávalo uctivě noze svého pána hřbet, aby pevně po něm kráčel podle libosti, a byly mu poddány veškeré větry a jeho hlasu poslouchala veškerá zvířata vod, pevné země i ovzduší.

14. Adam žasl nad silou v sobě a viděl a poznával nad čím vším propůjčila věčná Láska takovou velkou sílu a převelice se rozveselil nad velikou milostí shora a pravil Evě:

15. „Evo, ženo má, hled, Pán moci a síly nám požeňal, obětujme Mu svá srdce, aby jeho požeňání prospívalo podle Jeho velkého zaslíbení na Zemi a podle a skrze tebe jako nového obyvatele tohoto místa spatřovalo světlo milosti.“

16. A Eva, naplněna pokorou a nejúpřímnější radostí pravila: „Adame, pohled na svou děvčku čekající u tvých nohou na pokyn svého pána země a staniž se mi podle vůle tvé, vezmi mé srdce na němž lpí vina a obětuj je Pánu!“

17. A Adam učinil, Evě ve vši odevzdanosti v Pána, jak mu byl Pán poručil.

18. A hle, požeňání se stalo na Evě viditelným, a Adam z toho měl radost, a také Eva pociťovala v sobě velkou rozkoš. A nyní poslyš, co pravil anděl Jehovův této veselé dvojici a jeho slova byla dobře odměřena jako slova s výšiny a slova z hlubiny a byla to věčná Láska Sama, která mluvila ústy anděla a tato slova zněla z úst anděla takto:

19. „Adame! Ty ses nyní mnoho dozvěděl na daleké cestě po zemi, a viděl jsi její pevniny a její vody a také jsi viděl, co na nich a v nich jest, roste a se pohybuje; a viděl jsi velkého mamehuda a od něho dolů všechna zvířata až k nejmenšímu z plazících se červíčků, a viděl jsi silného žraloka a všechnu zvířenu vod až k malým obyvatelům kapky, a viděl jsi také veškeré ptactvo ovzduší, od ohromného orla až po kolibříka a od tohoto až po nejmenšího komára, a vyzkoušel jsi veškeré jejich síly, jejich způsobilost a užitečnost; a také jsi z toho viděl, jak bohatě se věčná Láska o tebe postarala skrze tebe také o Evu.

20. Oslovoval jsi hory, a hory ti daly odpověď; tázal ses moře a moře ti odpovídalo, a obrátil jsi svůj hlas do hlubiny Země a odpověď nezůstala na cestě, a obrátil jsi tón své řeči ke všem stromům, keřům, rostlinám, bylinám a k veškeré trávě a vše ti sdělilo svá jména a uctivě ti vyprávělo o své způsobilosti a z ní plynoucím používání pro vás podle tvé svobodné livovůle; a tak ti dalo také každé zvíře, které jsi oslovil hlasem svých prsou, každé svým způsobem slyšitelnou a rovněž zcela určitou odpověď a oznámilo ti, pokud je určeno k tvým službám a slepě poddáno tvé vůli, a větry tě učily, jak bys jich používal podle své vůle, a toto vše viděla slyšela a poznávala též Eva.

21. Pohled, Adame, toto vše ti není dáno od věčné Lásky jako život a také tobě Evo, nýbrž její velká milost ti to dala darem a toto vše podržíš jen po tak dlouho, pokud toho budeš podle vůle svatého Otce moudře používat, ale nebudeš-li udržovati svou mysl před tváří Jehovovou stále zcela čistou bude se jedno po druhém z oblasti tvé velké moci vzdalovati. Proto buď moudrý, jako jest velký, předobry a přesvatý Otec tam nahoře nade vším stvořením a tam v hlubinách pode vším stvořením.

22. A Jakým jsi takovým budeš a dále zůstaneš podle vůle svatého Otce a takovým podle tvé vlastní vůle, takovými budou a mají býti také všichni tvoji potomci a potomci Eviny, jakou jest před a pod tvýma očima.

23. A není-li však někdo, jakým nyní jsi, máš býti a zůstati ty, podrží sice po určitou dobu ten dar, ale tento dar milosti mu bude vzat, jakmile již není, jakým nyní jsi, máš býti a zůstati ty. A i potomci Eviny se budou povyšovati nad své hlavy a stanou se jim nevěrní až do morku kostí a budou páditi za psy a živiti se lejnem hadů a své děti kojiti prsy zmijí, a tvoji potomci budou jimi otravováni a budou umíratí trpkou smrtí tělesně a ve věčné hanbě a trýznivé potupě duchovně.

24. A nyní pohleď Adame, a poslyš Evo! Ještě jste nyní v ráji, tam, kam vás postavila věčná láska a před a po vašem hříchu a před a po zboření, ale kdybyste snad někdy zapomenuli věrně zachovávatí zákony Lásky a přikázání moudrosti svatého Otce, pak budete tímto plamenným mečem z této krásné zahrady vyhnáni a nebudete budoucně nikdy po celý čas vašeho tělesného života a až do doby zaslíbení ani žádný ze všech vašich potomků dovnitř vpuštění – až teprve po této době děti vykoupení a z něho vznikajícího nového stvoření věčné Lásky.

25. Toto si dobře zapamatuj, Adame, a rozvaž si to také ty Evo! Plod, který z tebe vzejde, Evo, tento živý plod nazveš, Adame Ahbel („Ábel“) a obětuješ jej Pánu slávy na věky, neboť jeho jméno jest „syn požehnání“ a bude prvním obrazem Toho, který přijde jednou ve velikém Čase časů shora z lůna v plnosti moci a síly svatosti Boží.

26. A nyní, ježto jsem vás vedl, ukázal a řekl úplně vše podle vůle věčné Lásky, jest dílo mého poslání věčné Lásky v Otci vší svatosti a dobrotivosti dokonáno, a musím vás viditelně opustiti, ale neviditelně vás budu krok za krokem následovati a budu každý váš krok podle neměnitelné vůle Jehovovy počítati.

27. A bude vám možno Mne opět spatřiti, kdykoli budete svá srdce ve vší odevzdanosti Pánu slávy obětovati, a já dám tuto vaši oběť do nádoby a ponesu ji vzhůru k Bohu a vylíji ji před tváří Syna a tehdy bude míti velký, svatý Otec zalíbení na vašich skutcích.

28. Avšak také Mne spatříte kdybyste se snad odchýlili od zákona Lásky a od přikázání svatého Otce, jak Mne dosud vidíte s plamenným mečem v pravici abych vás vyhnal ze zahrad a tobě, Adame, vzal velkou část daru věčné lásky a její velké milosti a nechal tě pak slabého a bojícího se nejmenšího šelestu trávy.“

29. A nyní hleď, slepý písaři tohoto Mého nového živého slova v sobě jakož i vy všichni v sobě, a rozjímejte o Adamovi, jakým byl nyní v ráji až na j e d n o dokonalým člověkem, jakými schopnostmi byl vyzbrojen, úplný pán Země, a všechny tyto dokonalosti byly jen darem ode Mne, a on je podržel až do doby, kdy jedenkrát na Mne zapomněl, když se stal anděl jeho očím neviditelným.

30. A pohleď, toto vše, co měl Adam jako dar, chci dáti vám jako trvalou dávku a ještě ne-sčíslně více a něco nekonečně většího, co jsem já Sám, a vše, co mého jest, bude také vaše, b u d e t e l i M n e m i l o v a t i a j i n a k n i c j i n é h o n e ž l i m i l o v a t i ! (skutky)

31. Ale kde je vaše láska, kterou jsem tak draze vykoupil a kterou bych tak rád nazýval věčně Svou?! Ó, této lásky jest již málo na Zemi! Jest tak lehká a jest tak sladká, a vy ji nechcete a také ji nehledáte, kde na vás čeká, a pohrdáte vysokou cenou v ní!

* * *

Kapitola 12.

Zaslíbení Páně.

Ó, děti Adamovi! Proč se nechcete státi raději dětmi Mými ? Ó, jakého úsilí a namáhavých prací vás to stojí, abyste si vydobyli ten Adamův chléb, s něhož kape pot vašich rukou a který mimo to je pomazán slinou hadů a napojen jedem hadím, a tím ve své nemíře pojídáte smrt časně a pak také věčně!

2. M ů j c h l é b , který jest pomazán medem Mé lásky a napojen mlékem věčně svobodného života ze Mne a který byste mohli požívatí v nejvyšší hojnosti veškeré přemíry, a který by vám věčně nikdy neuškodil, nýbrž by vás posílil a vší mocí a silou ze Mne věčně a také i časně vyzbrojil, kdybyste ho jen přijali, - hleďte tehdy po mém nejvyšším skutku, jímž jest velké dílo vykoupení pro vás, tehdy byl tento Můj chléb velmi drahý a lidé si jej mohli jen v malém daru, neji-

nak nežli zase jen svou Mně za to obětovanou krví a tělesným životem vykoupiti, a tento Můj chléb chutnal tehdy trpce v ústech kupujících a nebyl ještě pomazán medem lásky a napojen mlékem svobodného života také již časně, nýbrž jak med tak i mléko byly v dobrém odvážení přidány truchlícím kupcům teprve v říši duchů; a hle, přece tu bylo velké množství kupců!

3. Nyní však, kdy jej dávám a to s medem i mlékem každému, kdo si ho přeje, zcela zadarmo, pouze za jistě velmi malou úplatu vaší lásky, ejhle, nyní se jím trpce pohrdá a nepřijímá se velký, jistě a pravdivě pro vás vši nejvyšší lásky nejvyšší plný Dárce!

4. Zapamatujte si tedy: Brány Svých nebes dal jsem nyní široce otevřítí. Kdokoli chce dovnitř, přijď a přijď brzy a přijď ihned; neboť přišel velký čas milosti, a nový Jeruzalém přichází k vám dolů k Zemi, aby se v něm všichni, kdož Mne milují, ubytovali a medem a mléčným chlebem nasýtí a aby pili plnými doušky čisté vody všeho života a v nadbytku ji z věčné studnice Jakobovy čerpali!

5. Ale jakkoli se stane sestoupení tohoto Mého velkého města všem Mým dětem nezměrně velkou milostí, tak však také svými silnými zdmi umačká všechny slepé a rozmačká všechny hluché, neboť jeho velikost zaujme celou plochu Země! A kdo je nebude viděti přicházeti dolů a nebude slyšeti jeho šumění v čistém ovzduší Země, ten již nikdy nenalezne místa na Zemi, kde by se před ním skryl a jeho tíži unikl.

6. Neboť hle, tíha jeho paláců rozdrtí hory a srovná je s údolími a jeho obytné budovy postavím nad loužemi a močály; a všechna ta havěť, která v nich řádí bude umačkána v základu pevností základu obytných domů velkého Božího města, vašeho svatého Otce na nebi i na Zemi.

7. A pravý Pastýř bude volati Svě ovce, a ovce budou ve všech končinách země Jeho hlas slyšeti a dobře poznávati a budou přicházeti a s veškerou chutí se pásti na rozsáhlých pastvinách věčné Lásky svatého Otce, jimiž jsou velké zahrady nového svatého města velkého Krále všech národů, které byly, jsou a budou na věky.

8. A těmito zahradami bude onen Adamem ztracený ráj, který jsem nejprve Já znovu našel a věrně pro ně k věčnému přebývání uchoval.

9. Z toho důvodu jsem vám také již zcela podrobně až do nejmenších částí ukázal Svou velkou domácnost od věčnosti a ukázal jsem vám stvoření od prvního až do posledního a ukázal jsem vám prvního člověka v jeho prvním vzniku a chci vám jej ještě dále až do jeho konce ukazovati a ukáži vám velkou nevěstku a zbořený Babylon a potom vás povedu do Svého velkého svatého města a v něm vám dám trvalý příbytek na věky, budete-li Mne milovati, jako Já miluji vás, nade všecko!

10. Pohleď na nebe a pohleď na zemi! Jednou tělesně zaniknou a budou trvati jen duchovně, ale Mé slovo promluvené potrvá, jakmile přijde z Mých úst, tělesně a duchovně ve vši moci a ve vši síle svatosti na věky, na věky, na věky, amen!

* * *

Kapitola 13.

Vyhnání z ráje.

1. A nyní se vrať k Adamovi a Evě, a pohleď, jaká byla jejich další pouť a život jejich obou potomků před vševidoucímá očima svatosti Jehovy! A hle, krátký čas, který podle vašeho počítání obnášel třicet oběhů Země kolem Slunce, což nazýváte „roky“, žila tato dvojice v kruhu svých požehnaných potomků, jejichž počet se rovnal počtu roků, mimo Kaina, který požehnaný nebyl.

2. A nyní věz dále co se tu stalo! Adam kráčel v den Páně, který mu byl přikázán za den odpočinku v jeho srdci, již věčnou Láskou Samou a potom několikrátě andělem na památku velkých skutků slitovné Lásky a k nejvyšší uctivému rozjímání o nezměrné svatosti Boha, dobrého Otce, sám po zemi, aby pozoroval krásu krajiny; a líbil se mu převelice svět, takže se ve svých myšlenkách zcela uchýlil od Boha.

3. A tak za těchto úvah přišel ku břehu velké řeky, jménem „Cheura“ aneb pomni doby Jehovovy! – neboť takto volala tato silně hučící řeka, ale Adam pohroužen v myšlenkách světa, nepostřehl a také nepochopil smysl této řeči šumných vln řeky.

4. A když se takto nyní ubíral podél břehu, zůstal pojednou viseti levou nohou na velké rostlině, pnoucí se po nějakou dobu po zemi a konečně kolem velkého stromu a padl prudce k zemi a pocítil v těle velkou bolest, a to byl pro něho nový pocit, i zlobil se na rostlinu a rozlícen pohlédl na ni a pohnal ji k odpovídání, tázaje se, zda nezná svého pána.

5. A rostlina odpověděla: „Ne, neznám tě!“ *(Pro nesvěcení svátku v srdci)*

6. Tu ohledal Adam rostlinu přesněji a rostlinu nepoznal. I tázal se jí opět: „Jaké je tvoje jméno a jaká tvá způsobilost?“

7. A hle vítr zašelestil listím a toto šelestění mu bylo srozumitelné a znělo: „Natrhej bobulí z mých haluzí a vytlač šťávu, a pij ji, a mé jméno a má způsobilost ti bude sdělena!“

8. A hle, Adam ve slepotě svých světských myšlenek učinil, co mu ona pnoucí rostlina v jeho zapomenutí dne Páně radila, a vzal několik bobulí a ochutnal je a chutnaly mu velmi sladce, a radoval se z této nové známosti a hněval se na anděla, že mu neukázal také tuto tak chutnou rostlinu.

9. A natrhal mnoho bobulí a nesl je domu, kam přišel, právě když slunce zapadalo.

10. A Eva provázená Kainem šli mu vstříc jako jediní, kteří měli po celý den starost, ježto nevěděli kam Adam šel, - neboť všichni ostatní to dobře věděli a v den Páně se nestarali o Adama, otce svého těla, protože to byli děti požehnání a toho dne měli myšlenky pohrouženy v Bohu a v jeho věčnou lásku – a sejmuli s něho velkou část jeho břemene. A on jim vyprávěl o této nové známosti, a Eva nad tím byla ve veliké míře potěšena a s pomocí Kainovou učinila s bobulemi podle vypravování Adamova.

11. Tu vzal Adam vytlačenou šťávu a pravil: „Vypátrejme její jméno a její způsobilost!“

12. A hle, tu se napil plnými doušky šťávy a podal jí pak Evě a Kainovi a konečně ji dal ochutnati všem až na Ábela, který dosud nebyl přítomen, ježto doposud plál na oltáři oheň, který byl zřídil, aby obětoval svatosti a Lásce Jehovově, což bylo libé Pánu.

13. A tu byli opojeni Adam a Eva a všichni, kteří ochutnali šťávy, a v tomto opojení vzpláli Adam a Eva a všichni z Adama a Evy divoce v žádostech těla a páchali i s Adamem a Evou smilstvo a nevěstkářství, zatímco se Ábel modlil u oltáře Jehovova.

14. A když se takto v opojení a zapomenutí na Boha a na předtím vždy přikazované a povinné oběti svých srdcí dosti nasmlívali tu se objevil anděl s plamenným mečem v pravici a nejprve vlídně Ábelovi řekl:

15. Jehova nalezl na tvé oběti velké zalíbení, takže tě vyvolil za záchrance svých rodičů a sourozenců, aniž by nyní v den Páně zahynuli, ježto na Něho zapomněli a své myslí snížili k zemi a nemohli býti účastni požehnání, které podle pevně stanoveného řádu vychází v tento den shora do všech prostorů nekonečnosti!

16. Přišel jsem opět viditelně, abych nejprve shromáždil tvou oběť do této nádoby slitovné milosti, kteráž jest věčný Syn v Otci, abych ji donesl před jeho nejsvětější tvář, před vlastní oko věčného Otce a dříve však ještě potrestal přestupce zákona lásky a přikázání svaté milosti a abych jim vzal velkou část darů, ranil je slepotou a vyhnal z ráje.

17. A nyní opusť svůj obětní oltář a postav se po Mé levici, aby trestající pravice zůstala volná pro přestupce a následuj Mne do příbytku hříchu! A až spící hříšníky probudím z opojení smilstva a oni, velkou bází jati, budou prchatí před mečem spravedlnosti, pak jich jako spoluuprchlík následuj a nes za rodiči tu malou část tvého těla malou část ztraceného daru a odevzdej jim to pak k posílení, až zemdlení a vyčerpání s pláčem klesnou k zemi v zemi daleko odtud která sluje „Chuehill“ aneb „země útočiště“. A v této zemi zbuduj pak také obětní oltář podobný tomuto zde, který bude budoucně hořeti také pod vodami, které jednou přijdou na celou Zemi a stane se horou, nedostupnou ni žádná smrtelná noze až do velkého Času časů, kdy On skloní Svou hlavu do nížiny, která slouží bude „Betlehem“ anebo malé město velkého krále, které se jednou stane největším na zemi, neboť Světlo toho města bude svítiti více nežli světlo všech Sluncí duchů, duchů. A na tomto novém oltáři přineseš děkovnou oběť Pánu ze všech říší Země v této zemi útěku, aby se stala požitelnou hříšníkům a posilovala kající a potěšovala truchlící!“

18. A když anděl ukončil svou řeč k Ábelovi tu (oba) povstali a vážným krokem kráčeli k velmi prostornému příbytku Adamově, kruhového tvaru, který se podle jeho moci a síly z hustě vedle sebe volně ze země vyrostlých cedrů – tvarem podobný chrámu Šalomounově – nedaleko jeskyně lítosti a trní smutku a měl dva vchody, jeden úzký k východu a jeden široký k západu.

19. A hle, bylo to asi o půl noci – a nesmělo to býti dříve kvůli dni Páně - , kdy přistoupil anděl Páně s Ábelem k východnímu prahu.

20. Když Ábel vstoupil na práh, dal se do pláče z velkého neštěstí, které má nyní potkati a potká jeho (rodinu).

21. I řekl jemu anděl něžným hlasem: „Neplač Ábeli, požehnaný synu milosti a učiň, co jsem ti poručil z věčné Lásky, která mluví mými ústy a nelekej se hromových slov, která budou následovati nad těmito spícími hříšníky!“

22. A Ábel učinil, jak mu byl anděl poručil, a když byl úplně u svých, zahřměl anděl hrozně vážně slova hrůzy a velké úzkosti nad nyní probuzenými hříšníky, a s velkou silou a mocí zvolal:

23. Adame, povstaň, vzpomeň na svou vinu a prchni odtud, neboť pro tebe tu již není dalšího prodlévání! Neboť ztratil jsi svou vinou ráj pro sebe a pro všechny své potomky až do velkého Času časů, rovněž i velkou část darů, protože jsi zapomněl na den Páně a opojil ses šťávou rostliny, která byla mistrovským kouskem hada, vymyšlena, aby jala tvou svobodu, opletla tvé nohy a pomátla tvé smysly, abys zapomněl na Boha a aby tě v hrubém hříchu uspala.

24. Prchni tedy kam chceš, z dohledu Lásky! A všude kamkoli uprchneš, zastihne tě v hojnosti spravedlivý Boží hněv, ale podíl Lásky ti bude skrovně odměřen!“

25. A hle, tu povstal Adam se země s Evou i se všemi ostatními, kteří tu byli spali z omamného nápoje z rostliny hadovy a tím ztratili (paměť?) vesměs až na Ábela, jenž zůstal střízlivý, neboť nepil omamného nápoje a zůstal pamětlivý dne Páně (N.B. tak máte i vy, jako pravé děti tak svatého a dobrého Otce jakým jsem Já, býti stále pamětliví svatého klidu soboty, jako pravého dne Páně, jímž jsem Já, a máte v neděli konati, co je vám přikázáno).

26. A když Adam spatřil anděla, tu se i se svými příbuznými převelice ulekl, takže nemohl promluvit ani slova na omluvu a byl velkým úžasem jako ztrnulý, neboť teprve nyní začal poznávati, co byli on a jeho příbuzní učinili před tváří Jehovy.

27. Tu padl před andělem Páně na tvář a plakal a přehlasitě snažně prosil o slitování, neboť plamenný meč mu otevřel oči a v tomto hrozném světle trestající spravedlnosti uzel celou tíhu a velikost nevýslovného neštěstí, do něhož svou lehkomyšlností uvrhl sebe i všechny své.

28. Ale anděl stál se zavázanýma očima a se zacpanýma ušima, jak mu byla přikázala Láská Otcova a zvučněji nežli všechno hřmění z moci a síly Jehovovy pravil:

29. Ve spravedlnosti není milosti a v soudu není svobody, proto prchni, puzen trestající spravedlností, aby tvou omeškávající nohu nedohonily soudy Jehovovy! Neboť trest jest odměna spravedlnosti. Kdo jej přijímá, jak jej zasloužil, ten ještě může počítati na slitování, kdo se však spravedlnosti a jejím následkům protíví, ten jest zrádcem nedotknutelné Boží svatosti a případně soudům Toho, kde již není svobody, nýbrž v hněvu Božství věčně zajetí.

30. Proto prchni a plač a snažně pros tam, kam tě tvé nohy ponosou, a kde ti vypovědí službu, tam zůstaň, plač, snažně pros a modli se, abys nezahynul a Eva a skrze tebe všichni!“

31. A hle, tu Adam opět povstal a chtěl podle rozkazu Božího skrze anděla prchnouti, a ejhle, nemohl, neboť jeho nohy byly jako ochromeny. I začal se třásti a chvěti na celém těle, neboť zmocnila se jej velké bázeň před soudem Božím, kterým mu byl pohrozil anděl Páně.

32. I padl Adam znovu na tvář a plakal a křičel přehlasitě: „Pane, všemohoucí, velký Bože ve Své velké slávě vši svatosti, neuzavírej zcela srdce Své bezmezná lásky a Svého slitování milosrdenství mně slabému před Tebou, a daruj mně tolik síly, abych mohl já ten nejnehodnější prchnouti, před Tvými soudy podle Tvé nejsvětější vůle, které jsou jako já od paty až k hlavě poddáni všichni Tvoji tvorové. Pane, vyslyš snažné prosby snažné prosby mé!“

33. A hle, tu pravila věčná Láská ústy anděla – jako nyní Já nečistými ústy tvými - Ábelovi!

34. Ábeli, pohleď na otce tvého těla, uchop jej pod paži! A pohleď na jeho ženu Evu, matku tvého těla, kterak úpí na zemi a pozvedni ji, aby byli oba a všichni ostatní tebou posílení k útěku a dobrý, svatý Otec měl z tebe radost, že ukazuješ lásku slabému otci tvého těla, jako též své chatrné matce, a jako též všem svým bratrům a sestrám, ať požehnaným či nepodepsaným, neboť tvá síla je posílí a hojnost požehnání v tobě je občerství! A tak rukou dětské lásky a rukou bratrské věrnosti i se vši trpělivostí a láskou je ved' až k místu, které ti oznámím tím, že všichni sklesnou vyčerpáním!

35. Tam zůstaň a nech unavené odpočinouti, a ty se tu přede Mnou soustřed' abych ti ve velké hojnosti propůjčil síly k posile tvých rodičů podle míry jejich potřeby a způsobilosti

k přijímání a k občerstvování tvých bratrů a sester podle jejich potřeby a podle jejich způsobilosti k přijímání. A nyní učiň, co jsem ti přikázal, z lásky k nim a z poslušnosti ke Mně!

36. A hle, tu byl zbožný Ábel proniknut velkou slitovnou láskou, poklekl a z nejvnitřnějšího základu srdce, tona v slzách děkoval Bohu a posílen shora, uchopil pak ruce slabých rodičů a z velké lásky učinil, co mu byl Pán přikázal.

37. A když Adam zpozoroval, že jeho syn pomáhá jemu i matce, jakož i všem ostatním, pravil dojat: „Ó, milý synu, poněvadž jsi mi přišel v této naší velké nesnázi pomoci, přijmi také veškeré mé požehnání k poděkování a k útěše tvého slabého otce a tvé slabé matky!

38. A děkuj Pánu, jsa ještě hoden lásky svatého Otce místo mě a nás všech, kteří jsme se učinili nehodnými vysloviti Jeho nejsvětější jméno!

39. A tak tedy podle vůle Páně prchneme!“

40. A hle, tu mávl anděl mečem spravedlnosti a všichni prchali spěšným krokem dny a noci dál a dále bez klidu a odpočinku.

41. A tak dorazili již do jmenované země, když slunce stálo nad jejich hlavou a prudce páli-lo, a na půdě kolkolem do širých dálek nebylo viděti žádné trávy a také žádného stromu ani ke-ře. A hle, tu klesl Adam a Eva s ostatními zemdleni a zcela vyčerpáni do horkého prachu na zem a zavřeli oči tlačené mocí omamujícího spánku, a spali jako v bezvědomí, spoutáni osidly slabosti v nemilosti.

42. A hle, tu přistoupil anděl Páně, který je byl dosud viditelně sledoval k Ábelovi, který tu stál v nejúplnější svěžesti moci a síly shora, a pravil

43. Ábeli, hle, ze všech obětí, těla křižování, vůle ducha, které jsi přinesl ve vši čistotě své mysli Pánu svatosti, nebyla žádná větší nežli oběť tato a žádná Mu nebyla tak libá! Proto vezmi podle vůle shora tento meč spravedlnosti s ruky svého bratra shora – neboť hle, jsme děti jednoho a téhož svatého Otce - a vládni jím podle moci moudrosti a podle síly Lásky ku prospěchu svým, a rozžehni v nich zeslabenou sílu života, a dej znovu zahořeti lásce k Lásce svatého Otce a rozdmýchej plamen náležité bázně Boží v jejich srdcích! Já však tě neopustím, nýbrž budu neviditelně a budeš-li chtít, také viditelně státi po tvém mně přemilém bratrském boku, povždy hotov, ve vůli Páně ti sloužiti.

44. Neboť hle, odevzdání meče znamená tvou nejúplnější, svobodu rovnou svobodě mé, a tak se stala vůle Páně vůlí tvou a postavila tě nad veškeren zákon a přikázání učinila tvým vlastnictvím, a nyní jsi tak jako já nesmrtelný syn Lásky svatého Otce v čisté říši světla svobodných duchů!

45. A nyní čiň podle své lásky a moudrosti svým rodičům a sourozencům těla!“

* * *

Kapitola 14.

Poznání a lítost Adamova.

A hle, tu Ábel proniknut příliš velkou radostí nad tak převelikou milostí shora padl na kolena a pravil: „Ó velký, přesvatý a předobry milý Otče, shlédni zde na svého malého sluhu před Sebou v prachu a v pocitu nejhlubší nehodnosti, an vzhlíží k Tobě všemohoucímu a Všeslitovnému z nejspodnější hlubiny vzhůru k Tvé nejvyšší, Výsosti a vyslechni úpěnlivou prosbu dítěte o milost pro jeho slabé rodiče a pro všechny jeho bratry a sestry, a neodnímej mi sílu, která jest mi převelikým darem z Tebe a nech ji milostivě vlévati se na ně k odpuštění hříchu a k znovunabytí života z tebe v žádoucí moci a síle!

2. Přetvoř milostivě a milosrdně tuto krajinu podle Tvého nejvyššího zaslíbení, aby se stala úrodnou a aby slabí našli výživu k posílení svých údů a aby mohli uhasiti svou palčivou žízeň u čerstvého vodního pramene a aby mohli přicházeti též zvířata, způsobilá jim sloužiti, poslouchající jejich vůli.

3. Ó, velký, přesvatý a předobry milý Otče, vyslyš mou slabou úpěnlivou prosbu, aby Tvé svaté jméno bylo proslaveno v srdcích Tvých kajících!“

4. A nyní viz a slyš co se stalo, když zbožný Ábel dokončil tuto Mně libou modlitbu: A aj, přes ztuhlou poušť začal vanouti ochlazující vánek, a světlé mraky zahalily daleký prostor nebes, a nad celou pouští začalo pršet, a uprostřed všeho deště padala všeho druhu semena do

malých, častým, silným deštěm Jehovy učiněných brázd jinak pustého písku. A v okamžiku se daleká pustina zazelenala tisíci druhy trávy, rostlin, keřů a stromů, a na místě kde klečel zbožný Ábel, modle se v duchu a v pravdě ke Mně, vyrostl velký strom, sahající téměř až k mrakům s rozsáhlými větvemi a širokými listy, plně ověšenými chlebovými plody, libé a nasládlé chuti a bylo mu dáno jméno „bahahania“ (anebo „posílení a občerstvení slabým“) také u vás ještě nyní známý jako „c h l e b o v n í k“)

5. A ze světých požehnutí dšticích mraků pravil jakýsi něžný hlas ke zbožnému Ábelovi: „Ábeli, Můj milý, osvobozený synu, mávni levou rukou mečem nad spícími a probud' je k lítosti a k polepšení jejich života přede Mnou ve vší budoucnosti, a buď jim pravým vzorem Toho, jenž jednou přijde ve velkém čase časů a řekni jim, že až do té doby nebude již nikdo více prost zákona a že až do té doby a také ještě nadále budou přikázání držeti v zajetí všechny, kteří se neučiní účastnými znovuzrození skrze Syna, jenž bude cestou, světlem, pravdou a věčným životem jako jediný Vítěz nad smrtí.

6. Ty jsi však jako anděl světla volný a budeš přijat, teprve až bude obraz velkého Přicházejícího v krátké době zcela dokonán, čehož se však musíš učiniti úplně schopným a způsobným teprve svou stoupající pokorou, láskou a velkou zbožností vzdor všemu pronásledování a špatnému zacházení, se kterým se ještě setkáš u svých bratrů a sester kvůli oslavení Mého jména.

7. A hle, tu povstal Ábel opět mocný a skrz naskrz silný ze země a jakoby na znamení opravdové svobody se vznášel ve vzduchu nad ní a činil jak mu bylo poručeno.

8. A hle, tu proudily nové síly života do spících, a oni se rychle probudili a hluboce dojati příliš velkým obdivem nad tak velikou blahodárnou změnou pouště, se rozhlíželi na všechny strany a chtěli radostí jásat, ale tu povstal Adam, a po jeho boku také Eva, a pravil svým dětem:

9. „Děti, nejásejte a příliš záhy se neradujte, nýbrž plačte a želte se mnou a s Evou předně naší velké viny a považte, co jste ztratili! Nezáleží na pozemském ráji a na všech jeho statcích; neboť jak vidím já a vy se mnou vrátil nám Pán ve Svém převelikém, neomezeném milosrdenství tolik toho, že my bychom mohli všichni nad tímto novým, velkým, nepřehledným bohatstvím Jeho příliš velké lásky velmi snadno zapomenouti na ztrátu přehojných statků pozemského ráje. Ale pohleďte sem na spěchající zvířata jak vzduchu, tak i pevné země, pohleďte na trávu, rostliny, keře a veškeré ty stromky a velké stromy a na vanoucí větry, a ťažte se všeho toho, a poslouchejte, zda k vám nepřijde odněkud odpověď.

10. Já jsem tak učinil hned při probuzení a přesvědčil jsem se, že všechny ty věci vůči mně oněměly a zvuku mé řeči nikdy nerozuměly. Švitoření ptáků, řev zvířat, bublání tohoto praménitého potůčku a všechno to šelestění trávy, bylin, keřů a všech stromků a stromů proniklo sice ihned k mému uchu, ale jak jsem se ulekl a dosud jsem skrz naskrz polekán, že jsem ze všeho toho již ničemu nerozuměl a nerozumím!

11. Ale hleďte, neulekl jsem se proto, že mně bylo toto porozumění vzato, nýbrž spíše jsem se ulekl pro nekonečně větší ztrátu milosti svatého Otce nad vším stvořením a pod vším stvořením!

12. Hle, vše, co jsem ztratil já, to jste ztratili také skrze mne vy, protože jste skrze mne a se mnou zhřešili až na jednoho, jehož nejsem již hoden nazývati svým synem, který zůstal v hojnosti milosti a v hojnosti požehnutí ve vší moci a ve vší síle čistý a spravedlivý před vševydoucima očima přesvatého a předobrého Otce, Jeho Lásky a jeho Ducha.

13. A jest to můj milovaný Ábel, kterého však nám přespravedlivým Pán také vzal, protože ho mé oči již nikde nevidí, jistě proto, abychom já a vy všichni skrze mne pocítili co to znamená padnouti z milosti věčné lásky do přísné spravedlnosti Páně hříchem lehkomyšlné neposlušnosti vůči Jeho tak přelibým zákonům lásky a vůči tak snadným přikázáním milosti

14. Ó, děti, dobře uvažujte o všem tom, co jsem vám nyní řekl a zkuste a přesvědčte se samy, zda jsem k vám mluvil pravdu a pak přijďte a posuďte samy, o jaký čas jde, - zda máme z převeliké lítosti plakat a truchliti, či zda můžeme nalézt ještě něco, co by mohlo vaše srdce potěšiti!

15. Ano, mé děti, jen jedinou radost nám věčná Láska svatého Otce nechala jako dar Svě velké milosti – a z toho se můžeme a máme těšiti - , a to jest ona velká milost lítosti a smutku!

16. Hleďte, toto jediné nám Pán ještě ponechal: slzy lítosti a slzy smutku! Poděkujme Mu za to z celé hloubi našich srdcí!“

17. Ó, jak přešťastní jsme ještě, že nás Pán ještě tak hojně obdařil! Co bychom byli bez této milosti?!

18. Padněmež tedy v nejhlubším pocitu našeho zavržení k zemi a plačme a truchleme tak dlouho, dokud nepotekou již z našich očí žádné slzy a dokud nevrátíme Pánu, což Jeho jest, čehož jsme zcela nehodní, a dokud neučiní s námi podle Své nejsvětější spravedlnosti to, co jest a bylo od věčnosti Jeho svatá a vždy dobrá vůle!“

19. A hle, tu padl Adam i se všemi svými k zemi a učinil, jak to byl poznal skrze nepatrnou ještě podtrženou část milosti skrze tiché a skryté slitování věčné Lásky v Otci, a plakal a trpce naříkal i se všemi svými až na Kaina. Kain padl sice též k zemi jako ti ostatní, ale jeho oko zůstalo suché, zlobilo ho, že nemohl plakati též jako ostatní, a povstal a odešel. A když takto odcházel a upřeně se zahleděl na zelenou půdu, hle, tu pojednou zpozoroval plaziti se na zemi hada, i sehnul se a uchopil ho, na kusy roztrhal a jat zuřivostí a zlobou, požil jeho tělo a učinil je tělem svým.

* * *

Kapitola 15.

Kainovo vyznání.

A hle, když to Kain byl učinil, přišel za ním zbožný Abel a ve jménu věčné Lásky ho oslovil takto:

2. „Ó, bratře, proč jíš maso hada, když jest k utišení tvého hladu připraveno velké množství plodů? Hle, náš otec Adam se napil z rostliny, které neznal, kterou had chytře a lstivě ve všem mistrovství své bezmezné zloby připravil k záhubě jeho a všech potomků, a tím zhřešil před Pánem vši spravedlnosti a vy všichni skrze něho, a já jsem byl obtížen tíhou viny před Bohem a musel jsem pykati jako vy, kteří jste všichni opili štávou záhuby a musel jsem jako vy opustiti ráj a musel jsem na sebe vzíti vaše břemeno tělesné a veškeré vaše požehnání duchovně a byl jsem kvůli vám obtížen dvojnásobně.

3. A hle, ty požíváš dokonce tělo živého hada i s jeho krví! Kaine, proč jsi to učinil?“

4. A hle, tu se Kain ze svého hněvu, ze své zuřivosti a ze své zloby vzpamatoval a pohlédl na Ábela a pravil: „Hle, co jsem učinil, učinil jsem z pomsty, abych zahubil pokolení hadí a zahubil sebe, protože jsem nebyl nikdy hodným požehnání božího, (Páně) ač jsem se stal, jaký jsem, bez své viny, nýbrž vinou rodičů, kteří byli přede mnou, kdy já jsem ještě nebyl a povstal tehdy, kdy oni před očima Jehovy zhřešili.

5. Proč tedy musím a mám pykat za svou vinu, k jejímuž vzniku jsem nemohl nikdy ničím přispěti, ježto jsem byl jen plodem hříchu, nikoli však jeho příčinou – a proto jsem musil postrádati požehnání, kterého se vám všem v hojnosti dostalo, a musel jsem se namáhavě vláčet, kde vy jste skákali jako jeleni, obtížen nezaslouženou kletbou Jehovy?!

6. A nyní slyš příčinu mého skutku, had v trávě mne oslovil řka: „Požij mne a nasyť se mým tělem a utiš svou žízeň mou krví a budeš pánem Země a všichni tvoji potomci budou vládnouti na ni, a jejich síla a moc bude silnější nežli síla a moc všech požehnaných; a já ti nedám žádné příkázání, nýbrž moc, abys vládl, sílu, aby sis vše podrobil!“

7. A hle, takto mluvil had dále: „Mé tělo tě zničí v tvé nespravedlivé vině před Bohem, a má krev ti dá novou bytost bez viny, vyzbrojenou vši mocí a sílou!“ – Tu umlkl had a já jsem ho uchopil, roztrhal a snědl, jak jsi právě viděl!

8. A hle, tu byl Abel dojat a mávl pravicí mečem spravedlnosti nad hlavou Kainovou; a Kainovi byly otevřeny oči a on poznal své velké bezpráví, ježto byl obvinil Boha a své rodiče a viděl celou vinu v sobě a viděl, nezbadatelné cesty věčné Lásky v její skryté a neomezené moudrosti a viděl, kterak byl vlastně on sám tím svádějícím hadem, který se stal neomezeným slitováním věčné Lásky skrze něho člověkem, aby si ovšem větší zkouškou, ve své zatímní nepožehnané slabosti tuto slabost uvědomil a aby se pak konečně v této své vědomé slabosti, sama sebe ve vši svobodě své bytosti určuje, mohl obrátiti a také obrátil k Pánu vši moci a síly, odkudž by se mu pak také, jako oněm již požehnaným, dostalo v největší hojnosti moci a síly požehnání a tím znovupřijetí do velké milosti všeslitovné Lásky.

9. A viděl, že tento had, kterého právě požil, byl on sám ve své ještě zlé části a viděl, že jej svým hněvem vdechl v jeho opět se navráťivší bytostnosti vdechl na zemi, a že slova hada jsou slova jeho vlastní ještě z nejvnitřnějšího základu jeho prabytosti před veškerým stvořením viditelného světa hmoty.

10. A viděl ještě, jak tím přijal hada opět do sebe, anebo jak se byl vlastně sám znovu posílil ve všem zlu a z něho vycházející falši, jak hluboko nyní znovu padl do smrti.

11. Tu padl jat velkou lítostí k zemi a plakal a přehlasitě křičel: „Velký, přemocný, přesilný a přesvatý Bože! Nyní teprve poznávám svou nekonečnou vinu a slabost před Tebou, Tvou spravedlnost, ale také Tvou neomezenou Lásku!

12. Hle, nejsem hoden jsoucnosti, proto mne znič od základu na věky, abych dále již nebyl věčný a aby tím má největší, jediná vina byla smazána pro všechny příští požehnané potomky Adama a Evy!“

13. A hle, tu vzal jeho bratr meč zase do levice a mávl jím opět, - ale nad prsa Kainova.

14. A hle, tu proudil nový život Kainem, a hlad po smrti ho opustil; ale za to se v něm stal tím větší hlad po životě. Ale nemohl nalézt, co by ho bylo mohlo ihned nasytiti. A jelikož ničeho nenalezl, obrátil se opět k Ábelovi a pravil:

15. „Pohleď, bratře, lačním silně po pokrmu života, který má v sobě život a ne smrt, jako tělo hada a jeho studená krev! Neboť hle, bratře, jelikož se mně nyní dostalo ze základu mého bytí poznání, jakým jsem byl dříve a jakým jsem nyní, pociťuji silnou lítost a velký hlad a palčivou žízeň po Božské Lásce a po jejím velkém milosrdenství! Neboť hle, pláči bez hlasu a lítost jest u mne bez slz, proto mne nasyt' hlasem Lásky, a uhas mou velkou žízeň slzami lítosti!

16. Neboť slyš a pochop: Já, největší, jsem se stal menším nežli prach, já, nejsilnější, stal jsem se slabším nežli komár; a já nejsvitivější jsem se stal tmavším nežli střed země!

17. A tak jsem nyní před tebou, který se stal ze mne malý duch a nyní jsem již ve všem větší nežli jsem byl tehdy, kdy nebylo ještě světa, kdy jsem se sám zajal ve své příliš velké síle a proto jsem se stal mezi všemi nejslabším, neboť ti ztratili mnoho, kteří mněli mnoho, a málo, kteří měli málo, a já jenž jsem měl vše, ztratil jsem také vše, a vše svou vinou, a ti ostatní své mnoho a málo také jen mou palčivou vinou.

18. Ó, bratře Ábeli, proto neváhej a podej mě jídlo z pokrmu života k dosažení hlasu k pláči, a podej mi, nepožehnanému nápoj, abych v bezslzné lítosti nezchřadil!“

19. Tu vstoupil Ábel opět na pevninu Země a přistoupil úplně ke Kainovi tělesně a pravil jemu: „Kaine, slabý bratře mého těla a synu Adama a Evy, povstaň a následuj mne! Chci tě opět přivést zpět k rodičům a ke všem sourozencům, najdeš tam v hojnosti, čeho se ti tak velice nedostává, a budeš nasycen a všechnu svou žízeň utišíš.

20. Ale až se nasytíš a tvá palčivá žízeň bude utišena, pak vzpomeň na Pána v jeho Lásce a v Jeho slitovné milosti a považ, že prvé jest poslední a poslední prvé!

21. A nyní mne ve vši trpělivosti a mírnosti následuj – a všechna tvá pevnost budiž příště trpělivost a všechna tvá díla budiž příště mírnost - a tak najdeš také ty ještě u Toho milost, jehož Lásky jest nekonečná a bezmezná na věky věkův.“

* * *

Kapitola 16.

Rozkaz Páně Ábelovi.

A hle, tu povstali s místa kde se nacházel Kain, které bylo mezi východem a severem a odešli tam, kde stál velký strom mezi východem a jihem, a vrátili se ke svým, kteří ještě vesměs truchlili a plakali ležíce na zemi.

2. A když byli úplně u nich, pravil Abel Kainovi: Pohleď zde na množství plodů, které jsou pravými plody lítosti a smutku; sehní se k ním a nasyť se a uhas žízeň svou!“

3. A když Kain nyní ochotně učinil, co by mu byl skrze Mne jeho bratr poradil, hle, tu se jal kvíletí a velmi nařikati a z jeho očí se řinuly proudy slz velké lítosti.

4. A hle, věčné Lásce se zalíbila lítost a smutek; a pravila ústy anděla zbožnému Ábelovi, který se rovněž rozplýval slzami soucitu a na němž měla Lásky v plné míře zalíbení řkouce:

5. „Ábeli, požehnaný synu Lásky, přístup k Adamovi a k Evě, k rodičům tvého těla a utěš je a ukaž jim strom života, který jsem prozatím požehnal pro vás všechny k obživě těla a nyní též k posile lásky vaší!“

6. A řekni Adamovi, aby znovu posílen potěšil své děti a dal jim jísti chleba ze stromu života k posílení jejich těla a jejich lásky, a řekni Evě aby šla ke Kainovi a aby ho potěšila a přivedla

k Adamovi, a Adam ať mu podá levou ruku, uchopí poté jeho pravici a pravici svou vloží na hlavu Kainovu a ať na něho třikrát vdechne a sedmkrát pozvedne od země, a tak bude Kain podle své věrnosti učiněn schopným k ponenáhlému přijetí požehnání ze Mne.

7. A ty, Ábeli, vezmi pak do levice meč a následuj Mne hodně daleko odtud k východu na jednu vysokou horu ve velké poušti! Tam nalezneš otvor, vstrč do něho meč s rukojetí tak, aby jeho špička byla obrácena k nebi, a jedno z jeho planoucích ostří bylo obráceno k jihu a druhé k severu.

8. Potom však poklekní, děkuj Bohu, dokud plamen meče neuhasne a z meče se nestane trní, a nebude mít bobule červené a bílé, a utrhni pak z keře tři bílé a sedm červených a vrať se pak opět ke svým! A až se opět po čtyřiceti dnech navrátíš domů, zbuduj Mně, jak jsi to v ráji nevyzván dobrovolně učinil, obětní oltář, polož pak naň snopy a plody a zapal to ohněm lásky, který ti pošlu shora po velkém blesku.

9. Potom však vezmi se země hlínu, dobře ji vyhněť a udělej z ní nahoře širokou a dole úzkou nádobu, podobnou srdci v tobě. Tuto nádobu naplň čistou vodou a postav ji pak na ohniště Jehovy k obětnímu plameni lásky. A až bude voda horká a začne vřít, vezmi nejprve ony bobule bílé a vhod' je do vařící vody, potom za malou chvíli učiň totéž také s oněmi sedmi červenými. A až uvidíš, že bobule měknou, vezmi pak nádobu od ohně vyndej pravou rukou měkké bobule podle pořádku, v jakém byly vloženy dovnitř, a dej je do ruky levé, nech je vychladnout a potom je podle známého pořádku požij; potom vezmi nádobu s vodou, v níž se bobule meče vařily a vylij ji na ohniště Jehovy a podej pak tuto prázdnou nádobu otci tvého těla.

10. A ony bobule tě posílí v moudrosti a lásce, a voda ti zmírní oheň lásky, a ona nádoba bude pak jistým znamením Adamovi a všem jeho potomkům, jaká mají být jejich srdce, vyvařená vodou slitování, v níž plody spravedlnosti změkly ohněm lásky k potravě dětem požehnané lásky a pak se staly svobodné k přijetí Ducha vši svatosti.

11. A nyní jdi a splň přesně co jsem ti byla Já věčná Láska přikázala! A až bude toto vše vykonáno, pak promluví opět k tobě a pak k tvým, ústy Svého anděla, kterýž jest jeden Cherub aneb ústa moudrosti a lásky svatého Otce, a nyní jdi a jednej!“

12. A ejhle, tu Ábel učinil, co mu bylo přikázáno a vzdálil se od svých, odevzdav dříve otci svého těla požehnání podle Mé skryté vůle, která mu byla sdělena v jeho srdci.

13. A Adam ho s pláčem objal, A Eva přitiskla jej truchlíc na své srdce a všichni sourozenci podali mu velmi vlídně ruce ke krátkému rozloučení v záležitosti Jehovovy, a také Kain přistoupil a podal mu pravici a poklonil se před ním až k zemi, a tak se rozloučil Ábel za oboustranného žehnání shora, provázen andělem Páně.

* * *

Kapitola 17.

Nový řád bohoslužby a života.

A když byl vykonal přesně slovo Boží a navrátil se opět k svým, kteří ho se vši touhou svých srdcí očekávali a vykonal také tu oběť podle návodu věčné Lásky a odevzdal pak Adamovi prázdnou nádobu podle způsobu a významu, jak mu to bylo přikázáno, tu otevřela věčná Láska opět andělova ústa a pravila:

2. „Ábeli, velmi poslušný synu Mé žehnající slitovné Lásky, jmenuji tě nyní knězem a učitelem všech tvých sourozenců a utěšitelem tvých rodičů. A tak budeš každé soboty ráno, když vyjde Slunce, přinášeti oběť nejkrásnějších plodů, které později ještě přesněji označím a budeš je večer, až Slunce zajde, zapalovati ohněm lásky, který ti ukáží, jak je přirozeně skryt v kameni a jak jej lze vždy z něho obdržeti! A hlavy své nepokryješ od půlnoci až opět do příští půlnoci, aby byla volná k přijetí Mé velké milosti; všichni tvoji bratři obnaží však hlavu teprve zrána a pokryjí ji opět k večeru. Sestry tvého těla ať zahalují svou tvář a hlavu po celý svatý den, jen Eva smí pohlédnouti kol středu denní doby třikrát směrem k Božímu oltáři.

3. Adam ať nepokrývá však hlavy nikdy po celý čas svého bytí na znamení, že je otcem vašeho těla a že ho máte vždy podle jeho hlavy poznati úctu a lásku jemu všude osvědčovati.

4. Běda tomu, kdo by se opovážil kdy vstoupiti v něčem svému otci do cesty! Na toho pohlédnu s hněvivými očima; neboť hlava otcova jest podobna svatosti Boží. Každý může být

vyslyšen, kaje-li se v srdci; ale kdo se dotkne nejnepatrnější části Mé svatosti, toho její nevyhasitelný oheň uchvátí a stráví v něm každou kapku lítosti a bude napříště zničen na věky.

5. A kdo se dotýká zlým srdcem své matky a jest proti její lásce, na toho ve vsí nesnázi již ani nepohlédnu. Neboť matka jest jako láska ve Mně, kdo jí opovrhne, ten bude krušně kráčet po horkých cestách Jehovy.

6. Proto také, je-li bratr proti bratru, ztratí Mou milost, a Mé slitování daleko bude od něho; a neváží-li si někdo své sestry, před tím bude Mé srdce uzavřeno.

7. Neboť vaši bratři jsou také bratři Mé lásky a vaše sestry jsou rozkoší očí Mé lásky.

8. Proto ctěte otce, a milujte matku, a buďte si navzájem poddáni ve vsí lásce, abyste se mohli báti Mého jména Jehovy a tím mohli milovati Mou Lásku a mohli se dáti vésti velkou svatostí Mého Ducha v den Mé velké svatosti trojně k dosažení moudrosti sedmeré za šest dní lásky, abyste před Mýma očima spravedlivě jednali.

9. A nyní budeš, Ábeli, všechny tvé bratry učiti také různým pracím a každého práci jiné, aby si mohli navzájem sloužit a raditi v rozmanité moudrosti.

10. A své sestry budeš učiti připravovati vlákna z trávy a rostlin, a také je budeš učiti v širokých pruzích je plésti a připravovati z nich oděv pro jejich bratry a pak také pro sebe, aby byla v platnosti v řádu svém zachována Láska.

11. Adamovi, Evě a tobě dám však Já oděv shora, rozdílný barvou, - Adamovi bílý, Evě červený a tobě modrý se žlutým zakončením. Tyto barvy ať nikdo nebere pro svůj šat, nýbrž ať barví svůj šat pestře, ale nebudiž v něm žádná černá skvrna a také žádná trhlina, - leč, kdo by zhřešil, ať v lítosti svůj šat roztrhne a potře uhlím a hlavu posype popelem na znamení, že jest hříšníkem přede Mnou a že roztrhl šat milosti, protože se pomazal barvou neposlušnosti a že smrt přišla na něho!

12. Kain ať pak požádá nejkrásnější sestru, která sluje „Ahar“ anebo „krása Evina:“, a ať s ní vejde ven na pole a udělá do země brázdu nástrojem který tu nalezne již připravený; ať do brázd naseje zrna, kterých tu mnoho nalezne, a plod ať pojmenuje „pšenice“; a až pšenice dozraje a jádro bude pevné a klasy hnědé, ať vybere pečlivě zrní z klasů a rozetře mezi kameny a mouku náležitě vodou navlhčí a zhněte z ní těsto, a těsto ať potom položí na plochý kámen, který se rozpálí Sluncem a nechá je na něm ležeti třetinu dne a potom ať je odtud vezme a dá mu jméno „chléb“, ať vezme pak tento chléb, rozlomí a Bohu zaň poděkuje a pak jej se svou ženou Ahar požije.

13. A kdykoli bude sklízeti se svých polí, ať Mně také prvých deset snopů obětuje.

14. Zůstane-li Mně věren, přijmu vždy se zalíbením jeho obět se Země; zapomene-li však na Mne, nebude jeho obět přijata a stoupati k nebi, nýbrž zůstane u jeho nohou na zemi.

15. A tak ať žije a množí své pokolení; ale napřed Mně třikrát obětuje srdce své a sedmkrát srdce Ahary. Opomene-li to, bude jeho nevěra za dne objevena, a stane se zlý, a had bude pak žíti skrze něho a bude pak žíti dál a dále ve všech jeho dcerách, které se tím stanou krásné zevně, ale tím ošklivější vnitřně a zahubí všechny své syny a nakazí svým jedem děti Mé lásky a odvrátí Mně Mé syny.

16. A Já jednou jeho pokolení zcela vyhladím se země! Toto vše mu pevně řekni a připomeň mu přitom Mé svaté jméno Jehova a Můj den sobotní!

17. Tobě pak zbožný Ábeli, ukáži stádo mírných zvířat a dám ti je pásti. A jméno, které jim dáš bude jejich pravé jméno, a zavoláš-li je jejich jménem, poznají tě jako pastýře a za tvým hlasem půjdou všude.

18. A Budoucně Mně již nebudeš obětovati plody, jako po návratu z hory Jehovovy, nýbrž prvence svého stáda, kteří jsou nejkrásnější a nejčistší plody o nichž jsem se ti zmínil již dříve.

19. A sice položíš napřed napříč ohniště suché dřevo, na to pak položíš krvavou obět, pak Mně vzdáš díky a zapálíš to ohněm, který jsem ti ukázal jak jest v kameni a vezmeš z něho podle Mé rady.

20. A na znamení, že tvá obět je Mi libá, bude její kouř stoupati vždy rychle k nebi, jakoby měl velmi naspěch. Popel, který přikryješ kamenem, necháš po tři dny na oltáři ležeti, třetího dne pak tam přijdeš a kamen s popele odstraníš a hle, krásný pták s lesknoucím se peřím se zvedne z popele a poletí k nebi. A potom přijde vítr a odvane popel do všech krajín Země k někdejšímu vzkříšení všeho těla, jímž jsou skutky pravé lásky skrze moudrost svatého Ducha, jenž bude dán ve velkém Čase časů a všem cizincům, kteří po něm budou prahnouti.

21. Jísti budete společně ráno, v poledne a večer, - ale vždy velmi střídmě a stále ve velké bázni Páně, když jste Mu byli vždy napřed a potom poděkovali, aby bylo pokrmu požehnáno a tím mu byla smrt odňata.

22. Jestliže někdo toto kdy opomene, upozoruje ihned zlé následky. Kdo to opomene třikrát, toho potrestám dlouhým spánkem; kdo to však opomene těžkopádně z lenivosti ztloustne jako vůl a ztuční jako vepř a zhloupne jako osel, a děti se mu budou posmívati a z plna hrdla smáti ošklivosti jeho postavy. A bude-li se chtít státi podobným těm, kdož jsou vždy poslušní, bude se musiti mnoho postiti a jísti suchý chléb.

23. Kdo to však opomene ze ztrnulé neposlušnosti a z podceňování tohoto Mého snadného příkázání z Lásky k vám, an toho přijde touha smilstva a všeho nevěstkářství, protože upadne snadno do hříchu a jím do smrti a bude mu přestáti velký boj, aby potfel silného hada Evina svádění a nepohlédnu na něho dříve, dokud ve velké lítosti nezvítězil nad svým tělem.

24. Zrána jezte plody stromů; v poledne však jezte ze stromu života; a k večeru pijte mléko a med, který dám pro vás shromažďovat na větvích stromu mnohými zvířátky vzduchu nebe, které pojmenujete „celie“ (jež dnes nazýváte „včely“). Jméno celie znamená pak tolik jako, „starost nebe“. A třetího dne před sobotou porazte ovci, očistěte ji od krve a pak ji za dne při ohni z kamene upečte a k večeru ji vesele pojezte.

25. A také Kain a jeho žena Ahar ať přijdou k vám a pojedí s vámi maso onoho jemného zvířete; ale jinak ať zůstává Kain na poli a pojídá tam svůj chléb s ovocem.

26. A nyní víte vše, čeho je vám nyní zapotřebí. A přijde-li na Zemi studená doba k její posile, pošlu vám shora oděv z ovčí kůže pro Adama, Evu a pro tebe, kůže z ovcí poražených k večeri ať tvoji bratři seberou, nechají usušiti na slunci a uschovají k pokrytí svých těl za chladné doby podle příkladu, který ti dám shora. A až kůže uschnou, ať je v čerstvé vodě sedmkrát umyjí, načež budou kůže měkké a čisté, zcela způsobilé k své dobré potřebě.

* * *

Kapitola 18.

Obět' Kainova a Ábelova.

A hle, tu přistoupil anděl k Ábelovi a bratrsky ho políbil a všem zejména však Kainovi, důrazně doporučil nejpřísnější poslušnost k někdejšímu získání úplné svobody a z ní vycházející síly a posily, kteráž jest velká moc milosti slitování lásky, aby proměnil v sobě hada k obrazu lásky a z toho plodil plody požehnání a nikdy však hněvu Božství.

2. A nyní hle, Můj hloupý písari a ještě vždy velmi zpozdilý, těžkopádný a lenivý sluho, a slyš oběma ušima, co se tu dále stalo. – A hle, tu šli všichni za svým určením a konali, jak jim bylo v nejvyšší Lásce ze Mne příkázáno, a tak žili v dobrém řádu deset oběhů Země kolem Slunce.

3. Ale hle, jednou byl velmi horký den, a Slunce páliho silněji nežli jindy nad hlavami dětí a nad tělem Kainovým, takže se Kain pro velké horko rozzlobil a zlořečil Slunci; ale děti byly trpělivé a myly se čerstvou vodou, která je sílila a otužovala a také ji pily a tím hasily palčivou žízeň a chválily a velebily Boha za tak velkou milost, že jim pro takové časy zkoušející nesnáze ponechal ze Své věčné lásky potůček.

4. A hle nedaleko chaty Kainovy, kterou zřídil Kain podle svých znalostí z větví stromů a pokryl pšeničnou slámou, tekla mohutná řeka, kterou jsem vyvolal z hlubin hor, podobných horám Měsíce, které jsou ve středu velké země Ahaly (nebo-li kolébky dětí slabých potomků Adamových – a jest to ona stará země, kterou nazýváte „Afrika“.)

5. A hle, Kain nechtěl používatí vody a stal se ve velkém horku lenivý a těžkopádný a nevěděl co dělati a také se na Mne a ještě méně na svého bratra Abela o radu neobracel.

6. A hle, tu nadešla sobota Páně, a tedy také doba obětování. Tu vzal Kain deset snopů, v nichž nebylo již plodů a to v mrzuté lenivosti pro velké horko, jelikož mu plné snopy byly na nesení k jeho obětnímu oltáři příliš těžké a bylo mu líto, že má být nadarmo spálen plod, z něhož mohl připravití třikrát pro sebe chléb. A takto se zlou myslí položil prázdnou slámu na oltář a zapálil ji; ale hle, kouř nestoupal k nebi, nýbrž padal k zemi, čímž se Kain ještě více v srdci rozzlobil.

7. Zároveň však také zbožný Ábel zapálil svou oběť před očima Páně a veskrze dojat pravil: Ó, dobrý, svatý Otče, jenž se vši silou vřelé Lásky velkým okem Svého Slunce tak milostivě pohlížíš na mne slabého! Tvá velká Láska pálí sice mou holou kůži – ale tím prudčeji v této velké teplotě Tvé nezměrné Lásky k nám hříšníkům bije Ti vstříc Mé srdce.

8. Ach, kdysi pálil Tvůj hněv, ó, Jehovo; ale nyní pálí Láska z Tebe, ó, svatý Otče!

9. Ó, jak sladké jest toto pálení čistého ohně života z tebe, jest svatá přípravná škola, která mne má teprve učiniti způsobilým k někdejšímu přijetí nejčistšího života z Tebe! Ó, jak nezměrně dobrý musíš, nejsvětější Otče, býti, že nám již zde na této Zemi tak silně dáváš pociťovati nepochopitelnou velikost Své velké milosti!

10. Ano, jak studený jest tento oheň, který jsem Ti zapálil ze své slabé lásky, naproti ohni Tvému a jak malý a jak temný naproti ohni, který vyzařuješ dolů na nás nehodné ze Svého dalekého Slunce, které jest malou kapkou z nezměrného moře Tvého neomezeného slitování!

11. Přijmi však milostivě také tuto malou oběť ode mne za nás všechny jako nepatrnou zástavu naší rozpálené lásky k Tobě, nejlepší, nejsvětější Otče, a podrž nás stále v této Své vřelé lásce, kterou nám nyní všem tak milostivě dáváš ze Svého Slunce pociťovati, amen

12. A Tvá budiž všechna moc a síla nade vším, co tu jest na Zemi před tebou; a jen Ty jediný jsi hoden bráti všechnu chválu, čest a slávu od nás, kteří se skrze Tvou velkou, slitovnou milost smíme nazývati Tvými požehnanými dětmi, amen.“

* * *

Kapitola 19.

Kain zavraždí Ábela.

A hle, a poslyš dále! – Obě obětní stáda Ábelovo a Kainovo byla nedaleko od sebe a celá ta vzdálenost obnášela sedmkrát deset kroků a stádo Ábelovo leželo směrem k východu a Kainovo směrem k západu.

2. A hle, když Kain zpozoroval, že kouř Ábelův stoupal vzhůru k nebi a jeho kouř stále padal k zemi, tu se rozzlobil Kain v srdci; ale svou tvář učinil hladkou, aby jeho zlost nikdo nepozoroval, kdežto Ábel se modlil za Kaina ježto zpozoroval jeho šibalství.

3. A Pán uslyšel snažnou prosbu Ábelovu a nechal podle jeho zbožného přání slyšeti Svůj hlas rozlícenému Kainovi a pravil silným hlasem:

4. „Kaine, proč ses Mi stal nevěrným a nechal své srdce zajmouti zlobou a proč se přetvařuješ a lžeš očima? Ty kuješ zlo v mysli proti Ábelovi! Není tomu tak? – Zapři to můžeš-li!

5. Slyšel jsem, že jsi zlořečil Mému Slunci a viděl jsem prázdné snopy, jimiž jsi Mne sytil ve své lenosti a v lakotě a viděl jsem tě také několikrát ve velké lenosti smilniti, ježto jsi téměř vždy opomenul konati co ti bylo přikázáno, nežli jsi souložil se svou ženou. A řekni, není tomu tak?

6. A hle, Já jsem k tomu trpělivě přihlížel a nedal jsem na tvou hlavu dopadnouti Svá trestající práva a nerozlítil jsem Se na tebe ve své svatosti! Proto uvažuj o Mých slovech a staň se v srdci zbožný a budeš Mně milý, a tvá oběť bude opět přijata; ježto však setrváváš v skryté zlobě svého srdce, proto, se zahostil před tvými dveřmi hřích a bude vládnouti nad tebou, a ty a všichni tvoji potomci se stanete jeho otroky a sluhy a smrt přijde na vás všechny.

7. Proto nečiň mu nyní po vůli, aby vládl nad tebou, nýbrž zlom jej mocně a učiň si jej poddaným, aby ses stal svobodný, - pánem své vůle, která jest v podstatě zlá, protože je z tebe a ne ze Mne!“

8. A hle, tu se shýbl Kain k zemi, jakoby chtěl litovati své viny. Ale hle, tu spatřil u nohou hada a mocně se ho ulekl a povstal rychle opět se země a chtěl prchnouti k Ábelovi; ale aj, tu ovinul had jeho nohy, takže nemohl s místa.

9. A had pozvedl hlavu a otevřel hubu a pohyboval svým rozdvojeným jazykem a pravil Kainovi: „Proč chceš přede mnou prchnouti? Co jsem ti udělal?! Hle, jsem bytost jako ty a musím se plaziti v této bídné podobě; vysvobod' mne, a já se stanu tobě podobný a krásnější nežli tvá žena Ahar, a ty budeš jako Bůh silný a mocný nade vším, co je na Zemi!“

10. A hle, tu pravil Kain hadovi: „Hle, ty lžeš; neboť když jsem tě našel v trávě, roztrhl a požil, podvedl jsi mne! A jak mám nyní tvým slovům důvěřovati?“ Neboť tehdy jsem musel kvůli

tobě mnoho trpěti; proto znám tvou lež a nemohu nikdy tvému hlasu důvěřovati. A neslyšel jsi také předtím slova Jehovova shora?!

11. Proto, je-li v tobě jen trochu poznání pravdy, vysvětli mně to vše svým hlasem a předsvědč mne o opaku, a já ti uvěřím a podle tvé žádosti učiním!

12. A hle, tu pravil opět had řka: „Hle, všeho toho je vinen tvůj bratr Ábel! Chce strhnouti na sebe moc vládnouti, aby tě jako prvorozeného oloupil o tvé právo; a vše toto provádí tak lstivě, že oslepuje dokonce Lásku Božství děláje opřed jejímá očima zbožného, aby ho nechala vládnouti nade vším, co tu jest na Zemi, a tebe však s posměchem nohama pošlapává. Neboť kdybys tehdy, když jsi mne nalezl v trávě, učinil, co jsem ti radil, býval by ses stal pánem nade vším, kdyby byla úskočná chytrost tvého povedeného bratra předtím neobjevila, co se z tebe mělo přihoditi, - tehdy přišel v licoměrné bratrské lásce ihned k tobě, jakoby ti chtěl pomoci, ano, také ti pomohl, ale ne na trůn, který přináleží jedině tobě, nýbrž do bídy a do úplné nicotnosti tvé vznešené bytosti, co bys měl u sebe přece jen již dávno pociťovati.

13. Hle, dokonce ti záviděl tu maličkost, že Pán přijal tvou oběť jako oběť jeho a svými hanebnými lichotkami dovedl Jehovy beztoho slabou vůli zaříditi v tom smyslu, že Jehova tvou oběť zavrhl a mimo to musel na tebe dopustiti ještě až příliš tvrdou důtku.

14. A hle, ještě mu nebylo vhod, že tě Pán ihned nezničil. Proto pohleď jen kterak dosud chce obmyslně se modle, přemluvíti Pána, aby na tobě vykonal to, co nyní ještě opominul.

15. A pohleď, velkou Ábelovu potměšilostí, jest to, že svou nejhanebnější, pokryteckou licoměrností chce přivesti Pána k tomu, aby mu ve Svém zaslepení odevzdal na konec všechnu Svou moc, načež Ho pak tento Ábel svrhne s trůnu. A tak bude pak Bůh na Zemi úpěti, on se však stane vládnoucím Bohem na trůně Jehovově na věky.

16. Proto se nyní vzchop, jest to naposledy, jsem ještě s to opatřiti tě nutnou silou, abych zachránil Boha a tebe! Proto jdi rychle k němu a oslov jej sladkými slovy, aby tě ochotně následoval sem! Já jej potom pevně uchopím za nohy a za ruce, ty pak vezmeš kámen, udeříš jej silně do hlavy a tak mu dáš smrt, kterou ti skrze Jehovu vyhrožoval! A tak se osvobodíš od jinak jisté smrti a otevřeš oči slepé lásce podvedeného Boha, který tě pak učiní pánem na zemi a učiní ti poddanou smrt hřichu.“

17. A nyní takto ve zlobě svého srdce přemluven, opustil Kain toto místo a šel k Ábelovi a pravil jemu sladkým hlasem: „Bratře, bratře, přijď ke mně a osvobod' mne od hada, který mne chce opět zničit!“

18. A Ábel mu odpověděl: „To, co míníš, že by se teprve mohlo státi, se již stalo, co však ty ode mne žádáš ve své zkaženosti, učiním já tobě ve své lásce. Smrt kterou mně zamýšlíš dáti, přijde na tebe, a krev, kterou chceš napojiti zemi, bude volat k Bohu a přijde na hlavu tvou a všech tvých dětí, a kámen, kterým zabiješ svého bratra, se stane kamenem úrazu a rozbijí se o něj všechny tvé děti, a had pak zkazí všechnu krev Země a děti požehnaní pak budou volati na tvou krev o pomstu, a pak přijde na vás velká temnota, a nikdo nebude rozuměti hlasu svého bratra, jako ty již nyní nerozumíš hlasu mému, poněvadž ses dal oslepití svou vlastní velkou zlobou skrze postavu hada v tobě a mimo tebe, který byl, jest a věčně bude pravou kletbou spravedlivého soudu Božího!

19. A hle, jako mně Pán ukázal plán vší tvé skryté zloby a dal mně věděti o tvé velké zlobě, tak vím, co chceš a budeš se mnou dělati a proč!

20. Ó, ty, jehož slepota potrvá až do skončení všech času časů, odveď mne tedy jako nevinnou oběť a učiň mi podle své zloby v sobě a mimo tebe, aby byl tvůj had jako věčný lhář potrestán a aby ses pak mohl dozvěděti na sobě, kdo z nás dvou jest podvedeným!

21. A hanba, kterou jsi učinil Pánu, tebe zajme a po skutku ti budou otevřeny oči a uši, abys viděl, jak mne Pán přijme z ruky tvé k Sobě jako poslední Jemu libou oběť, neboť budoucně ti nebude dána oběť, nýbrž smrt, skrze kterou jsi obětoval svého bratra!

22. A hle já mám všechnu moc nad tebou a bylo by mně snadné zničiti tě jako tamto onu horu za řekou směrem k severu!

23. A hle, já zavolám na horu a řeknu: „Zde jsem já, Ábel, požehnaný Páně, naplněný mocí a silou Ducha svatého, proto zmiz a vezmi za své, aby Kain zvěděl, jak velká jest jeho lež!“

24. A nyní vidíš Kaine, jak ona mocná hora zmizela ze jsoucná silou Ducha lásky jsoucí ve mně. A hle, rovněž tak snadné by mně bylo zničiti tebe! Ale abys viděl, že v Bohu není slabosti a v tvém bratru hanebné vládychtivosti, půjdu ochotně jako beránek na porážku za tebou.“

25. A hle, tu vzal Kain velmi vlídně Ábela za ruku a pravil: „Ábeli, co si to o mně myslíš?! Já vyhledávám tvou pomoc a ty mne již předem chceš obviniti smrtí na tobě; pojď tedy a následuj mne k místu, kde tě očekává had a znič jej jako onu horu a osvobod' mne a sebe od výčitky hadovy!“

26. A Ábel mu krátce odvětil: „Jaký je rozdíl mezi tebou a hadem?! – Myslíš, slepče, že také já jsem bratrovrahem?! – Proto půjdu za tebou a zemru pro život a ty zůstaneš žít pro smrt!“

27. A hle, to byla poslední Ábelova slova Kainovi, a od rtů Ábelových nepřišla již ani hláska k uším Kainovým; a tak ochotně šel, kam jej Kain vedl.

28. A když došli na místo, kde čekal had na Kaina, bylo to ono místo, kde se stala zřejmou Kainova potměšilost i ovinul nohy a ruce Ábelovy srazil jej k zemi, vzal velký kámen a roztříštil jím hlavu Ábelovu, takže jeho krev a morek postříkal daleko kolem zemi.

29. A had se uvolnil od noh Ábelových, vzal do tlamy onen kámen a donesl jej před dveře Kainovy a skryl se do písku pod trnité křoví.

* * *

Kapitola 20.

Kainova kletba a útěk.

A hle, nad hlavou Kainovou se ze všech stran stahovaly černé mraky a všemi směry šlehalo velké blesky, provázené silným hřměním; a se všech stran začaly zuřiti prudké vichřice a vrhaly velké spousty krupobití na pole naplněná úrodou a zničily je až do základu. A to bylo prvé krupobití, které bylo vrženo dolů s nebes, a toto krupobití bylo znamením lásky bez slitování, protože Božství bylo v Sobě znovu uraženo zločinem Kainovým na jeho bratru Ábelovi.

2. A hle, zlý Kain prchl do své chaty a našel svou ženu chvějící se na zemi ležeti a několik jejich většinou nepožehnaných dětí jakoby mrtvých vedle ní. I zhrozil se a zlořečil hadovi a vyšel z chaty a našel kámen, který prchající had položil před jeho dveře, kde o něj klopýtl a padl prudce k zemi a opět zlořečil zlobě hadově a smrtonosnému kameni.

3. A když opět povstal se svým bolestí naplněným tělem, šel na břeh velmi blízké řeky, aby vyhledal zlořečeného hada a porubal a jej zničil.

4. Ale aj, když přišel až zcela ku břehu, tu spatřil ohyzdnou šestsetšedesátšest loktů dlouhou, sedm loktů širokou a tlustou nestvůru, opatřenou deseti hlavami plovati mu vstříc proti proudu a viděl ještě, jak na každé hlavě vyrůstalo deset koruně podobných rohů.

5. A hle, když tento nesmírný had byl nyní úplně v jeho blízkosti, oslovil jej za všech svých hlav zároveň a pravil: „Nuže, silný Kaine, vrahu svého bratra Ábela, máš-li chuť pustiti se do mne, pak započni své dílo zkázy!“

6. Kdysi v trávě, když jsem byl ještě sláb, mohl jsi mne sice roztrhati a mé tělo a krev strávit, ale nyní by se ti podobné dílo na mně asi nepodařilo, neboť dobrá strava, kterou jsi mně připravil z krve svého bratra, učinila mne velkým a silným. A nyní, jsi-li ještě ochoten mne zničiti, začni jen svou mstu mou krví napájeti. Poněvadž však máš jen deset prstů a nikoli deset rukou a nemůžeš tudíž uchopiti každou z hlav zároveň, tu tě ostatních osm svými rohy roztluče a svými hubami tě stráví!“

7. Tu se Kain mocně ulekl a prchal s očí hadových a zlořečil opět hadu a viděl, jak mocně byl hadem podveden. I pomyslel : „Kdo nyní smíří s věčně spravedlivým Bohem, ježto mého bratra Ábela již není?! Ó, třikrát zlořečený hade, - ty jsi vrahem mého bratra a chtěl ses nyní státi vrahem mým! Ó kdybych věděl, že bys musel zahynouti ty, kdybych zahynul já, sedmkrát bych jeho smrt na sobě pomstil!“

8. A hle, tu stál za ním had v podobě nadmíru půvabné děvy a pravil jemu: „Kaine, učiň to, a já sním tělo tvé a vypiji krev tvou, a tak budeme opět jedno a ovládneme svět.“

9. Kain pohlédl na lehou slečnu a pravil: „Ano, to jest tvá pravá podoba; tak jsi nejstrašnější! Kdo tě spatří s tvými deseti hlavami, ten se tě bude varovati jako soudu Božství, ke komu však přijdeš v této podobě, ten poběží za tebou, bude tě chytati, milovati více nežli Boha a bude se považovati za nejšťastnějšího, když jej svými vždy smrtonosnými rukama uchopíš a lidé ti budou budovati chrámy a oltáře a líbati tvou slinu a jísti tvé lejno.“

10. A kdybych tě nebyl viděl s deseti hlavami, byl bych se stal i já tvým otrokem, ale nyní tě zcela poznávám a ošklivím si tě v této podobě více, nežli v dřívější podobě desetihlavé.“

11. Tu pravila opět ona krásná děva, „Ale Kaine, jak se můžeš báti těchto něžných údů na mně a těchto mých měkkých nader?“

12. „Ó, mlč“ pravil Kain, „tvé něžné údy jsou rovněž mnozí hadové plni hořkého jedu, a pod tvými měkkými, naduřelými nadry spočívá neproniknutelný pancíř, kterým a na kterém budou tvá hadí rámě drtiti mé ubohé a slabé pokolení! Neboť v této podobě uděláš si samého obra Leviathana svým nejposlušnějším služebníkem!“

13. A ejhle, tu se roznítila hadí žena ze své vnitřní zloby, takže její celá bytost zazářila jako Slunce a vzala na sebe podobu Ábelovu, velmi vlídné tváře a pravila opět ke Kainovi:

14. „Kaine, slepý pošetilče, můj zlý bratře, hle, ten, kterého jsi zabil kamenem, stojí nyní proměněn před tebou a podává ti ruku, aby ses s ním smířil a neboj se podoby hada, jimž jsi sám! Kdopak to byl, ty a nebo had, jenž se stal nevěrný Pánu? Souložil jsi anebo had se svou ženou jako psi bez oběti před tím vždy přikázané? Byl jsi to ty anebo had, který zlořečil vedru a v největší lenivosti obětoval Pánu prázdnou slámu? Řekni, rozlítil se had, anebo ty ve své žárlivosti proti svému bratru? A zda nebyl onen had spíše zevním zjevením tvého vlastního zla v tobě, kterým ses sám ve svém velkém bludu přemluvil, abys svého bratra usmrtil?“

15. A proč tedy kneš nyní hadovi, kterým jsi zajisté sám, a považuješ nakonec svého vlastního bratra za zosobnělého hada?! A zda ti neřekl tvůj vlastní bratr, když ještě tělesně žil – když jsi šel abys ho přivedl k smrti, předstíraje ve svém velkém šibalství, že tě má osvoboditi od hada -, zda myslíš, že by také on byl bratrovrahem.

16. Řekni a odpověz, zda tomu není tak; a jeli tomu jinak, pak zlořeč nejprve hadu a nepovažuj mne, který jsem ti přišel sem jako proměněný bratr shora pomoci, za onoho hada, nýbrž sebe sama, a podej mně svou dosud bratrskou láskou od své velké viny očištěna a abys pak mohl opět nalézt milost před očima Páně

17. A hle, tu byl Kain ve své slepotě jat satanem a již chtěl tomuto svědci podati ruku, ale hle, tu udeřil mocný blesk z nebe mezi lháře a Kaina, a předstíraný Ábel ležel jako had na zemi a Kain se chvěl na celém těle, očekávaje jistý soud shora.

18. A hle, tu pravil z mraku Jehova: „Kaine, kde jest tvůj bratr Ábel, - kam jsi ho odklidil?“

19. Kain se však pohledem na hada na zemi brzy vzchopil a pravil. „Proč se mne na to tážeš? Jsem jeho pastýřem?“

20. A hlas Jehovy pravil prudčeji nežli dříve: „Krev tvého bratra, kterouž jsi napojil zemi, volá ke Mně! Já jsem tvůj skutek viděl; kde jest Ábel, tvůj bratr?“

21. A Kain pravil: „Pane, můj hřích jest tak veliký, že mně nemůže býti již nikdy odpuštěn!“

22. „Ano“, pravil Jehova, proto budiž zatracen na Zemi, která pohltila krev Ábelovu; a budeš-li budoucně chtíti učiniti na ní role, nebude ti již dávat chleba, a ty budeš budoucně nestále a těkavě na ní beze střechy, jako dravé zvíře, a budeš se živiti trním a bodláčím!“

23. Tu se Kain mocně ulekl a pravil chvějícím se hlasem: „Pane, Všespravedlivý, hle, ty mne dnes vyháníš z této země a já musím prchat před tváří Tvou, a býti nestálý a těkavý na zemi. A mně ubohému se bude dařiti tak, že mne zabije, kdo mne nalezne; proto buď mně milostiv kvůli mým!“

24. A hle, tu pravil Jehova: „Ne, Kaina nikdo nezabije, - nýbrž kdo by usmrtil Kaina, bude usmrčen sedmkrát! Aby se však nikdo nedopustil násilí na tobě, poznamenám tě na čele černou barvou, aby tě již nikdo nepoznal a nezabil.“

25. A hle, tu prchal Kain se svými z Mých očí daleko za Heden (Eden) do hluboko položené země Nhod. Eden pak byla krásné pahorkovité území, plné nejmenších plodů, zde se zalíbilo Kainovi a chtěl se tam usaditi, Když však vzhlédl k pahorkům, spatřil všude státi muže zlostné tváře, ozbrojené kamenem v ruce, jakoby čekal na Kaina, aby pomstil jeho ohavnost, a tento jev byl dílem velké bázně v něm. A viděl, že zde není žádného trvání pro něho.

26. Tu prchal dál a dále k východu a dostal se do veliké nížiny, zde padl zemdlen k zemi a spal tři dny a tři noci. Potom však přišel mocný vítr s hor, probudil spící a šuměl a hučel po dalekých krajinách a konečně se utišil v hlubinách země, která slula „Nhod“ aneb, „suché dno moře.“

27. A Kain pohlédl opět vzhůru k vysokým cimbuřím hor, a žádných mužů již neobjevil tu nevěděl co by tu počal. Po krátké chvíli však vztáhl ruce a přehlasitě křičel: „Nejspravedlivější Pane, proniká-li k Tvému uchu i z této velké dáli ještě můj křik, pak shlédni milostivě sem přes

tato cimbuří kvůli dětem a mé ženě na poznamenaného uprchlíka před svatostí Tvých očí, která poznamenala mé čelo nocí hříchu, neboť při volném čele by se na mně nepoznala hanebnost, která je napsaná na čele, v rukou a na prsou velkého hříšníka, jehož hřích jest příliš veliký, nežli aby mu mohl býti kdy odpuštěn.“

28. A hle, tu se snesl přes vysoké hory, sedmdesát sedm mužských výšek nad uprchlíkem a jakýsi silný hlas pravil z něho a byl to hlas Ábelův, který pravil: „Kaine, znáš tento hlas?“

29. A Kain odvětil: „Ó bratře Ábeli, přicházíš-li proto, aby ses na mně, svém vrah, jak náležitě pomstil, pak učiň podle spravedlnosti, ale ušetři své požehnané sestry a jejich dětí!“

30. Tu pravil tento hlas opět řka: „Kaine, kdo koná zlo, jest hříšník, kdo splácí zlo zlem, jest služebníkem hříchu; kdo koná dobro pro dobro, ten smyl vinu a k jeho části nezbude ničeho; kdo mnohonásobně splácí, jest hoden svých bratří; ale před Bohem platí jen jedno: Dobro koná ti za zlo, a žehnati těm, kteří dobrodincům klnou a život dávají za smrt.“

31. A hle, jako takovýto přicházím k tobě; proto se mne neboj, neboť jsem nyní poslán k tobě shora, abych ti předně ukázal, že Pán je ve všech Svých zaslíbeních pravdivý a věrný a za druhé, abych ti naznačil, že máš v této zemi se svými zůstatí a že je máš živiti plody, jaké v této zemi nalezneš a abych ti pak také oznámil, že ti tvůj bratr skrze velkou lásku Otcovu v něm odpustil tvůj skutek.

32. Mou krev pak usmiřuj svými slzami lítosti, dokud tím nebude smyta skvrna s tvého čela, a své děti a svou ženu přiveď ve vší bázni před Pána. A učiníš-li tak svobodně ze sebe z bázně před Pánem, pak zůstaneš a budeš žíti, jakým jsi, psancem; ale v lásce pohneš zatvrdlým srdcem spravedlnosti.“

* * *

Kapitola 21.

Smlouva Páně s Kainem.

A hle, tu se Kain ve své velké bázni uklidnil. Mrak zmizel, a on plakal slzami lítosti a šel a hledal potravu pro své a přemítal, jak daleko se vzdálil od ráje a jak nyní zcela ztratí lásku Páně a byl vystrčen do tvrdé spravedlnosti, stoje na prahu soudu z Boha. A ježto takto přemýšlel, množily se slzy jeho lítosti a stávalo se mu vždy jasnější, jak převeliká musí býti jeho vina před Bohem, a také přemýšlel o tom, zda by přece jen nebylo ještě nějak možné dospěti aspoň k nejnepatrnější části lásky.

2. A tak přemýšlel a přemýšlel. A hle, za tohoto přemýšlení se dostal se svými k ostružinovému hojnými plody obsypanému keři; a jelikož všichni silně hladověli, chtěli se ihned do něj pustiti a podle hladu, chuti a nadbytku z něho pojísti.

3. Ale hle, tu pojal Kain správnou myšlenku a pravil k svým: „Ó, ženo a děti, stáhněte rychle zpět ruce, které jste již příliš brzy vztáhly po této hojné potravě; neboť ještě nevíme, zda obsahuje život, anebo smrt! A proto padněme dříve na zem a přiznejme před Bohem svou velkou vinu, a poprosme Ho v prachu své bezmocnosti, aby napřed milostivě požehnal tento plod; a jestliže to snad ze Svého převelikého slitování neučiní, pak Mu musíme my nehodní napřed poděkovati, a teprve opak se budeme moci s bázní a chvěním střídme nasytiti.“

4. A hle, tu ustoupili všichni několik kroků zpět od keře a učinili podle vůle a podle správného názoru Kainova, který předříkával všem hlasitě modlitbu s pláčem říkáje: „Ó, nadevše spravedlivý, velký, svatý Bože, shlédni milostivě na nás červy v prachu bezmocnosti před Tebou, ó, Všemohoucí, kteří se ve své převeliké vině neodvažují vzhlednouti vzhůru k Tvé nevyslovitelné Svatosti! Ó, buď pamětlivý naší slabosti a nedej zahynouti nám ubohým, kajícím, velkým hříšníkům!“

5. Hle, zdá se, že tento keř před námi nese dobrý plod jako pokrm pro nás hříšníky; ale neodvažujeme se s něho jísti, protože jsme svou velkou zlobou oslepli a proto již nemůžeme viděti, zda je v něm smrt anebo život.

6. Proto račiž nám milostivě oznámiti, kterého ducha jest tento plod, abychom Tě teprve potom mohli náležitě poprositi, abys mu odňal, ó, Přespravedlivý, hadí jed a poté dal padnouti naň jen malou rosnou kapku Svého požehnaní, bychom nevzali zkázy. Ó, Pane, Spravedlivý, svatý, vyslyš, vyslyš, vyslyš naši slabou prosbu!“

7. A hle, tu se snesl žhavě červený mrak s hor do údolí nad keř; se silným rachotem udeřil z něho do keře prudký blesk. A hle, se sykotem prchal z něho velký had a zamířil s otevřenou tlamou ke Kainovi; on se ho nadmíru ulekl. A hle, blesky nedaly hadovi pokoje a hnaly jej vši rychlostí do horkého písku daleké pustiny; a když zmizel úplně z očí Kainových, obrátil Kain svou tvář opět ke keři a v tichosti děkoval za toto tak milostivé zachránění z největšího ze všech nebezpečí.

8. A hle, tu také viděl, jak z tohoto ohnivého mraku začaly padati přes keř velké kapky, takže země byla kolem daleko a široko ovlažena.

9. A Kain viděl se svými velkou štědrost Páně a opět se všemi svými poklekl a se vši vroucností děkoval Bohu za tak velké dobrodiní a pravil v slzách se rozplýváje. „Ó, Pane, Tvá spravedlnost jest veliká a nepochopitelná, - ale jak velká musí teprve býti Tvá láska, můžeš-li, ó, věčná lásko, býti ještě s tak velkými dobrodiními ze Sebe pamětlivý největšího hříšníka! Jak velká musí býti zloba, která by Tě kdy mohla zneuznati!“

10. A hle, tu bylo slyšeti z tohoto dosud požehnaní dštícího mraku hlas pravící slyšitelná slova, která zněla takto: „Poslyš Kaine! Já jsem Svou spravedlnost proměnil v lásku; avšak láska bude jen u těch, kteří ji budoucně nebudou hledati jen v nouzi a tísní, nýbrž ve své veselosti a svobodě.

11. Hle, dám ti lhůtu dvou tisíc let, a v této době nepostihne nikdy žádného Má spravedlnost; a z této Svě spravedlnosti připravím velkou nádobu a postavím ji nad Hvězdy – a ze Svě lásky připravím druhou nádobu a postavím ji pod zemi. A tak budete moci činiti, co budete chtít: Budete-li konati zlo, budou vaše skutky naplňovat nádobu spravedlnosti, a bude-li naplněna, pukne na všech místech a nechá celou tíhu svrhnutí na všechny pachatele zla a vesměs je usmrtí; nádoba lásky však, zůstane-li pod zemí prázdná, přijme mrtvé k dlouhé očištné trýzni. A ti, kteří se dají očistiti, budou přeloženi k dlouhým zápasům do Hvězd; ti pak, kteří se tu ze své vnitřní zloby zatvrdí budou jednou vrženi pode dno této nádoby, kde bude věčné kvílení a věčné skřípění zubů v hněvu Božím.

12. A nyní přistupte ku požehnaním ovlaženému keři a jezte s něho k utišení vašeho hladu a považte vždy při tom, od koho tento dar jest!

13. A rozšiřujte se v zemi nížiny; ale na hory se nikdo z vás neodvažuj vkročiti, neboť jejich cimbuří jsou svatá a jsou určena za příbytek Mým dětem. Kdo z vás kdy toto přikázání přestoupí, ten se stane vždy kořistí tu přebývajících strážným zvířatům – jako medvědům, vlkům, hyenám, lvům tygrům a také velkým žijícím hadům, kteří budou co nejdleji bydleti, jako též všechna krotká zvířata, která vám budou později poddána.

14. Jen kdyby se někdo z vás stal zcela zbožným a obstál ve zkoušce ohně Mé lásky, tomu bude dovoleno vniknouti do břicha hor a nasbírat zde rudu a železo a zhotoviti z něho náradí podle toho, jak vás budou učiti vaše potřeby.

15. A nyní jezte, oplodňujte se a množte mužsky i žensky a chraňte se semene hada, vaším náležitým strachem přede Mnou, kterýž jsem Bůh, Věčný, Spravedlivý a Svatý, amen!“

* * *

Kapitola 22.

Hanoch, syn Kainův zákonodárce.

A hle, tu jedli a činili po nějakou dobu, jak jim bylo přikázáno. Kain nyní poznal opět svou ženu a zplodil s ní syna a dal mu jméno „Hanoch!“, to jest. „čest Kainova“. A Kain svolal k sobě všechny své děti a pravil: „ Děti, vidíte nového (syna) bratra, kterého mně dal Pán za pána nad vámi, jímž jej učiním, aby byl pořádek mezi vámi a učiněn konec vašim svárům a hádkám. A on vám dá přikázání a bude chváliti věrné a trestati přestupce, abychom se také my stali národem velikým a slavným jako děti Boží, které nepotřebují zákonů, jelikož mají lásku, která je činí svobodnými a nás pak položil následkem mého hříchu pod jejich nohy, které nás rozšlapou, nedeme-li jsouce bez zákona a řádu, míti jednoho, který by nás zastupoval a před jejich velkou mocí ospravedlňoval.

2. Hledte, jejich Bůh jest také náš Bůh; ale oni v něm mají dobrého Otce - my však Soudce! Otec zná jejich lásku. A Jeho oko a ucho jest u nich. Ale ne tak jest tomu u nás. My jsme pone-

chání sami sobě a můžeme jednat, jak chceme; chceme-li však trvat, jsou nám zákony a řád nutné. Nebo jinak tu může nyní ve sváru a hádce zabít podle své libovůle jeden druhého a tak se před časem naplní nádoba spravedlnosti my pak vesměs zahyneme na nás se řítícími velkými břemeny našich ohavných činů. Proto se všichni mocně sebeřme a snášejme kameny, velké i malé, a zbudujme příbytek vysoký a pevný pro něho, a kolik nás je, pro každého příbytek malý, ve velkém kruhu kolem příbytku jeho, aby všechny přehlédl a pozoroval jejich chování. On však jako kníže ve vašem středu bude osvobozen od jakékoli práce, a bude jísti od vašich rukou.

3. Pro nyníšek jsem však ve jménu spravedlnosti Boží jako otec váš, všech zákonodárcem a běda tomu, kdo bude neposlušen mých přikázání! Má kletba ho tvrdě postihne; tehdy však nebude žádného slitování nad prokletým v mém srdci, kde již nepřebývá láska, nýbrž jen spravedlnost.

4. Hledte kde přebývá láska, tam jest slitování a láska platí za právo; kde však přebývá jen spravedlnost, tam může platit jen právo za právo a soud za soud, odplata za odplatu, věrnost za věrnost, poslušnost za zákon, soud za neposlušnost, trest ze přestupek, kletba za zrádcovtví a smrt za smrt.

5. A posvěcením tohoto mého výroku budiž to, že vám nyní všem přísahám u nebe a jeho neúprosné spravedlnosti a u Země, tvrdého příbytku kletby Boží, že každého přestupce postihne přísně a důkladně, co jsem vám zde nyní všem jako otec a kníže sdělil svými ústy.

6. Potom však přijde váš bratr jako váš pravý pán a zákonodárce podle svého spravedlivého názoru a svobodné libovůle, - proto také bude prost zákona, dokud neuzná ze dobré, aby tento zákon opět zrušil.

7. Nyní jest vám známa má vůle, a podle toho jedněte a konejte, chcete-li obstát v přísnosti spravedlnosti skrze zákony pro řád k uvarování soudu, který by jinak postihl všechny, kdyby nebylo ustanoveno ve spravedlnosti soud za soud.“

8. A hle, tu všichni odtud odešli a přiložili ruce k dílu, aby tedy postavili město a pracovali na něm šedesát let. Protože se jim budovy často zřítily, potřebovali mnoho času k vybudování příbytku nového knížete a mohli jej dokončit teprve tehdy, když jsem byl ve snu ukázal Hanochovi, jak mají stavěti, jelikož Mně bylo líto ubohých dětí, které při této stavbě padly a byly vystaveny mnohému velmi špatnému zacházení se strany sice dosud podle řádu přísného, zákonitě právního Kaina, jenž vedl nyní své jako tyran pod velkou hrůzou a pod velkou bází a úzkostí z trestů bez milosti a slitování, ježto v něm nebylo lásky spravedlivě v poslušnosti vůči všem zákonům, - při tom však nepovážil, že poslušnost, která byla pouhým důsledkem velké bázně není vlastně ani v nejmenším poslušností, nýbrž pouhou sebeláskou. Neboť kdo miluje sama sebe, ten zachovává zákon jen z čisté bázně před trestem, který při přestoupení zákona vždy jistě následuje, neboť se převelice slitovává sebou samým, pocituje-li bolest trestu ve své nejapné slabosti; nalezne-li však i nejmenší příležitost, kdy je ve svém srdci nepozorován, bude klnouti zákonu a jeho dárci a brzy jej pošlape nohama.

9. A mohli-li takový sebrati nějakou větší sílu, pak vypadne dvojnásobně krutě (na všechny zákony, ať už dobré či zlé a zruší a zničí je i s lásky nemajícím zákonodárcem. (NB. To ať také dobře uváží všichni vůdcové a zákonodárci této doby, neboť také je očekává podobný osud, domnívají-li se že strach jest jediným prostředkem k udržení řádu a jejich výhod z němé tím poslušnosti otroků; ostatně všichni jednou dříve nebo později, buď zde anebo jistě vždy na onom světě tvrdě pocítí, jaké plody přinesou zákony, které nemají svůj původ v nejčistší, nejnezištnější Lásce.)

10. Neboť hle, Kain jednal proto tak jaksi právně krutě, že nenalezl vždy úplnou milost a ochotu u Mne, kdykoli po nějakém zlém skutku ronil slzy lítosti. Toho jsem však nemohl učiniti proto, že jeho lítost měla na zřeteli jen ztrátu milosti, nikdy však Mou lásku.

11. A hle, kdo takto truchlí, ten netruchlí v opravdové hloubce pro ztrátu života, nýbrž spíše jen pro blažený život; a jeho lítost jest tedy falešná, protože mu nic nezáleží na úplném znovu spojení se Mnou. A i kdybych mu pak také chtěl dát, čeho nežádá a nechce, pak by takovouto záměnou vůle obdržel jen smrt, protože svobodná vůle jest nejvyšší vlastní život člověka.

12. A hle, tak tomu bylo též u Kaina, ježto on vyobcoval lásku a za to se chopil spravedlnosti nepováživ, že bez lásky není spravedlnosti a že spravedlnost jest vlastně sama nejvyšší láska, bez níž by vše zaniklo a muselo nutně zaniknouti.

* * *

Hanochovy rozkazy jako tyrana.

A hle, když bylo město úplně vystavěno tu vzal Kain Hanocha a zavedl jej do vznešeného příbytku, který pro něho byl postaven, a za přítomnosti všech jeho dětí a také již vnuků odevzdal mu tam plnou moc nad nimi a vyzval ho, aby jim všem podle svého správného poznání svobodně podle své libovůle dal zákony řka:

2. Hle, Hanochu, zde v tomto jedině pro tebe samého postaveném příbytku odevzdávám ti se vší mocí a autoritou všechna svá otcovská práva k svobodnému vedení dětí mých, tvých a jejich všech dětí, skrze zákony podle své libovůle, která jest jim svatě zachovávat; neboť málo záleží na zákonu samém zda je takový anebo takový, nýbrž spíše na přesném jeho zachování a podle toho bude platiti: Jednati podle něho, správně jednati, - proti němu však, úplně nesprávně!“ a musí se pak vždy podle míry přestoupení trestati.

3. A také se stanete potom svobodnými zachováváním a nikoli zákonem, na jehož povaze zcela nezáleží, nýbrž na jeho zachování.

4. Ale ty, jako zákonodárce jsi od každého zachování osvobozen, protože tvá svoboda musí býti kvůli zákonu svatá; neboť kdybys také ty byl na zákon vázán, pak by tě zákon v nutné svobodné sféře působení brzdil, protože pak bys byl sám v jeho zajetí. Proto ty musíš státi mimo zákon, svobodný, jako někdo, kdo žádných zákonů nezná; ale každé tvé jednání musí býti jim jako tobě zcela odevdaným, přísným zákonem, a budeš-li chtít, musejí jednati jak ty chceš, - a tak všechny jejich příčiny a hnutí nebudou nic jiného nežli jen počiny tvé vůle.“

5. A tu otevřel nový kníže ústa a velmi velitelským tónem pravil: Poslechněte, všichni moji poddaní, mužští a ženští! Žádný nepovažuj nikdy nic za své vlastnictví, nýbrž toliko za vlastnictví mé, aby sváry a hádky mezi vámi konečně přestaly! Proto budoucně budete všichni jen mně sloužiti a pro mé komory pracovati; za to obdržíte podle své píce jísti a ti nejvěrnější budou směti ke mně blíže přijíti nežli méně věrní a vykonavatelé práv a vykonavatele spravedlivých trestů budou míti stravu lepší. Běda neposlušnému! Neposlušné dám vyhnati k horám, a tam je zvířata zardousí a roztrhají. Ti pak, kteří budou z lenosti mé zákony přestupovati, nepozorností a lehkomyšlností, budou trestráni do krve; ti pak, kteří se odváží mně jako knížeti nějak v něčem odporovati, budou potrestáni hady až do morku svých kostí a jejich jazyk jim bude vytržen a vržen za pokrm hadům. A kdo na mne někdy závistivým okem pohlédne, tomu budou oči vypíchnány, aby budoucně již nemohl zřít svého knížete. Lenivý se pak stane nosičem a bude se s ním zacházeti jako se soumary s holemi a důtkami, aby byly jeho nohy běžnější a jeho ruce rychlejší.

6. Jinak vám nedávám žádného jiného zákona nežli jen nejpřísnější poslušnost ve všech svých svobodných přáních a rozkazech, které vám budu v každé době dnem i nocí vydávati, amen.“

7. A hle, tu se ulekl sám Kain a všichni ostatní nad míru a hluboce zděšení vyšli z příbytku Hanochova a ve svých srdcích proklínali svého krutého otce Kaina, který jim připravil za tak velké jejich namáhání tak žalostný osud.

8. A když nadešel večer, měli všichni hlad, ale neodvažovali se jísti a šli smutně k Hanochovi a pravili: „Pane celý den jsme pracovali, nuže, dej nám také jísti, jak jsi slíbil!“

9. Hanoch však povstal a pravil: „Kde jsou plody vaší práce? Přineste je sem, a ukažte mně je a uložte do mých komor, a pak dám každému podle práva!“

10. A oni šli a přinesli, jak jim bylo přikázáno, jedni mnoho a jedni málo a položili plody k nohám.

11. Kain a jeho žena nepřinesli však ničeho v domnění, že jsou svobodni. A hle, tu rozdělil Hanoch plody a pravil: „Kdo pracoval, bude také jísti: Kdo však nepracoval, ten také nebude jísti.“

12. A tak se museli Kain a jeho žena tentokráte postiti. A hle, tu opustil Kain se svou ženou plačky Hanochovo obydlí a nenalezli také žádného soucitného srdce mezi všemi svými dětmi a vnuky. I vyšel ven na pole a jedl ze zbylých plodů; a jelikož pro něho nebylo obydlí zřízeno, přenocoval se svou ženou pod širým nebem.

13. A když druhého dne sem přišly opět jeho děti, aby pracovaly, našly ho již sbírajícího plody. „Hleďte“, pravily, „on pracuje v této zemi poprvé; děje se mu po právu, neboť to tak chtěl míti: místo lásky právo!“

14. A hle, když nyní opět bez ustání až do poledne pracovali, někteří sbírajíce plody, někteří stavíce ještě několik domů a příbytků a zásobáren a někteří sloužíce i jeho ženě a jeho dětem, přišli opět všichni k němu do vysokého domu a přinesli mu plody a jiná znamení své neúnavné píle a žádali podle práva jísti, rovněž i Kain s jeho ženou.

15. A hle, tu povstal Hanoch vážně rozlícen a pravil: „Jak často chcete denně jísti? Myslíte, že nechávám sbírat plody pro vás, abyste pak mohli být bezstarostně krmeni?! Z čeho mám žít já a mé služebnictvo, jehož věcí není pracovat jako vám, nýbrž nositi svého pána na rukou?! Proto se vzdalte ode mne, a ať se z vás všech již nikdo neodvažuje přestoupiti tohoto mého vznešeného příbytku! Od nynějška dám denně svými sluhy odnítí vám plody pro svůj dům; vy pak budete moci skrovně jísti jen z plodů, které popadaly volně s keřů a stromů, - jak sběratelé tak i ti, kteříž staví. A to budiž vám novým přikázáním, které jest vám svatě zachovávat; běda přestupcům!“

16. A hle, tu se Kain ujal slova a otázal se zcela mírně v hlubokém pohnutí Hanocha: „Ó, Hanochu, velký kníže, můj bývalý synu, řekni podle svého srdce správně a spravedlivě, nejsou tvůj otec a tvá matka vyřati ze všeho toho, co jsi moudře podle své svobodné libovůle přikázal svým poddaným? A musím-li tedy býti zároveň svým dětem, pak přikaz, aby také živily svého otce a svou matku, kteří jsme již zastárlí, se utrmáceli a velmi zeslábli. Anebo co nejmilostivěji dovol odejítí odtud až na konec světa, abych budoucně neviděl velkou svízel svých dětí, které úpí pod těžkým jhem svobodné spravedlnosti.“

17. A hle, tu pravil Hanoch: „Jak se mne to tážeš?! Cožpak nečiním správně, činím-li jak jsi mě dal ponaučení a moc?! Vždyť jsi přece ty sám neprohlásil nikoho jiného nežli jen mne mimo zákon a neučinil jsi výjimky ani se sebou! Proč to tedy nyní ode mne protiprávně požaduješ a chceš mne tím přinutiti, abych na tobě, prvním zákonodárci, učinil bez milosti viditelnými přísné právní následky neposlušnosti k odstrašujícímu příkladu ostatním? A činím-li tak, řekni, zda činím nesprávně?! Neboť ježto u nás není lásky, nýbrž jen holé právo, jak se můžeš proti zákonům mé svobodné vůle dožadovati nějaké výjimky jako milosti, která se nemůže nikdy snášeti s právy zákonů tvého knížete?! Že jsi mým otcem, co je mně do toho?! Vždyť jsem se jím tebou stal, aniž bych tomu byl pod jakoukoli podmínkou chtěl! A tak jsi mne zplodil bez mé vůle a učil knížetem bez této mé vůle! Řekni mi tedy ježto jsem se nyní stal a jsem, co jsem a jaký jsem, tak zcela bez své vůle, neboť jsem žádné vůle neměl a také jsem se nestal za ni žádné podmínky, ale čistě jen náhodou tvou chlípností, a knížetem tvou ctižádostivostí, jakou závaznost tedy, právně uváženo, k tobě mám?!”

18. Prchni tedy s mých očí kamkoli chceš, aby tě nepostihly přísné následky spravedlnosti! Toto budiž jediná milost, kterou ti svobodně poskytnu ze sebe, neboť já mohu činiti, co chci; a nyní jdi a prchni!“

* * *

Kapitola 24.

Odchod Kainův k moři.

A hle, tu se dal Kain do pláče a odešel se svou ženou a čtyřmi dětmi, dvěma mužíky a dvěma ženuškami, odtud a po čtyřiceti dnech přišel ke břehu moře a při pohledu na velké vodstvo se ulekl, jelikož se skutečně domníval, že dosáhl konce světa. A pomyslel si takto: „Kdyby mne nyní Hanoch pronásledoval, kam prchnu?“

2. Předě mnou jest konec světa, a nalevo a vpravo jsou vysoké hory, na které nesmím vystoupiti a milostivé oko a ucho Páně jest pro mne uzavřeno. Také zde vidím samé cizí, nepožehnané plody; kdo se odváží je jísti? A naše zásoba, kterou jsme vzali s sebou, jest nyní též strávena! – Co si nyní počnu?

3. Pokusím se tedy ještě jednou velkým křikem se obrátiti na Pána; buď mne uslyší, anebo nás nechá zahynouti a tak se nám aspoň nakonec bude dařiti podle jeho vůle, kterou jsme zajisté po celý dlouhý čas ve své velké slepotě nepoznali.“

4. A hle, po sedmdesáti sedmi letech začal se Kain opět ke Mně modlit, po tři dny a noci bez ustání, neustále křičel: „Spravedlivý, přelaskavý pane, shlédni milostivě na svého největšího viníka a učiň mně podle Své svaté vůle!“ A tato slova opakoval tisíckrát a tisíckrát.

5. A bylo mi ho líto, ježto tak mocně a nekonečně bíděně křičel. Hle, poslal jsem k němu v ohnivém plameni Abela, který se k němu obrátil slovy ze Mne řka: „Kaine povstaň ze země a pohlédni mně do tváře a řekni pak, zda mne ještě poznáváš!“

6. Tu povstal Kain a pozoroval bázlivě plamen a nepoznával jej, ani podle hlasu ani podle podoby, a tázal se pak chvěje se příliš velkou úzkostí; Kdo tedy jsi, zvláštní bytosti, v tomto plameni?“

7. A Ábel jemu odpověděl: „Já, tvůj bratr Ábel, jsem to v plameni božské lásky před tebou! Co tedy chceš, aby se ti stalo? – Ó, bratře !“, pravil Kain, „jsi-li to ty, - hle, já již nemám žádné vůle. Můj syn Hanoch mně vzal vše, také mou vůli; nyní již nemám vůle, a hle, . Jak tu nyní jsme, jsme všichni zcela bez vůle! Proto nemohu nic jiného říci nežli: Mně a nám všem podle svaté vůle Páně!“se staň.

8. Tu pravil Ábel: „Nuže, poslyš! Jest vůlí Pána, mého Otce a tvého Boha, abyste jedli ze všech plodů, které můžete bez bázně a bez ostychu nalézt; neboť had tě zahnal sem a zůstal doma u Tvých dětí v městě Hanochu i se vším svým jedem, a nebude s vámi míti již co činiti. Neboť jestliže se člověk své vůle vzdal, pak zlá havěť nemá tu již co činiti; kdo však svou vůli podrobil hadu, ten jest jeho zajatcem a nadešel konec jeho působení.

9. Kdo však z jeho zesílených osidel uprchl a tak zachránil poslední kapku své vůle a složil ji na zem před tvářmi Jehovy, tonu dá vůli novou ze Sebe, aby pak mohl nadále jednati podle vůle Jeho; a kdyby jednou potomci Hanochovi tebe a tvé našli, pak tebe a tvé nepoznají, jelikož vás Láska Páně trvale zcela dočerna opálí.

10. A jméno „Kain“ ti bude vzato a bude ti dáno jméno jiné a toto jméno sluje „Atheope“, to jest „bez vůle podle vůle Boží.“ A takto utvářený musíš se svými uplésti z rákosí a třtiny velký koš, sedm mužských délek dlouhý tři mužské délky široký a jednu mužskou délku vysoký, velmi pevný, a pak jej musíš zasmoliti pryskyřicí a všelikou smůlou. A až to se vši pílí vykonáš, pak jej musíš postavit na velkou vodu a na čtyřicet dní nashromáždíš plodů; a až to učiníš, pak vložte plody do koše a na konec vystupte všichni do něho!

11. A pak nechá sem Pán přijíti velkému přívalu velkých vod, který zvedne s vámi koš, a ponese vás do daleké země uprostřed těchto vod, kde budete úplně jisti přede všemi úklady Hanochovými.

12. A v tomto velkém vodstvu budou v blízkosti daleko a široko malé země, a až vás bude v jedné zemi příliš mnoho, pak vyhledejte země nejbližší a tak dále, a oživujte tak podle vůle Páně poněmhu všechny malé země ve velkých vodách.

13. A nezapomenete-li na Pána dá vám jednou k obývání velkou, pevnou zemi, kde zůstanete až do konce světa, když bude napřed očištěna od kletby brzy se přivalí přívaly, které udusí a usmrtí potomky Hanochovy a také mnohé děti Boží, které se nechají nachytati krásnými dcerami Hanochovými.

14. Leč vás, kteří jste bez vůle, nedosáhnou proudy těchto přívalů, protože vás vůle Páně posadila na vodstvo Jeho velkých slitování. – A budete-li něco potřebovati, pak víte beztoho, kde jest velký Dárce, který vás neopustí, neopustíte-li Ho ve svých srdcích vy.

15. A nyní přistup blíže „Kaine“! A hle, tu přistoupil Kain k plamennému bratru Ábelovi, a Abel Ho objal a tak Kain zčernal jako úhel a jeho vlasy se zkudmatěly jako kožešina. A tak se také stalo ještě pěti ostatním.

16. A tu pravil Ábel: „Nuže, bratře Atheope, jsi prost vši viny, která zůstala domovem u Hanocha, a tak tedy čiň podle vůle Páně! Amen.“

* * *

Kapitola 25.

Vývoj rodu Kainova.

A hle, tu zmizel Ábel a Atheope jedl z plodů, poprvé ve svém životě úplně veselý, a konal přesně, jak mu bylo poručeno.

2. A tak potom jeho poslední kmen oživoval až do dnešní doby všechny malé země ve vodách a po velkém vyhubení hadí havěti povodněmi z nebes, také velké pevniny, které nazýváte dnes „Afrika – Amerika – a Austrálie“. A jeho kmen nebyl povodněmi usmrčen a jest dodnes tž až do této, chvíle tohoto posledního času na svědectví ohavnosti tehdejší a nynější doby Mých a Hanochových dětí.

3. A hle, tak žije dosud tento Atheope přirozeně i duchovně až do této chvíle, skryt na jedné malé zemi uprostřed velkých vod, kterou nikdy žádný smrtelník nenalezne, jako stálý pozorovatel vašeho jednání.

4. A hle, pil a jedl plody všeho druhu a během dalších 1000 let zplodil ještě 700 dětí. Potom však byl Mnou obnoven a již nejedl a nepil, neboť byl nasycován na věky Mou Láskou, kteráž jest nejlepším pokrmem. Neboť kdo touto Láskou jest nasycován, ten smrti neuvidí, neokusí a na věky nepocítí a nebude pak nikdy lačněti po nějakém pokrmu, ani žízni po nějakém nápoji. A jeho umírání bude živým vstupem do života k Životu do Života, Života živých skrze Živého, jímž jsem Já Sám.

5. A takto nasycován žije Atheope do této chvíle tělesně jako prvý lidský syn v daleké přítomné zemi a může zřítí počínání všech lidí a jest tedy starým svědkem všech Mých skutků až po vás.

6. On znal Noema, Abrahama, Mojžíše, všechny proroky a velekněze Melchisedeka.

7. A byl svědkem Mého narození a Mého novostvoření skrze největší ze všech Mých skutků, totiž skutek vykoupení. A tak zůstane také schován až do úplného sestoupení Mého svatého města, jež právě nastává, načež pak bude úplně přijat jako věrný vrátný; neboť mimo Mně, nezná nikdo tak skrz naskrz hada jako on, jehož soužil nejvíce.

8. A hle, to jsou dějiny Kainovy, dané vám nyní k zralému přemýšlení od sobě samých, abyste se, tím spíše a tím snáze mohli sami nalézt a poznati do vláken kořene své zlo a mohli je v nehlubších základech zničiti, abyste pak v Mé lásce znovu našli onen již tak dlouho ztracený ráj a konečně se stali pravými, věrnými občany Mého nového, velkého svatého města, jako jsem Já, vás všech nejvěrnější, nejsvětější a nejlepší Otec ode všech věčností. Amen.

* * *

Kapitola 26.

Hanochova bezbožná vláda.

A nyní tě obrátím na krátký čas zpět k Hanochovi a ukáži vám ještě mimochodem jak to tu vypadalo jen teprve po uplynutí třiceti let!

2. A hle, Hanoch si nyní vyhledal nejkrásnější ženu a k tomu ještě dvě kuběny a smilnil s nimi velice. Tím se jeho rozum velice zatemnil, že zapomněl naprosto na svou celou vládu; a nemnohé myšlenky, které byl sotva ještě schopen myslet, se obíraly jen blaženým životem, leskem, měkkými rouchy a nevěstkářstvím.

3. Jen když mu přinesli jeho poddaní před jeho příbytek velmi mnoho dobrých jídel všeho druhu plodů a velmi mnoho třpytu a velmi měkká roucha, upletená z nejjemnější trávy, která rostla na úpatí hor, tehdy tím také byl již úplně spokojen a nechával při tom zákony zákony a vládu vládou.

4. Ale hle, tu jeho poddaní zpozorovali, že se stal vlažným a těžili z jeho slepoty. Tu také jeho služebníci zpozorovali, jak se věci mají, a byli velmi úskoční a chytří, jako had sám a snažili se tudíž všemožným způsobem svého pána uspávat a poddaným také lživě jakoby ve shovívavém svolání od knížete – povolovali všemožná obveselování, jen když jim dodávali velmi pilně své stále rozmnožované dary.

5. A hle, ježto tito sluhové nyní viděli, že mohou beztravně dělati co chtějí, tu začali vládnouti a dávali poddaným zákony: předně, aby všelikými oběťmi prokazovali knížeti božskou počtu, a za druhé, aby nejkrásnější, dcera kteréhokoli poddaného byla dána knížeti; a který poddaný se stane tímto šťastným, tomu budou prominuty všechny dávky a stane se svobodným vlastníkem svého domu a bude míti přístup do domu knížete a bude se tu moci každoročně baviti s jeho sluhy a bude moci každoročně jednou pohlédnouti na svého knížete a děkovat mu za tak velkou, významnou milost.

6. A hle, tu provedl had, jak říkáte, pravý geniální čin! Neboť začali rodičové podržovati své dcery vždy doma a věnovali veškerou pozornost tomu, aby se dcery staly jen velmi něžné a krásné, aby si tím jednou připravili snad také svobodný stav. A takové kráska pak na žádného sprostého již nepohlédla, jelikož se cítila býti určena pro knížete.

7. Co se však stalo tímto vzájemným podvodnictvím? Nic jiného, nežli to nejhorší, co si dovedete kdy představití svými nejhlubšími myšlenkami, totiž: Sluhové přivedli konečně celou vládu na sebe pod chytrou záminkou, že totiž knížeti velmi obratně namluvili, že on není nyní již kníže Hanoch, nýbrž bůh národa a že by bylo pro jeho nekonečnou výsost a nevýslovnou vznešenost jakou je nyní jeho vznešenost božská, nedůstojné, aby dával pozemským červům, zákony, a že oni vezmou z nezměrně vysoké vážnosti pro jeho nadmíru vznešenou svatost toto zneuctívající zaměstnání na sebe; a on nemusí nic jiného dělati pouze jedním pokynem projevití buď svou libost anebo nelibost a přijímatí poklady, které budou co nejlaskavěji ve velkém množství přijímatí pro něho.

8. Ostatně on se může jen jednou v roce ukázati, kdy pak všichni padnou před ním na kolena a budou se mu v prachu klaněti; a bude-li pak chtítí někomu ze zaprášených červů prokázati zvláštní milost, může se to od něho státi silným šlápnutím jeho svaté nohy na hlavu červa.

9. A kdyby se tato vysoká milost stala někomu údělem snad za obětování nějaké krásné a půvabné dívky, bude povýšen ihned se země a bude zříti božskou vznešenost pána vši moci a síly a stane se pak svobodným občanem svatého města vznešeného boha Hanocha.

10. A hle, tyto zchytralé řeči jeho sluhů lichotily jeho samolibé ješitnosti tak velice, že ke všemu ihned zúplna svolil. Ó, ten ohromný blázen!

11. A hle, nyní sluhové dosáhli po čem již dávno toužili, totiž zákonodárství, trestání a tedy veškeré vlády, a tak místo jednoho vzniklo nyní deset knížat, kteří nečinili, mezi lidmi, svými bratry, a ostatními zvířaty ani toho nejmenšího rozdílu a dělili je jen na šelmy rozumné a nerozumné. A jen když nějaké takové rozumné zvíře provedlo příhodně k jejich prospěchu nějaký chytrý zlý kousek, tehdy mu bylo uděleno právo, aby se smělo nazývatí také člověkem.

12. A když pak těchto deset knížat vidělo, jak tito zvířecí lidé poslouchají slepě jejich zákony – ovšem z příliš velkého strachu před nekonečným špatným nakládáním, zvolil ponenáhlu každý z nich rovněž deset sluhů ze svobodných občanů města a povýšil je do jakéhosi stavu šlechtického i s jejich ženami a dětmi. Za to ovšem jejich dcery, jestliže jim byly dosti krásné a půvabné, musely jim býti dány za nevěstky, s nimiž pak zplodili na 100 a 1000 dětí, které byly pak odevzdány na výživu oněm zvířecím lidem; a když dorostly, staly se děti mužského pohlaví rovněž zvířecími lidmi, děti ženského pohlaví, jestliže se staly lstí hadovou většinou velmi krásné a půvabné, byly pak učiněny rovněž opět nevěstkami a často již ve dvanácti letech souložily a tím se staly neplodnými. A když pak po krátké době ztratily všechny své vnady, byly vystrčeny ven ke zvířatům a musely pro ně pracovati a byly zvány „huhorž“, to jest podle vašeho způsobu, „lidé, kteří hlídají dobytek.“

13. A hle, takto pokračoval tento způsob života více nežli třicet let. Potom však, ježto takovýmto nestoudným způsobem se rozmnožovali lidé na několik set tisíc a rozšířili se daleko a široko a nemohli tedy již býti přehlíženi, proto bylo s nepodezíravým svolením jejich nyní zcela vysíleného a nečinného boha Hanocha postaveno ještě deset měst a byly nazvány podle jmen deseti knížat, která slula:

14. Had (zloděj), Kahrak (mistr nevěstek), Nohad (podvodník), Huid (zlý), Hlad (chladný), Uvrak (símě hadovo), Farak (ukrutný), Molakim (lhář), Uvrakim (uhlazený lichotník), a Tahhirak (velký zločinec).

15. A hle, každé z těchto měst bylo postaveno přesně podle vzoru města Hanochu; a tak byl také v každém středu zbudován vysoký hrad podobný vysokému obydlí Hanochovu a byl obklopen náspem a příkopem. A poněvadž, lidé tehdejší neměli ještě náčiní, jako jsou krumpáče, rýče, motyky a špičáky, museli tudíž používatí rukou a rozrývali zemi svými prsty jako krtkové!

* * *

Politika rádců Hanochoových.

Nebudu vzpomínati špatného nakládání, při takové stavbě, nýbrž povedu vás k věci hlavní. – Když byla ona města úplně postavena, tu přistoupilo oněch deset knížat k Hanochovi a pravilo. „Hanochu, velký, vznešený bože vši moci a síly (NB. Ačkoliv byl již slabší nežli komár a neměl již zcela žádné moci) a největší pane vši spravedlnosti. (NB. Která neměla za základ nic jiného nežli zlodějství, smilstvo, podvodnictví, všechno zlo, chlad pocitu, hadí havěť, ukrutnost, lež, lichocení a všeho druhu zločiny)! Hle, tvůj lid se stal velkým pod nejmoudřejším vedením tvé bezmezné, nepochopitelné a ještě více však zcela nezbadatelné spravedlnosti (NB., byla to opravdu bezmezná jemu zcela nepochopitelná a ještě více však zcela nezbadatelná spravedlnost) a rozšířila se v celé, daleké zemi tvé božské slávy a proto již nemůže býti přehlédnut s tohoto vysokého příbytku a kdybychom jej pustili z očí, pak by dělal co by chtěl; ano, mohl by se dokonce tak dalece pomásti, že by se místo tebe, jemuž nyní jedině přísluší klanění, dovolával a vzývati začal opět starého Boha Kainova, a tomuto starému Bohu by mohlo opět napadnouti, že by někoho z nich vyslyšel a nepřekonatelnou mocí vyzbrojil, načež by pak shromáždil kolem sebe velký lid, přepadl nás a konečně vesměs zničil. (NB. Takové obavy patří velmi dobře tak mocnému bohu!)

2. A pak bychom konečně neměli ani dostatek spravedlivých sluhů, kteří by všude šli a odebrali plody a přinesli je sem; a nakonec nás tito sluhové na cestě přelstili a nakonec by strávili sami, co jen pro tebe, ó, velký bože země co nejposlušněji zplodila!“ (NB. Tedy také bázeň z vyhladovění, začala tohoto velkého boha trýzniti?!)

3. A hle, tu byl Hanoch velmi zaražen a nevěděl, co tu počítí, jelikož dříve nevěděl nic o všem tom, jak velice se jeho lid rozmnožil. Konečně však povstal a pravil pln bázně řezavým hlasem: Což kdybychom je, ty příliš mnohé ponenáhlu vyhubili a usmrtili a uvedli na onen prvý počet slabosti a bojácnosti?! Co soudíte, moji nejvěrnější?“ (NB. Krásné předsevzetí pro božskou spravedlnost!)

4. A hle, tu pravilo oněch deset:: „Ó, přespravedlivý bože, považ co je možné a co nemožné! (NB. Nejmoudřejší, nejmocnější a nejspravedlivější bůh se musel tedy také svými sluhy dáti o možném a nemožném poučovati!) Neboť hle, předně by tebe i nás ve velkých masách přepadli a všechny nás zničili, kdybychom jen jednoho zabili a za druhé vzpomeň na onu nádobu nad Hvězdami, o níž nám Kain často vyprávěl a začne-li páchatí ošklivosti, co se tu stane!“ (NB. Měl tedy velký, mocný bůh přece ještě strach před starým Bohem?!)

5. A hle, tu jim pravil Hanoch: „Poslyšte tedy a vězte mou vůli, která tu mocně zní takto: Každý z vás, mých deseti nejvěrnějších sluhů, vezmi si jedno z deseti měst a panuj a vládni ve jménu mém a dávej zákony podle správného názoru a poznání a trvej přesně a přísně na jejich nejpřesnějším zachovávání! Jestliže někdo z vás byl nejvěrnější a nejhodlivější. Podle přínosu plodů vás budu poznávati! Prvý který přinese dary, jako náležitý poplatek pro mou svatou velebnost, bude také jeho prvý sklízeti chválu spravedlnosti a já od něho přijmu ono méně, jakoby to bylo mnoho; ti pozdější budou však museti přinést mnoho, a já to přijmu, jakoby to bylo jen málo, protože z toho změřím jejich lenost a jejich jednání se dostane náležité pochvaly, anebo náležité pohany: a poslední pak bude odevzdán prvému, aby se polepšil v horlivosti ve všech spravedlivých věcech. Neboť přísná spravedlnost jest jediným základem říše, kterou máme a zcela vlastníme.

6. Toť spravedlivá a přísná vůle má, kterýž jsem váš bůh a pán, protože nemůžete a také nebudete žádného jiného míti i se všemi těmi svobodnými a služebnými poddanými. Byl sice jednou jakýsi starý Bůh, který byl také velmi mocný, dokud byl spravedlivý; ale upustil prý potom od spravedlnosti a konal dobro jak pachatelům zla tak i spravedlivým z jisté lásky, podobné našemu hnutí ke krásným ženám, a tím se uvedl úplně v záhubu a nyní již není.

7. Proto jsem na jeho místě já, jak mne vidíte; proto také dovolávání se tohoto starého Boha velmi málo prospěje, protože on již nikde a ničím není. Proto se ve všech záležitostech obračejte na mne, v němž je nyní veškerá moc a síla! Amen!

8. (NB. Takové a ještě mnohem horší líčení musím dnes o Sobě slyšeti od mnoha set tisíců, kteří svou nejtemnější rozumností – schopností všech zvířat skrze jejich ostré smysly – dosazují na Můj trůn čirý nerozum a tak se sami sobě klaní a nyní se již nenazývají „bohy“ – protože toto

jméno jim zní příliš sprostě a pošetile nízce – nýbrž „filozofy nebo „světovými učenci“ a ještě všeho druhu „učenci“ a „doktoři“ Ó to nejvyšší temné pokolení Mne chce dokonce nutiti, abych, chci-li býti bohem nadučencům této dokonce tak velice osvícené doby, šel napřed k nim do školy. Já však pravím, že dešťovka je rozumnější nežli oni ač má jen j e d e n smysl. Já pravím, že oni budou brzy co nejvýše vyvalovati oči a přece neuvidí více nežli krtek v v zemi a s napjatýma a velmi dlouhýma ušima neuslyší více nežli ryby ve vodě, ještě nemá žádného hlasu a také žádného sluchu.“)

9. A hle, to byla oněm deseti knížatům právě dobrá, nevysýchající voda na jejich mlýn, neboť Hanoch předešel jejich nejnivnější přáním a dal jim přísné příkázání, což jim právě bylo velmi vhod. Neboť teprve nyní byli jakoby oprávněni k tomu, aby páchali všemožné nešvary a podváděli lid a svého hloupého boha.

* * *

15. května 1840.

10. A hle: když takto bůh Hanoch ukončil svou řeč, propustil těchto svých deset sluhů. A oni odcházeli, na oko hluboce dojatai tak mocnou řečí; ve svých srdcích byli však velmi veselí nad velkou pošetilostí Hanochovou, který jim z všeliké bázně a starostlivosti učinil svou vlastní vůli přísným zákonem a že nakonec začal býti sám přesvědčen o tom, že jest bohem. Ale v poslední věci se mocně mýlili; neboť Hanoch věděl u sebe zcela dobře, že žádným bohem není, protože jeho slabost a úplná vyčerpanost mu už příliš zřejmě ukazovaly, jak to s jeho božstvím dopadá!

11. Leč on jen chtěl ty ostatní udržovati a upevňovati v hrubé slepotě a chtěl býti bohem kvůli zisku a myslel takto: „Slepým jest dobře kázati; neboť nerozeznávají černé od bílého a považují den za noc a naopak!“ Leč v tom se mýlil také on. A tak byl mezi nimi pravý bláznovský poměr, neboť jeden považoval vždy druhého za hloupějšího a většího blázna.

12. A když se pak opět sešli v jejich pokoji, jal se Kad promlouvati ke všem řka: „Nuže, moji bratři, kteří máme ještě Kaina otcem a viděli jsme praotce Adama a pramáti Evu, kterou Hanoch nezná a neviděl, aniž kdy uvidí Adama. Hledte Kain, náš otec, byl provinilec, jakým žádný z nás nebyl a nikdy nebude, a ježto se obrátil k Bohu Adamovu, přece mu dal tento Bůh, co chtěl.“

13. Nuže, čeho tedy více potřebujeme my? My známe a na vlastní oči a uši jsme byli svědky Jeho velkých skutků; víme tedy, kde přebývá tento velký držitel moci! Učiňme také v nadbytku to, co učinil v nouzi Kain, - a buďte ujištěni, že se brzy ukáže a dokáže, kdo je vlastním pánem v zemi nížiny! Zřídme tedy každý z nás tomuto Bohu obětní oltář a obětujeme Mu tu plodiny země a moc na to nedá na sebe čekati; a potom může ten blázen Hanoch hodně dlouho čekati na poplatek jeho veličenstvu jako domnělé svatosti od nás, kteří jsme viděli Adama a Evu!“

14. A hle, když Kad ukončil svou řeč, povstal Kahrak a pravil: „Bratři, je-li tomu tak, pak máme věc vyhranou! Hledte co se mne týče, souhlasím úplně s Kadem! Nebyli bychom věru blázny, většími nežli celý Hanoch, kdybychom ho my mocnější nekrmili k ničemu jinému nežli jen k posílení jeho bláznovství a vykrmili ho také ještě k tomu, aby se stal ještě chlípnější k souložení s našimi nejkrásnějšími ženami a kdyby mu již nechutnaly, abychom, jak všichni víte, považovali ještě za mimořádnou milost, kdy našinci nějakou přenechá!? Já myslím, že si podržíme ty nejkrásnější pro sebe! Méně krásné dáme našim sluhům; ostatní ať jsou vlastnictvím našich poddaných, a Hanoch se může za to státi krvelízalem svých vlastních dcer a ochutnávatí hanbu ze své vlastní pěsti a zhubeněti jako noha kozla a jísti s telaty a pít s ptáky! A jak on učinil s naším otcem, proč bychom mu neměli nyní něco podobného učiniti my?! On si také vyhradil věci, což zapomněl učiniti otec Kain a musel prchnouti, ač byl přece jeho otec jako náš! A hledte, jest nám pouze hloupý bratr; co by nám nyní překáželo, abychom mu splatili kletbu Kainovu?! Hledte, to je moje mínění, výhodné pro každého z nás a co mne se týče učiním starému Bohu, jak to velmi moudře správným a působivým shledal Kad!“

15. Po řeči Kahrakově zazněl jen jednohlasný souhlas všech, načež povstal Nohad a jal se mluvití řka: „Znáte můj úřad a obor, kterému jsem byl podle se vši věrností, se vši pílí a horlivostí v čele! Otáží se však vás všech, co jsem z něho za dlouhý čas získal, dá mně jistě každý z vás tuto odpověď: Nic dále a nic více nežli nic! To jest. Pomáhal jsem největšímu podvodníku podváděti a byl jsem tedy sám podvedeným podvodníkem; musel jsem kvůli jeho licoměrnému

podvodu před davem špatně žítí, veřejně si – pouze kvůli hloupému pokryteckému mínění – jako nejpřísnější pěstitel počestnosti každý veselý požitek odepřítí, abych za to místo chvály a neviditelného odškodnění a náhrady za veřejné křivdy obdržel potají od jeho nepochopitelného bláznovství ještě nejhrubší výtky a všeliké pohružky. Vy všichni jste to měli snazší a mohli jste podle svého potěšení učiniti mnohé, co mně učiniti bylo nemožné, neboť jsem stál přímo v čele jeho právního bláznovství a musel jsem konati a přesně prováděti každé jeho nanejvýš pošetilé a ošklivé hodné přání, aby oním nuceným pokrytectvím, v němž jsem se dobře vyznal – anebo musel dobře vyznati, -obdrželo jakýsi právní nátěr, za což jsem se pak musel jako právní podvodník dáti kvůli úplné platnosti mého podvodu opět podváděti a to trojnásobně: předně Hanochem kvůli právu, za druhé sebou samým kvůli lidu a za třetí lidem a vámi všemi kvůli Hanochovi. Já myslím, že jsem vám osvětlil postačující důvod mé naprosté nespokojenosti a tím také položil k vašim nohám svou klamnou podobu. A nyní posuďte sami, zda snad nemám pravdu, kdy z vděčnosti za taková uznání sejmu ze sebe ten trojnásobný podvod a vší mocí je vrhnu na hlavu Hanochovu tím, že ho odhalím před lidem. A ať potom hledá, kam zařídí běh jeho božství a ať si pak za ním běží jako kulhavý za jelenem. A tak také já učiním, co uznal za dobré Kad a provedu co nejpřesněji radu Kahrakovu a mé dávky budou jeho očím neškodné, a pokus mých velbloudů nebude obtěžovati jeho ucho. A tak přijmu vlastnictví města mého jména.“

16. A hle, tu pravili ostatní: „Nohad mluvil úplně dobře tak ať také právně a dobře jedná.

17. Poté povstal Huid a tón svých prsou zamířil jako blesk do shromáždění a pravil prudčeji nežli všichni ostatní řka: „Poslyšte mne dobře, bratři a synové váženého Kaina a pochopte každé mé slovo velkého významu.

18. Kdo by mohl spočítati všechny ty kapky krve, které se podle vynesení rozsudků podvedeného Nohada mýma silnýma rukama tekly ze zad a ledví chudých a slabých lidí, kteří jsou právě tak dobře jako Hanoch a my, potomci Kainovi, a to ne snad pro přestoupení nějakého přikázání anebo nějakou lenost anebo také jen pro nějakou nejnepatrnější zdánlivě trestnou příčinu, nýbrž pouze, jak všichni víte, čistě jen k jeho potěšení a kratochvíli, nevzpomínajíc onoho špatného nakládání při stavbě všech měst, - a to tak, že je mně zcela nepochopitelné, jak si tito ubožáci mohli zachovati život po tuto tak dlouhou dobu mučení. Při každém právním rozkladu nám uváděl na paměť křehkost známé nádoby nad Hvězdami a zcela zapomínal na nádobu pod zemí!

19. Ale táži se vás všech podle práva a slušnosti, zda by se nedařilo lidu lépe pod troskami nádoby nežli pod našimi ustavičnými ranami tuhých prutů, tvrdých obušků a pevných kyjů! A řekněte, co učinil pro nádobu lásky pod zemí? Já myslím, že se v ní až na bezpočetné kapky krve našich bratrů málo nalezne! A kdybychom nepřevedli lstivě vládu na sebe, - nezačal by také jistě jako bůh vší ohavnosti, dávati jednoho po druhém usmrcovati?

20. My sami jsme museli býti ukrutní, ježto jsme byli dosud jeho sluhy, abychom mu ušetřili každé podezření. Ale města jsou nyní postavena, lid jest rozdělen, moc je naše jako nové uznání starého Boha a oběť zaslíbena; čeho nám ještě více třeba? Poslouchal-li nás lid, když jsme jej týrali, nebude nám jistě nevěrným, budeme-li léčiti jemu zasazené rány moudřejšími a dobrotivějšími zákony nežli těmito zákony černé ukrutnosti. Hleďte, jsem nazýván zlým; ale položil bych zde jednu velkou otázku, kdo je vlastně horší, já, Hanoch, anebo had Kainův! Já myslím že Hanoch jest mistrem vší zloby a že had jistě asi vložil všechna svá mláďata do jeho srdce, - jinak by nebylo možné zamýšleti takové ukrutnosti od jednoho bratra k svým bratrům skrze jeho bratry bratrů!

21. Proto myslím, abychom ho učinili nám samým poddaným a službou povinným a nechali mu poněmhu od lidu několikanásobně spláceti místo poplatku jeho Veličenstvu jeho ukrutnost; a tak může na svůj vlastní hřbet vzítí právní poplatek a nésti, kam bude chtíti.

22. „Správná a moudrá jest tvá řeč, bratře Huide“, pravili shromáždění, „a Hanochovi ať se stane podle tvé řeči, která nás všechny trefila do středu oka, které tu často, vidělo jeho velké zločiny!“

23. A hle, tu povstal Hlad a úsečně a krátce pravil: „Bratři, vy víte, jak jsem musel býti ke všem necitelný, abych jaksi zosobňoval přísné právo anebo abych svévolnou ukrutnost Hanochovu líčil jako neúprosné právo a proto jsem se musel ke všem těmto jeho zlým kouskům vždy tvářiti jako bych je schvaloval. I když jsem sám také nebyl bijcem, byl jsem přece jen při tom dozorcem a musel jsem počítati rány Huidovy a všech pomáhačů a vděčně vždy o tom zpraviti

Hanocha. Hledte, tedy jsem se musel zdát necitelným, ač jsem takovým ani v nejmenším nebyl; nyní se chci, jak vidíte obrátiti! Chci býti vůči Hanochovi tím, čím jsem se tak často musel zdát lidu, našim bratrům, a k bratrům chci však býti teplým a za jejich od Hanocha utrpené křivdy chladným odplatitelem na Hanochu samém. Má věrnost k němu, budiž jeho chladnou odplatou, a má píle mne učiní prvním mezi vámi, a hlas jeho chvály se promění ve vytí a řvaní a stane se hostinou pro duši oněch tak často týraných; a krvavými kapkami jeho zad ať si bledé postavy očervení své líce!

24. Jelikož jsem s vámi všemi jinak úplně srozuměn, myslím, že tedy můj úsudek není nesprávný, jedná-li podle svého pocitu, který musel dosti dlouho jako tuhý přihlížeti ke všem ohavnostem a zločinům Hanochovým. Neboť kdo má pocit a citlivost pro bol a trýzeň, ten jej má jistě také pro dobročinnost; to jsem viděl bezpočtu často. Proto budoucně budeme vládnouti dobročinně. Tomu, kdo by konal zlo, staniž se podle míry jeho skutku s prominutím, že také on jest bratrem; poslušnému a dobrodinci staniž se však dobro desateronásobně. A teprve pak budiž starému Bohu přinesena důstojná oběť, které se mu zajisté zalíbí, jestliže mu přineseme opět to, co pro nás všechny Kain a Hanocho tak zločinně a lehkomyšlně ztratili.“

25. A hle, tu všichni povstali a poklonili se Hladovi a pravili: „Ó, bratře! Ze všech našich úsudků, jest tvůj nejsprávnější; ty jsi dětem Adamovým nejbližší. Proto nám budeš vzorem, podle něhož pevně zařídíme a upravíme všechna svá ustanovení.“

26. Teplou krví ubohých bratrů roztál led kolem tvého srdce a nyní z něho proráží hojnost tepla; proto jednej v tomto teple, a ohřej nás všechny svým nadbytkem!“

27. A hle, tu povstal také Uvrak a pravil: „Bratři, vizte a slyšte! Všechny vaše úsudky jsou správné, pravdivé a spravedlivé; ale úsudek Hladův jest podle mého ostrého poznání zřejmě nejsprávnější. A tak jsem zcela jeho mínění až na jednu věc a tato věc má velkou důležitost, totiž: Velká, opatrná chytrost ve všem, cokoli podnikneme. Neboť hledte: správně činiti, dobře činiti, správně a právně usuzovati, spravedlivé odplaty, jistý řád, - to jsou věci, které jsou velkým, veřejným užtkem jak pro lid, tak i pro nás všechny; a všechny tyto věci mezi námi i lidem vystačí. Ale nyní vědí také všichni svobodní občané Hanochu, že my jsme knížaty a že Hanocho jest pro tyto hlupáky pravým bohem, což si nyní žádný z nich nedá ani za tisíc ran vzíti; a více nežli všichni tito svobodní jest v tomto mylném domnění upevněn náš lid.“

28. Vložíme-li nyní tedy ruce na Hanocha, pak si je tím všechny přímo na sebe poštveme; a kdyby Hanocho vstoupil do jejich středu a vysvětlil jim, že jsme mu svázali ruce, aby se nemohl brániti našemu týraní, kterého jsme se na něm dopustili, - kdyby toto se stalo, napadne nás lid a pod tíhou mas zahyneme.“

29. Proto lest a velká, opatrná chytrost jest nevyhnutelně nutná, chceme-li maše plány prosaditi, aby nám ta věc prospěla. Poněvadž já jsem byl ve všech věcech jeho nejtajnějším rádcem, vím také nejlépe, jak se věci mají. Proto mé neklamné mínění jest toto: Odváděti Hanochovi na oko nejméně po tři léta požadovanou daň, zatím býti s lidem zadobře, aby nám byl oddán, a pak rozumově zdatnější častěji poučovati o nicotné osobě Hanochově a o všem jeho podvodnictví a nejhrubším osobování, ukázati jim stopy starého Boha a k tomu jim učiniti ještě pochopitelným, jak od nás vše, i když to mohlo býti bezcité, bylo založeno jen na tom, aby byli konečně z tvrdého a těžkého jha Hanochova jako bratři zachráněni a že se toto muselo státi, neboť jinak by byli všichni vesměs usmrceni.“

30. Dávám vám toto své nejúplnější ujištění: Jestliže lid takto poučíme a budeme s ním zacházeti podle mínění Hladova, pak budeme v nesmírné výhodě, a já myslím, že ani starý Bůh nám tu neupře panství, budeme-li k tomu ještě chtíti dáti Mu oběť. Teprve potom jsem též jist, že Hanocho zakusí od lidu, o čem se již velmi moudře zmínili moji prozíraví a velice zkušení předešlí řečníci Huid a Hlad.“

31. Uvažte dobře mou řeč, moji bratři a velcí synové Kainovi!“ – A hle, všichni se poklonili a pravili: „Amen, tak se staň, aby se uplatnila jednoho každého řeč proti Hanochovi, zlořečenému proklínači našeho otce a hanebnému rouhači starého mocného Boha.“

32. Tu se ostatní opět posadili na svá sedadla; ale Farak zůstal státi a ohlížel se nejprve vážně kolem sebe, jakoby chtěl viděti, zda nezůstalo za každým řečníkem ještě něco skrytého, s čím by se nikdo neodvážil na denní světlo; a to co hledal očima, našel také brzy a snadno jeho rozum. Nyní se jal mocně mluvit a jeho řeč nešetřila jako na bojišti nikoho, a pravil.

33. „Bratři – jste-li ještě hodni tohoto čestného jména -, já jsem slyšel vaše řeči, které jste učinili přede mnou hlasitými, vaše myšlenky avšak zálučně jste navzájem utajili své touhy a

nalhávali jste si navzájem svými plány a tím jste se stali vzájemnými buřiči, ježto každý z vás má na mysli, potají se odtud odebrati a oznámíti Hanochovi, že s převelikou věrností k němu uspořádal chytře před důležitým nastoupením vlády shromáždění knížat, jaké právě nyní konáme a snažil se všechny naladiti tak, že podali hanebný úsudek o Hanochovi, aby pak bylo Hanochovi jasným, jakým rukám svěřil deset vlád, - čímž ho pak Hanoch vyzbrojí vši mocí a ustanoví jediným knížetem nad námi všemi; ostatní pak mohou následkem lehkověrnosti Hanochovi sdíletí spolu osud Kainův.

34. Ó. Vy darebáci, vy vyvrhelové vši zloby! Tažte se všichni sami sebe, zda vás kdy něčím učinila jen jedna čestná vlastnost! Neboť vše, cokoli jsem já a vy, podařilo se vám lstí, chytrostí, podvodem, lichocením a pokrytectvím. Cožpak ubohý lid ještě dosti netrpěl? Nestal se již beztoho tak bědný, že se již téměř ani člověku nepodobá? Neprolil vašimi ranami beztoho již poslední kapku krve? A co jsme mu kdy dobrého učinili, že nás tak dlouho ochotně živil jen za všemožné týrání?! Nemají ti, které jste nazvali zvířecími lidmi táž práva na vše, co nosí Země? A bylo jim zapovězeno požívatí všech plodů, které uzrály, až na shnilé! A nejste s tím spokojeni, nýbrž chcete jej učiniti ještě tisíckrát nešťastnější a bědnější, nežli již beztoho jest?!

35. Tím pohnut, pravím vám všem bez ostychu: Chcete-li vládnouti nad ubohým lidem nejsouce hodni toho, že to jsou vaši bratři, zanechte vši zloby a lsti a veďte lid před tváří pravého a starého Boha a buďte pravými bratry též Hanochovi a nikoli podvodníky kvůli svým volatům a chřtánům a učíte se pravou věrností hodnými toho, čím jste se stali podvodem a lstí, jinak starý Bůh neshlédne na vaše oběti a přijde na pomoc slabým proti vám a učiní vás otroky šelem, jimiž jste jméno, které vyrostlo na vaší půdě! Uvažte dobře řeč Ukruťného, amen.“

36. Hle, když Farak skončil svou řeč, zůstali ostatní seděti jako přikovaní a nepřenesli přes své rty ani slova na omluvu a mnozí si pomysleli: „Ten nás potají u starého Boha předešel; neboť jak by nás mohl jinak tak navlas skrz naskrz zřítí? A ježto tomu již jednou tak jest, kdo po jeho boku obstojí?! Kdyby jej bylo možno zničití, pak by to bylo snadné; ale nyní – kdo bude s to jeho moci se protiviti? Dříve ještě nežli pozvedneme ruku my stihne nás ničivě ruka jeho; proto klidně vyčkáme, jaký obrat věci vezmou, a pak se ovšem ukáže, co se tu dá dělati dále.“

37. A hle, ježto se nyní nikdo neodvažoval mluvití, předstoupil, ještě jednou Farak a otázal se jich: „Nuže, jak je vám? Nemá již žádný odvahu povstati jako řečník a mně odpovědětí! Kde jest nyní ta vaše lest, váš podvod, vaše chytrost, vaše lichocení, vaše pokrytectví, kde vaše lži, kde vaše moc, kde vaše knížectví a kde váš podvedený bůh Hanoch?!

38. Ano, pravím vám, vaše němá myšlenková řeč neunikla mému sluchu, ať se věci vyvinou jakkoliv, učiníte také zcela správně, co bude třeba podle práva a slušnosti učiniti; a kdo z vás nebude podle toho přesně jednati, bude dán do klatby jako Kain, o němž pravíte, že jest vaším otcem, ač jednal podle práva až příliš slepě a přísně, čímž se zajmul a musel před svým vlastním dílem prchnouti. Kam – to neví nikdo, jiný nežli jen ten starý Bůh; a kdyby On to chtěl někomu sdělití, ten by to pak věděl. Avšak není to jeho vůle. Hleďte, byl spravedlivý z bázně před soudem starého Boha, a tím ve všem jednáním pochybyl, ježto neučinil nic z lásky, která mu byla především starým Bohem nabízena.

39. Vy však jste ubili dokonce veškerou spravedlnost a na její místo jste dali lest, podvod, chytrost, lež a přidružili k tomu ještě jiné bezpočetné hanebnosti, nemající pro svou bezbožnost ani jména, a myslíte, že starý Bůh vás bude stejně co nejochotněji podporovati ve všech vašich ničemnostech, jichž počtu konce není, jen když mu budete předstírati jako oběť nějaký slepý oheň! Ó, mýlíte se velice; tento starý Bůh má ostré oči a zná přesně celou vaši bytost, jaká jest od prvního do posledního. Jeho ucho jest daleko od vás a nikdy vás již ve vaší bezmezné bohaprázdnotě nevyslyší, i kdybyste Mu celou zimu za oběť zapálili, dokud neočistíte napřed svá srdce ohněm neomezené lásky k vašim vámi oslabeným bratrům a nešťastným sestřím a nezdržíte se všeho smilstva, které dvěstěletým mužům nepochopitelně špatně sluší knížecímu úřadu.

40. Nuže, odpovězte na mé otázky, můžete-li anebo řekněte mi, troufáte-li si, přímo do očí, jako jsem vám to bez ostychu řekl já co jste nyní odhodláni ještě učiniti; neboť já neusiluji o žádné panství ani o nějaké knížectví jako vy, nýbrž jen o přesné plnění mým úřadem mně uložených povinností a o zaslíbení starého Boha, - proto jsem se také nedopustil nikdy bezpráví, aniž jsem zhanobil ženu, a pannu a ještě méně dvanáctiletou mladší dívku, jako vy, pročež jste mně také nazvali Ukruťným, ježto jsem nechtěl býti jako vy lenivým padouchem!

41. Toto jsou má poslední slova, abyste věděli, koho před sebou máte, totiž mne Ukruťného, kterého však nikdy nepoznáte blíže, leč jen tak dalece, pokud si to vyžádá nejvyšší potřeba, jako je nyní, aby vše věčně – ano, pravím věčně – nezahynulo znovu v probuzeném hněvu starého, věčného, svatého Boha! Proto netaž se mne žádný nikdy blíže, odkud a čím! Amen.“

* * *

Kapitola 28.

Porada deseti knížat.

A hle, jelikož ze všech, kteří tu již mluvili, se nikdo neodvážil dáti Farakovi odpověď, povstal konečně Molakim a obrátiv se přímo k Farakovi, pohlédl mu ostře do očí a pravil: „Bratře, tvá řeč byla ostrá a trefila každého do středu; leč pohleď, co se týče našich řečí, jest jejich smysl dobrý a správný až na zavržení Hanocha; byly jen zneuctěny vnitřními, falešnými touhami, které se v nás teprve probudily při pohledu na svěšené nám knížecí úřady.

2. Zahladíme-li však v sobě všechny tyto drzé touhy a budeme-li se chtít také státi pravými věrnými bratry, jak lidu tak i Hanocha podle měřítka práva a slušnosti, budeme pak také tehdy ještě padouchy?!“

3. A Farak odpověděl: „Touha jest život vůle; budete-li tedy chtít zahubiti každou touhu v sobě, z čeho chcete pak jednati jako knížata?! – proto nepotlačuj nikdo v sobě touhy jako jiskru lásky v Bohu, ale jen ať se nedávají falešným směrem!

4. Pravý jejich směr jest snažiti se Boha v jeho lásce získati, a poté všechna jednání zaříditi podle poznání nejvyšší vůle v nás, která v nás bude ve vši pokoře udržovati sebelásku pocitem její nicotnosti a nepochopitelné slabosti v ní.

5. Falešný směr pak její jest sobectví, aneb úplná slepota a hluchota vůle v nás, a veškerá jednání z ní se řídí podle vlastních potřeb a potřeby rovnorodých bratří se nechávají nepovšimnuty.

6. Hle, falešné touhy se pak její stále rostoucí většinou nafukují množstvím v nás a svou tíhou potlačují pokoru a plodí pýchu, ve kterémžto postavení by si pak člověk rád ulehčil své břímě; leč ježto jako slepý ničeho nevidí a jako hluchý ničeho neslyší, co by mu mohlo pomoci, chytá se ve své falešné touze všemožných prostředků, které jest jen sto jeho slepá láska aneb sebeláska vymysleti a tím hromadí jen nová břemena na břemena, která ve svém největším přetížení utlačují život z Boha v nás a činí nás zvířaty pozemské hmoty a potravou smrti, která jest všude ve hmotě domovem, jak v ohni tak i ve vodě, ve vzduchu a v zemi, kteráž jest matkou těla, aneb smrti; neboť kde je tělo, tam jest také smrt. Proto tedy také všichni v těle zemřeme

7. Kdo je tedy v sebelásce, ten jest v lásce svého těla; kdo však miluje své tělo, má touhu po smrti, a smrt přejde do jeho touhy a zajme ho ve všech vláknech života a tak ho stráví a usmrtí. A tak se stane neřádem smrti a pohnojí role, kde zaset plod věčné záhuby. – Nyní víte vše; jednejte a žijte anebo čiňte a zemřete, amen.“

8. A hle, tu se ujal slova opět Molakim a pravil: „Bratři, znáte můj úřad a obor; nebyl jsem ani Hanochem, ani lidem, nýbrž s vámi všemi mimo Faraka učiněn k tomu, abych obelhával Hanocha a tak i lid; jedině vám jsem musel svěřit středisko svého vědění. Nyní odhazují nalevo a napravo oslepnutí k nohám Farakovým a pravím otevřeně a upřímně: Ani, přijde-li sám Bůh z nebe, nebude jeho řeč moudřejší nežli řeč Farakova!

9. Svobodně vyznávám, že kdyby to nebyl náš bratr, padl bych před ním na kolena a klaněl se jemu; ale jest člověk jako my, - odkud mu přichází tato velká moudrost?!

10. Hleďte, já jsem slepý a hluchý jako vy; ale vnitřní šelest mi praví: Hle, Bůh mluví ústy Farakovými neviditelně! Tento hlas poslouvejme, velmi dobře o něm uvažujme a podle něho jednejme, chceme-li žít; jinak se nashromáždí slzy našich bratří ve velkou povodeň a vesměs nás (zahubí) zadusí v našem velkém smilstvu, podvodnictví a zločinné lsti nás vesměs zadusí.“

11. A hle, tu se vzmužil Uvrakim, předstoupil a pravil: „Amen, - díky starému Bohu, že co nejmilostivěji otevřel ústa Faraka, našeho bratra, bez něhož bychom byli vesměs zahynuli, ježto jsme již všichni byli hluboce zajati ve svých smrtonosných žádostech a chtěli jsme býti jeden druhému zrádcem, aby na nás všechny přišla smrt, tak či onak, jako spravedlivý soud z výše svatosti anebo z hloubi hněvu starého Boha.

12. Já jsem uhlazeným lichotníkem a tím jsem způsobil více zla nežli vy a Hanoch se vši mocí; neboť kdyby nebylo mne, byl by již dávno upustil od své božskosti, kterou jsem mu vlastně na vnukání Uvrakovo s pomocí Nohadovou a Tahahirakovou nalichotil já, neboť on mně již častěji potají poznamenal, že mu toto božství připravuje vnitřně velmi mnoho úzkostí a že mu nedá ve dne v noci pokoje, když je sám, a že tedy již častěji proklel tuto nešťastnou myšlenku Uvrakovu, které se kvůli lidu nemůže již zhostiti, - ač ho pálí více nežli všechn oheň v jeho prsou.

13. A nyní slyšte, já se zde vzdávám svého lichocením a přesvědčením, že moudrost Farakova také snadno vyléčí ponenáhlu tuto velkou ránu našemu bratru, tak jako otevřela oči nám všem, abychom mohli spatřiti propast, na jejímž sypkém kraji se nás všech pohodlně nalézalo, netušíce velké nebezpečí, že ztratíme život a tedy také vše, co jen skrze něj má nějakou cenu.

14. A ty, drahý bratře Faraku, budiž mně a nám všem věrným průvodcem k světlu s výšin pravého Boha, který se nám stal cizím, jako nás praotec Adam, a veď podle tobě dobře známé vůle jediného pravého Boha, nás všechny jakož i všechn lid a rovněž naše ubohé, nevinné bratry, jejichž přestupků jsme sami vinni, následkem naší bezmezné zloby; a co ty, ó, bratře uznáš za dobré, jako nyní jen jedině tobě známou vůli shora, to spojenými silami s milostí shora rádi a vždy co nejochotněji co nejpřesněji provedeme.

15. Proto tu také skládám své knížectví k nohám opravdového přítele Božího a budu se vyhlašovati jen za šťastného, budu-li se směti nazývati věrným sluhou před jediným v této době, jenž z tak mnoha tisíců našel milost před Bohem jedině pravým a jediným, který již nemá sobě rovného.

16. Proto slyšte všichni se mnou, dobře uváženou vůli: Město Farak budiž nám všem městem svatým. Tam si půjdeme vždy pro moudrou radu, abychom mohli podle ní moudře jednati. On sám budiž pak naším knížetem a vůdcem podle moudrosti Boží v něm a budiž jediným prostředníkem mezi námi, Hanochem a veškerým lidem, abychom mohli býti hodnými státi se netoliko knížaty, na čemž nic nezáleží, jestliže jsme viděli moudrost Boží, nýbrž jen abychom byli považováni za ochotné, věrné služebníky, kteří budou míti a mají, míti radost z blaha národů a z moudrosti Boží v našem bratru Farakovi a z úplného opětného uzdravení Hanochova a tedy také všeho svobodného a služebného lidu.

17. Amen, pravím ve jménu všech; a ty bratře Faraku, pohlédni na mne ve své moudrosti a buď nám všem bratrem, knížetem, vůdcem, rádcem a moudrým přítelem! Amen.“

18. A hle, řeč Uvrakimova oživila znovu Thahiraka, jakož i ostatní, kteří mluvili před Farakem licoměrná slova plná zisťnosti; a tak začal také on ještě mluvit jako někdo, kdo je nositelem a pravou pokladnicí zla, a také jako někdo, kdo si osoboval božská práva a věci – jako Boží pro všechny věčnosti nedotknutelnou svatost, Jeho spravedlnost, Jeho lásku, Jeho Všemohoucnost, ano dokonce i celé stvoření, jakoby je mohl jedním prstem zničiti, neboť, jak často říkával, přišel starému Bohu na kobytku a dokonce si troufal vejíti v zápas s Mou silou a prohlásiti Mé všemohoucnosti boj – a ježto jsem z lásky nechtěl tasiti velký meč Své zloby proti bídnému červu v prachu – jako Nekonečný proti ničemu, jež pro svou nevýslovnou malost naproti Mé věčné velikosti a nekonečné moci sotva lze spatřiti – říkal každému, že Má slabost má z jeho síly strach.

19. Co říkáš, Můj sluho, takovému vyzvání?

20. A hle, toto vyznání nebylo přece ještě tak směšné, jako je a to tisíckrát horší vyzvání, které Mi činíte do této chvíle, vy.

21. Neboť pohleď na kořen vašeho kněžstva! Mluví-li on, svatý světa na trůně, tu Já musím skutečně mlčeti a také Se střežiti s někým mluvit; kdyby se to dozvěděl, nebyl by Můj mluvčí jist svým tělesným životem.

22. Také nemusím tento trn v mém oku blíže určovati, neboť jej beztoho snadno naleznete. Ale již jen na krátkou dobu! – A nyní opět k věci!

23. A hle, tento Tahahirak jal se nyní, obraceje se jako blesk, mluví ve vši stručnosti mocnou závěrečnou řeč k shromáždění řka: „Bratři, kteří jste přede mnou moudře a mocně mluvili, takže jsem byl až do nejvnitřnějšího základu vši své zlosti otřesen a spatřil jsem svou nicotu a svou bezmeznou slabost a poznal jsem veškeré své velké bezpráví ve všem svém konání a jednání, - tvé moudrosti, bratře Faraku, nemusím své hanebnosti teprve vyprávěti, neboť můj dosavadní úřad a obor nejvyšší bohaprázdného rouhání jest i nemoudrým dostatečně znám.

24. Hledte, já jsem příliš špatný pro vaše shromáždění, než abych uváděl nějaké slovo na omluvu, nýbrž pravím jen tolik, že jsem základním kamenem všeho zla mezi vámi a lidem a Hanochem; proto nečiním vůbec na nic žádný nárok, ani na knížectví ani na otroctví, tím méně na služebnictvo, nýbrž ať se mně od vás stane jako otci Kainovi. A tak z rozviklané budovy všech zločinů bude vytažen základní kámen vši zlomyslnosti, takže pak budova spadne a na jejím místě, které zasluhuje největšího zošklivění, bude možno postavit po všechny doby trvalou budovu lepší budovu spravedlivé moudrosti Farakovy z Boha, Boha Pravého a Mocného.

25. Hledte, bratři, to jest. jediná odměna, kterou jsem si od vás všech co nejvíce zasloužil, - čímž nečiním jak doufám na vás žádný neslušný požadavek, neboť nyní dobře vím, že starý Bůh nemůže a nesmí míti již žádné milosti a žádného slitování z důvodu jeho svatosti, kterou jsem sám nevyšlovně zneuctil.

26. Proto jsem nyní s dostatek pověděl a ve vši důvěře a pokoře očekávám tedy od božské, pravé a silné moudrosti Farakovy spravedlivý a zcela mírný, zasloužený rozsudek!

27. A chcete-li mne nechati vzíti s sebou ženu a děti na útěk za Kainem, budiž to zůstaveno vašemu slitování. A tak se mi tedy staň podle vůle Farakovy, amen.“

* * *

Kapitola 29.

Nástupci Hanochovi.

A hle, tu povstal ještě jednou Farak a pravil: „Hle, bratře Thahiraku, Bůh a všichni osvobození duchové nemohou již na všechny věčnosti věčností učiniti nestavším, co se již stalo; tím méně to můžeme učiniti my slabí lidé! Považ sám, že je-li u člověka jen nějaká jiskra božské moudrosti, zda by tato moudrost jistě nesoudila a nemluvila takto:

2. „Tento člověk mocně chybil ze svého zlomyslného poznání, ježto neměl milosti shora a byl slepý ve svém sobectví k největší škodě své a všech jej se dotýkajících, nyní však milosrdenstvím Božím přišel jasný blesk, provázený silným hřměním shora a dal mu viděti jeho celou zvrácenost a slyšeti nesčíslný počet jeho ohavností. A nyní by se tento člověk začal báti a litoval by pak vážně z hloubi srdce všeho zlého počínání a tím by odvrhl všechnu svou zlomyslnost od sebe a dal by také svou vůli zajmouti milostí Boží, - řekni mi, co bys ty sám učinil takovému člověku? (Odpověď: „Odpustil bych mu a pohlížel na něj, jako by nechybil, a měl bych velkou radost, že se tento tak dalece zbloudilý opět našel a našel východisko ze žalářů temné šílenosti k světlu božské milosti!“) Ty jsi dobře a správně odpověděl, ač jsi jen člověk, a oč mnohem spíše bude schvalovati tuto spravedlnost nejmoudřejší Bůh jako Prazáklad vši pravdy a lásky, ježto On nejlépe ví, jak a čím a proč jsme my tak často chybili!

3. Nuže tedy věz: My lidé, bez lásky soudíme své zbloudilé bratry podle počtu zločinů, ať byla lítost anebo ne; Bůh však za své lásky a moudrosti nesoudí poklesky, kterých se někdo dopustil a kterých litoval, nýbrž jen poklesky kterých se dopouští a jichž nelituje. Ač co se stalo, nikdy nezanikne, nýbrž zůstává v nepomíjející vzpomínce Boží uchováno jako temná skvrna na čáře našeho života; avšak tato čára se nesoudí ani v počátku, ani uprostřed, nýbrž na konci, protože roste a prodlužuje se buď přímo podle lásky a podle práva z ní, nebo nepřímou a křivě podle zlomyslnosti a vši nespravedlnosti z ní.

4. A hle, tak síla moudrosti z Boha učinila nyní také tvou křivou, přímou, a tak nemáš sama sebe souditi, nýbrž od nynějška prodlužuj svou životní linii v přímém směru k pravému Bohu ve vši věrnosti a spravedlnosti a častěji se poohlédni po čáře Bohem nyní napřimené, aby ses buďoudně neodchyloval od přímého směru, neboť pak snadno objevíš nějaké zahnutí, abys je pak ihned vyrovnal milostí shora, která ti pak osvítil velký cíl tvého života v Říši věčné lásky a všeho života z ní.

5. A nyní jdi, převezmi ve vši věrnosti, co ti nabízí Hanoch a buď pamětlivý této mé řeči ty, jakož i vy všichni ostatní se mnou, Ukruťným a buďte bratry Hanochovi, bratry mezi sebou a bratry lidu, který má býti veden podle vůle Boha, Boha Mocného, Silného, Vytrvalého, Přemoudrého, a Přelaskavého! Amen!“

6. Po této závěrečné řeči všichni povstali a poklonili se Farakovi a pravili: „Faraku, mudrci ze staré Boží moudrosti! Nyní poznáváme všichni tvou velkou moc a nepochopitelné poznání ve všech věcech; ač nepoznáváme jak jsi k tomu přišel, učiníme nicméně, jak shledáváš za dobré, protože vidíme, že tvá moudrost spočívá na lásce, která nenechá nikoho špatně pochoditi, chce-li ještě k tomu kráčet po jejich libých cestách, což my nyní z tvé a podle tvé moudrosti chceme učiniti a také učiníme.

7. A ty pak hleď, abys tak jako nás také Hanocha napravil, amen.“

8. A hle, tu opustili všichni svá místa a odebrali se do svých měst a učinili podle rady Farakovy moudře a dobře a pod jejich vedením jásal všechen lid.

9. A když Farak podobným způsobem obrátil také snadno Hanocha, povstal Hanoch a uchopil silnou ruku Farakovu a pravil: „O, bratře, ty jsi pravdivě mluvil a dobře učinil; neboť kde žije tvor, tam lze také ještě očekávat lásku a milost shora jako u mě; jen v smrti vše přestalo. Nyní ještě vše žije, - takže se dá také ještě mnohé opět napravit, proto chci opět zhojiti všechny rány, které byly mým národům zasazeny a to vše po tvém moudrém bratrském boku, který tu tak velkou prozíravostí dovedl odvrátiti tak velké neštěstí ode mne, zle podvedeného a tak také od ubohého podvedeného lidu.“

10. A hle, takto potom tato poněkud lepší vláda pokračovala vlnovitě více nežli pět set let dále, také ještě za synů, to jest za dětí a vnuků Hanochových jako tu byli jeho nejmladší syn Irad (prudký, jako žák Farakův, vládnoucí sto let, pak jeho nejmladší syn Mahujel (fatalista, aneb hlasatel osudu), vládnoucí též sto let, pak jeho nejmladší syn Methusael (vytyčovatel cíle a vynálezce přírody a jejich sil), vládnoucí stodeset let, a konečně téměř již zcela na mne zapomínající syn Lamech (vynálezce trestů smrti, jež byly za jeho vlády velmi běžné) vládnoucí po dvě stě let.

11. Ale hle, u Lamecha se musím zdržeti poněkud déle, neboť s ním přestává veškeré vládcovství a na jeho místo nastupují modlářství a mamonářství, jakož i zatracená přírodní filozofie jako největší mistrovský kousek bezmezné hadí zlomyslnosti

12. A hle, Lamech, nebyl vlastně podle svého prostředního zrození oprávněn vládnouti, neboť podle prastarobylého, pevně stanoveného zvyku byl k převzetí vlády oprávněn jen nejmladší syn a jen v případě úmrtí anebo v jiném případě neschopnosti pak prvorozený, a kdyby i ten zemřel, teprve prostředně narozený.

13. Nyní však žil ještě zcela dobře Methusael, nejstarší syn Johredův (tajemný mudřec druhu dávno již zemřelého Faraka), a jeho nejmladší bratr Hail (věrný žák Johredův a právoplatný vladař).

14. A hle, Lamech, hrubý, temný, ctižádostivý, křivopřísežný člověk, který si pro svou ctižádostivost zcela dobře vyfilozofoval, že je rovněž oprávněn vládnouti, rozlítlo se v sobě nad starým zvykem; a jelikož byl tomu také ještě obklopen rotou stejně naladěných, zlých druhů, konal jednou, právě když smrtí Methusaleovou nadešel čas nastoupení vlády Hailovy, v tomto vládychtivém ohledu, zlé poradní shromáždění, aby vypátral, co by se tu mělo učiniti, aby dosáhl jistě svého zlého účelu.

15. A hle, jeden, který slul Tatahar (to jest Krvežíznivý, také Krvavý pes), dal mu hroznou radu řka: „Jest nás počtem sedmasedmdesát, silných jako stromy, smělých jako tygři, odvážných jako lvi, a ukruťných jako hyeny, a ty však jsi mistr nás všech, myslíme tedy, že by ti nemělo býti zatěžko pořádným kyjem v ruce učiniti konec moudrosti Johredově, v lese tamto poblíž hor, kde jsme posledně honili tygry. A až nějaká žravá hyena rozdrtí svými ostrými a silnými zuby jeho kosti, pak ji můžeš z vděčnosti hoditi jako cukrovinku také ještě hochu Haila, což bude pro tyto hladové lesní dravce vítané jídlo. Potom lidu řekneme, že byli na jedné honbě na hyeny v příliš velké důvěře ve svou skrytou moudrost, tedy v šílené odvážnosti, v pohoří hyenami roztrháni a sežráni. A ježto tu pak budeš jediným právoplatným potomkem Kaina, Hanocha, Ireda. Mahujele a syna Methusaelova, kdo ti ještě upře panství a vládu?!

16. Nuže, Lamechu, co myslíš, - není tato rada, jako žádná jiná, jistě k cíli vedoucí? – jdi a jednej, my jsme ti po boku a výsledek bude nepochybný!“

17. A hle, tato rada přišla Lamechovi jako na zavalanou a ještě téhož dne hledal příležitost – a také ji pomocí hada našel. Zpozorovav, že Johred a Hailem kráčeli vesele do lesa, šel rychle s druhé strany s rotou svých společníků a očekával tam za hustými stromy oba bratry; a když bylo oba bratři úplně v lese, vrhl se náhle na Johreda, jednou ranou jej zabil a učinil s Hailem podle rady Tataharovy.

18. A hle, oběma se stalo to však proto, že se stali pyšní, protože jako knížecí synové zapomněli, že pravá moudrost záleží jen v největší pokoře, a že jakmile se nedbá pokory, uniká také moudrost; a jelikož takto tomu bylo u nich, nebylo jim také ani rady, ani pomoci, neměla-li tím nutně býti porušena jejich svoboda, což nemohu ani v nejmenším učiniti, neboť i ta nejnepatrnější částka svobody stojí nekonečně výše nežli veškerý přirozený a tělesný život všech živých bytostí na Zemi. Proto také ona dopuštěná moc ve válkách, když také jen kvůli svobodě vůle a svobodě skutků jediného člověka.

19. Toto budiž také tobě, Má dosti zdatná zbroj výstrahou, kdybys snad (buď potají, anebo dokonce zjevně) přeháněl před svými bratry proto, že jsem ti dal dar moudrosti. Neboť hle, kdyby ses stal necudný, anebo v nouzi kradl, anebo jakkoli, tak či onak hýřil a lumpačil, pak by v tobě tento u lidí vzácný dar zeslábl; kdybys však byl na něj pyšný, pak bych ti jej ihned vzal, nechal byl tě nahého a opuštěného v lese omylu a pak by přišly dravé šelmy aby tě sežraly, aby z tebe nezůstalo na konec nic jiného nežli špatné jméno.

20. Hle, v pokoře jsi to obdržel, v pokoře to musíš podržeti, a vší pokoře to také musíš všem svým bratrům, opět odevzdati.

* * *

Kapitola 30.

Lamech se stává králem.

A poslyš dále! – A když byl Lamech toto v lese na svých bratrech v čele Tataharových rot vykonal, vrátil se vesele zpět do Hanochu a vzkázal a vyhlásil všemu lidu v Hanochu a okolí a tak i deseti městům a jejich okolí, co se přihodilo šíleně odvážným bratrům Johredovi a jeho chovanci Hailovi, nad čímž se zhrozil celý Hanoch i s deseti městy a mimo ně všechen lid. Tu se shromáždili nejrozumnější a také poněkud rozumnější z měst a všeho lidu počtem asi tří tisíc bez svých žen a dětí, které zůstaly doma.

2. A toto malé množství mužů se pak odebralo do Hanochu k Lamechovi, kde se jeden za všechny ujal slova řka: „Kde je les, v němž se toto stalo mladému králi a jeho moudrému bratru Johredovi, a nech nás vyhledati místo té ohavnosti, abychom snad také ještě našli některé smutné zbytky, anebo snad ještě ostatní stopy, které by nás přesvědčily o pravdivosti tohoto poselství, abychom tam mohli upřímně oplakávat tak veliké neštěstí a pak vyhledati hyenu, která bude mítí jistě ještě krvavou tlamu, abychom ji zardousili a kyji a vrhači kamenů ubili celé její pokolení na povinné usmíření za Johreda a Haila

3. „Ano“, pravil Lamech, „správně jste se rozhodli, já jako nyní váš oprávněný král učiním to sám ve vašem středu, a můj prvý sluha Tatahar bude se svými náležitě druhy naším průvodcem!“

4. A hle, rychlé, blahovolné rozhodnutí Lamechovo se lidu líbilo a pravil: „Hledte, hledte a slyšte! Huhuhorah (to jest: Ještě žije pravý král!“) Také jest moudrý a budiž naším králem!

5. A poté všichni povstali a vedeni Lamechem šli k tygřímu a hyenímu lesu a našli tam také brzy ono dosud krví potřísněné místo ohavnosti a truchlili a plakali tam a posbíraly rozptýlené zbytky oděvu k smutnému počtění.

6. A když tu vykonali své marnivé smuteční dílo a sesbírali bezcenné relikvie Johredovy a Hailovy opustili ono místo ohavnosti a vydali se naplněni trpkou zlobou do lesa v rotách po stech, v malých vzdálenostech třiceti roztažených rukou, aby vyhledali onu prokletou hyenu; a hle neukázalo se ani jediné zvíře, tím méně nějaká hyena. Proto pravili: „Prokletá šelma jistě uprchla na hory – jen odvalu! I když se také od doby Kainovy ještě nikdy žádný smrtelník neodvážil vystoupiti na hory, prorazíme nyní po prvé dráhu; neboť máme k tomu dobrou příčinu, a žádný Bůh nemůže tento krok neschváliti, protože jsme v právu proti těmto prokletým, hltavým bestím. Proto ještě jednou odvalu, - a i kdybychom měli všichni zhynouti!“

7. A hle, na to Lamech odpověděl: „Váš hlas jest mou vůlí a vám příkazem. Proto jděte a učíte, jak vás to napomíná; já tu pak na vás s Tataharem v čele počkám a budu dávatí pozor na nějak uniklou bestii vaší silné ráně.

8. A oněch tři tisíc mužů s tím bylo spokojeno a šli nezvyklým váhavým, krokem a sotva se odvažovali ohlédnouti ze závratí v pohledu s vystouplých výšin na uražené hlubiny. A hle, po tři dny hledali hyenu, avšak ani jedna se jim nechtěla ukázati, tu se rozhořčili a tloukli svými kyji na zcela příkrou stěnu, více nežli dvacet sáhů vysokou, která jim na další cestě překážela a kleli lesům a horám, které jsou příbytkem všech netvorů a požadovali ospravedlnění od lesů a skalních stěn a lili na zem hanbu její krvežiznivosti a proklínali ji až do základu a proklínali Slunce, že svítilo k takovému hanebnému činu, a tak i všem Hvězdám a měsíci, že se mohli dívati na takovou neslýchanou bohaprázdnost. A jeden z nich byl pak největší a nejsilnější a slul Meduhet (to jest Nejsilnější“). Ten se obrátil a promluvil ke zlobou vzplanulému davu krátkou, ale velmi vhodnou řeč řka:

9. „Jaký to tu nesmysl? Hledte, rozbíjejte a roztříšťujte své kyje o tuto mrtvou, tvrdou, nepřemožitelnou stěnu a svou slinou činíte kluzkou zpáteční cestu! Až se tudy budeme vraceti domů a vstoupí nám do cesty hyeny, tygři, lvi medvědi a velcí hadi, považte, jak se budete brániti! Jestliže starý Bůh již zde postavil naší slepé, neplodné pomstě nepřemožitelnou mez, jak snadno může ještě mnohem strašnější mez postaviti na cestě zpáteční! Proto považte, že není dobře se starým Bohem se přítí, neboť On by mohl dokonce i stromy a kameny oživiti, kdyby měl zvířat příliš málo, aby nás pro naší pošestlost a neposlušnost vesměs zabili a usmrtili, ježto jsme vstoupili na hory proti nejvyššímu příkázání Kainovu, Hanochovu a nejmoudřejšího a nejspravedlivějšího Faraka. A kdož ví, zda nad touto stěnou přebývají nějaké vyšší bytosti, o čemž koluje doposud mezi lidem jakási slabá pověst, neboť nadarmo tu tyto hory nejsou! A kdyby nás snad je j e d n a taková bytost spatřila, čím jest potom náš komáří počet proti takovému Božímu obru?! Proto se skromně obraťme, dokud je ještě den, abychom nezahynuli pod klenbou noci, která nám byla již odjakživa velkým nepřítelem – jako den soužením, avšak spojený ne zrovna s tak velkým nebezpečím jako noc. Proto učíme všichni podle této dobře uvážené rad. Amen.“

10. A hle, když je nyní tato řeč přivedla zase k vědomí a oni se poté vzmužili a chtěli nastoupiti zpáteční cestu, tu spatřil Meduhed jakéhosi velkého muže, stojícího na výběžku skalní stěny; a mužem byl Set, syn Adamův a zástupce Ábelův, který později obdržel ode Mne skrze bratrského anděla Abela pokyn, aby se odebral s Adamem a Evou do zaslíbené země a aby tam obýval hory v dalekém pohledu někdejšího ráje, o čemž promluví později ještě poněkud podrobněji.

11. A hle, tento Set je oslovil pevným hlasem, neboť byl ještě jedním z těch, jemuž se řeč všech tvorů nestala cizí, a pravil: „Vy hrubí a na Boha zcela zapomenuvší děti Kaina, bratrovraha! Jaký spravedlivý trest Boha Otce mého a Adama, který ještě žije, jakož i všech jeho dětí, kteří obývají výšiny, přivedl vás sem do silné náruče vašeho zániku?! Ó, vy plémě hadí, jak vypadáte?! Ó, vy hyení pokrme, řekněte, co chcete zde na tomto svatém místě! – Co zde hledáte na místě vám tak přísně zakázaném? – Odstupte odtud a padněte vesměs do tlamy vám hrozícího trestu, totiž do smrtonosné tlamy, které neujdete, nebo vás tato skalní stěna pohrbí na věky.“

12. A hle, tu padl Meduhed na kolena a přehlasitě křičel o slitování a o milost. Avšak Set, ježto mluvil jen slova ze mne, byl také tím velice naplněn láskou a dal se brzy obměkčiti Meduhedovým hlasem nářku a pravil:

13. „Meduhede, ty jediný smíš vzhlednouti vzhůru ke mně, k velké blízkosti Boží, protože jsi zadržel své bratry od velké, svévolné zloby před vševidoucíma očima Božíma; proto ty jediný věz, kde a kdo je ona hltavá hyena: Hle, tato tisícíronásobná hyena zůstala v nížině na špičce hadího jazyka spřeže Tataharovy a sluje Lamech!

14. Ať se nikdo neodváží vložit na něho ruku! Běda sedmasedmdesátkrát tomu, kdo by vztáhl ruku na něho, - protože ten by pak předbíhal času Božímu, což by však bylo to nejstrašnější, protože ten by pak zničil pouto božské lásky a tím by rozséval široké, nezměrné pásmo nejostřejších soudů Božství, které by vrhlo na celou Zemi velké ohnivé sloupy a tak by byl zničen v ohni celý svět. A nyní povstaň se svou rotou a odejděte domů v pokoji a nepohlížejte k Hanochu, nýbrž na sebe a na Boha, který jest věrným Zachráncem těch, kteří hledí vždycky na Něho, - jak v radosti tak i v nesnázi! Amen!

15. A hle, tu se stal Set cele světlem; a oni se ulekli a horem pádem před ním utekli a tak ještě před západem Slunce dosáhli roviny a kolem půlnoci také svých příbytků, deset hodin cesty od hor vzdálených.

* * *

Kapitola 31.

Vystěhování pod Meduhedem.

A hle, když přišli na svou rodnou půdu, tu dříve nežli se všichni rozešli, měl k nim Meduhed ještě krátkou řeč řka totiž: „Bratři“, velmi dobře mně poslechněte; neboť povím vám něco velmi důležitého. Viděli jste onoho muže na výběžku skalní stěny ve vysokém pohoří a slyšeli jste hromový zvuk a na konec jste také ještě zpozorovali, kterak jej zahalilo velké světlo, takže jsme se ho ve vší úzkosti hrozili a s velkým strachem bičování na nohách, které skákali přes všechny překážky, jsme dospěli sem na naše dobře známé rodné místo.

2. Slyšeli jste, že se zmínil o oné dobře nám známé, tisícero násobné hyeně; také jste slyšeli jeho varování se sedma sedmdesátinásobnou odplatou pomsty a také jste konečně všichni slyšeli jeho neslýchanou řeč o tretech ohnivými sloupy.

3. Nuže posuďte nyní sami, co za takových okolností dělati! – necháme-li jej žít, pak s námi všemi učiní brzy to, co bez ostychu učinil se svými bratry; necháme-li však přijít na něho spravedlivou pomstu, pak budeme očicháni shora ohněm sedmasedmdesátkrát. Jsme tedy nyní mezi dvěma zabijáky; ať učiníme to, či ono, očekává nás vždy jistá smrt. – má rada by byla nyní tato:

4. Ono hrozné tajemství – tajemství smrti – pohřbíme do našich nížin, vezmeme pak své ženy a děti a ve vší tichosti za hluboké noci opustíme tuto zem ohavnosti a poženeme se tamto k východu, kde jsme již častěji pozorovali nižší pohoří a pustíme se pak přes ně; potom se zajistě ukáže, zda jest mimo tuto zločinnou zem ještě nějaké jiné země. A i kdyby tam měl býti konec světa, pak myslím, že je lépe klidně tam žít a v stáří usnouti nežli zde v stálém neklidu buď napájeti vlastní zemi anebo býti na popel spálen.

5. Neboť takto pravil též obr na onom výběžku: „Nepohlížejte k Hanochu, nýbrž na sebe a na Boha, kterýž jest věrným Zachráncem těch, kteří hledí vždycky na Něho, jak v radosti, tak i v nesnázi!“ – která nyní u nás dosáhla jistě nejvyššího vrcholu.

6. Proto, bratři, kteří všichni jako já, hoříte spravedlností, důvěřujte v Boha, kterého nám přísně vyznal onen velký na hoře, a učíme to raději ještě dnes nežli zítra, neboť by mohlo snad již býti příliš pozdě; proto odvahu, důvěru v Boha, a zítra pozdravíme Slunce již tam, v dalekém pohoří! Pospěšte a jděte pro své rodiny a majetek, plodiny a zvířata a za tři tisíce okamžiků se zde opět sejdemé náležitě opatření kyji, amen!“

7. A hle, amen pravil také zástup, a za dvě hodiny byly všichni připraveni na cestu, neboť bylo kolem druhé hodiny půlnoční. A když pak Meduhed spočítal všechny otce a shledal, že jejich počet byl úplný, poděkoval Bohu a prchal v čele velkého jej následujícího zástupu deseti-tisíci mužského a dvacetitisíci ženského pohlaví na rovněž tolika velbloudech a velkých oslech.

8. A když vyšlo Slunce, dosáhli již dávno dalekého, nízkého pohoří, což by se ovšem bez Mé zvláštní pomoci nebylo mohlo státi, protože toto pohoří bylo vzdáleno třicet hodin přímé cesty.

9. Zde pásli dvě hodiny svá zvířata a odpočinuli si a pojedli ze svých s sebou vzatých zásob plodů, a na rozkaz Meduhedův poděkovali Bohu za tak záračné zachránění. Meduhed šel pak duchem puzen, deset mužů provázen, poněkud vpřed a padl před tvář oněch deseti průvodců k zemi a roznítil se k Bohu a ve světle své lásky spatřil ve svém srdci mnoho zla a jal se proto v srdci plakati a naříkati lítostí nad svými velkými vinami.

10. A ježto jsem viděl, že se mu vážně o Mně jednalo, vypsals jsem zřetelně čitelným ohnivým písmem do jeho srdce tato slova: „Meduhede, povstaň před tvář Mého velkého milosrdenství! – Jsi zachráněn i se všemi těmi, kteří, pohnuti tvou láskyplnou starostí, následovali tě sem. Leč zde nesmíte a nemůžete dlouho prodlévati tím méně zůstat, - nýbrž jak vidíš toto úzké k východu se táhnoucí údolí a téci tam malou řeku, krácej se svým zástupem po sedmdesát dní kupředu podle ní a až přijdeš k nepřehlednému velkému vodstvu, odpočiň si tam rovněž sedmdesát dní. A pak přijď opět jako dnes v srdci ke Mně, ukáži ti cestu, abys šel po vodách do dale-

ké, velké země, kde budete bez krveprolévání jisti přede všemi úklady ukrutností bratrovraha Lamecha. A budete-li hladověti, pak jezte ze všech plodů, které cestou ve velkém množství naleznete, a pijte dobrou vodu řeky, která bude vaším průvodcem až k velkému vodstvu a buďte vždy pamětliví dnes vašeho velkého, nade všechno jsoucno povznešeného Boha, a považte, že Já mám na Zemi jeden národ, jemuž jsem svatým přelaskavým Otcem!

11. A považ že, když se tato Země vyronila jako rosná kapka z Mého velkého Otcovského srdce a ono Slunce tamto jako slzy slitování z Mých vševidoucích očí, ó, tehdy jste byli také vy již Mými dětmi! Snaž se tedy, malý zástupe, státi skrze lásku tím, čím jsi byl kdysi nežli země nosila necudné pokolení a nežli tamto velké Slunce z Mé milosti planulo! – Nyní se však vydejte na cestu a jděte ve jménu Mém! Amen.“

12. A hle, tu zvolal Meduhed k onomu velkému zástupu hlasitě tato slova a byl skrz naskrz dojat a tak také zástup skrze něho, a hbitě povstal a učinil přesně podle Mé zjevené vůle.

13. A hle, když pak Meduhed po sedmdesátidenní cestě přišel ku předem jemu určenému břehu velkého vodstva země, které nazýváte dnes „Tichý oceán“, a které u břehu svítí nažloutle, dílem pak také na nejhlubších místech dalekých tratí míšením barev na mědnatou sůl bohatého dna s lámajícími se v něm slunečními paprsky zcela modře, tu se se svými zástupy utábořil podél břehů v krajině dobrými plody hojně obdařené, která byla právě onou krajinou kde Já jsem ho chtěl míti.

14. A ježto nyní Meduhed – a také všichni, kteří, ho následovali – viděli, že Já jsem dobrý Průvodce, padl vděčně před zástupy k zemi na tvář a děkoval Mi z hloubi svého srdce, a zástupy více méně následovaly, jeho dobrého příkladu na čemž jsem měl zalíbení.

15. A hle, když Meduhed dokončil svůj dík, všecek v srdci dojat Mou velkou milostí, vztýčil se, přehlédl dosud ležící, díky naplněné zástupy a dal se do pláče radostí z Mého tak velkého slitování, které tak mnohým zachránilo život s vrátilo oněm tak dlouho již ve velkém, krušném otroctví žijícím svobodu a tak bohaté, a pod Mou vysokou ochranou tak jisté místo odpočinku

16. A když se brzy poté zástupy také posílily a převesele povstaly, tu vystoupil Meduhed na malé návrší zvedající se as sedm sáhů, aneb určitěji ještě, sedm mužských výšek nad dalekou rovinu a měl tu k nim širokou a dlouhou řeč, která mu byla dána do srdce shora, a neřekl ani slova více, ani slova méně a byl to tedy spravedlivý kazatel ve jménu Mém k zástupům světlo a lásku potřebujícím. Slova jeho široké a dlouhé řeči zněla pak takto:

17. „Bratři, vzhledněte ke mně a poslyšte s otevřenými ušima a s otevřenými srdci slova, která vám nyní všem na vnitřní Boží rozkaz podám; neboť mají prevelikou důležitost!

18. „Poslyšte: Bůh, ten Nejvyšší, nás zázračně osvobodil z vražedných rukou Lamechových a v dobrém stavu nás věrně dovedl sem až na konec světa, kde vidíte všichni konec Země a začátek velkého vodstva. Pohleďte na zem tak krásnou a nádhernou, jakoby sestoupila z vysokých nebí dolů k zemi, a bylo by jistě každému z nás velkým potěšením, kdybychom v ní mohli a směli míti stálé přebývání. Leč ne tak zní vůle shora s výšiny Boží, nýbrž smíme zde prodlévati jen sedmdesát dní; neboť v této době nás vypátrá ukrutné vojsko Lamechovo, s Tataharem v čele. A běda každému, kdo by se dostal do jeho ukrutných rukou, toho by rozsápal jako tygr jehně!

19. Proto mně Pán ve Svě velké milosti ukázal zde místo, kam se máme odebrati, a kde najdeme připravené nástroje podobné těm, které jsou tu již dány Jeho velkým dětem, které obývají velké výšiny Země, abychom také my tím poznali, že také On chce býti a stane se naším Otcem, budeme-li se chtítí ochotně podrobiti Jeho preveliké lásce, která dosud o nás pečovala, jako ještě nikdy ani to nejlepší otcovské srdce o své děti, i kdyby také mělo ve všem největší nadbytek

20. Potom máme ty nástroje vzíti a používatí jich k porážení štíhlých stromů, zbavití je kůry a všech větví pak na čtyřech stranách otesati, svrchu jako klidnou hladinu vodní, a tak má býti připraveno 10.000 kmenů nejkrásnějšího a nejlepšího druhu, které mají malé listí. Každý takto dobře připravený kmen bude míti délku deseti mužských a šířku jednu mužskou stopu; pak se zprvu po třiceti kmenech pevně spolu sbijí pomocí hřebů, které se tu naleznou mezi náčiním, a když bude takto zhotoveno toto dno, připevní se po stranách po délce tři kmeny nad sebou a po šířce pak dva kmeny nad sebou; a pak se vnitřek dobře zasmolí pryskyřicí a smůlou ze stromů, kterou zatím ženy a děti ve velkém množství nasbírají.

21. A tyto nové konstrukce máme zříditi podél břehů, a posledního dne máme ještě v každém rohu této konstrukce upevniti všude velkou zeleným listím pokrytou větev na znamení

vydobytého vítězství velkou milostí shora. Co se tu učiní dále, to budeme očekávat o posledním dnu po velkém zaslíbení, kterého se mi dostalo, tehdy, kdy naše oči ve velké bázni a úzkosti pohlížely k Hanochu; a tak čiňme všichni, spojeni jako bratři, neboť nemáme knížete, kterému bychom odváděli do nebe volající poplatek, - mimo našeho velkého Boha, který jest Pánem vší moci a síly nekonečnosti a od věčnosti a také Pánem velmi mocným a spravedlivým nade všemi pány, ať by byli kdekoli na celé Zemi neoprávněně, nyní a ve všech budoucích dobách jako pachatelé ohavností a vrahové svých bratrů. Našemu Bohu, který nám chce býti Otcem, jsme povinni láskou a bezpodmínečnou poslušností; kdo by se tu protivil, ten nebude trestán svými bratry, ani pruty, ani kyji, nýbrž Bůh Sám ho potrestá odnětím Své milosti.

22. Nyní víte prozatím vše, čeho v přítomnosti třeba; proto se seberte, občerstvěte se pokrmem a nápojem, poděkujte Pánu a pak přikročte rychle k přikázanému velkému dílu, amen.“

* * *

Kapitola 32.

Velepíseň Meduhedova.

A hle, když Meduhed ukončil tuto svou řeč, padli všichni před Bohem na tváře a děkovali Bohu a velebili Boha z hloubi svého srdce po celou hodinu; potom vesele povstali a šli, vedeni duchem milosti, poněkud hlouběji do země a tam v jedné rozsáhlé jeskyni našli množství všeho druhu náčiní, jako: motyky, sekery, hoblíky, všeho druhu nože, pily, kladiva, nebozezy, úhlooměry, dláta a milion dvojitých hřebů – aneb u vás skob. A hle, tu se převelice zaradovali takže skákali radostí nad Mou jim zcela nepochopitelnou velkou milostí. (N.B. Hled'te, co Já vám zde dávám, jest více nežli tyto nástroje; ale ještě se vůbec nenalezl, kdo by Mně v největší radosti svého srdce náležitě poděkoval. Zapamatujte si to, vy tupomyslní ctitelé Mého jména a labužníci Mého slova, a otevřete široko brány lásky, která tu jest novým, svatým městem ve vašich srdcích, abych tam mohl poslati Své anděly, aby vyčistili napřed všechna náměstí, ulice a zákoutí, jakož i všechny příbytky v nich abych pak mohl konati Svůj vjezd a abyste Mně pak pospíšili vstříc a ve velké radosti volali: „Hosana na výsostech, a pokoj všem národům dobré vůle; pochválen buď Pán, který tu přijíždí na oslici; Haleluja Synu Davidovu; Haleluja Knížeti pokoje; Haleluja Tomu jenž přichází ve jménu Pána Boha Cebaota; On jediný jest hoden vší chvály, vší slávy a vší cti; On jest ten svatý, jediný Otec našich srdcí, amen!“)

2. A nyní dále! – A hle, tu vzali všechny nástroje i s hřebíky a nesli je na břehy, posílili se tu klidem, pokrmem a již následujícího dne šli s díkoplým srdcem po práci a chválili Mne i při chybných úderech, - proto také jejich práce tak rychle a správně postupovala, takže ji bylo možno považovati spíše za *d i v*, nežli za *v l a s t n í p r á c i*; a tak ve čtrnácti dnech stálo na březích 250 úplně nových pramic, připevněných provazy, aby byly zajištěny před odplavením stále pomalu vzrůstajícími přívaly velkého moře.

3. A hle, tak jim po věmě vykonané práci zbylo ještě as padesát dní k úplnému klidu, v kteréžto době jsem jim také ponenáhlu dal skrze Meduheda, jenž se stal velmi zbožný a láskyplný, lepší poznání o Sobě, jakož i o sobotě, v níž se měli, odpočívající v Mé lásce, od každé práce pohovět a v tomto klidu se měli po celý den zcela Mně přenechati, a kdyby to tak stále činili, stali by se konečně tak moudří, jako byl Farak a nyní jest Meduhed; ano, kdyby se také snažili nejen ve vysoké účtě a v čistém poznání mého jména státi zbožnými, nýbrž Mně začali ve vší pokoře svých srdcí ještě mnohem více náležitě milovati a v této lásce vzrůstati, pak bych se také jim stal dobrým Otcem a smrt by jim byla opět vzata, protože by pak byli přijati jako děti do prostranného klína božské lásky až do jistého velkého Času všech časů Země, kdy pak přijdou všichni k velkému Otcovi a zřítí budou věčně jeho tvář a sytiti se budou nezměrně bohatými výlevy lásky ze Mne.

4. A hle, tak a tak slyšeli to vše skrze ústa Meduhedova a jásali nad tím tak nad míru a tlačili se hromadně k Meduhedovi a byli velice žádostiví zvědati denně něco o Mně, z čehož jsem měl radost v nebi Já i všichni Prastvoření andělů.

5. Tak jsem je skrze Meduheda učil uchovávat slova též ve znacích a těmito znaky byly pak přiměřené obrazy, za jejichž přirozenou schránou se skryl smysl duchovní; a tak se v této krátké době naučili též psáti a čísti.

6. A hle, tak jsem si v krátké době připravil národ, který až do této chvíle ještě v potomstvu jest, - kde však, o tom poněkud později! Nuže, když tedy byli takto dobře připraveni, dal jsem jim v pozadí skrze Meduheda zazníti vznešenou píseň plnou moudrosti a lásky, která byvše tedy již zaznamenána a dodnes existuje, kde však, také o tom poněkud později! – zněla takto:

Slyšte dobře, vy všechny pozdní děti Mé milosti,
slyšte jak vás všechny zvu k veliké hostině
přijďte všechna věrná srdce sem do Mého středu,
chvalte všichni radostně Mé jméno podle obyčeje,
jemuž Meduhed vás velmi zbožně, věrně učil,
když tu jako prvý v srdci po Mně zatoužil.

Vizte všichni příklad jeho čisté dobré mysli,
vizte jeho oči, ústa, uši a brady jeho jemný bílý vous.
jako známku zbožných moudrých řečí.
Hleďte ve všem tom musíte se mu všichni zcela podobati,
chcete-li se později Mými milými, věrnými dětmi státi,
zcela osvobozené ode všech zel zlých hadů stád.

Hle, Já brzy se Země smyji všechny ohavnosti,
Hříšníci se tu marně budou honit po Mé lásce!
Zůstanete-li však zbožní a věrní v srdci,
zaženu, setře vás, Své vlny, od vás,
skryji vás na výšinách této země,
až tu uvolním Svůj hněv od těžkých pout.

Hleďte, tehdy kvílet budou všechna pokolení na Zemi!
Slyšte, tehdy zmlknou všech těch velkých posměchy!
A vysoké přívaly vod s hukotem přes hory
ponesou nemnohé děti Mé lásky, trpaslíky,
které se staly malými jako děti komára,
protože se láska belhavou stala a chodila o berli.

Vzhlédněte ku prostorům Mých světlem naplněných nebes,
pohlédněte k Mým hvězdám, okrajům paprsků Mé milosti,
vizte Slunce tiše osvětlovat nivy této Země,
vizte Měsíc doprovázet zemi bez všeho reptání;
hleďte, jak ty všechny Světy poslušny jsou vůle Mé;
a tak i vy konejte stále v tichu všechny skutky vaše.

Chcete vědět, co za bytosti jsou tyto Hvězdy?
Slyšte! Pravím: Láska rozřeší vám přesně tuto otázku!
Bude-li láska v srdci čistá bez poskvny,
dám za svítlnu vám pochodeň Mé milosti,
potom čísti bude každý snad v tazích jasných plamenů
neklamně velké písmo jména Božího.

Ó, ty malé srdce do těsných prsou uzavřené,
kdybys znalo zdroj, z něhož jsi tak velké vzniklo.
ó, nikdy by ses na mrtvé hmoty netázalo,
ano, zcela bezstarostně bys je vznášet nechalo,
ježto Tvůrce všech těchto malých, nicotných věcí
za jedno srdce – milující Sám by Se mu odevzdal.

Co vy, slabé lidské děti, máte často za veliké
ó, jak malým nazývá to Moje láska!
Ó, jak zcela ničím v dálných prostorech jsou věci
A také lidé, jejichž srdce z lásky neklíčí!
Nepovažujte proto nic za velké než věrnost Mé lásce
a co je jí nejbliže: hříšnickova pravá lítost!

Já však velký jsem jen mocným působením lásky Své,
A svobodný Duch, jenž pevně se na závěse udržel;
ale dráhy Mých Sluncí vám zcela neznámé,
které vám tak jako vše připomínají jen vaši slabost,
co jsou v nekonečně velké hojnosti Mého Božství?
Nic než odpadá lehká schrána roztoče!

Kdybyste se mohli ke středu všech Světů vyšplhati
a slyšeti tu všech sfér rychlým letem hlasy,
změřiti tu sílu nejjasnějšího světla všech Sluncí
a pochopiti všechna největší díla Mé všemohoucnosti,
přiblížili byste se snad potom velké Mé lásce?
Nikoli, Já pravím; do všech pochybností byste se náhle vrhli!

Kdybyste tam také mohli řídit nebes velký vůz
a jako velcí duchové rychle se honit za všemi Hvězdami,
kdybyste mohli z úst svých také jasná Slunce vydechovat,
ano, nořiti se jako Slunce Má do vln mořských,
nebyla by všechna vaše síla naproti síle Mé
nic než písek a prach na starých jílovištích a lomech.

Dívejte se přímo na tu modrou nebes stuhu,
dívejte se přes vlny též k dalekému okraji moře;
věřte Mi, Já pravím vám: není hranic tam,
kde ve dne Slunce, v noci nesčíslný počet Hvězd se leskne.
A velkého moře hojnost přirovnati nelze
k jedné jen kapce v oněch hvězd nejmenších říších.

Dívejte se tedy na Mne, Velikého, malé zástupy lidí,
a vědychtivost šetřívajte jedině pro Mne!
Mou lásku hledejte křížem krážem ve všech končinách!
Kamkoli jen pátravým zrakem pohlédnete,
naleznete všude Mého jména znamení;
leč nedejte se ničím vázat než jen láskou Mou!

Radostnou zvěst o Mně bude i tráva hlásat vám,
budete-li se však hříchů Hanochu zdržovat,
budete-li se však jako praví bratři věrně milovat
a pro blaho všech používati svých údů,
potom velká milost přijde shora k vám
a ukáže pak vám, jak máte otce chváliti!

A teď padněte na Zem, matku vašich hříchů.
setřeste prach, hada nicotnou potravu smrti,
děkujte v srdci svém Mně, zachránci, rádi znovu,
nelitujte nikdy zasvěceného Mně času,
dejte vládnouti vždy moci Mé lásky v srdci,
tak jednou milosti světlo všechny vás nově utvoří!

7. A hle, když Meduhed zaznamenal úplně tuto píseň života z Mé milosti, kteráž jest malou jiskrou Mé nekonečné lásky a veškerého slitování z ní a také ji, když byla úplně zaznamenaná, lidu přečetl, tu povstala mezi nimi bezuzdná radost, která mohla býti zmírněna jen zázrakem z nebe, a tímto zázrakem byl náhlý déšť a tento déšť byl deštěm lásky ze Mne, protože jejich radost byla spravedlivá; neboť se těšili z učiněné známosti Mého jména, ještě více však z Mé lásky, a nejvíce se pak těšili z toho, že tak převeliký svatý Bůh tak blahosklonně tak poučně ústy Meduhedovými mluvil jako Otec k dětem bídy v nevyš nepochopitelné lásce

8. A hle, tak je rozehnal déšť do stanů, které byly udělány z haluzí, trávy a bílého lehénu (aneb lehm, jílu) a oni tam v malých kruzích blaženě velebili Mé jméno až do půlnoci a nebyli by ve své chvále ustali, kdybych je byl nenavštívil zasluženým klidem, sladkým spánkem. (N.B. Já jsem vám již dal, jako váš pravý Otec větší věci, rýmované a nerýmované; ale od doby z nejvyššího z Římanů a kanaanitské ženy v evangeliu, až na malou výjimku apoštolů a několi-ka krvavých svědků, jsem Se ještě nikdy neshledal s tak velikou radostí, zejména pak už ne zcela u vás. Já toho sice také nežádám, nýbrž jen vám pravím, abyste začali vždy více a víc Mne milovati; to jest Má vůle k vám. Proto si nedělejte těžká srdce; neboť co tu ještě není, jednou tu zajisté ještě bude, až Mne blíže poznáte a tím rozšíříte svá srdce, abych do nich mohl zavítati s hojností Své milosti, čehož si máte všichni nade vše přát a nikoli se báti, jako někteří mezi vámi, čehož v lásce nemá býti. Amen)

* * *

Kapitola 33.

Odjezd Meduheditů.

A Hle, když uplynulo ještě zbylých padesát dní, svolal Meduhed, byv Mnou povzbuzen, všechny dohromady a měl k nim mocnou řeč, která zněla takto: „Mužové, přátelé a bratři i se všemi vašimi ženami dětmi, sluhy a služkami, které jsou nyní podle vůle shora rovněž našimi milými bratry a sestrami, pojdte všichni ke mně a postavte se podle známého vám pořádku kolem pahorku abyste slyšeli nově mi zjevenou vůli nejvyššího Boha!

2. Pán chce, abyste sebrali všechno náčiní a abyste z každého vložili stejný počet do korby na slámu, která vám dosud sloužila za lože; a když to učiníte a zbylými ještě hřebíky upevníte v rozích listím, dobře pokryté ratolestí, pak tam teprve přinesete nashromážděné plody na skrovnou dobu třicet dnů, a položte je opatrně do rohů, mezi ratolestmi na fíkové listí! Velbloudy a osly ponechte zde Lamechitům na znamení, že jsme zde byli a také na znamení, že jsme jim zanechali ono zvířecí a zachránili jen to lidské a tedy také ono božské, kolem náčiní položte pak malé stopu vysoké ratolesti a pokryjte je svými pokrývkami a slaměnkami a zvířecí kůži pak přehodte přes náčiní. A když se toto vše přesně podle tohoto božského skrze mne stane, pak přijďte ještě jednou ke mně k pahorku, abych vám všem dal podle vůle shora ještě další pravidla o chování; pak poděkujeme společně Bohu a budeme Ho velebiti za Jeho nezměrnou a neomezenou dobrotu a milosrdenství.

3, Nyní jděte a učiňte rychle, co se vám shora skrze Mne poradilo, amen!“

4. A hle, tu se všichni Meduhedovi poklonili, poděkovali v srdci Bohu za toto poučení a šli velmi ochotně a rychle k přikázanému dílu; a v sedmi dnech podle vašeho počtu bylo vše v nejlepším pořádku.

5. A když pak vše podle daného příkazu vykonali, přišli podle zbožné žádosti Meduhedovi opět k pahorku a děkovali Mně tam před jeho tváří za tak rychlé a tak šťastně vykonanou práci.

6. A když pak Meduhed uviděl jejich vykonanou práci a viděl, že byli nyní všichni opět jako předtím plni radostného a zbožného srdce shromáždění kolem pahorku, oslovil je opět Meduhed následující řečí řka:

7. „Muži, přátelé a bratři, ženy a sestry, poslyšte! Pán, náš velký, všemohoucí Bůh chce, abyste po stovaceti zaujali místo v jedné pramici a to čtyřicet mužských a osmdesát ženských a děti aby se posadily a položily na kůže na náčiních. Ženy pak ať si sednou na ratolesti a pokrývky a pláště; vy muži pak stůjte kolem žen a své tváře obraťte podle pohybu pramic a podle tahu větru a jezte jen jednou denně a to kolem poledne. Svou potřebu vy i jako ženy a děti vykonávejte na zadní části pramice do vody; při tom ať jeden druhého drží, aby neupadl nikdo do vody. Po tu dobu ať mužové nespí, ani nesedí, tím méně se položí; neboť Pán bude udržovati

údy vaše při síle a oči vaše v bdělosti po dobu, kterou podle Jeho svatě vůle strávíte nad vlnami velkého vodstva. Ženy a děti ať samy na plody nesáhnou, nýbrž ať si potravu pokorně vyprosí od mužů a otců, abychom se stali národem podle vůle a věčného, všemohoucího řádu Božího, hodni Jeho zaslíbení a konečně jeho nekonečné lásky a milosti neboť se bez Jeho svatě vůle nechceme a nedotkneme ani jediného vlasu na hlavě!

8. A až budeme ve jménu Páně všichni v pramicích, pak ať je nejstarší v každé pramici připraven přerážnouti na dané znamení, silným bleskem z nebe ihned ostrým nožem provaz; pak přijde vítr a vyžene pramice na vysoké vlny, a to již před tváří Tataharovou a jeho vražednými rotami, které dorazí ku břehu v okamžiku, kdy budeme již as tisíc mužských délek od břehu vzdáleni.

9. Pak je uvidíte vrhati kameny do vody; avšak žádný nás již nedostihne. Neboť pravá ruka Boží nás rychle vyvede z jejich hyení tváře a povede nás do velké daleké země, která jest třicet dní a třicet nocí ode všech pevných zemí vzdálena a nachází se téměř uprostřed velkého vodstva a sluje „lhypon“ (to jest: „jistá zahrada“), a tato země nám zůstane, dokud bude podle vůle shora státi svět; poznáme ji pak podle toho, že již z velké dálky tam spatříme vysokou, hořící horu v plných plamenech lásky Boží. (Fudsiyama, 3780 m, na ostrově Hondo v Japonsku – Vyd.) Bude tu jen jediný příchod a i ten se bude dovnitř velké země táhnouti mezi dvěma takovými hořícími, vysokými horami; na stranách k vodě bude pak oblévána stále nejvyššími bouřlivými vlnami. A mimo to bude ještě obklopena nejvyššími horami, v nichž nebudou přebývat ani tygři, hyeny, lvi, medvědi ani vlci a hadi, nýbrž budou se spíše podobati až do nebes čnicí zdi, na kterou nebude moci nikdo tak snadno vystoupiti.

10. Uvnitř země budou pak velké, nepřehledné roviny plné přenádherných a přesladkých plodů a rovněž i krásných, potřebných, krotkých zvířat, která nám budou dávat mléko, jako zdravou potravu; a země bude chutnati jako med a mléko a bude bez písku a kamení a jedlá jako dobrý chléb. A poslyšte, takto mluví Pán: Na celé zemi není již nikde země, která by se ji znamenitostí vyrovnala; není tu ani příliš teplo, ani příliš zima, nýbrž vládne tu věčné jaro!

11. Lidé, kteří budou podle vůle Boží žít, nebudou nikdy stárnouti a jejich umírání bude sladký spánek, potom však přijdou neviditelné bytosti, takového člověka tajně opět ožíví a ponese ho vzhůru k Bohu. A nezůstane tu ani prášku, který by se přilepil na nohy takového znovuoživeného!

12. Kdo však přeslechne někdy vůli Boží ve svém srdci, ten také zemře, ale tělem věčně nikdy nepovstane. A na jeho tělo přijdou červi země a stráví je i s vlasy, kůží a kostmi; jeho duše a duch budou pak muset celá tisíciletí sloužiti jako zpevnělá těla opět za podklad hor v temném vědomí své bídy a své úplné nicotnosti, dokud je konečně opět podle milostivé vůle shora nepřijme nějaké zvíře, odkud se pak budou muset od stupně ke stupni celým zvířecím světem bídně, němě a bez řeči propracovávat, aby mohli konečně opět jednou dospěti k důstojnosti člověka. To si dobře zapamatujte; neboť pak budete muset mnohotisíckrát zemřít, nežli dospějete opět k životu z lásky a milosti Boží! Uvažte, co vám zde Pán vzkazuje!

13. Se svými ženami nesouložte v budoucnosti nikdy dříve nežli vám bude čtyřicet let, a pak ne častěji, nežli je nutné zploditi člověka za Božího požehnání. A více nežli nejvýš dvě až tři ženy, ať nikdo nemá; neboť vše, co by bylo nad to, Bůh počítal za velký hřích a váš život na Zemi učinilo by vám krátkým, trdným trváním, vaši lásku by to oslabilo a tím vás konečně oloupilo o všechnu moudrost, která jest jen dobrovolným požadavkem od Boha těm, kdož přesně zachovávají jeho přikázání.

14. A konečně: Jako zde, tak i tam nepovažujte nic za své vlastnictví, nýbrž za vlastnictví Boží; a kdo by tvrdil a řekl: „Toto stéblo trávy patří mně!“, bude okamžitě Bohem potrestán slepotou, aby budoucně nemohl již nikdy sbírat plod se země, nýbrž bude se museti po dobu svého života učiti žiti od lásky Boží a svých bratří.

15. Hříšníci nebudou jísti nic jiného nežli trávu Země a trpké listí hubených stromů jako zvíře, k němuž se snížili hříchem; a dokud svůj hřích neodčiní ať se neodvažují nic jiného jísti budou-li chtít svůj život zachovati. Zejména se to týče chlípníků a obzvláště pak oněch mladých žen, které se z chlípnosti častěji poddávaly souloži; neboť takové tělo naplní Bůh morem a bude vystrčeno k nejkrajnějším hranicím velké země, kde neroste nic jiného nežli tráva a listí. Konečně praví, Pán náš velký všemohoucí Bůh, abyste se navzájem milovali, a aby žádný nebyl soudcem druhého, nýbrž tu má slabší jíti k silnějšímu, aby jej tento vzal podpaží a pomohl mu kráčet po zemi; a nejmoudřejší má sloužiti všem a býti rádcem svým bratřím.

16. Nuže, ježto jste jasně a zřetelně slyšeli vůli Boží, poděkujte se mnou Bohu ve svých srdcích a řekněte: Pane, všemohoucí, velký Bože, děkujeme Tobě s vroucností svého ještě slabého srdce; učiň je silným, velký, dobrý, silný, věčný Bože, abychom Ti mohli jednou, jsouce hodnější Tvé nekonečné svatosti nežli nyní v naší nekonečné slabosti poděkovati, chváliti Tě a velebiti a abychom se tím mohli jednou, jak jsi nám tak milostivě slíbil, státi také hodny aspoň v nejmenší části podobati Tvým dětem. Nyní pak, ó, velký Bože, staniž se Tvá vůle a dej ať vstoupíme do pramice a veď nás všechny jedině podle Svého zalíbení! Amen.“

17. A hle vykonavše tuto krátkou modlitbičku, opustili s Meduhedem ono místo a s radostným srdcem vstoupili do pramic.

18. A hle, vše, jak to Meduhed prorokoval, přesně a správně se stalo! S velkým hlukem, hadem vedeni, hnali se rozlícené Lamechovy roty hyen a tygrů za ubohými Meduhedity, ale rovněž tak rychle Já jsem poháněl pramice se Svým nárudkem od břehů a tak také potom klidně a přece rychle ku břehu velké země, oblívané velkým vodstvem.

19. A Lamechity jsem pak nechal pronásledovati stále rostoucími vlnami moře až k horám, kde byli pak tisíce hyenami, tygry, lvy, medvědy a vlky a hady roztrháni a sežráni; neboť průvod pronásledovatelů se skládal ze sedmi tisíců mužských a sedmi tisíců ženských hlav. A z nich se nevrátilo do Hanochu více nežli sedm jinochů a sedm dívek a vypověděli tam co se stalo a přivedli bez pohromy zpět Meduhedity zanechaná zvířata, počtem pětatřicet tisíc velbloudů a rovněž tolik oslů a odevzdali je Lamechovi a vyprávěli vše, co viděli, - jak totiž přišel mezi ně a uprchlíky z bezmračné oblohy jasný blesk a uprchlíky odnesl s velkou rychlostí na konec světa, kde je velké vodstvo, a daleko na ně. Potom však začaly vody vzrůstati a zahrnaly je tam vysoko do pohoří, kde je napadla nepřehledná stáda známých dravých zvířat a všechny je až na ně roztrhala a sežrala; oni sami zachráněni jen tím, že se utekli mezi velké množství velbloudů a oslů. A ať Lamech rozvažuje o tom, co se stalo, jim se zdá, jakoby nad Hvězdami sídlil velký Král, s nímž by se lidé neměli nikdy pouštěti do boje, a měli by se Mu pro Jeho nepochopitelnou moc raději klaněti, vysoko Ho uctívati, neboť Ho poslouchají dokonce moře, větry, blesky a všechna dravá zvířata, - což oni viděli na vlastní oči a slyšeli velký hlas, který velel jako hřmění zvířatům a také mluvil s velkými živly jako velká bouře s výšin Hvězd.

20. A hle, když to Lamech uslyšel, rozlítil se v nitru a rozhodl se, že se Mně pomstí. Byl to následek toho, že jeho srdce zabavil had. Proto pravil k vrátivším se jinochům: „Poslyšte, vás sedm nevinných! Já chci mítí od hvězdného Krále zadostiučinění a tisíceroú náhradu škody; jděte ven, ježto víte, kde s Ním lze mluvití a přikážte Mu ve jménu mém, co požaduji! A kdyby se zdráhal pak Mu řekněte, že je Mnou proklet a i kdyby byl sebevětší a seabemocnější, že bude mnou, jako můj lid jeho zvířaty, na zemi za mého posměchu jeho lidem roztrhán a rozsápán. Neboť On jest i se vši Svou větrnou a vodnatou mocí jen slabým jehnětem, proti mně, králi lvů. Do lesů pak vrhněte všude podpalky a zapalte všechny hory, aby se Jeho šelmy všude upekly, a On Se pak mohl dobře posadití k dobře připravené tabuli a požití maso a kostí spálených šelem; a nechcete-li je tu dáti spálití, ať jen převede přes ně zátopy, aby je Jeho moc utopila.

21. Ó, já znám velmi dobře tohoto vzdušného, nadhvězdného Krále! Vše, co koná, koná z bázně přede mnou; neboť zná mou velikost, moc a sílu, s níž má dost co dělati a která Ho konečně zcela zahubí, nevyhoví-li mému spravedlivému požadavku a každému mému přání.

22. Nyní jděte a učiňte, co jsem vám přikázal, vezměte s sebou muže, dobře opatřené podpalky, abyste zapálili hory v při případném zdráhání!“

23. Tu se jinoši vzdálili a mezi sebou radili, co učiniti: „Neboť“, pravili navzájem, „je-li tedy on tak velice mocný, proč tedy nejde sám? Neboť býti vzteklý jest lehčí, nežli bojovatí a ve slepé zuřivosti hrozití je lehčí, nežli provádětí. Neboť co on mluvil, to by mohl také každý z nás mluvití, ale k čemu by to prospělo? Jak daleko jeho a naše ruce sahají ví a vidí každý člověk; ale kdo kdy viděl jen jeden prst nadhvězdného Krále, aby mohl změřití Jeho celou moc a sílu? Lamech jest proti Tataharovi a jeho družině jen komár; a kde jest tento Tatahar a celá jeho družina? Nyní ještě nás sedm jest jeho celá centrální síla a viděli jsme nepochopitelnou moc velkého, neviditelného Krále nad Hvězdami, slyšeli jsme Jeho řeč, před jejíž silou se zachvěl celý okrsek zemský jako někdo, koho pronikl ledový mráz až do kostí a morku.

24. Proto učiníme, co budeme chtítí a vyjmeme a místo hrozby vzdáme mu chválu a budeme velebití Jeho velkou moc a sílu; snad nás přijme, jako přijal Meduheda a pak ať měří Lamech doma svou sílu a zuřivostí kouše do kamenů!

25. My však budeme sloužiti raději tak mocnému, velkému Králi, který nás jistě také dovede zachovat jako zástupy Meduhedovy nad vlnami .“

26. A hle, jak se moudře rozhodili, tak také své Mně libé rozhodnutí provedli, vzali své ženy velbloudy a osly náležitě naložené plody a pospíšili ven, kde viděli vodstvo, a odpočinuli si u břehu velkého světového moře.

27. Jeden pak, který měl slovo, pravil nyní opět: „Tu nyní jsme! Kam chceme? Nic nevíme; proto poprosme velkého Krále, aby nás přijal do Svých služeb a ukázal nám místo našeho pravého určení, když už jsme bezpochyby jen jeho skrytým vnuknutím vykroutili se z drápů Lamechových a odebrali se svobodně sem.

28. Proto volám úctyplně, všemi smysly a duchem, nemajíce ještě žádného jména k Tobě, ó, velký, neviditelný králi vší moci a síly: přijmi především dík všech nás za zachránění ze zubů hyen a drápů Lamechových. A rovněž Tě prosím, abys nás nyní také zavedl podle Své vůle také na nějaké jisté místo, kde bychom Ti pak mohli nerušeně sloužiti; neboť víme, že jsi velmi mocný Pán, a známe úplnou nicotnost Lamechovu, jehož oporou jsme měli a nechtěli býti, proto, že jsme viděli a skrz naskrz pocítili velkou moc Tvé slávy, jako jsme také slyšeli divoké, nicotné, prázdné řvaní a žvást nyní zcela bezmocného Lamecha.

29. Proto vyslyš naši společnou prosbu a sděl nám Svou vůli – anebo nás znič; neboť lépe jest býti Tebou zničen, nežli sloužiti Lamechovi!“

30. A hle, když nyní těchto sedm se svými ženami takto skončilo svou krátkou, ale velmi upřímnou modlitbu, začal sem vanouti malý víchř s hor a ve víchřu se přihnala velmi velká hyena, zuřivého a rozvzteklého pohledu před onu malou společnost a zůstala, před nimi státi a prohlížela si je se strany na stranu, od shora dolů a skřz naskřz, jakoby si chtěla vyhledat nejlepší sousto ze společnosti smrtelnou úzkostí stísněné. A hle, když se nyní chtěli všichni dáti na útěk do vody, vzmužil se mluvčí a přezvučným hlasem pravil: „Poslechněte mne! Zůstaneme státi, kde stojíme, obklopeni všude nepřemožitelnou mocí velkého Krále a věřte, že i když nás zničí, pak nás i ve zničení zachová; a nebojte se tak velice této malé hyeny, když jsme tak šťastně unikli z vražedných drápů jedné mnohem větší hyeny a to tím spíše, že jsme v rovině, kde již žádná hyena nemá moci lidi napadnouti a je rozsápati. Neboť, ježto nás velký, mocný Král nad Hvězdami zachránil tam na horách ze zubů tak mnoha tisíců těch nejdravějších šelem, když jsme byli ještě p r o t i Němu, nyní však chceme přece býti p r o Něho, - jak by nás chtěl nyní zničití ?

31. Věřte mně, On nás jistě všechny zachová! Pohledte všichni na mne; půjdu s důvěrou k hyeně a vstrčím ji hlavu do tlamy! A jestliže mně trochu ublíží, pak prchněte do vody, anebo kam chcete; uvidíte-li mne však vytáhnouti hlavu z její tlamy neporušenou, pak padněte k zemi a poděkujte velkému Králi, - neboť pak se nám již velmi přiblížil!“

32. A hle, co pravil, to také ihned učinil, - šel pln důvěry k hyeně, zlostí a zuřivostí kypící, která otevřela široce tlamu, takže v ní měla jeho celá hlavy dostatek místa.

33. A hle, jak vstrčil svou hlavu dovnitř, tak neporušenou ji opět vytáhl! I užasla celá společnost a padla ihned k zemi a děkovala Mně, ovšem způsobem dosud velmi neznámým, z celé poznané hloubi srdce.

34. Když se nyní ve výlevech díků a lásky téměř zcela vyčerpali, tu se hyena k největšímu úžasu ujala velmi rozumné řeči řkouce:

35. „Vy, pozdní potomci Kainovi a Hanochovi povstaňte a pohlédněte na mne! Pohledte na mou vzteklou a zuřivou podobu! Jsem jen dravé zvíře, určené střežiti věrně hory a velké na nich přebývající děti Boha, kterého ve své slepotě nazýváte velkým Králem; ale řekněte Mně, zda jsem já jako zvíře přestoupil kdy vůli Boží! Můj život jest prach a země; moje doba jest jen málo let, dní a srdečních úderů; nemám co očekávati; co mně dává má krvelačnost jest vše, co mi lze od Tvůrce získati; a kdo z vás mne kdy viděl překročiti mě předepsané hranice bez vůle Boží, ať vezme kámen a zabije mne!

36. Leč vy váháte, - ne, že byste neměli k tomu odvahy, nýbrž proto, že má poslušnost vůle Boží strhuje vás k obdivu! A hledte, jak vás lidi, kteří očekávají život věčný, musí podle vůle Boží poučovati dravé zvíře o vaší úplné bezbožnosti a tím také o vašem určení! Hledte, žádné dravé zvíře není tak divé aby napadlo také jen z hladu sobě rovné, aby je roztrhalo a tím utišilo hlad! Avšak vy mající věčně žíti vytáhnete v hordách, abyste své bratry, ne snad z nouze, nýbrž čistě z pekelné vládychtivosti usmrcovali, jejich krví Zemi poskvřovali a jejich těla do ní zahrabávali!

37. Ó, styďte se, lidé, mající býti pány světa! Kde jest vaše sláva? Jest vás čtrnáct a já jsem sama a vy jste se k smrti poděsili před mým pohledem, - před nešťastným zvířetem, které bylo původně, podle vůle velkého Boha jen k vaší službě určeno!

38. Pojdte se mnou do lesů a přesvědčte se, zda jen jedno zvíře dominuje nad druhým; a je-li svárlivé a závistivé, pak je ihned ze společnosti vystrčeno, protože nebylo podle vůle Boží v našem nitru vládnoucí. A neuvidíte tu nikde, že by jedno zvíře druhé nutilo, aby šlo za něho na lup, aby je jako pouhého lenocha krmilo, - leč by některé zesláblo; pak mu druhé zvíře dovleče nějaký ten lup před tlamu do doupěte. A žádné nepřiloží na jeho šíji a vnitřnosti ostrý a silný zub dřívě, dokud nevychladlo a nezahnívá a nezetlívá; tomu nás učí božská vůle v našem nitru a buďte ujistěni, že: bez vůle Boží nezvedne ani j e d n o zvíře hlavu do výše!

39. Vůči sobě neznáme žádných majetkových hranic leč jen hranice naší přirozenosti a naší tělesné bytosti; vy, na Boha zcela zapomenuvší lidé, rozdělujete Zemi a tu pak praví král, kníže aneb jejich oblíbenec: To ti dám za malý poplatek a to oblíbenci a jeho lepším sluhům pro jejich dobře smýšlející zdatné pěsti! Všeho ostatního lidu můžete používat za soumary, jimž můžete dávat jen tolik, aby s největší bídou zachovali trochu toho strastného života, aby mohli za zaha-leče vykonávat obtížnou, mnohou práci; a kdyby se zdráhali, pak jich očekává předně velmi špatné zacházení a za druhé smrt!“ Kdyby se chtěl potom takový otrok dokonce domnívat, že on je anebo býti chce stejným právem také bratrem krále anebo knížete, anebo jiného králem učiněného člověka, - nebyl by ihned zavražděn?! – Ó, řekněte, kde na celé Zemi je ještě něco ukrutnějšího, nežli jste vy lidé Zda není had, já, anebo lev, tygr, dravý vlk a zuřivý medvěd, čistým, svatým andělem vůči vám lidem? Ó, kdyby nám byla dána láska jako vám, jak bychom Boha milovali! Ale b e z lásky samé Ho milujeme svou přesnou poslušností nekonečněkrát více nežli vy, kteří jste nejen zapomněli na Jeho lásku, z níž vás vytvořil, nýbrž dokonce na Něho Samého, jenž vás stvořil!

40. Tažte se kamenů, tažte se trávy, tažte se vzduchu, tažte se vody, anebo tažte se všeho, s čím se setkáváte, jen ne žádného člověka, - a vše vám bude hlásati velkého Boha a vypravovat nekonečné divy Jeho lásky; jen vy svobodní lidé, mající věčně přebлаžení žití, jste mohli na Svého Tvůrce, svého nekonečně dobrodince zcela zapomenouti. Není divu, že nemáte žádného jména, jakým jménem byste také mohli být pojmenováni? Dáblové znají Boha a prchají před Ním; satané znají Boha též, nenávidí Ho, že je Bohem a Pánem jejich bytí; kde jste však vy, kteří jste se stali z ďáblů, satanů Jeho nekonečnou láskou svobodnými lidmi a docela jste na Něho zapomněli a ve své komáří slabosti se považujete sami za bohy, protože se navzájem bijete kameny a klacky a dovedete budovati duté kamenné hromady, které opak nazýváte města? Hledte, nejste nic, jakými jste; stéblo trávy jest více, a hyení dráp jest svatostí proti celé nescíslné havěti takových lidí, jaké jste opustili v Hanochu, a jakými jste dosud sami byli!

41. Krátce, takto tomu chce velký Bůh: nežli se vám dostane jiného určení, budete choditi sedmdesát dní k nám hyenám do školy, abyste se u nás naučili předně lidskosti a lásce k bližnímu a tím pak také opět poznati Boha; a až opět poznáte svou rovnost na nás dravých, divokých šelmách a Boha skrze naši němou a slepou poslušnost – pak teprve vám Bůh všech tvorů skrze nás oznámí pokojné místo.

42. Nyní mně ochotně podle vůle Boží následujte bez bázně – mimo jedinou bázeň před Bohem! Ochotnému ublíženo nebude; neochotný a neposlušný není však ani hoden býti roztrhán zuby hyeny, nýbrž ať zde očekává osud Lamechů, satanů, knížete satanů!“

43. A hle, takto následovalo všech čtrnáct osob zuřivou hyenu do temné horské jeskyně a učili se tam Mým dopuštěním od přirozenosti těchto šelem rovným právům lidstva, lásce k bližnímu, poslušnosti a tak také Mne opět poznávati a mně zcela důvěřovati, čímž se jim pak také stal viditelným velký rozdíl mezi pravým lidstvím a zvířaty, a zároveň se také učili poznávati, jak hluboko stáli dřívě pod nimi, - a to vše skrze Mou zvláštní milost, která jim dala viděti a v celé své plnosti počítovati Mou vůli v divokých zvířatech.

44. (N.B. Více nežli tehdy bylo by v á m nyní třeba takové školy! Neboť tehdy byli lidé jako děti světa špatní následkem temnoty; nyní jsou však zlí ve světle, a kníže temnoty doznává, že on se stal naproti prohnání dětí světských ve zlobě packařem a že se mu již daří jako mnohým slabým rodičům, kteří jsou svými dětmi ve všelikých názorech předstihováni.“)

* * *

Přistání Meduheditů v Japonsku.

Nyní ponecháme tuto malou společnost ve škole tvorů až do určité doby ji necháme jísti divoké bobule, trávu a kořeny; my se pak obrátíme do Ihyponu (dnes „Japonska“) a budeme tam očekávat přicházejících Meduheditů a ještě krátký čas se u nich pozdržíme.

2. Po třiceti dnech a nocích za Mých příznivých větrů, po malých oklikách následkem klidu moře se tedy Meduhedité šťastně a v dobrém stavu za hlasitého jásotu, radování a velebení Mého jména dostali na zmíněný ostrov velké země a to u širokého ústí klidně z nitra země tekoucí řeky, na jejímž klidném a dosti širokém hřbetu byli ve svých pramicích doneseni dosti silným, služebným větrem až do nitra země.

3. Když byl nyní uprostřed, tu Meduhed, zcela dojat zázračnou krásou země, padl na tvář a as hodinu Mně v tiché hlubině svého srdce děkoval a oči a uši všech byly upřeny na něho.

4. A když ukončil Mně libou modlitbu a v ní spatřili Mou další spásnou vůli pro zachráněný národ, tu povstal a čekal, až se všechny pramice k sobě připojily.

5. Když se toto vše podle Mé vůle podél mělkého břehu stalo, tu odstoupil podle, Mého vnitřního rozkazu ode všech pramic a napomínal ve vši lásce zástupy, aby nevstoupily na břeh dříve, dokud všichni v době tří hodin nepoděkují za tuto nekonečnou milost v srdcích Pánu. A teprve až Pán v tváři tvář viditelným znamením požehná této darované krásné zemi, vystoupí on na břeh první. Oni ať potom vysadí na břeh: nejprve své děti a na konec teprve sami ať vystoupí se ženami na břeh; a potom ať opět padnou na tváře k zemi před Bohem a vzývají Jeho svatost a velebí jeho neomezenou dobrotu a nekonečnou lásku.

6. A hle, když oni toto nyní v největší radosti svého srdce vykonali obrátili na zvolání Meduheda oči do výše, spatřili světlý mrak zahalovati celou zemi a viděli padati velké hojné kapky z mraku po celou hodinu. Potom viděli tento požehnaný mrak opět se dělit a kterak po něm plnící duhu svítiti a slyšeli také vanouti od východu velmi mírný vítr, který jim ústy Meduhedovými hlasitě zvěstoval, že jsem nyní oné zemi požehnal, - načež pak ve zmíněném již pořádku vystoupili na břeh a tu zase v největší radosti svého srdce učinili, jak jim byl láskyplně poradil zbožný a moudrý Meduhed. A když se nyní toto stalo, povolal je Meduhed všechny opět k sobě a měl k nim stručnou řeč, která zněla takto:

7. „Muži, bratři a také ve slovům již rozumějící děti! Zapamatujte si všichni dobře, co vám nyní velkou milostí Boží oznámím! Základem všeho našeho myšlení a jednání budiž to, že nikdy nespustíme s očí našeho srdce svatou vůli Boha a že jí budeme povždy s díkem a velebením do puntíku plniti. Neboť cokoli od něho přichází, jest velké, svaté a proto to také má tu největší důležitost; a i když se to našim malým světským očím zdá sebe menší, má to nicméně nekonečnou hodnotu, protože je to od Boha, který jest nyní Pánem nás všech, a budeme-li velmi ochotně poslušni Jeho vůle, můžeme se státi rovnými také ještě Jeho velkým dětem, které jste poznali pod skalní stěnou nad Hanochem.

8. Hledte, tak chce Pán, náš velký Bůh, jenž chce také býti nejsvětějším Otcem, abychom se předně milovali a to každý svého bližního jako bratra a sestru sedmkrát více nežli sama sebe. Každý budiž přísný k sobě samému a jemný a něžný a pln lásky k svým bratrům a sestrám. Nikdy nemysli žádný, že jsi větší a cennější nežli nejslabší z vašich bratrů; neboť u Boha neplatí nic jiného nežli čisté, pokorné srdce Komu Pán někdy, jako mně, ušetřil Svou milost, ten ať se považuje ze nejnepatrnějšího a buď hotov, jako já, všem sloužiti a podle vůle Boží všem dobrým příkladem předcházeti. Toliko děti jsou podle své původní slabosti a nutné výchovy povinni své rodiče nanejvýš bezpodmínečně poslouchati; a až dospějí k poznání vůle Boží v sobě, pak ať místo poslušnosti kterou jste pak povinni jedině Bohu, nastoupí ve vysoké, míře dětská láska a úcta k rodičům. Avšak podle vůle Boží máte vždy poslouchati nejmoudřejšího z vás a obrátiti své oči na něho, abyste se ochotně dozvěděli úradky Boží, jak pro všeobecnost tak i pro každého jednotlivě; avšak střeste se, abyste nikdy takovému mudrci neprokazovali více vážnosti, lásky a úcty nežli jinému ještě nemoudrému, ale přece jen velmi ochotnému, milému bratrovi.

9. A tak tedy nebudiž a nepozůstávej vaše vážnost k moudrému z Boží milosti v ničem jiném nežli pouze v lásce Boží, v lásce k bližnímu a v nejochotnější poslušnosti k nařízením Božím skrze pokorné srdce moudrého bratra.

10. Nepravda ať nikdy nepřejde přes vaše rty; neboť lež jest základem všeho zla. Daleci buďte vši škodolibosti nad pokáním hříšnickovým, nýbrž vaše láska ať pomůže padlému bratru opět na nohy.

11. Země patří všem bez rozdílu stejně; co půda v hojnosti poskytne, to ať vezme potřebný k svému nasycení a silný ať shromažďuje rád pro slabé.

12. Zvířata si učiňme vlídnými, aby vám neodříkala svého teplého mléka

(13. července 1840)

13. Každý budiž poddán svému bratru a ochoten jemu sloužiti; ale nikdy neporoučej jeden druhému, nýbrž jděte si všude s láskou vstříc, abyste se mohli státi jednou dětmi j e d n o h o Otce v lásce.

14. Protože Pán dává vždy více nežli by bylo člověku k zachování jeho života třeba, proto nebudte v jakémkoli požitku nestřídmí, nýbrž buďte podle vůle Boží kvůli svému zdraví, střídmí ve všem, cokoli konáte a požíváte; neboť takto praví Pán: „Požehnaná budiž přiměřená míra a přiměřený účel; nestřídmost však budiž prokleta a zatraceny budtéž cesty bez účelu, a na nich ať kráčí jen smilstvo a nalézá tu noc záhuby a věčné smrti!“ Proto shromažďujte nadbytek požehnání, a zřizujte všude špýchary, ne však podle způsobu Hanochova z kamene, nýbrž ze dřeva. Zarazte do země čtyři jemně otesané kmeny do čtyřúhelníku tak, aby vyčnívaly dobré dvě mužské výšky nad půdu. Na ně položte rovněž čtyři příčné trámy podle známého vám již stavebního způsobu. Nad tím učiňte pultovou střechu a pokryjte ji rákosím a travou. Mezi oněmi čtyřmi dřevěnými pilíři vyčnívajících ze země udělejte stěny spletené rovněž z rákosí; v každé stěně nechte však otvor, čtyřikrát větší nežli mužská hlava a na straně východní také dveře avšak bez mříže, aby měl každý podle potřeby volný vstup. Uvnitř pak zarazte až do poloviny takového špýcharu několik malých kúlů do země vyčnívajících as půl délky muže nad zemí. Přes ně upevněte tenčí rámečky; přes ně pak položte rovněž rákosové rohožky, abyste pak mohli položit na ně nadbytek požehnání pro vaše bratry a také pro sebe. Do druhé polovice pak shromážděte a uložte uschlou, dlouhou trávu po kolena vysoko nad zemí jako místo odpočinku, abyste na něm v noci spali a vaše unavené údy si odpočinuly a útroby občerstvily.

15. Náčiní a ostatní nářadí pak uložte pod zásobní rohožky. Avšak nikdy ať si nikdo takový dům neosvojí, nýbrž tu pracuje jeden za všechny a všichni za jednoho a tedy všichni pro všechny, aby nikdy nikdo mezi vámi a všemi vašimi potomky netrpěl nouzí.

16. Poblíž hor, které nekouří aneb vůbec nehoří, jak je odtud ve velké dálce vidíte, učiňte jámy hloubky muže; naleznete tam onu vám již oznámenou chlebovou půdu, které však použijte velmi střídmě a to ne denně, nýbrž jen tu a tam podle vůle boží k vašemu zdraví, stane-li se vaše stolice příliš měkkou.

17. Dále na horách, na které nyní také smíte vystoupiti když nehoří, naleznete krásné, velké tvrdé, hladké kameny, sbírejte je a přineste před svá obydlí. Předně rozemílejte na nich zrna trávy, a z mouky učiňte za pomoci vody těsto v nádobě, jakých najdete ve velkém množství na březích řeky a pak si k tomu také připravte známé vám již místo na pečení a z toho těsta upečte na nich zdravý chléb. A za druhé vezměte také kamenné poněkud měkčí desky jichž je také mnoho na úpatí ohně prostých hor a toto vše si známým vám již způsobem zaznamenejte, aby se také naši pozdní potomci dozvěděli zjevnou vám nyní vůli Boží.

18. Neboť slyšte! Takto praví Pán: „Dokud vy a vaši potomci zůstanete v tomto přikázaném řádu, dotud se také nebude moci nikdy nějaký cizí národ přiblížiti k této zemi a rušiti vás ve vašem pokoji, a Já Sám vás budu učiti tisícere krásné a užitečné věci poznávati a připravovati; ale vystoupíte-li z Mého řádu a budete-li zůstávati v zapomenutí na Mne a nevrátíte-li se ihned opět do Mého řádu, pak probudím jiný národ, a přivedu jej sem, a ten si vás podmaní a učiní otroky. Pak to bude císař, který zničí vaši svatyni a porazí vás a dá mnohé usmrtiti a dá vás jako osly zapřáhnouti do pluhu a trestati vás jako velbloudy. Všechno si přivlastní a nechá vás hladověti a zapoví vám uhasiti žízeň šťávou plodů, ale požene vás k vodě jako krotké zvíře. A vy budete museti jako za Hanocha stavěti pro něho města a dobře jej a jeho sluhy krmiti, aby se stal silný a bil vás a usmrcoval.“

19. Tehdy již nedostanete za svou práci plodů a chleba, nýbrž mrtvé známky podle stupně práce, za kteréžto známky vám dají něco málo jísti, a nevrátíte-li se ani potom ještě k řádu, budete muset bez náhrady vrátiti dokonce pětinu těchto znamení císaři jako pracovní daň z krušně

nabytého, což bude znamením, že budete museti dokonce prositi, jen abyste směli pracovati a pak budete museti za toto dovolení zapraviti zmíněnou daň.

20. A Já pravím, nebude tu v celé zemi ani místečka, kterého by si císař neosvojil. A tehdy rozdělí zemi jako léno svým milcům a dvořanům; vás pak učiní hanebnými nevolníky milců a dvořenínů, a ti pak budou pány nad vaší smrtí a vaším životem a budou vám dávatí jísti vařenou trávu a špatné kořeny, neboť nejlepší plody si osvojí sami. A kdo potom na takový plod vztáhne ruku, bude ihned potrestán smrtí.

21. Potom vezme císař vaše nejkrásnější ženy a dcery k chlípnostem svým a svých milců a dvořenínů a vy pak budete museti své chlapce vrhnouti do řeky a za to živiti jeho děti, aby vás pak týrali. Já však, abych neslyšel vaše bědování, si zacpu uši až na konec časů, a tehdy se vám tisíckrát hůře povede nežli se vám vedlo v Hanochu.

22. Také toto vše si dobře zapamatujte, a zapište to do přikázaných měkkých kamenů!“

23. Tak tedy vidíte, moji bratři, jaká jest vůle Boží, proto čiňte jak se vám radí, a budete moci snadno, ano a ještě tisíckrát snadněji zůstatvati samostatným národem také bez jakékoli ztráty vašich práv. Proto buďte plni lásky a milosti a vzdálena budiž od vás zlá zřetelnost, tehdy zůstanete, jakými jste, národem Božím. – A konečně jest vůle Boží, abyste totiž tyto pramice nad řekou jednu po druhé tyčí nad pramicemi navzájem svázali a tak řídili přes řeku most, abychom mohli vstoupiti také do země na druhé straně řeky a mohli jí libovolně používatí.

24. Nyní padněte na tváře, a poděkujte Pánu za tuto velikou milost, týkající se poučení a zvěstování jeho vůle k našemu největšímu blahu a říkejte se mnou:

25. Ó, velký, předobrá, přesvatý, všemohoucí Bože, děkujeme Tobě v prachu své nicotnosti. Nech proniknouti k Svým svatým uším slabý hlas našeho díky z hlubiny naší zlomyslnosti a shlédni milostivě na naše pokorné a nesmělé srdce! Ó, Pane, nevidíme, jak velká jest prázdnota naší mysli; proto naplň nás milostivě teplotou Své lásky a neodnímej nikdy Svou milost od nás ubohých dětí hříchu! Nenech nás, kdybychom se někdy zapomněli a jednali proti Tvé nejsvětější vůli, nenech nás trestati lidmi, nýbrž potrestej nás podle Své spravedlnosti a velké dobroty a přetvoř nás v našich srdcích podle Svého velkého milosrdenství, abychom mohli býti jednou hodni i jen v nejmenším se podobati dětem Tvým! A tak zůstavej nás všech, velkým svatým Bohem a naším Pánem, a staň se jednou také naším milým nejsvětějším, Otcem – Ó, Pane vyslyš naše lkání a vyslyš co nejmilostivěji naši slabou prosbu! Amen.“

26. Nyní jděte a vykonejte vše podle času a rady a přesvědčte se o všem, abyste viděli, jak opravdový a věrný jest Pán! A jestliže vše vykonáte a na Pána nikdy nezapomenete před i po každé práci, a před a po každém jídle, před a po spánku, před a po východu, před a po západu – a obzvláště pak souložíte-li, prostě Pána před a po tomto jednání o jeho požehnání - tehdy budete plodit děti života a světla, v opačném případě pak jen děti smrti a temnoty.

27. Já pak zůstanu po celý svůj život zde v krajině řeky, kde jsme přistáli; a tamto nad řekou v oné daleké jeskyni na krásné hoře bude příbytek můj a mých dětí, abyste mne mohli vždy nalézti, kdykoli bude mítí někdo nějakou žádost. Tuto jeskyni a horu dává mně Pán do vlastnictví z lásky k vám, abyste mne mohli vždy nalézti.

28. Vaší pak jest tato celá, velká, krásná země. Já budu podle vůle Boží ještě velmi stár a stanu se ještě pozdním svědkem všech vašich dobrých anebo špatných činů. A ze všech, kteří zde žijí, budu posledním a budu vás následovati před tvář Páně.

29. Vy, kteří jste mými deseti průvodci a kteří jste se již stali moudří, ujměte se lidu a vedte a rozdělte jej moudře v zemi a učte jej, čeho jest mu zapotřebí; a přijďte vždy za úplňku měsíce ke mně o radu a poučení. Amen.“

30. A hle, když Meduhed ukončil svou řeč, tu se mu poklonil všechen lid, padl ještě jednou bez příkazu Meduhedova k zemi a děkoval Mně za takové spásné naučení, povstal pak opět a požil úctyplně potravu, utábořil se pak na zemi a odpočinul si a modlil se tehdy po celé tři dny. Pak povstal, vzal náčiní a postavil nejprve most, potom se však za požehnání Meduhedova odebral na své další určení do všech končin země, všude Mne chvále a velebě. A tu se mnozí z nich stali jak lze snadno pochopiti, moudřími podle způsobu Meduhedova a žili takto jako šťastný národ as devatenáct set let, téměř až do doby Abrahamovy, a potopou Noemovou uchváčeni nebyli.

31. Později však začali na Mně poněnáhu zapomínati, jelikož jsem je učinil nejvzdělanějším a nejbohatším národem na Zemi a oblibili si všeliké řezby a tím upadli úplně do černého modlářství a všelikého smilstva. (Čína, Japonsko).

32. A když jsem Se jim po šest set let díval na prsty a neviděl jsem žádného a opět žádného, ani nejmenšího náběhu ke kajícímu a polepšujícímu obratu, probudil jsem, jak jsem jim byl již Meduhedem pohrozil, v krajině dnešního Mongolska národ k všeobecným důtkám a nechal jsem jej neviditelným andělem vésti do lhyponu, vytvořil jsem jim ostrovní most z dnešní Siny, o čemž svědčí ještě dnes poněkud v ohnuté řadě několik ostrovů, aby se tam jako Izraelité přes Rudé moře suchou nohou a také téměř současně dostali, při kteréžto příležitosti jsem pak dal ohněm Země zvednout a kolem lhyponu vzniknouti mnoha velkým a menším ostrovům jako nahodilým útočištím pro několik málo mudrců, kteří tu sídlili v jeskyních a v tichosti Mně sloužili, dokud jsem jich ze světa neodvolal.

33. V těchto jeskyních se na svědectví Mé lásky doposud nalézají poznamenané tabule, které by ovšem nyní nedovedl nikdo čísti, a to ještě mnohem méně nežli egyptské hieroglyfy, kterých nebude moci nikdo jiný čísti leč jen úplně znovuzrozený a jen tu a tam bude moci něco uhodnouti nějaká silná, tělesně nemocná, duševně, svým jen na zcela krátké okamžiky probuzeným dětským duchem.

34. A tak se také v oné jeskyni (která dříve, anebo tehdy slula jeskyně Meduhedova) doposud nachází ona vám již známá velepíseň, jakož i ještě několik známých nástrojů; avšak tato jeskyně jest nyní nepřístupna, protože se nachází na vysoké hoře, což jsem nechal provést později ohněm a dodnes trvajícím zemětřesením.

35. A tak má tato země dodnes císařskou, zpola mongolskou a zpola prahyponskou ústavu. Nevěřící ať si tam cestuje a se přesvědčí; ale to mu málo prospěje, nedosáhl-li úplného znovuzrození, pak zjasněnými pohledy uzří nejen celý povrch Země, nýbrž i její hlubiny až do základu.

36. (Neboť vše, co vám zde podávám, jest pravdivé a upřímné pro Mé děti; neboť Já to nepodávám světu, nýbrž Svým slabým dětem. Proto ať tedy děti neměří Mou lásku a moudrost a Má slova a Mou milost měřítkem světa. Neboť Já Se nechci před světem lesknouti, nýbrž chci jen býti vámi milován. Neboť mám dost Sluncí, abych Se mohl čím před světem lesknouti. Jestliže však vaší světskou učeností činíte výtky Mému Písmu, co myslíte, že jednou učiním s vaším světským nesmyslem? – Proto učte se ode Mne; teprve až budete ze Mne učení uvidíte a poznáte, čí pravidla stojí výše, - zda má, či světa; neboť svět má s l o v o ve smyslu, Já však mám smysl ve slově, - proto velmi mocně rozptyluje, kdo se mnou neshromažďuje!)

37. Dříve ještě nežli vás v této Své domácnosti povedu dále, řeknu vám krátce něco o Svém andělu, - zejména pak těm, kteří téměř v každé řádce měli kvůli světu tak zvanou gramatickou pochybnost, Ježto jejich srdce není při tom šibalské, ať to tam, kde Můj slabý tajný písař Mého nového slova učinil o nějakou – čárku příliš mnoho anebo příliš málo následkem jeho v něm již staré navyklé nepozornosti – podle svého názoru doplní a tak i ono nepravopisné a tečky na i; ale kdo by se tu odvážil i jen slovo přehoditi, anebo lepší rým hledati anebo nějakou scházející uvozovky nepotřebně hleděti, na toho se podívám se zlostným očima.

Nehleďte slovo ve smyslu, nýbrž smysl ve slově, chcete-li k pravdě dospěti, neboť v duchu je pravda a nikoli v pravdě duch, což by bylo nemožné, protože duch jest svobodný a předcházal každému pravidlu, necháváje čerpat pravdu ze sebe. Protože to říkáte dokonce o vašich geniích, proč tedy pohlížíte na Mého Ducha velmi kritickým očima, jakoby vám školák dal nějaký špatný úkol k opravě?!

– Proto, domnívá-li se někdo, že Se s t í m t o šatem do světa nehodím, ať Mne podrží doma; bude však pro každého záslužnější, připojí-li k Mému spisu nějaké z něho vzaté pravidlo nežli světskou kritiku, - neboť ,mnohem blaženější jest dávání, nežli braní! Dobře tomu rozumějte! Amen.

* * *

Kapitola 35.

Kázání zvířat ku pokání.

(27. července 1840)

Nyní se obrátíme do školy hyen a navštívíme doma našich čtrnáct studujících a také tu ještě platně poslechneme, jak daleko to vlastně tento nárůdek v tomto mimořádném učebním ústavu přivedl během oné známé již krátké doby v polepšení své mysli

2. Hledte a dejte dobrý pozor a ať nemá nikdo zacpané ucho a uzavřené oko, aby uslyšel ještě jedno silné slovo z tlamy známé již hyeny, rovněž i tygra, lva, vlka a medvěda. Neboť lidé jsou plni lži a ani jeden nemůže říci něco pravdivého druhému, neboť zkušenost vám již až příliš často ukázala, jak velice se učenci mýlí, protože jejich bludné učení bývá zatlačeno jiným bludným učením, které je často ještě horší nežli učení zatlačené a vadné. Není tedy také pro vás zbytečné, uslyšíte-li pevná slova ze sféry nepřetvařované přírody plné morku a síly a zapíšete-li si pak z toho do srdce dobré, notabene, abyste z toho viděli, jak pravdivý, spravedlivý a věrný jest váš svatý, věčný Otec.

3. Neboť hledte, když byla úspěšně uplynula určená doba, předstoupila opět hyena naplněná zuřivostí před polekanou společností, aby úzkostí učinila jejich mysl tím pozornější, a pravila širokým jazykem, Mým dopuštěním uvolněným, ze široce otevřené tlamy toto:

4. „Vzhůru od smrti! Tak tomu chce velký, všemohoucí Bůh a Pán všech Svých nesčíslných tvorů! Krátká doba rychle uplynula; dny i noci se rychle nad vaším slabým životem vystřídaly. Tehdy, když jste sem byli mnou skrze mocnou vůli nejvyššího Boha vedení, viděli jste Měsíc v úplňku osvětlovati vám příkré stezky spleťtých výšin až k jeskyni, kterou jsem se svými dětmi obývala a kterou jsme vám ochotně postoupily, abyste se tu mohli občerstviti v čerstvém chladu země. Nyní pohlížíte opět na Měsíc, a vidíte, jak se stal znovu velký a plný, kdežto dříve se byl ztratil až k nicotnosti svého světla a stal se pak dítětem, pak jinochem a nyní se opět podobným muži, plnému síly a velebnosti.

5. Co vám tento Měsíc neustále v kritických údobích v nejplnějším smyslu a poučně ukazuje, to jest. vám jednou ve vašem životě věrně napodobiti. Vašeho světského světla má a musí podobně jako světla měsíce ubývati, abyste se stali po úplném odevzdání svého dřívějšího světského světla – jímž jest váš vysokomyslný rozum – způsobilými přijímati světlo nové z vysokých nebi, kterýmž jest opravdová, nezištná láska a z ní milost velkého svatého (Otce) Boha.

6. Hledte, jako mluvím s vámi já, tak se může milostivým dopuštěním shora, státi pro vás i každá věc způsobila řeči. Zůstaneme-li však v srdci zatvrzelí, panovační, pak padněte před námi, připomínaje si tuto řeč, a považte, jak hluboko pod námi stojíte – a jak vysoko děti Boží nad námi!

7. Neboť řekněte, které zvíře jste kdy viděli ovládati zvíře druhé? Které zvíře jste viděli něco si přivlastniti? Které zvíře jste kdy viděli druhému něco vzíti? Anebo viděli jste nás někdy navzájem se vražditi, anebo lháti a podváděti, anebo prováděti smilstvo k ukájení chlípnosti?

8. Řekněte, kdy jste nás viděli jednati tak, aby to nebylo úplně podle naší přirozenosti?

9. Nebylo by slušné, aby se zvířata od vás učila užitečnému používání svých sil?! – A nyní jak vidíte, musíme vám teprve my, dravé šelmy ukazovati a učiti vás jemnosti a moudré vážnosti života! Ó, styďte se, vy páni světa, neboť komár, který švelí kolem mých uší, má více moudrosti, nežli vy a celý Hanoch i s deseti městy; neboť i když je trvání jeho života omezeno jen na několik dní a po jeho, působení není viditelné stopy, přece jen i v tomto krátkém trvání života učinil nekonečněkrát více nežli vy od doby Kainových i se vši vaší výstavbou, a nucením bratrů, neboť on splnil vládnoucí v něm vůli Boží a měl vděčnou radost z této samé krátké existence. Ale vy lidé, mající věčně žíti, mohli jste zapomenouti na svou hodnotu v sobě a ještě více na nekonečnou hodnotu přesvaté lásky věčného svatého Boha ve vašem duchu.

10. My mrtvé bytosti se radujeme vděčně z němého, krátkého života, a vy živí můžete míti radost z lízání neřádu smrti dychtivým jazykem!?

11. Ó, velký, svatý Bože, proč jsi raději nestvořil samé hyeny, tygry, lvy vlky a medvědy, kteří plní vždy Tvou svatou vůli?! Jistě bys byl nikdy nezamýšlel, stvořiti také jen jednoho člověka, který mohl zapomenouti nejen na Tvou tak přesvatou vůli, nýbrž dokonce na tebe Samého!

12. Ó, pohleďte sem, vy krásní lidé, pohleďte na mou odstrašující, oplzlou, podobu naproti tomu do nejvyššího požehnání lásky?!

13. Ale čím to, že pod schránou smrti spěchá vstříc svému Tvůrci, - kdežto pod vaši požehnanou kůži posměch, hana a konečně i úplné zapomenutí na Něho?!

14. Jak to tedy přijde, že jste se svou neposlušností vyvrheli pekla, zatím co mé pokolení kráčeje ve vši porobě božské moci po nivách země a mnoho tisíciletí před vámi, ve svém tvrdém tlaku své divokosti přece jen nikdy nevděčně nevystoupilo z řádu Bohem mu přikázaného!

15. Ó, uvažujte dobře o těchto slovech dravé šelmy, a povznesete se k té hodnotě, abyste mohli býti zváni aspoň také jen tvory, a hledte, ať se vám jednou podaří býti nazýváni lidmi a

považte pak, jak ještě potom asi vysoko stojí děti Boží nad vámi, a že můžete a také máte být i aspoň podobní, když už ne rovni. – Má řeč jest u konce; zůstaňte však a poslyšte ještě jiné pokolení! Amen.“

16. A hleďte, když hyena dokončila tuto důtklivou řeč, skočil v zuřivém chvatu mocný velký tygr před ustrašenou společností, pohlédl na ní hrozně vážně a mávaje hbitě ohonem obrátil se k řečníku a vůdci, chvíli naň upřeným pohledem patřil, konečně otevřel svou smrtelnou tlamu široce a jal se pak takto mluvit říka:

17. „Sihine! To budiž tvé jméno. – to jest., toto jméno ti praví, že jsi synem pozemského nebe, kteréž jest nebem zvířat, která tu mají duši z ohně Slunce, které se stalo mluvící k vaší duši, kteráž tu jest duše z Boha, daná vám k velké hanbě přede mnou a přede všemi ochutnávající krve lesů a houští, ježto zapoměla na svého velkého Dárce, zatím co naše duše se ještě nikdy ani o vlas neodvážila přes Jeho řád, ačkoliv my jsme také obdařeni týmiž pěti smysly jako vy a máme paměť, žádost, a rozeznáváme zemi, a vodu, oheň a vzduch, mokré a suché a rozeznáváme den a noc, vysoké a nízké, příkré a rovné, teplé a studené a máme též velmi ostrý zrak, před nímž se dokonce nemůže nějaký zkažený duch skrýti, nýbrž jako v smrtelné bázni se ho děsí, ježto před sebou vidí neúprosného, silného, odvážného soudce, který přišel, aby s ním předsevzal prvé odhalení a aby roztrhal jeho palác z bláta a pil jeho nečistou krev, aby jí nebyly znečištěny posvěcené hory.

18. Vy všichni jste na vlastní oči viděli, co se přihodilo nedaleko odtud vojsku Tataharovu; myslíte, že vás před naší spravedlivou zuřivostí uchránili oslové a velbloudi? – Ó, nikoli, velice byste se mýlili, kdybyste byli tohoto v základě falešného mínění! Bůh nám přikázal, abychom vás ušetřili; a nebylo také ani jednoho mezi námi, jež by ihned neposlechlo vůle všemohoucího Stvořitele

19. A vy lidé, kteří máte nejen pět nejušlechtlejších smyslů, nýbrž ještě k tomu nesmrtelnou duši a v ní božského ducha, jste mohli na Boha zapomenouti a zcela nepovšimnutou nechat jeho nejsvětější jméno a vůli?

20. Ó, ty bidné pokolení, ty zlořečená lidská bytosti, ty pravá práchnivá obludo širé Země! Řekni, co jsi ty, anebo co chceš být ty, když u tebe Bůh, Svatý, tvůj přelaskavý Tvůrce, jedině skrze Něhož ty, tak jako vše jsi a trváš?! – On, který ti mimo to ještě z převeliké lásky daroval svobodu, aby tě vyvrhne pekla, jednou blíž a blíže na Svě milující Otcovské srdce přitáh! Za to musí On, přelaskavý svatý Otec, - být proklet a zapomenut! – Ó, velký Bože, podporuj mou sílu, která mne chce, při pohledu na tyto obludy opustit, abych mohl splnit tvou svatou vůli

21. Pohleďte na trávu! Chválí Boha, neboť zná ve své němotě Boha a vy, ve své živé svobodě, ničeho o něm nevíte! Ano! Pohleďte na tyto hory, pohleďte na kameny, pohleďte na vody, pohleďte na nás, ano na vše, cokoli se jen může setkat s vašimi pohledy, s ušima a jinými smysly, chvalte, uctívejte a velejte Boha, - a všechna nebe jsou plna Jeho velké milosti, Jeho slávy a jeho nekonečné počty! A čím jste naplněni vy, že jste Ho mohli s očí a ze srdcí tak, tak zcela ztratit.

22. Krátce – má slova jsou u konce! Nebylo by mně možné, abych na vás déle pohlížel a zdržoval se spravedlivé zuřivosti! Proto vás podle vůle nejvyššího opustím a na konec vám jen ještě pravím, abyste – až vás věčná láska vyvede z našich něžných drápů, proti vašim rukám, z nichž se ještě kouří bratrská krev, na čerstvý vzduch a ustanoví vás národem na zemi (abyste) vzpomínali na to, co vám zde ukrutný tygr, z jehož očí šklebíc se a jasně planouc sálá touha po krvi, proti vám však jako beránek, podle vůle Boží řekl a ukázal!

23. Učte se od přírody, stalo-li se vaše srdce němé vůči tak zvučnému hlasu Božímu! Amen.“

24. A když takto dokončil tygr svou silnou a působivou řeč, přišla řada na lva, který také náhle, číhaje za houštím, prudce z něho vyskočil a před poněkud již zmužilejšíma očima, zaujal pevný postoj, široce otevřel tlamu a ,jak bylo zmíněno, jal se rovněž mluvit, totiž: „Poslyšte, vy hluší, a pohleďte, vy slepí domnělí držitelé moci Země, vy silní králové, knížata a páni světa ve své komáří slabosti! Co myslíte, jaká by byla prvá povinnost svobodného tvora, který může svým Bohem mu propůjčených sil podle libosti používati, který tu není a nemůže být ničím brzděn, aby mysleli z lásky na velkého, všemohoucího Tvůrce?

25. Hleďte, na mě pohlížíte upřeně jako roztrfštěný balvan a víte méně nežli trouchnivější peň! Nebylo by prvou povinností usilovati o jeho nejsvětější vůli, která vám dala, jako mně, život

– a to vám nesmrtelný, mně však smrtelný – a tuto vůli co nejochotněji plniti a tím dosáhnouti ztracené milosti, kterou ztratila vaše největší neposlušnost?!

26. Učinili jste to kdy, anebo činíte to snad nyní? – Ó, nikoli, vy jste Boha ještě nikdy nepoznali; a co někdo nezná, vůči tomu je také vši povinnosti zproštěn, - to je vaše hanebná útěcha! Já vám však musím říci a se vás otázati, jak to tedy vlastně je, že jste zapomněli na Toho, na kterého byste přece měli dnem i nocí silně vzpomínati a hlasitě zvěstovati jeho velkou, velebnost jako vycházející Slunce, měsíc a jasné Hvězdy.

27. Hleďte, já jsem silný, ukrutný obyvatel této nehostinné krajiny plné mrtvých kamenů a pichlavých trnitých křovin, musím si namáhavě, a nucen svou přirozeností také krušně hledati nuznou potravu a vděčně přijímati co mně soudy Boží jen skrovně dopřejí, a mimo to i často po celé dny snášeti a trpěti nejuživější hlad. Proto pravím vám: Kdyby mně někdo v mé velké nouzi přišel vstříc i jen s několika kapkami vody, - šel bych vděčně za ním jako ochranný anděl, rozdělil se s ním o poslední sousto a zemřel bych z lásky k svému dobrodinci!

28. Ale vy lidé – nejen že bijete, mučíte a usmrcujete své pro vás pracující bratry – nýbrž jste dokonce Bohu nevděční, proklínáte Jeho požehnání a zatracujete Jeho milost a převracíte jeho velkou lásku v nejjedovatější nečistotu hada!

29. Ó. Lamechu, Lamechu! Ty jsi chtěl zapáliti lesy, abys nás zničil, protože jsme byli poslušní vůle velkého Boha! Co však máme my co učiniti t o b ě, který jsi zapomněl na Boha a zavraždil své bratry a chtěl jsi nás před Spravedlivým obviniti z krve?!

30. Hleďte my nevyhledáváme pomsty, ačkoliv jeho plány jsou nám dobře známy; jen vy nevděční lidé se chcete mstít na nevinných! Proto se uče ode mne býti vděčnými a Boha poslušnými; teprve pak vystupte ven a staňte se tím, k čemu vás Boží nejvyšší láska učinila a povolala! Amen!“

31. A hle, když lev dokončil svou řeč, přiblížil se také vlk a jal se k této nyní již náležitě probuzené společnosti kázati a napomínal jí vážně k povinnosti, poslušnosti a k vzájemné lásce v Bohu a všem Jeho: stvořením řka:

32. Pohleďte sem, před vašima očima a ušima a plachými srdci stojím já, obávaný, dravý vlk, povoláný a probuzený velkou slitovnou láskou všemohoucího, svatého Boha, - který jest věčná síla, pln nejvyššího, nejdokonalejšího života ze Sebe a v Sobě neviditelný všem bytostem, které se učinili neposvěcenými v Jeho, milosti, jelikož On jest nejsvětější- abych vám oznámil Jeho svatou vůli, na níž jste tak hanebně bratrovražedně zapomněli ve všelikém sobectví ve vši sebelásce, vládychtivosti a z toho také ve všelikém opovrhování toho, cokoli by vám jen nějak mohlo připomínati jsoucnost velkého Boha a jeho nedotknutelnou svatost.

33. Proto velká Láska probudila k vašemu velkému pokoření a nevýslovnému zahanbení právě nás, nejopovrhovanější a nejobávanější šelmy, aby vám kázaly předně poslušnost ve vši jemnosti a pokoře, a za druhé, aby vám slepým lidem majícím se státi a býti nesmrtelnými svým chováním, jakož nyní také skrze slovo z našeho uvolněného jazyka silně a důrazně oznámily vůli Boží.

34. A tato svatá vůle, v níž záleží a věčně záležeti bude veškerá síla a moc, veškerá moudrost a pevnost, věčný život a nejvyš blažená, nejvyš slastná svoboda, zní takto: Vy všichni jste si před Bohem úplně rovni, tedy bratři a sestry; proto se nemá nikdy nikomu ani zdáti o nějaké přednosti před ostatními. Neboť tu si nemá ani síla, ani krása, mládí, stáří, ctnost, moudrost, anebo cokoli jiného činiti kdy nárok na jakoukoli přednost, nýbrž se všemi těmito přednostmi si máte jen ve vši lásce a odevzdanosti do božské vůle navzájem přiskočiti a záměrně méně nadaným vypomáhati, aby se vám dostalo příležitosti cvičiti se v božské ctnosti věčné, vštípené vám lásky tak předobrého Tvůrce. Neboť jen z nejčistší, největší Lásky Se dala všemohoucí Svatost pohnouti k tomu, aby stvořila ze Sebe vás špatné, nevděčné, na čest, lásku a Boha zapomínající lidi a pak ještě kvůli vám nesčíslné, nekonečné množství všelijakých nepřehledných druhů bytostí, které by vám všemožným způsobem sloužily.

35. Avšak vy třikrát slepí a přehluší nevidíte a neslyšíte nic ze všeho toho, co by vám vždy jen prospělo, nýbrž hanebná, nepořádná, chlípná smyslnost a láska k tělu ve všem vás zatemnila a tak uvrhla do spárů spravedlivé zasloužené smrti!

36. Proto považte, co byste měli a mohli býti a co nyní jste: nic než bídné larvy a hadí kukly pekla!

37. Zaměňte své smysly, uspořádejte své žádosti, omyjte se láskou, staňte se navzájem rovni v pokoře, v poslušnosti a v náležitě uspořádané výchově svých dětí; zanechte smilstva a

plodte v požehnání Božím děti, a buďte jim opravdovými otci a matkami v lásce a milosti Boží; učte je především býti poslušnými vaší moudré lásky, svaté vůle, jakož i neocenitelné milosti Boží; teprve potom poznáte, že jsme to nebyli my, zlá zvířata, nýbrž že to byla láska Boží, která skrze naše rozvázané jazyky co nejmilostivěji k vašim uším pronášela tato svatá slova!

38. A stanete-li se takovými, jak vás nyní učinila láska věčného svatého Tvůrce, pak shledáte nejen zvířata, jak se právě dozvídáte, nýbrž veškeré tvory schopné řeči, a smrt zmizí z vašeho srdce, a vy budete živými očima a široce otevřenými ušima ve velké jasnosti postřehovati hlubiny božských divů. Rozvažte dobře, co vám zde vlk zajisté podivuhodně kázal a posudte z toho ve svých sklíčených srdcích, jak velmi snadno možné jsou věčné Láscce a Svatosti Boží všechny věci, - a pak v sobě skrze milost Boží zpozorujete ještě mnohem vzácnější věci! Amen.“

* * *

Kapitola 36.

Vzpomínka na neposlušnost Adamovu a milost Boží.

A hleďte, když byl vlk – pozor: pravím vlk – divuplně dokončil tuto řeč plnou moudrosti ze Mne, skočil radostně na čerstvý vzduch a velký medvěd stál pojednou, jak říkáte, jako s nebe spadlý, před zkroušenou do sebe vešedší společností a pohlížel na ní zmateným, nestálým pohledem, jakoby tím chtěl oznámiti, že jejich mysl jest ještě jako jeho oči zmatená a nejistá. Naznačiv tím stav jejich mysli, otevřel konečně také on tlamu a jal se podle Mé vůle mluvit k nim pevná a tím velmi upevňující slova plná vážnosti a důstojnosti řka totiž:

2. „Co jest Bůh, co jste vy, a kdo jsem já? – Když byl Bůh, ten Věčný, Svatý, Všemohoucí učinil ze sebe skrze Svě všemohoucí podstatné slovo Slunce, Země, Měsíce, moře, hory, údolí a velké roviny a poté zasadil všelikého druhu rostliny, jako trávy a byliny, keře a stromy a to podle Svěho moudrého řádu jedno po druhém, jakož i potom o něco později v témž řádu ponenáhu všemožného druhů zvířata, a viděl, že vše toto bylo podle Jeho svatosti úplně dobré, tu pravila Jeho Láska v Sobě Samé k Bohu uprostřed jeho nekonečné, všemohoucí svatosti:

3. „Nyní jest vše dobře připraveno; učiňme tedy také člověka z nejjemnější hlíny Země jako dokonalý obraz ze Mne, jak podle Mé Lásky, tak i podle Mé milosti, abychom mohli býti poznáni a chváleni samostatným životem mimo Nás, a aby také jednou veškeré stvoření mohlo býti v sobě a skrze něho vykoupeno, aby tím dospělo opět k svobodnému vědomí svého účelného jsoucna ze Mne!

4. A hleďte, jak jsme Se usnesli, tak se to také ihned úplně provedlo. Za několik okamžiků stál tu svobodný, věčný člověk ve vší své nádherné velebnosti, vyzbrojen všemi nekonečnými dokonalostmi, přednostmi a s většími ještě schopnostmi k dosažení ještě nekonečnějších dokonalostí zpodobněnými se svým pranejvětším Původcem, totiž, svého velkého Boha se vší a ve vší duchovní sféře posvěcení.

5. Měl moc mluvit s veškerým stvořením, a žádné Slunce nebylo tak vysoko a daleko, aby nemohlo slyšeti jeho silný, tázající se hlas; také žádný andělský duch by se neodvážil zůstat dlužen odpověď tomuto velkému tazateli a řečníku.

6. A Bůh, Sám viditelný Svěmu miláčkovi, mluvil a rozmlouval s ním jako Bratr s bratrem řka totiž: „Pohleď na Mne, milovaný Adame! (Neboť tak slul a dosud živě sluje tento prvý člověk.) Nikoli abych tě zkoušel, nýbrž abych tě učinil zcela dokonale svobodným a tím Si tě učinil stejně mocným jako bychom byli jedno, dávám ti lehké, krátké přikázání, a to jen na velmi krátkou dobu; zachovej ho až po dobu kdy opět brzy přijdu k tobě. Jestliže ho věrně zachováš, zůstanu u tebe a tak budeš pak míti se Mnou vše, jako bychom byli jedno.

7. Hleď, vše se musí podrobiti tvé moci; avšak pohleď tamto na nedaleký strom obtížený krásnými plody; tomuto stromu jsem dosud z velmi rozumného důvodu nepožehnal! Proto neokusíš dřívě sladké šťávy jablka; neboť toho dne, kdy budeš z něho jísti před Mým žehnajícím návratem, zhřešíš, pokazíš se a učiníš se slabým, mdlým, slepým a smrtelným! Ó, milovaný Adame, uvažuj dobře o slovech svého přelaskavého Stvořitele a nepokaž Mně Mé tak dalece již zdařilé, největší dílo Mé lásky a moudrosti!

8. Neboť nyní již nezáleží na Mně a na vší Mé všemohoucnosti, nýbrž jedině na tobě podle tvé Mnou tobě těžko propůjčené svobody tvé vůle.

9. Nyní se můžeš zachovati, anebo zkazit! – proto zachovej toto snadné přikázání a staň se pak druhým Bohem ze Mne a ve Mně!“

10. A hleďte, sotva se den sedmkrát vystřídal se svou bezesvětlou průvodkyní, již se stal také tento prvý, Bohem tak vysoce a zcela svobodně postavený člověk chlípným, zhoubným pohledem svého druhého já slabým, hluchým, slepým a nicméně vědomě k své vlastní největší škodě na Boha zapomněl a zlomyslně se stal neposlušným vůči tak snadnému a nejvyšší lás-kou nejvyš plnému přikázání svého tak předobrého a svatého Tvůrce.

11. Nad tím se Věčný, Svatý rozlítl a celé viditelné stvoření před tváří zkroušeného bez-božníka zničil. Nezůstal ušetřen ani kámen, který by měl velikost jablka, ani žádné zvíře, které také již po celá tisíciletí před nevděčným člověkem vděčně chodilo po dosud hubených nivách Země. Tehdy nalezlo vše úplnou záhubu v nekonečném moři božského ohně hněvu.

12. Bohu již nebylo nic svatým, vinen či nevinen, - to bylo velkému hněvu jedno. Nade vše-mi a ve všech nekonečných prostorách hřímal jeho hlas hrozně mocně veškerému stvoření věčné zničení. Světy se chvěly, uvolňující ve svých základech, a trosky unikaly vyjíce a hrozně bědující od jedné nekonečnosti ke druhé před rozlícenou tváří Boží.

13. Avšak tu se stalo něco, co ve vši věčnosti žádný anděl nepochopí: Zatím co On, Svatý, Svou pravici vše ničí v hněvu pro znesvěcení hříchem velkého bezbožníka, chrání jeho stejně svatá levice plačícího hříšníka! A jen jedna malá slza hříšníkova padla do tak mocně ukrutně hněvem žhoucího oka Božího, a hle, - všechnen hněv zmizel a již se na neposlušného člověka ze všech nekonečných prostorů usmívalo nové stvoření a země a všechny hvězdy a všechny Světy se opět hemžily nesčíslnými tvory k službám neposlušného člověka. poslušného člověka ve všech a ze všech nekonečných prostorů usmívalo nové stvoření a země a všechny Hvězdy a všechny Světy se opět hemžily nesčíslnými tvory k službám neposlušného člověka.

14. Jak byl p ř e d hříchem, tak zůstal omilostněn p o něm ještě téměř přes třicet let a ve vši nepochopitelné moci a síle; padl opět, protože v opojení smyslné rozkoše pyšně zapomněl, na svého tak láskyplného Tvůrce. Tvůrce ho vyhnal (to jest. nesa jej na Svých rukou) z ráje, zatím co musela na jiném místě rozkvésti poušť pod kročejemi tohoto velkého hříšníka.

15. Bratrovraha Kaina potrestal přeúrodnou zemí, protože nad svou ohavností plakal a mi-mo to ho ještě vysvobodil z drápů jeho syna Hanocha a daroval mu moře s veškerou zemí v něm; rovněž tak i Meduheda a s jeho velkým národem; a nyní se osvědčuje Jeho nekonečná Láska opět znova na vás a jeho srdce nyní není uzavřeno ani před největším zločincem Lamechem!

16. Ó, pohleďte, pohleďte, vy nanejvyš nehodní lidé, jak nekonečnou lásku měl k vám Bůh a přes veškeré vaše nevyslovitelné hříchy vždy ještě má!

17. Poslyšte ze mne Jeho hlas zvěstující vám jeho milost! Pohleďte tamto k jihu na velkou zemi připravenou již pro vás; pohleďte, jak vás viditelně chránil na Svém velkém, přelaskavému srdci před naší spravedlivou zuřivostí!

18. A poslyšte, jakmile skončím k vám svou přikázanou řeč a vy s pláčem poklekněte před Jeho Láskou, uchopí vás viditelně andělem a něžně vás povede do oné krásné, již označené země.

19. „Ó, lidé, uvažte, co jest Bůh, co jste vy a čím můžete a máte býti, skrze jeho nekonečnou „Lásku; uvažte však také ve své milosti u Boha, kdo a co jsme my ubohá opovrhovaná zvířata a obejměte jako On – jenž jest vaším jako naším Tvůrcem, nýbrž chce také býti a vlastně již dávno, dávno jest a byl opravdovým Otcem, dříve ještě nežli byl učiněn svět a my – (obejmě-te) svou láskou nezištně všechny tvory a považte: Také my němé a nemluvné bytosti těšíme se ze života. Proto nechte ve své lásce z Boha jednou o velkém příštím dnu také nás zřítí nové světlo svobodného života z Boha, v němž každé stvořené žítí má a žítí bude věčně!

20. Nyní poklekněte před Bohem, svým svatým Otcem, a plačte lítostivými slzami pravé lásky, - potom se však dejte něžnou rukou všemohoucího Tvůrce, nyní též svého přelaskavého Otce ochotně v lásce pozdvihnouti a Jeho žehnající pravici vésti do vyznačené země a staňte se tu národem, jak vás budou ještě mocně učiti jeho vlastní, svatá ústa skrze rty velkého bratrského anděla! Amen.“

21. A hledte, když medvěd ukončil řeč, rychle zmizel z jejich očí, a na jeho místě se okamžitě nalézal anděl, oděný bílým, světlým rouchem, a tímto andělem byl zbožný Ábel, který vlastně již neviditelně mluvil skrze duši zvířat) což se vlastně vždy děje, že kdykoli se nějaké přírodní předměty stávají ústy věštce a proroky mluvícími, tu nějaký anděl zvenčí do duše věštce a proroka (promlouvá) a ten pak to vhodnými přirozenými slovy buď sám napíše anebo snáže ihned v stručné řeči vysloví, a ovšem jen věstec a prorok chápe, proč jedno je těžší a druhé lehčí, z kteréhož důvodu již sami apoštolové, jakož i také všichni dřívější věstci a proroci více mluvili nežli psali.

22. Když tedy těchto čtrnáct lidí obého pohlaví anděla úplně spatřilo, tu se jak anděl ze Mne velmi něžně k nim promlouvati a pravil, jak tu následuje, věrně pravdivě, totiž:

23. „Děti Kainovy, mého zlého bývalého bratra, jenž dosud žije a žítí bude budoucně po všechny pozemské časy až do konce všech časů tělesně, nedostižitelný žádnému smrtelníku až do brzkého konce vši zlomyslnosti, kdy Všemohoucí sdělí pozdějším potomkům po velkém Čase časů skrze jednoho malého věštce velké věci a obšírně se zmíní o vašem zlém praotci (což se právě děje a již se stalo), považte dobře, co vám zde řeknu a sdělím podle nejsvětější vůle z Boha, všemohoucího, věčného Tvůrce i přelaskavého Otce všech andělů, Otců a lidí! Slyšeli zde velmi vzácná slova z tlam nejdravějších zvířat, která Bůh skrze mne umírnil a učinil schopnými řeči pro vás, kteří jste byli zkaženi, více nežli tato zvířata, velkou zlomyslností hada Hanocha a nyní zejména Lamecha, který se stal velkým pachatelem ohavností, před nímž má nyní veškeré stvoření hroznou ošklivost, a na jehož šíji spočívá již jako Světy těžké soudy Boží a mají pozorné oko na téměř již zcela naplněnou nádobu ohavností nad Hvězdami.

24. Jelikož dosud tedy byli a dosud jste ještě nejmladší, kteří se museli proti své poněkud lepší vůli spojití s hadím vojskem Tataharovým, slitovala se nezměrná láska Boží nad vámi a dala vám předně poznati nekonečný zločin neznaboha Lamecha a jeho nanejvyš naduté panovačské zuřivosti. Potom vás dovedla sem zázračným způsobem v krátké době po tak dlouhé cestě, která by se při obyčejné chůzi sotva za stovacet dní urazila, když vás byla především tím dříve zachránila ze smrtelných drápů šelem, kdy proklatý Tatahar došel svého spravedlivého soudu a ukázal pak skrze smrt vaší vlastní smrt a vyslal nyní mne k vám, který jsem již dávno skrz naskrz živý, abych vás probudil ze spánku smrti a ukázal vám život v pokoře a ve stále dobrovolné poslušnosti nejsvětější vůle Boží a abych vás vedl do země, kterou pro vás připravila věčná láska Boží. A až se zcela v lásce k Němu ve vši pokoře poznáte, pak teprve také přistoupivší k tomu milosti poznáte pravou svatou, nejsvětější hodnotu života v sobě a z toho teprve nejsvětější a největší hodnotu ve věčné lásce svatého, všemohoucího Tvůrce všech věcí a přelaskavého Otce všech andělů a lidí nejen této Země, nýbrž ještě jiných nesčíslných Světů, o nichž jste dosud neměli ještě nikdy ani tušení; neboť věděti to jest dáno pouze dětem a andělům Božím.

25. Avšak jednou se Světy pokloní této Zemi, ježto její světlo, bude větší nežli světlo všech nebes; neboť jednou tu bude svítiti svatost Boží všem národům, které budou dobré vůle. A zůstanete-li věrni v pokoře a v dobrovolné poslušnosti nejsvětější vůle věčného, velkého Otce, pronikne toto světlo také k vám a učiní vás skrz naskrz živými; kdybyste se snad někdy povyšovali jeden nad druhého, pak toto nejjasnější a nejsvětější světlo, z nejnitrajší hlubiny Boží vycházející, přijde k vám jen jako světlo nejvzdálenějšího Slunce stvoření do nejtemnější noci Země.

26. Hledte, potomci Lamechovi dosáhnou pro svou pýchu svými hlavami brzo oblohy, prorazí ji svou prokletou, slepou a hluchou ztmulostí jako temní, zlí bezbožníci právě na

o n o m místě, kde je ona velká nádoba nyní již téměř zcela plná všelikých ohavností. Tato velká nádoba se pak zřítí k zemi, plná hřichu a nejstrašnějších soudů Božích; potom se všichni pachatelé zla ve vlnách bahna smilstva utopí a udusí a strhnou s sebou převeliký počet dětí Božích, kteří se dají dcerami hada ve svých srdcích zajmouti a budou s nimi páchat smilstvo a ploditi děti hněvu a kletby Boží, které budou nazývány dětmi pekla a kojenci draků a nebude tu více nežli osm osob ušetřeno.

27. Avšak nežli se toto vše stane, nechá Pán po tři sta let přicházeti učitele a proroky, kteří je budou varovati před jeho soudy a budou jim kázati pokání na odpuštění hřichů a úplné změny jejich smrti plného zdánlivého života pekelné moci a budou jim ukazovati stopu pravého živo-

ta z Boží nekonečné slitovné lásky a milosti a budou jim divuplně v malém dokonce ukazovati druh nastávajících velkých soudů Božích.

28. Potom se stane, že zlá havěť uchvátí učitele a proroky a dílem je usmrtí, dílem svými hadími rameny ovine a strhne je dolů do močálu jejich smilstva a zkazí je a usmrtí na duchu a k tomu je učiní ještě vrahy jejich vlastních dětí (N.B.jako nyní u vás ve vašich Mně nadmíru li-bých besedách!“)

29. Potom nechá Bůh posledního učitele – bratra jediného spravedlivého syna, který bude slouti Boah (Noe), to jest „spravedlivý syn“, jménem Mahalai, na jeho vlastní žádost ještě cestovati po městech ohavnosti a kázati tam. Ten okusí zlo a sám se stane zlým, na konec opustí Boha a zahyne v močálu.

30. Teprve tehdy bude ona zmíněná nádoba plná hříchu a soudu, rozbita a vší kletbou obtížena vržena k Zemi a ze svého středu na všech zlých bodech zapálí, a jen kvůli nemnoha spravedlivým otevře pak slitovná láska Boží mocná stavidla nebes a vysoké přívaly se budou valiti i přes nejvyšší hory k umírnění pekelného ohně a k udušení a čištění dětí, jakož i Země samé k nošení lepšího pokolení podle vůle Boží.

31.Vy však nebudete navštíveni ani ohněm ani zátopami, budete-li pokorně poslušně zachovávat nyní vám zjevenou vůli Boží, která láskyplně zní takto:

32. „Vaší prvou myšlenkou budiž Bůh, jeho vůle, jeho Láska a milost; a když se takto den odebere do hvězdné třpytící náruči noci a poslední paprsek krásného Božího Slunce sladce dozní nad širými nivami Země, pak se odeberte do této zkoušející světelné myšlenky svého nesmrtelného ducha, do požehnaného klidu svého těla.

33. Nestarejte se o potravu pro tělo; neboť kde Pán nějakému kraji na Zemi požehnal, tam jeho obyvatelé nebudou muset nikdy trpěti hlad, dokud se jejich snaha bude upírat k tomu, aby měli stále na zřeteli a v srdci jen nejsvětější, vše žehnající Vůli věčného, velkého Otce; neboť lidé byli stvořeni proto, aby poznali Boha a Jeho nejsvětější vůli, aby podle ní žili a slovem a úplným skutkem chválili a velebili nejsvětější jméno, velkého, věčného Boha!

34. A budete-li to ve vší pokoře a dobrovolné poslušnosti z čisté nezištné lásky k Bohu činiti, bude Bůh také vždy hotov co nejmilostivěji vám oznámiti Svou nejsvětější vůli, dílem prostředně skrze mluvící přírodu, dílem však také bezprostředně skrze Svě vlastní živé slovo, hlasitě mluvě ve vašich srdcích.

35. Opomenete-li to učiniti i jen jeden den v nějaké vás zkoušející zdánlivé postačitelosti pak bude srdce toho, kdo by tu mohl zapomenouti na Boha obtíženo nejprve napomínajícím smutkem a po sedm dní bude němé jako shnilý strom. A jako bude půda Země pod šlépějemi poslušného až k jeho ústům vyháněti, nositi a ke zrání přiváděti ty nejušlechtlejší plody, tak se také bude Země pod šlépějemi neposlušného stávat pustinou a nebude nositi nic jiného nežli prach, kamení, trny a bodláčí a jedovaté bobule.

36. Neboť nekonečná láska a moudrost Boží dává každému, což jeho jest. Zbožným, poslušným dětem dává chléb, med, mléko a sladké plody tělesně i duchovně, neposlušné pyšné hadí havěti dává však kameny, prach a bodláčí a jedovaté bobule, duchovně i tělesně, aby ona zlá havěť zahynula a aby byl mrtvý duch pokud možno zachován a ponenáhlu opět oživil v nekonečné slitovné lásce velkého, věčného, nade vše jedině nejsvětějšího Otce.

37. Hledte, vy všichni jste si rovni, - rovni vy muži a rovny vy ženy! Avšak vy ženy pokrývejte náležitě stydké části jakož i své tělo a zejména však svou hlavu, aby vaším chlípým chováním nebyl muž podražďován k smilstvu, jako když had vábí velkou, skrytou chtivostí svých svůdných očí svobodný rod ptáků do usmrcujícího zajetí své jedovaté tlamy; neboť vy ženy jste především dětmi hada a plny jeho jedu. Proto buďte především hlavně cudné jako královna včel, která se neodvažuje se svým počínáním na světlo sluneční, nýbrž dnem i nocí starostlivě po buňkách svých pokojných dětiček; tak také i vy máte býti a ve všem poslušní svých mužů, pokud to vyžaduje nejsvětější vůle Boží. Avšak, kdyby vás nějaký muž – čeho by se nemělo ani vzpomínati – proti nejsvětější vůli Boží k něčemu chtěl nutiti, bude také vám dovoleno svou hlavu před mužem obnažiti a jemně mu připomenouti z Boha vycházející povinnosti. A jestliže toto vše takto přesně splníte, pak vás Pán zahrne velkými milostmi a stanete se sladkou rozkošnou podívanou konečné kráse věčného, svatého Otce, věční a nesmrtelní.

38. Vám mužům nebudiž však dán žádný jiný zákon, nežli vždy se vám oznamující nejsvětější vůle nejvyššího Boha; kdo z vás by ji nechal někdy ve svých prsou nepovšimnutou, před tím se svatá ústa Boha, jakož i přírody uzavrou. Pak mu bude dán, ježto se odvrátil od Boha na

venek, také vnější zákon, který jej učiní otrokem hříchu a služebníkem pekla, jestliže své srdce ihned nezlomí, v pokorné poslušnosti je neočistí a pak je opět a prose a dlouho se modle před Boha v bázni nepřinese, aby mu Bůh opět požehnal a Svou nejsvětější vůlí je posvětil. (N.B. To budiž také vám dobrým znamením, jak a proč máte usilovati o znovuzrození!)

39. Nyní však povstaňte a oblečte na sebe tento, dětmi Božími pro vás připravený šat – tento zde mužský, a tento zde ženský – abyste se rozeznávali pohlavím také v oděvu mravně, cudně a způsobně. Daleka však od vás budiž všechna nádhera a pýcha; jen přikrývati vás má šat a chrániti před nachlazením v chladných nocích tělesně a duchovně přiváděti k Bohu v teple věčné lásky, mírností a poslušností.

40. A zde vezmi také každý z vás pásku a zavaž si jí oči, aby nikdo nedostal závrať z propastí, přes které vás povedu až budeme na určitém místě, dáte opět volný běh světlu svých očí a s velkou radostí tu budete pohlížeti na svou příští předběžnou domovinu, převelikou láskou předobrého a přesvatého Otce nádherně zařízenou. Tam se občerstvíte požehnanou stravou země a budete jísti z rukou dvou vás tak již očekávajících velkých dětí Božích, muže a ženy k věčné životní posile vašeho ducha. Nyní mne následujte podle nejsvětější vůle! Amen.“

41. A hle, tu je Můj Ábel rychle vedl po sedm dní a nocí až k určitému místu po cestě přes třicet dní dlouhé, a to bez odpočinku a bez potravy, neboť v té době byli Mými hosty a létali jim jak říkáváte – pečení ptáci do úst, to jest : Krmil jsem je zatím duchovně; duch je pak sílil na duši a duše posilovala tělo; a tak mohli při této Mé pravé nebeské stravě zcela dobře vydržeti.

42. A když takto ve zcela dobrém stavu dospěli na určité místo, přišli ihned obě zde je čekající děti Boží aneb děti Mé lásky, Ahujel a jeho žena Aza („syn nebes“ a jeho žena jako „němá spravedlivá žádost“), jako vnuci dětí Adamových před Setem a sejmuli jim pásky s očí a co nejlídněji je přivítali. Tu užaslo mocně těchto čtrnáct dětí před těmito dvěma velkými dětmi Mé lásky, které měly správnou míru člověka, totiž šestsetšedesátšest palců muž a žena o šedesátšest palců méně, zatím co oni zachránění měli sotva míru vašich šedesáti palců

43. A když nyní opět plně používali své oči a uši, jal se anděl opět mluvití řka: „Děti, zde jest místo vašeho určení, a tyto dvě velké Boží děti považujte za své Bohem vám dané rodiče a ve všem jich následujte, neboť taková jest vůle Boží, kterou jsme vám při svém prvním oslovení musel zamlčet!“

44. Oni vám vždy potvrdí, co bude Bůh mluvití k vašim srdcím, a vždy vás budou probouzetí, přijde-li na vašeho ducha spánek, a budou vás učití mnohým užitečným věcem, které vám budou velmi prospívati, jak tělesně, tak i duchovně. A pohlavně se nemáte poznávati dříve, dokud vám tito vaši rodičové podle nejsvětější vůle Boží nepožehnají; a i když pak budete také požehnáni, buďte nicméně vzdáleni všeho smilstva, nýbrž ať se cudnost stkví na vašem těle jako břečťan a ať nikdy různice, hněv, závist, lakomství a smilstvo neznesvěť nikdy posvěcení plození vašich dětí, nýbrž střídmost ve všem a láska Boží nade všecko budiž vaším pravidlem. Budete-li to konati, bude život vašeho těla dlouhý a váš odchod se Země bude ve velikém svět-le nekonečné milosti věčného, svatého Otce, kde vás teprve očekává pravá odměna, věčný život, v prostranném lůně přesvatého, přelaskavého Otce ve vysokém nebi nad Hvězdami a kdysi, ach kdysi v jeho přelaskavém Srdci Samém!

45. Avšak o tom vám podají podrobnější zprávu vaši rodičové, kteří jsou poučováni Bohem a mého poučení před vašimi očima nepotřebují! – Boží láska vám žehnej a jeho milost vás osvěť a posvěť a ved' vás k životu! Amen, amen, amen.“

46. A nyní vězte, že to jest založení Siny aneb Číny, kterážto země zůstala ušetřena potopy a ještě dodnes je v celku mnohem lepší nežli ostatní krajiny této země až na několik bláznovských zhoršení, která sem byla teprve později dovlečena seznámením se s ostatními lidmi zlého světa. Neznovuzrozený ať se nikdy neodváží hlásati tady Mé evangelium! Amen.

Pradějiny národa čínského.

(10. Srpna 1840)

Dříve nežli odcestujeme zpět do Hanochu musím vám nutně říci něco bližšího o obyvatelích Číny. Nyní dejte pozor a slyšte, co se týče předně velikosti oněch velkých dětí Mé lásky z Adama, jest vaše představa mylná, jestliže si při tom představujete nějakou tělesnou velikost, nýbrž šestsetšestašedesát palců jest plné číslo Mé lásky v člověku. Palce totiž oznamují míru dobra z lásky ke Mně; z toho jest obráceno šest set ke Mně, šedesát k bližnímu a konečně šest k sobě. A míra ženy se rovná božské míře v muži; avšak láska k bližnímu a sebeláska ženina tvoří rozdíl šestašedesát a v tom má žena bezpodmínečně muže ve všem co se toho týče poslouchati. Ježto je vytvořena z muže jako sebeláska, může se také jen v muži milovati, má-li býti její láska spravedlivá; a ježto jest muži nejbliže, jest také její láska k bližnímu především v muži, a odtud ten rozdíl.

2. Ostatně byli tyto dvě, jako též všechny děti Adamovy, také ovšem tělesně značně větší nežli velmi oslabené děti Kainovy a mnohem mohutnější, silnější a pevnější ve všech svých svalech, žilách a útrokách.

3. (NB. Podobnost čísla člověka s číslem mého odpůrce pochází pak odtud, že u něho jest to právě obráceně, aby před Mýma očima byl bytostí nejvyš hodnou ošklivosti.)

4. Nyní vidíte, jak byl Sihin prvý, který obrátil svou mysl ke Mně, tak byl také nejproslulejším synem těchto rodičů a vedl také ostatní velmi pečlivě v poslušnosti; proto Ahujel žehnaje nejprve jemu ve jménu Mém v přítomnosti Azy a všech ostatních pravil:

5. Sihine, žehnám tobě ve jménu mého a tvého Boha! Země bude slouti jako tvé jméno. Vezmi si za ženu svou nejkrásnější sestru a zplod s ní nejvyš požehnané kázni děti podobné dětem Božím a nazvi je „syny nebes“ a „dcerami Země“ a až bude můj velký rod se země láskou Boží vzat, pak buďtěž tvoji potomci láskyplnými, moudrymi vůdci potomků tvých bratrů!

6. Lásku hledej a moudrost ti bude dána, a tvůj kmen nezemře až do konce všech časů; neboť Pán učiní tvému kmeni mnoho linií, aby tvé jméno žilo až do konce všech časů.

7. T o b ě jest dána j e d n a žena; ale postupem času ať si vezmou mužové ve vší kázni také několik žen kvůli plození pokolení; buďte však dalecí všeho smilstva a nepožehnaného plození. Budete-li to vše zachovávatí bude vašeho národa již za tisíc let jako trávy na zemi a jeho Hvězd na nebi.

8. Já se svými nemnoha potomky vám budu ještě žehnati a ještě po pět set let vás vésti; potom však přijde řada na tebe až na konec časů. Čas pak měřte podle zralosti plodů, který ti v jednom oběhu Země kolem Slunce pětkrát uzraje. A kdykoli jste nějakou věc poznali, tedy pohleďte do sebe; najdete tam znamení a tímto znamením tuto věc vždy názorně označujte. Vaše skutky budou pak vyjadřovány různými přiměřenými čarami a jejich provádění body; tak zaznamenávejte, co vše ještě od nás budoucně uslyšíte, se naučíte a zvíte, a to nutné z toho ukažte také svým dětem až na konec časů k někdejšímu velkému svědectví a zlé hadí havěti. Amen.

9. Avšak, bez újmy svobody ducha nezůstal ani tento národ vždy zcela tím. Sotva po stodvaceti letech po potopě vzrostli potomci Sihinovi rovněž ve značný národ a často se ocitli v různých rozepřích a tak vytvořili strany, které se lišily zvyky a bohoslužbami. Někteří tvrdili, že vedení jsou schopní jen prvorození; jiní pravili, že prvorozenství není nic zvláštního, protože se častěji vyskytovala prvorozená ženská, - proto způsobilost k vedení musí být zůstavena vždy rozumnějším srdcím. Toho se opět chytli jiní z lidu a pravili „Jde-li jen o srdce, proč tedy nemá býti také rozumné srdce nižšího bratra schopné vedení? „Někteří pak zavrhli opět vše a pravili: „Jak tomu bylo na počátku, tak to má zůstatí až na konec časů! „Někteří pravili, že člověk se má všude a vždy tázati Boha o radu a nemá nikdy o své újmě souditi a jednati. Na to odpověděli opět jiní: „Je-li tomu tak, pak to zajisté může učiniti každý; k čemu tedy potom jednoho anebo také ještě několik vůdců?“ – Jiní opět pravili, že Bůh Se každému nezjevuje, aby se tím lidé nestávali postradatelnými. Na to odvětili opět někteří: „Má tedy každý věstec učiniti, co slyšel, a vedení zůstaviti Bohu; k čemu tedy potom jednoho, aneb několik vůdců?“ Opět jiní poznamenali: „Kdo nám však ručí za to, že takový domněle výše stojící věstec a učitel mluví také vždy slovo Boží?“ Jiní opět na to pravili: „Ano, nemůže-li a nesmí-li se ani učitelům již bezpodmínečně věři-

ti, pak nám nejsou učitelé a vůdci nic platní! „A podobného vtipkování bylo více, čímž se tedy také stávalo, že bylo založeno mnoho sekt a tím se říše rozpadla na velmi různá odvětví vedení a učení a takto roztříštěna trvala dále až do roku 3700 po vzniku Adama, kdy pak vystoupil dokonce vašim lepším dějepiscům již poněkud známý budovatel Hehu-Tsin-ovy linie (ochranné zdi, jménem Či – Hoang – Ti - moudrý samovůdce národa) jenž se jal lidu velmi mocně kázat a prorokoval mu, kterak jeden velký národ nedaleko hranic jeho země potají je vyslídil; a nepřiložíme-li všichni ruku k dílu a neprovedou-li kolem celé říše vysokou a silnou zeď, pak se tento národ v masách pln síly vrhne dovnitř a všechny je zle usmrtí.

10. On sám má moc ode Mne, zadržeti tento vpád do té doby, nežli bude zeď dokončena; avšak jen na deset let, proto ať použijí veškeré pile, aby toto veliké dílo podle Mé jemu zjevené vůle dokončili, jinak by to s nimi zle dopadlo

11. Tu se všichni, kdo jen měli ruce chopili práce a za osm a půl roku byla zeď v délce více než osm set sedmdesát tisíc mužských délek a v šířce devíti mužských délek a ve výši devatenácti mužských délek hotova a ve vzdálenostech sto délek byla opatřena ještě o deset délek vyšší strážní věží, v níž muselo státi střídavě a konati stráž 100 mužů, což ovšem zrovna příliš dlouho netrvalo, ježto tento falešný prorok se u lidu sám odkryl tím, že dal jejich všechny náboženské spisy sebrati, a, co se v nich pro jeho opravdu despotického ducha nehodilo, spáliti a zničiti.

12. Tím se mu podařilo tuto před ním rozdělenou říši opět, ovšem jen násilím spojití, a as po šedesát let jí jako pravý usurpátor (uchvatitel) vládnouti. Jeho syn stejného jména byl vlažný a povolný; za to však musel jeho syn, třetí nástupce těchto dvou usurpátorů, zaplatiti tento velký zločin svým životem při jednom všeobecném lidovém povstání, protože začal pokračovati ještě ukrutněji v krvavém pronásledování zbožných, s nímž započal již jeho děd.

13. Říše se pak rozpadla opět na mnoho částí, až potom konečně roku tohoto světa 3786 Liehu – Pang (lupič) sebral vojsko stejně smýšlejících, vše jako vojevůdce si podrobil a konečně se prohlásil za samovládce (císaře) a syna nebes. Sebral, pokud to bylo možné, staré, někde tu a tam skryté spisy a pověsti, uspořádal náboženství, ustanovil kněze, kteří museli bděti nad svatyní, rozdělil národ v určité třídy aneb kasty, které tehdy pod trestem smrti nikdo nesměl přestoupiti.

14. Tím založil tak zvanou nebeskou říši, aneb velkou dynastii (Han) a rozšířil ji i přes zeď velmi značně na západ. A tak trvala tato říše až do čtvrtého století před velkým zčlověčením Mého slova, kdy opět trpěla dosti silné rozdělení a při tom ztratila velkou část Tatarska a Mongolska a tím se dostala do tří zápasících říší, Čenkue zvaných, a ještě později ve čtvrtém století po velkém zčlověčení Mého Slova tento kmen vyhasl, a tato říše přišla ve stejné nebeské podobě kvůli lidu a kněžím pod mongolsko – tatarského vládce, který povstal v krajině jezera Bajkalského v jehož a pod jeho nesnesitelným vedením se nachází ještě dodnes.) (1840)

15. Zde máte nyní celé, zcela krátké dějiny Číny. Kdo je ve víře tvrdý, ať tam cestuje a přesvědčí se; avšak nebude se mu dařiti mnohem lépe, nežli kdyby cestoval do Japonu. Slepému nepomáhá svítlna ani za jasného dne; vidoucímu však postačí světlo Slunce!

16. Nuže, ježto jsme takovýmto způsobem opatřili dobře našich čtrnáct studujících, vrátíme se na krátkou dobu ještě do Hanochu a přihlídneme poněkud k pošetilému počínání Lamechově; a až se tu, až do dob Noemových až do omrzení nasytíme, učiníme pak ještě krátkou návštěvu k praotci Adamovi a pak otevřeme ihned stavidla nebí. Amen.

* * *

Kapitola 38.

Rodina Lamechova.

Dovedete si velmi snadno představití, že takovým mocným stěhováním v jednom roce se stal Hanoch, tak i deset ostatních měst velmi liduprázdným, že k tomu Lamech ztratil ještě své věrné stoupence a proto jeho moc, na níž si tolik zakládal se stala jako nicotnou nulou.

2. Přihlídneme-li k této okolnosti, pak bez velké námahy snadno brzy poznáte, že Lamech musel aspoň na dobu třiceti let své vlády napnouti nutně jemnější struny, aby mu byl lid opět

poddán a začal pro něho pracovati, aby se mohl aspoň se svou rodinou bezstarostně jako vepř a jako líný vůl nažrati.

3. Jeho rodina se pak skládala ze dvou žen, jež sluly Ada a Cilla to jest ctnost uspěvší v radostné myslí, pak „tichá odevzdanost a snášení“. („Ada měla dva syny, totiž Jabala (otce obyvatelů chatrčí na úpatí hor) a Jubala hudebníka, vynálezce pastýřské píšťalky a houslí, nástroje který nebyl nepodobný nástroji vašemu, jenže se skládal z j e d n o h o dřevěného kusu, který namáhavě zhotovil pomocí kamenných nástrojů na broušení a hlazení.

4. A Cilla měla pak syna, totiž Thubalkaina a jeho sestru Naeme. Mým milostivým dopuštěním se stal Thubalkain mistrem v opracování kovů, a Naeme pak krotila divoká zvířata a tím opatřovala svému bratřovi a jeho pomocníkům vstup do rudných hor a byla na celém těle velmi krásná a měla velice pokornou, ale také tím zmužilejší duši a ve svých očích měla velkou sílu, takže před jejím pohledem se stávaly pevné kameny voskem a tvrdé zuby šelem měkké jako peří holubice.

5. Hleděte to byla Lamechova rodina vedle několika málo sluhů, kteří mu zůstali a několika panských a bezcenných kuběn, tedy všeho všudy asi třicet osob, které musely vesměs velmi pilně pracovati, aby obdržely trochu jídla a pokryly nahotu těla, jak již bylo řečeno, as po třicet let, kdy pak začal lid opět putovati do Hanochu, spíše kvůli dobrým vynálezům, nežli kvůli Lamechovi, aby tam nakupoval užitečné kovové věci, což se tu stávalo téměř výměnou. Také sem cestovali lidé o ostatních deseti měst, aby naslouchali hudbě Jubalově, která obměkčovala jejich srdce a naladřovala opět Lamecha; také velká krása Naeme vábila všechna srdce, a nešťastným byl nazýván ten, kdo neviděl tváře Naemy, a plakal a kvílel proto po celé dny.

6. Abyste však viděli, jak toto bylo možné, připojím vám malý popis její postavy. Tato Naeme jest touž bytostí, která se ztrácela do šedověkého, černého pohanství, jako choť kováře a bohyne krásy pod zvláštním jménem „Venuše“. Od doby Sáro a Rachaely nechodila po Zemi tělesně nikdy tak krásná bytost jako Naeme. Její velikost obnášela podle vaší míry pět střevců. Její vlas byl černější nežli uhlí. Její čelo bylo bílé jako čerstvě napadlý sníh, směrem k očím zcela jemně začervenalé. Oči byly velké a úplně blankytné, zornice ohnivě černá, víčka svěží a něžná, brvy rovněž tmavé. Nos byl přímý a ztrácel se v jemném měkkém konci, pod nímž dva otvory svým jemně zaobleným tvarem poskytovaly libý pohled. Ústa měla právě velikost oka, a jejich mírně zdvižené rty umlčely každou růži. Její líce, v nejkrásnějším, vesele se usmívajícím, přiměřeném tvaru, byly lehce nedechnuty nejněžnější a nejsladší červení všech růží a jejich barva se podobala sněhem pokryté růži, kdy sníh nechává až k svému leskle bílému povrchu svítati jakoby poslednímu paprsku lásky této královské květiny. Tak také její brada byla, jako žádná jiná v tvaru pozemském. Její krk nebyl ani příliš dlouhý, ani příliš krátký, nýbrž zcela přiměřený, hladký a oblý, bez nejmenší poskvny. Začátek prsou se rozeznával od krku jen mírně bujným, náhlým zvýšením, rovněž tak i rámě a šíje, obé přiměřeně podle nejlepšího poměru. Prsa se podobala spíše éterickému, bílému výšlehu života nežli něčemu tělesnému a na jejich nanejvyš vznešeném zaoblení se zdály pučeti dvě jaré mladé růže. Její rámě byla tak plná, měkká a něžná, že si o tom nedovedete učiniti ani nejslabší pojem; neboť takové rámě se vyskytují jen v nebi; A v tomto nejkrásnějším poměru bylo také celé její tělo potažené lesknoucí se sněhovou bělostí v éterické jemnosti a měkkosti.

7. Tato Naeme se nyní stala ženou svého bratra, který s ní zplodil sedm synů, kteří vypadali velmi neohrabaní a nestvůrní a podobali se v mnohém ohledu vašim tak zvaným blbcům. Příčinou toho bylo to, že se Naeme musela podle vůle otcovy dávat až příliš často používati k čistě necudným účelům kvůli vládychtivosti; neboť tím se stal opět veškerý mužský lid Lamechovi poddán. Oči všech nyní byly obráceny k Naeme a uši všech k hrabivým rozkazům Lamechovým; neboť Naeme zůstávala až do svého osmdesátého roku předmětem lidského obdivu a za této doby lid opět velice vzrostl a následoval všech pokynů Lamechových. Ježto nyní Lamech viděl, jak se stal opět mocným, stával se také vždy přísnějším a tvrdším a ukrutně tu pro tvrdšíjné dokonce zavedl dříve již zmíněný trest smrti.

28. srpna 1840

8. Právě za doby Naeme se stalo na Můj rozkaz se strany dětí Adamových prvé posláni jednoho dobrého posla s hor do nížiny Hanochu, aby tam zvěstoval Mé jméno a to přímo na dvoře samého Lamecha. A hle, Lamech přijal onoho posla dobře; a tímto poslem byl vnuk

Adamův, pocházející od vnuků Adamových před Setem a slul Hored („Hrozný“) a byl velký, moudrý a neměl ani ženy, ani dětí. A když pak Lamech po poučení Horedově vešel do sebe, prokázal tomuto poslu velkou čest, svolal svůj celý ženský dvůr a prosil posla, aby si vybral nejkrásnější ženu. A hle, tu pohlédl Hored proti Mé vůli na ženu Thubalkainovu a ona musela na život a na smrt poslechnouti příkazu Lamechova.

9. Neboť, ačkoliv Naeme bylo již téměř osmdesát let, byla nicméně tak krásná, že by nyní osmnáctiletá bujná slečna musela před ní do noci zalézt. Thubalkain byl beztoho již odjakživa na nevěru zvyklý; proto mu také tato událost nešla příliš k srdci, a to tím méně, že jej Hored ujistil, že mu předně divoká zvířata nebudou moci již uškoditi následkem jeho zbraní a kovového oděvu, a za druhé, že mu opatří s hor několik silných pomocníků, kteří ho budou přede vším chrániti a ukážou mu teprve správný způsob, jak obráběti kovy k všelikým užitečným věcem.

10. Thubalkain byl tím také úplně spokojen, a tím byla věc hanebně odbyta. Hored opustil Hanoch a vrátil se, se svou ženou opět do hor.

11. Avšak co se týče pomocníků s hor, zůstávalo to při slibu; neboť Hored nešel se svou ženou již ke svým, nýbrž vyhledal si osamělé místo, aby mu jeho štěstí nikdo nezáviděl.

12. Tímto oklamáním byl Thubalkain nucen přemluvit svého bratra Jabala, syna z Ady, aby se s ním spojil, postavili si na horách hutí, obydleli je jako strážce a teprve tímto způsobem vystupovali jako obyvatelé hutí.

13. Takovým způsobem zřídili řádnou výrobu kovů a vyráběli steré, dílem užitkové, dílem však též ozdobné, galantní, skvělé věci, které šly za výměnu plodů na dračku. Ano, téměř ze všech měst, jakož i z ostatní velké země cestovali lidé k chráněným hutím a podle přepychu a potřeby tu nakupovali a byli velice oddáni Thubalkainovi a přiváděli své syny do učení k Thubalkainovi, čímž tento hutní lid v krátké době tak vzrost, že z něho začínalo býti Lamechovi úzko.

14. I pomyslel si: „Co budu, co mám činiti? Skutek kterého jsem se na svých bratrech dopustil, visí tíživě na mých prsou. Onen, Velký, Hrozný z hor, který se stal mým druhým zetěm, vytkl mi těžce můj zločin; přikázal mi, abych oznámil tuto hanebnost lidu. Avšak učiním-li to, pak nebudu jist svým životem; neučiním-li to však, budu míti proti sobě Boha a jeho velké děti na horách, které mne neposlušného zničí.“

15. A hle, jakýsi silný hlas pravil z jeho prsou: „Oznam to svým ženám a řekni jim: „Ženy Lamechovy, poslyšte mou řeč a zapamatujte si dobře co vám řeknu: Zabil jsme muže sobě k sekyře a jinocha sobě k ráně; - Kain ať páchne sedmkrát, ale Lamech sedmadesátkrát!“

16. A hle, tak to bylo Lamechovi vhod; a učinil, ihned jak mu onen hlas přikázal. Když to však jeho ženy uslyšely, zhrozily se tak mocně, že z toho oněměly a proto také nemohly nikomu nic o tom sdělit. Po nějaké době ho tajně opustily a odebrali se k svým synům do hutí. Avšak nežli tam přišly, byly zdrženy dvěma horaly, obdržely opět řeč a byly vzaty sebou na posvěcené výšiny hor.

17. Sotva došly do hor, vyptávaly se brzy na Naeme avšak vůdcové jim sdělili, že Hored z nevěry a závisti zmizel z jejich obzoru a že jim není dáno viděti, kam jako červ zalezl; a kdyby se chtěli dáti jimi požehnati, vzali by si je (tito vůdcové) za ženy. Neboť Adě bylo sto deset a Cille teprve sto let a byly obě dosud překrásné a vypadaly, jakoby jim bylo v nynější době při dobrém, chování teprve čtyřadvacet let.

18. Poté se daly požehnati a staly se jejich ženami; cestovaly pak se svými muži k pobytu Adamově, kterému již bylo devět set dvacet let, aby také on jim požehnal.

19. Když je Adam spatřil, pravil pohnutým hlasem: „Poslyšte, moji vnukové, znám všechny své potomky, kteří tu jsou v mém požehnání po požehnání Ábelově od věčné Lásky; ale tyto dvě ženy neznám! Odkud jsou?“ A obě odpověděly: „Jsou to do klatby dány ženy Lamechovy, který dal svou hanebnost do klatby“

20. A Adam pravil: „Co pravíte? Já znám syna Mathusalasova a tomu je teprve stošestadvacet let a ženu dosud nikdy nepoznal! (N.B.z 25 června 1841: „Zde však neznámá oněch sto šestadvacet let věk, nýbrž oznamuje jen stav, ve kterém člověk ještě nezačal správný poměr, kteráž jest sto pro Boha, deset pro bratra a bližního a jeden pro sebe! Dovedeš-li počítati, počítej a shledáš, kdy je člověk způsobilý státi se znovuzrozeným. Lamech nepoznal ještě ženy proto, že v duchu ještě nestál na stupni který je stanoven ze základní kámen věčného řádu. Ans. W.H. (Anselm W. Hüttenbrenner; vyd) má teprve sto sedmatřicet let; - tu musí od sedmi a také od tří ještě leccos odpadnout, Amen. To pravím já, váš Otec. Amen. Amen.Amen.“ – Bylo

tehdy dvě stě třiatřicet Lamechovi a šestačtyřicet Mathusalahovi. Srov. 110 kap. Verš 7. Vyd.) Co tedy pravíte? Zlořečena budiž lež a ústa, která ji mluvila a jazyk, který nepravdu mluví před tváří Boží! Proto, při kletbě Kainově toho vraha mluvte, odkud jsou ty ženy?“

21. „Nehněvej se otče Adame! Také z lůna Kainova vznikl v proklaté nížině Lamech; a ten zavraždil dva bratry. Tyto ženy byly zbožné v kletbě; proto nás Pán probudil, abychom zachránili, co bylo ztraceno. A jestliže jsme plnili vůli shora, pak se otče nehněvej, nýbrž požehnej tomu, co Pán zachránil!“

22. A hle, Adam byl pohnut a pravil: „Co Pán zachránil, to je již požehnáno, a tu by mé požehnání bylo jen zločinem, - proto odejděte v pokoji! Co se líbí Pánu Bohu, jak by se nemělo líbit mně?! – proto opatrujte tyto poklady.“

* * *

Kapitola 39.

Počátek a důvod úpadku dětí výšiny.

A hle, poté opustili praotce a odešli a opatrovali tyto poklady až příliš silně ve svých srdcích, takže Mně zbyl jen velmi malý prostor, což ovšem nebylo naskrze již podle Mého řádu. A tak se jejich srdce ponenáhlu zatemňovala, a oni se stávali smyslnější a smyslnější. A takovými se stávaly i jejich děti, a brzy bylo již málo rozdílu mezi nimi a Hanochity.

2. Když nyní děti Adamovy zpozorovaly, že tyto ženy jsou neobyčejně krásné tázali se obou, odkud tyto ženy jsou.

3. Tito (dva vůdcové; vyd.orig) pak odpověděli: „Z nížiny Hanochu; jest jich tam ještě mnoho tisíc, které vznikly z krve Kainovy! Jděte tam a zvěstujte tam jméno Páně a dostane se vám stejné odměny. Hored tam šel a byl odměněn; my jsme tam šli, a odměna jest nám na srdce přivázána!“ – I tázali se na Horeda; a oba odpověděli: „Bratři, naše láska nás ve své požehnané sladkosti oslepila; proto nevíme, kam se odebral. Myslíme však, že nastoupil cestu Ahujela a Azy a vy víte, že se tam dříve nepřijde, dokud Slunce osmdesátkrát nevyjde a nezapadne; avšak záleží málo na tom, aby se mu v jeho štěstí závidělo, nýbrž vše záleží na tom, abyste konali vůli Jehovovou a abyste šli a dali v Hanochu zahřmět Jeho svatému jménu a odměna vás nemine.“

4. A těch, kteří to slyšeli bylo počtem sedm, a ti se odebrali do nížiny. – Avšak napřed pohlédneme ještě do nížiny Hanochovy a budeme je tam očekávatí nežli ještě je tam necháme úplně vstoupiti a jednati jako nepovolaným ve jménu Mém ze zájmu časných.

5. Nuže hle, Lamech neměl nyní již nikoho, kdo by jej potěšoval. Nic ho nezajímalo; hudba zachvívala jeho svědomím, a on v jemných záchvěvech slyšel vždy jen poslední vzdechy svých zavražděných bratrů a tón píšťaly řezal do jeho kamenného srdce. A tak klnul Jubalovi, že dokázal tak ničemný nástroj, který jej při zvuku každého tónu nejen sedmasedmdesateronásobně usmrcuje, nýbrž vždy mu způsobuje tisícronásobnou smrt. – Z t é t o příčiny, která vždy tak mocně zneklidňovala jeho svědomí, musel také Jubal opustiti dvůr a nesměl se již více ukázati, jestliže mu totiž ještě trochu záleželo na jeho životě.

6. Ani jeho nejkrásnější kuběny – a kdyby se sebe půvabněji upravily – nebyly již sto, aby si u něho aspoň nějaké zalíbení získaly; proto roztrhly svá roucha a plakaly a truchlily. A když to Lamech uviděl, šel k nim a pravil: „Má Ada jest tatam a mé Cilly tu již není; co s vámi? Jděte na pole a pracujte, abyste neměly prázdný žaludek v Hanochu a na mém dvoře se nezkazily; neboť já již nepotřebuji nikoho, nežli jen sama sebe! Kdybych byl ještě ve své moci, pak by se Slunce, měsíc a všechny Hvězdy před mou zuřivostí sklonili; avšak od doby Tataharovy jsem zeslábl a tak nemohu již – ani mnohými popravami, které se staly podle mého spravedlivého zákona – obnoviti svou ztracenou moc. Proto chci vše vzdáliti, a býti sám se svými nemnohými služebníky a rádci a s ostatními sloužícími a chci omeziti svou vládu jen na své město. Vše ostatní však budiž bez zákona a volné jako pták, a kdokoli se k mému dvoru přiblíží, bude potrestán smrtí!“

7. A nyní se klidte, abyste nebyly první, které by tento rozsudek pocítily; a ať se žádná neodvažuje slovo odpověděti, nechce-li viděti mou zlobu ve své krvi schlazenou!“

8. A hle, tu se náhle vzdálil on i dívky, jichž bylo počtem třicet nejznamenitější krásy ve věku dvaceti až čtyřiceti let. Když dosáhly volné přírody posadily se na zem, radily se mezi sebou o tom, co by se tu nyní mělo dělati, - a nemohly k žádnému příznivému rozhodnutí dospěti. A hle, když tak nyní sem a tam přemýšlely, spatřily pojednou kolem sebe státi sedm velkých mužů v plné síle a velice se ulekly tímto nenadálým překvapením. Když muži zpozorovali jejich rozpačky, oslovili je takto řkouce:

9. Nebojte se, mladé krásné děti, neboť nic zlého vás nepotká! My nepřicházíme z Hanochu, abychom vás přivedli na smrt, nýbrž přicházíme sem shora s hor a chceme vás zachrániti; a chcete-li se pod doznáním božského jména Jehovy dáti námi žehnatí, vezmeme si vás, mocní skrze lásku Boha, přemocného otce našeho Adama, za své milé ženy. Pak nás musíte však následovati na výšiny, kam Naeme následovala velkého Horeda a kam se do ochranné a jisté náruči dvou bratrů Aholinovy a Jolielovy pohodlně odebrali Ada a Cilla, které byla předtím ženami ukrutného bratrovraha Lamecha.“

10. Tu povstaly dívky a pravily: „Nás je počtem třicet a vás jen sedm; smí-li si z vás každý vzítí jen jednu ženu, jak jsme kdysi slyšely, pak je otázkou, co bude po vašem boku dělati zbylých třiatdvacet?“

11. A oněch sedm pravilo: „Není tomu tak, jak míníte! Ačkoliv na počátku, jak nás dosud žijící praotec Adam poučil, byl stvořen všemohoucí láskou Jehovovou jen j e d e n muž a j e d n a žena, jest nicméně nám dětem Bohem dovoleno vzítí si čtyři, také pět a ještě více žen kvůli plození. Proto nemějte obavy, dejte se požehnati a následujte nás!“

12. A hle, když to dívky uslyšely převelice se zaradovaly a v zápětí následovaly muže. A když byly vystoupily úplně na výšiny, nevědělo oněch sedm, jak tyto poklady lásky mezi sebe rozdělití. I padli na tvář a prosily Mne snažně o radu. A hle tu sem přišel Set a pravil: „Povstaňte a nechtějte pokoušeti Boha křivopřísežnými srdci, dotazováním Svatého, jak byste mezi sebou rozdělily nečistý lov, nýbrž jděte k Adamovi, litujte tam svého, mocného přestupku a rozdělte pak ženy svým bratrům, až jim dříve Adam požehná, abyste se mohli objeviti spravedliví před Bohem; neboť vy víte, že Bůh je svatý a že Jeho země se nemá znesvěcovat neposlušností a chlípností vašeho marnivého srdce!“

13. A hle, po této dūtce odešlo oněch sedm s oněmi slečnami, vedeni Setem před obydlí Adamovo a našli Adama s Evou se modliti a vzdychati ke Mně po boku Enose (kazatele Mého jména), který byl synem Setovým a po boku Henochově („vůle Jehovova“), přezbožného syna Jaredova. Set oznámil ihned otci Adamovi, co se přihodilo a prosil jej, aby se slitoval nad krví Kainovou, aby tím opět zřídil řád, který oněch sedm porušilo.“

14. A Adam však pravil: „Ó, milý synu Ábeli – Sete, - ano, ty jsi věrným obrazem mého zbožného Ábela; ty jsi jako on byl, zcela podle mé mysli naplněn láskou! On žehnal z lásky vrahovi a ty hledáš požehnaní pro krev mého nepřítel!“

15. Ó. Budiž tisíckrát požehnan, probuzené símě Boží a žehnej tímto požehnaním onu tak hluboko znesvěcenou krev a rozděl onu krev dětem! A jak se Pánu líbí, může si každý vzítí j e d n u z děvčat a ani o jednu více avšak zde v zemi Jehovově ať již nezůstane, nýbrž ať odejde po západu as třicet dní daleko a tam, ať si učiní příbytek v údolní nížině a ať nepřichází k otcům, kteří tu přebývají dříve, dokud Slunce stokrát neopíše kruh na své cestě; neboť můj milý Abele-Sete, naplněný milostí Jehovovou, ostatně víš, jak svaté jest toto místo, na němž je jeho svaté jméno tak často z úst každého jmenováno, kde stojí tvůj obětní oltář, kde také káže Enos svatou vůli nejvyššího, svatého Otce, a kde Henoch plní do posledního puntíku svatou vůli. Proto jednej v nejsvětějším jménu Jehovově a ve jménu mém, které jest jméno svaté, protože jsem je jako prvý nezrozený, z Boží svaté ruky stvořený člověk obdržel z Jeho nejsvětějších úst!

16. Láska nechť tě řídí a milost tebe vede věčně! Amen!“

17. A hle, Enos a Henoch doprovodili otce Seta z chaty Adamovy. A Eva plakala radostí, ježto viděla Adama tak šťastného a pravila: „Adame, jak se vždy těším, jsi-li tak velice šťasten! Ale pohlédnu-li zpět na sebe, zesmutním zase, uvědomím-li si, jak velká jest má vina, a kolik zla z ní již povstalo; - jak to teprve musí vypadati u potomků Kainových! Ó, Bože! Jak velkou jsem hříšnicí!“

18. Adam však odpověděl, utěšuje ji: „Milovaná ženo, mé druhé já, tvůj smutek jest vždy správný a Pánu libý. Proto buď klidná v srdci a považ, že bez Boha nic nemůžeme nikdy úplného klidu naléztí; proto také máme vše Pánu za oběť přinéstí. Hle, On jest mocný, moudrý a pln

lásky a nalezne také náležitě prostředky, aby opět narovnal, co se skrze nás pokrřivilo. Proto buď bez starosti; láska Páně svým časem vše opět spraví! Amen!“

19. A hle, tu pramáti děkovala Adamovi, a on jí naposled požehnal Mým jménem a žil potom ještě deset let. – ona však ještě třicet

20. A Set pak učinil, jak mu byl Adam poradil. Oněch sedm se však dalo do pláče, že se mají vzdáliti. A Setovi jich bylo v srdci líto a padl na tvář a prosil Mne snažně řka ve svém srdci: „Ó, Jehovo! Hle, slzy těchto dětí mne pálí, a přece má láska jest u přirovnání s Tvým nekonečným slitováním jen nenávisť! Oznam Svými ústy Henochovi, co mám činiti; anebo mne nech jako Abela zemřítí, abych neviděl slz dětí, které mají být vypovězeny! Ó, Jehovo! Vyslyš, jako vždy, také tentokráte mou snažnou prosbu! Amen!“

21. A hle, Henoch pohlédl k nebi a Já jsem mu otevřel ústa a on se jal mluvití řka: „Přiložil jsem Své ucho k zemi a postřehl dobře lásku Setovu. Ať tedy oněch sedm dá dívky svým třiceti bratrům nemajících žen a potom ještě deset let cudně žijí, tak ať zůstanou; ne-li ať prchnou s Mých očí, jak jim určil Adam! Amen.“

22. A když to oněch sedm uslyšelo, rozjařili a rozveselili se v srdcích a velebili a chválili Boha za tak velkou milost a přivedli dívky s velkou radostí svým bratrům, vedeni Setem, Henochem a Enosem.

23. A když bratři spatřili tyto dívky, umlkli se a nevěděli, co by to znamenalo a zdráhali se je přijmouti. A ježto jsem upozoroval ochotu oněch sedmi pravil jsem ústy Henochovými:

24. „V oněch sedmi jsem zjistil nezištné srdce, které se těšilo, že učiní radost svým bratrům; proto si podržte ony dívky, požehnané vašemu srdci, každý čtyři a dva nejstarší po pěti; ale příkázaná cudnost budiž zachována! Amen.“

25. A hle, Set, Enos a Henoch jim požehnali a opustili je chválíce a velebíce Mé jméno a šli a vypravovali to Adamovi.

* * *

Kapitola 40.

Řeč Adamova o jeho pádu.

14. září 1840

A když toto Adam od Seta, Enosa a přezbožného Henocha uslyšel, byl velice potěšen, ježto viděl, jak vysoce je Má láska povznesena nad lásku všech lidí, a nemálo se podivil, neboť tím poznal, že Má láska se vnořila dokonce do hlubin kletby k hladké hadí havěti a promluvil, skrz naskrz tím dojat, tuto krátkou řeč, která ještě dlouho poté byla proslulou a zachovala se až do potopy, nebyla však zaznamenána, nýbrž přenášela se jen od úst k ústům. Tato řeč pak zněla takto:

2. „Ó, mé děti! Otevřete široce oči a zkoumejte rozsáhlé nivy Země, která je nyní, pokud sahají vaše pohledy, téměř již všude poseta mými požehnanými dětmi! Pohlédněte též dolů do nížiny a přehlédněte všechny tyto temné, rozsáhlé nížiny, a vizte směrem k východu onu převysokou, stále hořící horu! Obsáhněte celou Zemi, můžete-li, a pohlédněte na mne prvního člověka této země, - ano, co pravím, pohlédněte na mne, jako na toho, který má býti první, který jako tvor předcházel v duchu veškerému stvoření a který byl svítivější nežli střed Sluncí a chtěl býti větší nežli Bůh! A Bůh mně ukázal moc Své svatosti, a byl jsem zatracen a uvržen do nekonečných hlubin moře božského hněvu a byl jsem tu nekonečnými hlubinami vrhán z jednoho hněvu do druhého. Ano, uplynuly tu snad celé věčnosti; a přesto již nebylo možno v daleké nezměrnosti naléztí místečka, kde bych mohl v této velké nicotě naléztí nějaké místo k odpočinku.“

3. A když jsem tak padal od jedné nekonečnosti ke druhé a vždy dál a dále padal věčně, věčně a vždy věčně, tu jsem začal poznávati velikost a nekonečně a věčně trvající moc Boží, a mé marnivé snažení se mně stávalo jasným.

4. Avšak pomyslel jsem si: „Co mně nyní prospěje toto poznání? Jsem nyní příliš vzdálen od Boha, a On nemůže o mně již ničeho věděti; neboť v této nekonečné nicotnosti nevládne nic jiného, nežli věčné Boží zapomenutí. Na věky jsem padl a od hněvu k hněvu, kde byly na mé čelo neustále ohnivé vlny a široké plamenné jazyky olizovaly mé útroby a pálily mne více nežli

do běla rozžhavené desky kovové; nyní jsem však klesl i pod tyto proudy hněvu navěky hluboko. Kde je nyní rozhněvaný Bůh, a kde jsem já? – Jest tu všude hluchá, nekonečná noc!“

5. A hledte, když mnou probíhaly tyto žalné myšlenky, zpozoroval jsem pojednou z věčných výšin snášeti se bytost mně podobnou. Tato Bytost mně bleskurychle dosáhla mocnou rukou mne uchopila a sladce se usmívajíc pohlédla na mne a pravila: „Lucifere, ubohý padlý duchu, znáš Mne?“

6. A já jsem pravil: „Jak bych tě měl poznati v této bezbytostné, temné nicotě?! Můžeš-li mne však zničiti a učiniti rovným tomu, čeho nikdy nebylo, není a již nikdy nebude, učiň tak, a já ti předem poděkuji, aby ses po mém zničení nevracel bez poděkování z tohoto bezbytostného místa k svým mně neznámým výšinám!“

7. A slyšte, tato Bytost pravila: „Poslyš! Já tě nechci zničiti, nýbrž chci tě udržeti a přivésti zpět po cizích cestách tam, odkud jsi pln hříšné pýchy vyšel.“

8. A já jsem pravil: „Učiň co můžeš; ale uvaž velikost hněvu Božího! Neboť já jsem byl velký a vzal jsem za své; proto považ – a kdybys nějak vznikl ještě větší nežli já, - že Bůh jest věčný a nekonečný a pln planoucího hněvu!!“

9. A ona Bytost odpověděla: „Cožpak jsi nikdy neměřil též lásku v Bohu? – Hle, i když jsou vlny hněvu veliké, přece jen Jeho láska sahá ještě tam, kde hluboké proudy hněvu jsou věčně vyschlé pod nekonečnými okraji nekonečnosti, kde začíná druhá nekonečnost !“

10. A já jsem na to odpověděl: „Hle, když jsem byl ještě knížetem všeho světla, byl mně ukázán slabý plamének. Tomu jsem se měl kořiti; neboť byla to věčná láska Boží. Tomu ve svém zářivém lesku jsem nemohl uvěřiti a viděl jsem se daleko povznesen nad oním slabým plaménkem. A hle, tu mně uchvátila zloba mé světlé výšiny. Roznítil jsem se ještě více a svým světlem jsem chtěl zničiti tento plamének úplně; avšak tu mne uchopil božský hněv, byl jsem vržen sem do této věčné, temné prázdnoty, které jsem dosáhl teprve po věčnostech.“

11. A hledte, tu jsem pojednou spatřil tento plamének vznášeti se nad hlavou této Bytosti, a tato Bytost mně pak opět pravila: „Lucifere, poznáváš Mne nyní?“- A já jsem odpověděl: „Ano, Pane, poznávám tě; jsi Boží láska a saháš dále nežli Jeho nekonečná vlna hněvu. Shlédni na mne ve své Milosti a opatři mi pevné místočko, abych mohl v této věčné prázdnotě nalézt klid!“

12. A hledte, tu z jasného oka věčné lásky skanula slza do temných prostorů věčnosti a stala se velkým vodstvem. A láska dechla na velké vodstvo v hlubině a vody se rozdělily a z vod se staly nesčíslné kapky. A plamének nad hlavou věčné lásky se v tom okamžiku rozšířil a roznítil kapky v nesčíslná velká Slunce; Slunce pak v teplotě věčné lásky sršela Země a Země své Měsíce.

13. A hledte, ze středu Božích slz připlula tato Země nahoru ke mně a láska jí požehnala a dechla na ní a země vykvetla jako zahrada a byla hladká, krásná a rovná; ale nebylo tu možné spatřiti ještě žádnou živou bytost. Avšak Láska pohlédla na zemi, a život všelikého druhu se hemžil na ní, jak v mořích a ostatních vodách, jak na pevninách, tak v čilém vzduchu.

14. Hledte, to vše jsem viděl a jsem si nyní toho zvláštní milostí Páně plně vědom. – Když pak byla Země takto podle vůle lásky Boží ponenáhlu podle věčného řádu vypravena, tu obrátila Láska své oči do výšiny Boží a pravila:

15. „Učiňme, vy svaté mocnosti Otcovy, člověka a dejme mu živou duši, aby to, co padlo, našlo bod klidu a pokořilo se před Tebou a Mnou a před veškerou mocí Naší svatosti!“

16. Tu zahřmělo z ohněm naplněných věčných prostorů a oním hřměním byl hlas Boží a tomuto hlasu rozuměla jen Láska a Ona poté stvořila z jemné hlíny – pohledte sem – tyto nohy, které mně už přes devět set let nosí, ruce a - krátce, jak před vámi stojím, tak mne utvořila věčná Láska!

17. A brzy jsem stál zde. Ale byl jsem ještě mrtvý a nebylo možno na mně pozorovati žádné hnutí, žádný pohyb. Tu se sklonila věčná láska nad tímto mrtvým tvarem a živým dechem foukla mu nozdrami do útrobu živou duši: a hledte, tak se stal živý, jako nyní já, prvý člověk širé Země a pohlížel na velké stvoření a neměl z něho žádnou radost a byl unaven mým divuplným jsoucnem a nemohl pochopiti, jak kdy a co a proč a odkud jsem přišel; neboť má živé oduševnělá forma nemohla tvořící věčnou Lásku viděti.

18. A hledte, tu věčná Láska dala této formě ponořiti se do prvého spánku a pravila mně: „Pohleď na své místo klidu! Vejdi do srdce tohoto živého příbytku; neboť připravila jsem jej pro tebe. Najdeš v něm popsanou tabuli, na níž bude velkými ohnivými písmeny zaznamenána vůle Boží; podle ní se obrať a vezmi si svou vůli a - přijmi za to vůli Boží!“

19. Hle, toť ona cizí cesta, po níž tě chci přivésti zpět! Nepohlížej nikdy na sebe, nýbrž vždy na onu tabuli Boží; pak budeš se Mnou žítí věčně a vládnouti z Mého trůnu nad nekonečností! Ale běda tobě padneš-li ještě jednou; pak se ti stane láska dokonce kletbou, a Já dám člověku jiného ducha, který vyjde především ze Mne, - ty pak budeš museti znovu toto stanovisko na věky věků opustiti a nebude nikdy dán čas nežli čas věčného ohně v hněvu Božím a v kletbě Lásky!

20. Proto považ co to znamená! Hněv Boží může být umírněn, vloží-li se do toho Lásky; bude-li ti však i Lásky klnouti, kdo tě potom uchrání od věčné zloby Božství a jaký potom bude prostředek mezi hněvem Božím a tebou? Pravím tobě: žádný jiný – nežli soud a zatracení! Neboť jsi dílem Božím ze Mne! Kde však jest bytost, která by se mohla vznešenosti Boží dotknouti? Neboť buď bude dílo podle vůle svobodné moci věčné svatosti Boží – neboť svobodná vůle ti byla dána proto, abys v sobě poznal vůli věčné moci Boží, - nechceš-li však to, pak na tobě nic nezáleží a pak poznáš nekonečnou moc Boží, když tě bude spoutávati do věčné, pálicí nicotnosti.

21. Neboť u Boha se nebere v úvahu žádná bytost, a nezáleží Mu věčně nic na miliardách takových duchů, jakým jsi ty; neboť On může v každém okamžiku vyvolati v život nesčetné miliardy a ještě větších duchů nežli jsi ty, aby je pak na věky zničil, neodpovídají-li jeho věčné vznešenosti!

22. Proto považ, co Bůh jest, a co chce, a co jsi ty, a co chtějí máš se svou tobě propůjčenou svobodou vůle, aby se mohla zjevití velká vznešenost Boží v tobě a tak také ve všem, kdož z tebe povstali a v tobě a s tebou padli!

23. Pohleď na rozsáhlý hrob Země a také všech nesčetných světů hvězdných. Já s tebe sejmú velké břímě s tebou padlých a vložím je nyní do Země a do všech Hvězd a ani prášek se nebude neúčinně vznášeti a bude v sobě až do času skrývati živou bytost podobnou tobě.“

24. A hleďte, tu vzala Lásky ducha a vložila jej do spícího tvaru; a duchu se líbilo ve mně, ježto viděl, že je dobře skryt a osvobozen od tak velkého břemene, které musel tak dlouho nositi a nyní byl nesen v živém příbytku, který připravila věčná Lásky.

25- A když jsem se takovýmto způsobem sjednotil s oním duchem, hleďte, tu mne věčná Lásky probudila. Probudil jsem se a stál jsem jako jednotlivý člověk v tváři celého nezměrného stvoření a neviděl jsem nikoho jiného nežli jen sebe, trávu Země a její keře a stromy a také svítící Slunce na daleké modré obloze. A pojala Mne úzkost. Opustil jsem toto místo, hledal jsem společnost a nenalezl jsem ani je d i n é bytosti, která by se mi podobala!

26. A když jsem byl unaven hledáním, padl jsem opět k zemi a zmocnil se mne sladký spánek. A hleďte, v tomto spánku jsem měl následující sen: Uprostřed svého srdce jsem spatřil nekonečně půvabnou bytost a tato bytost pravila ve mně ke mně:

27. „Pohleď na mne, jak krásná jsem a půvabná a mám tvar podobný tvému a mohu jej dobře přehlédnouti! A byla-li má postava kdysi jen veliké světlo, jež vysílalo paprsky podél nekonečných prostorů a stravovalo se samo v této převelikosti, nemohla jsem přece jen nikdy zřítí svůj tvar, nýbrž byla jsem samo světlo, v němž se odhalovaly nesčetné tvary. Tvary, z nichž jsem se znekonečněna viděla a dobře pociťovala, byly mně vzaty; ale zato mně je nyní samé dán tvar a tento tvar jest krásnější nežli někdy mé někdejší světlo, a v tomto tvaru se sobě líbím tak velice, že mám ze sebe velké potěšení a miluji sebe a budu tebou milována a mám velkou touhu v sobě, k sobě a mohu tě k sobě přitáhnouti. kdykoli chci a ty musíš na vždy, následovati přitahování mé žádosti!“

28. A hleďte, měl jsem skutečně velké zalíbení na sobě v sobě. A když jsem takto v tomto zalíbení stále pevněji a pevněji usínal, tu jsem spatřil světlou ruku skrz naskrz až do středu srdce mne pronikati a pevně mé druhé já držeti. A toto se z počátku vzpíralo; ale brzy mocným prstům Jehovovy Lásky podlehlo; neboť onou světlou rukou byla ruka věčné Lásky!

29. A mocný prst Boží rozlomil brzy mému druhému já žebro, sáhl do jeho nitra a vytáhl brzy z jeho útrobu červa a konečně uzavřel opět místo, kde si mocný prst Páně učinil cestu k odnětí samolibé žádosti. A potom jsem však neviděl toto mé druhé já, již tak půvabné jako předtím a jeho tvar byl podobný tvaru mému, a již jsem neměl náklonnost k němu, nýbrž oba jsme byli přitahováni věčnou Láskou. Tu spatřil jsem ducha upadnouti do dřimoty a v této dřimotě se rozložil a přetekl do všech svých částí, a byli jsme úplně jedno.

30. A zatím co se mi toto dosud zdálo, hleďte, tu mne pojednou probudil sladký hlas a tento hlas byl hlasem Páně a pravil: „Adame, synu Země, probud se a pohleď na svou pomocnici!“ –

A já jsem spatřil před sebou Evu a byl jsem nadmíru vesel; neboť viděl jsem své, ze sebe vystoupivší druhé já a to mělo velkou radost ze mne, a tato radost byla prvá láska, kterou jsem já, první nezrozený člověk, pociťoval a viděl jsem po první svou milovanou ženu – a miloval jsem ji čistě v nejčistším lůně věčné Boží Lásky ve vší hojnosti prvního života!

31. A poslyšte dále, v tomto sladkém pocitu jsem prožil tři dny a tři noci. Tu jsem však pocítil v sobě pojednou jistou prázdnotu, a nevěděl jsem co si s ní počítí anebo co by se z toho mělo aneb mohlo státí!

32. Pusto bylo kol mého srdce a sucho v ústech, - a hleďte, tu pojednou přede mnou stála věčná Láska, vypadala tak libě a laskavě, vdechla na mne a posílila mne a pravila: „Adame, hle, ty hladovíš a žízniš po pokrmu a nápoji a tvá láska, která bude slouti „Eva“, neméně. – Pohleď na stromy, kterým nyní požehnám; jejich plodůž požívejte k posile, jak svého těla, tak i své duše. Ale s onoho stromu tamto uprostřed zahrady nejezte, dokud se nevrátím, abych vám a tomuto stromu požehnal; neboť v den, kdy s tohoto stromu požíješ, vstoupí do tebe také smrt. Budeš sice pokoušen; ale buď vytrvalý do třetice, tak zahubíš červa smrti, která hlodá na tomto stromě, očistíš Evu a připravíš sobě a jí a všem, kteří se stali a stanou z tebe, nejvyšší svobodný, blažený, věčný život v Bohu.

33. Hle, proto jsem učinil čas, aby tvá zkouška trvala jen krátce – a vybojovaný však život věčně!

34. Hle, nemusíš se žádnou cizí mocí bojovati, nýbrž se sebou samým; neboť Já jsem ti učinil vše poddaným, jen tebe samého jsem nemohl však a nesměl, aby to byl život vlastním. Proto neignoruj toto snadné přikázání a povznes se nad sebe sama, abys mohl žít navěky!

35. Hle, onen červ jest v podstatě tvé zlo a nosí v sobě osten smrti; proto nekousej do ostnu červa, kterého jsem ti vzal před Evou z tvého srdce ve spánku a vytvořil z něho Evu, která je ti milá, poněvadž vznikla z tvé lásky a její tělo z tvé žádosti a zůstal v ní kořen smrti, kterou máš oživit svou poslušností!

36. Milovaný Adame, pohleď, Já, věčná Boží Láska, z Níž proudí veškeren život, pravím ti to prose: Nepokaž Mně tak velké dílo na tobě! Ty víš, jak dlouhý čas časů uplynul od té doby, co jsem tě zachytil ve věčném padání od života k smrti! Hle, kdyby již tehdy byl čas, pak by asi uplynula miliarda takových pozemských let a Já jsem Se nevyhýbal všemožné starosti, abych tebe milého stvořeného bratra zachránil; ale ježto Já jsem tolik učinil, učiň také něco málo ty, a vrať Mně v sobě Mého milovaného bratra, abychom mohli býti v Bohu, našem svatém Otci, opět **jednou** láskou na věky. Amen.“

37. A hleďte, tu mne Láska opustila. A já jsem jedl a pil a posiloval se – k neposlušnosti! Ó, děti, poslyšte, já jsem se stal věčné lásce neposlušný!

38. Ať vám Země vypravuje velikost mé ohavnosti; neboť nezůstal kámen na kameni a nekonečnost byla naplněna velkou mocí Božího hněvu!

39. Skryl jsem se a proléval trpké slzy lítosti; a věčná Láska nepohrdla mými slzami a slzy Eviny byly jí příjemné. Ó, děti, poslyšte, Láska vše opět napravila! – Opět jsem chybil v sobotu a hlasitě zaplakal nad svou zvráceností. A hleďte Láska poslala anděla a dala vyvésti ze zahrady pokušení do země, kterou Set ještě velmi dobře zná, do země polepšení, ale také do země smutku, - a opět do země radosti. Neboť když jsem sejmul kletbu s hlavy Kaina, který se stal mým smrtelným ostnem zkažený, jelikož povstal ze šťávy jablka, které bylo posliněno červem smrti, dala mně Láska Páně mého milého Ábela Seta, - a před sto léty vedl nás všechny tento nový anděl věčné Lásky Páně sem do země poznání Boha a jeho věčné pravdy, kde Abel zasadil meč a sbíral s keře červené a bílé bobule!

40. Hleďte, dítě, co vše ona nezměrná Láska Boží na mně a na nás všech učinila, ještě čini a věčně činiti bude! Proto buďte veselí, když věčná Láska navštěvuje také děti Kainovy; avšak ať tam nikdo bez výslovného přikázání Páně nechodí, neboť tamější, půda se skládá z bláta a červů! Proto, jestliže Pán napřed, někomu nepožehnal, ať se tam neodvažuje! Neboť veškeré zlo spočívá nyní v ženách nížiny; proto se jimi neznečišťujte! Amen.“

* * *

Henoch povolán za kazatele.

21. září 1840

A když byl Adam tuto řeč Mým zvláštním dopuštěním ukončil, bylo jeho nitro k jeho prospěchu opět uzavřeno. Set, Enos a Henoch se však nade vši míru podivovali a nemohli pochopiti vysoký smysl této řeči a tázali se Adama, co tím vlastně chtěl říci.

2. On však s úžasem pohlédl na ně a sotva věděl, že něco mluvil a naproti tomu se tázal co to vlastně mluvil.

3. Avšak na to pravil Set: „Ó, otče, ty jsi nám odhalil svůj závrtný vznik od počátku všeho jsoucna a ukázal jsi nám nepochopitelné vedení věčné Lásky. My jsme tomu nerozuměli a chtěli jsme tě poprositi a bližší vysvětlení; proto odpusť nám tento přestupek naší zvědavosti! Kdo by se také nepodivoval věcem, které právě z tvých úst pronikaly k našim uším?!“

4. Adam však povstal, rozčlil se a pravil: „Jestliže jste nyní slyšeli obdivuhodné věci, pak považte, že pochází od Pána a nikoli ze mne a tak tedy také víte, komu patří především dík a úcta!

5. Chvalte tedy Pána, neboť On jest nejvyšší Láska a moudrost Sama ve vši Svatosti, a považte, že člověk člověku nemůže nic dáti, leč by to dříve nepřijal od Lásky Pána, který jest jediným Dárcem všech darů dobrých! Dal-li jsem vám něco dobrého, nedal jsem to já, nýbrž Pán vám to dal. Chybí-li vám světlo, pak pohlédněte vzhůru k Světlu nebes a pak velmi snadno poznáte, odkud neustále proudí Světlo všech světel; neboť dává-li se někomu nějaký dar, tam také velký, svatý Dárce není daleko. Proto Ho hledejte a také Ho jistě naleznete a porozumění milosti nedá na sebe čekati!

6. Dobře o tom uvažujte; neboť Adam, vás všech otec, praví vám nyní, jako dříve, o onom přechodném dění (to jest o přechodu dění od Lucifera k Adamovi ;vyd.orig.) ze snižující se velké milosti věčného, přesvatého, předobrého Otce! Jelikož tedy Svatý, Láskyplný vykonal Své, konejte i vy své a poslouvejte ve všech věcech! Amen.“

7. A hleďte tu se Adamovi poklonili a šli svou cestou promlouvaje, co by se tu mělo dělati. A Henoch, ze všech nejmladší, který ostatně pro svou zvláštní zbožnost byl učitelem Mého jména, chopil se slova a pravil svým otcům:

8. „Otcové! Adam, náš pozemský otec promluvil slova plná moudrosti a hlubokého smyslu. My jsme jim nerozuměli; neboť mluvil, aniž věděl, že takto mluvil. Je-li tomu tak, pak je snadno pochopitelné, že mluvil dojemně. Neboť kdyby byl mluvil jako člověk, jak bychom mu jako lidé nebyli porozuměli? Jelikož však mluvil – způsobem sice lidským – věci ze jména Božího jazykem ducha, jenž tu byl svědkem Lásky v Bohu a z Boha, nemohla ovšem naše tělesná bytost ničemu rozuměti ze všeho toho, co jest Boha a Ducha Lásky.

9. Bylo-li to tedy nyní řečeno z Ducha Lásky podle věčného úradku svatosti Jehovovy, muselo to býti řečeno k oslavení nejsvětějšího jména. My tomu ovšem s naší krátkozrakostí nerozumíme; ale jen Jeden, jenž tomu rozumí a tento jeden jest věčná Láska Páně: z Ní vzešlo vše, co tu jest, a tak také naše láska k Ní. A tak pociťuji, že nechá-li někdo svou Lásku probuditi a prouditi do všech částí své bytosti k věčné lásce z Boha v Bohu, porozumí takovéto řeči moudrosti; neboť láska jest kořenem vši moudrosti a není nikde moudrosti, leč jedině v lásce, k Lásce v Bohu

10. Proto, ó, otcové, my máme kořen z Boha; nechme jej pučeti do všech částí našeho života a můj o pocit mně přehlasitě a jasně praví, že nám bude z moře milosti věčné Lásky ještě mnohé a velké poskytnuto, co bude ještě větší, hlubší a vznešenější nežli to, co nám vypravoval Adam. Z Adama a Evy jsem zrozen; proto máme mnoho těla, ale málo porozumění srdce. Až však budou moci lidé jednou býti zrození z čisté Boží Lásky, pak jim bude naše porozumění hříčkou.“

11. A hleďte, tato krátká poučná řeč se zalíbila Setovi a rovněž Enosovi tak, že Enos, obračeje se k Setovi pravil: „Otče Sete, Henoch nyní promluvil řeč tak plnou skrytého smyslu, že mně prošla jako ohnivý proud morkem a kostmi a Mé srdce se zhrozilo skryté moudrosti božské lásky v něm.

12. Poslyš, otče, jeho cítění jest pravdivé, neboť jeho celá bytost se vyslovuje v nejčistší lásce a plna pokory; proto ať jest nadále všeobecným učitelem všech našich bratrů a dětí

v skryté moudrosti věčné Lásky. Neboť ačkoliv dal Pán každému lásku a porozumění srdce jako čistou milost ze sebe Sama, jest však na druhé straně také citelně pravdivé, že každý z nás nemůže zvednouti stejné břímě a jeden má více síly v nohách, jiný v rukou, jiný v prsou, jiný v zádech opět jiný v útrobách, a ten v tom a ten v onom. Také má sice každý lidskou tvář a přece není jeden druhému podoben. A tak myslím také toto: Henoch má velkou moc a sílu v srdci, a žádný se mu v tom nevyrovná; neboť lásky nemůže míti každý kolik chce, nýbrž kolik mu Pán propůjčil. Dal sice každému lásku, ale ne všichni jsou v ní rovni; proto jest zajisté porozumění různé, aby byl jeden bratr potřebný druhému, čímž se pak vyrovná, co Pán dal tak přemoudře nerovně vzniknouti.

13. A ty, milý Henochu, jenž jsi zajisté slyšel tuto mou řeč, řekni mi, zda není tomu tak, anebo může-li anebo má-li anebo smí-li tomu býti jinak? Tvé srdce jest silné, a porozumění tvé maří mé; proto mluv, a uč pravým cestám Páně a ukazuj nám všem jeho nepochopitelné šlépěje, a uč nás spravedlivé nejsvětější jméno Páně náležitě chváliti a velebiti, jak se to zajisté sluší nám dětem Jeho věčné Lásky a tím dětem našeho starého Otce! Amen.“

14. A hleďte, když zbožný Henoch uslyšel tuto řeč, plnou důstojnosti a vznešenosti z úst Enochových, otázal se obou otců: „A bude se slušeti slabému dítěti kázati těm, od nichž se má ještě velmi mnoho učiti?“

15. Set a Enos však odpověděli řkouce: „Milý Henochu, cožpak nevíš, jak nás Adam častěji poučoval?! Otcové zplodili s požehnáním Páně v tělech svých děti jen příbytky pro naše mladší bratry; protože my jsme tedy ploditelé těl a nikoli též lásky, která jest živým duchem z Lásky Boží, nejsme tedy v Lásce ničím jiným nežli navzájem samými braty a sestrami a jsme tedy spíše děti jednoho a téhož Otce v nebesích a výšiny, která jest věčným příbytkem svatosti Boha, který jest naším pravým Otcem. Proto jen kaž ve své lásce dále, a buď ujištěn, že my s milostí Boží dobře rozeznáme jazyk bratra a dítěte; neboť káže-li někdo lásku, mluví jako bratr ze srdce věčné Lásky a jeho slovo bude jako vycházející Slunce, jehož hřející světlo rozptyluje mlhy z temných brázd Země. Kdo by však kázal jen ze své, jemu propůjčené moudrosti, toho učení by se podobalo polednímu světlu Slunce, kteréž světlo již neohřívá, nýbrž jen mocně a nesnesitelně pálí, a každý pak před příliš ostrými paprsky rád prchá pod nejhustší stíny z bázně před takovými palčivými paprsky!

16. Ty však, milý Henochu, máš v sobě jen velké zřídlo lásky a nikoli holé moudrosti; proto nech nám, svým bratrům v Bohu, toto své Božské ranní Slunce vyjítí!“

17. A Henoch odpověděl: „Milí otcové, je-li tomu tak, a můj pocit z Boha mně také praví, že je tomu tak, pak jste mluvili zajisté úplně správně; jen na jednu věc jste zapoměli a tato věc je nanejvýš důležitá a zní takto: Každý může podle své libosti mluvit a jednati ku počtě Boží, jak a kdykoli chce; ale kázati v jeho jménu může jen ten, komu to bylo dáno shora. Mně jest to dáno jen od vás, ale ještě ne shora proto káži jen před vámi. Bude-li mně to však dáno také shora, pak teprve budu směti a moci kázati všem bratrům velkou sílu jména věčné Lásky. Co se však týče slušnosti velevení velkého jména, pak, milí otcové, beztoho víte, jaké velevení a jaká chvála jest Pánu nejpříjemnější, a také víte, že tu nejsou ani slova, ani posunky, ani myšlenky, ani obřadné obyčeje ničím, nýbrž že jedině láska a poslušnost jsou Mu nejlibější obětí, kterou mu můžeme my lidé přinést! – On, který jest naším Bohem a Otcem, přesně ví, co s námi chce; proto staniž ve vždy jeho svatá vůle! Amen.“

18. „Ano, pravil Set, „milý Henochu, také taková řeč byla plna moudrosti z nekonečné lásky Páně a podobala se krásnému jitru, které v tobě vychází z mírného plamene věčné lásky a toto nejkrásnější a nejnádhernější světlo jest pravé ranní Slunce srdce; ano to jest. Ono jediné světlo, a mimo toto světlo není světla, ano i světlo Slunce, jest jen mdlým odleskem tohoto nádherného, jediného světla veškeré Lásky. Hleď, toto světlo svítí tak velice mile v tvém srdci; vždy nás občerstvuje a ohřívá naše srdce velkými, svatého Otce důstojnými myšlenkami. Ano, když mluvíš, zdá se mi, jako bych slyšel zvuky ze světa, který jednou vzejde našim pozdním potomkům jako velký proud světla z věčného Božího jitra; - hle, tak velice nás občerstvuje řeč tvého srdce. Proto nemlč, nýbrž mluv, a nech srdci volný běh, a ukaž nám, co si já a Enoch přejeme!“

19. A když to Henoch uslyšel, pohlédl k nebi a pravil Mně tiše ve svém srdci toto: „Svatý Otče, shlédni milostivě na mne, Svě slabé dítě! Hleď, mám dávatí a nemám ničeho nežli svou lásku k Tobě! Otče, hle, my všichni jsme zaprášení červi Před tebou, všemohoucí, věčný, svatý Otče! Není nic dobrého na nás, nežli jedině naše láska k Tobě, která napřed přišla z Tebe do nás. S touto svou láskou v nás, dej Se, ó, dobrý, svatý Otče, ze všech našich sil nade vší míru

milovati! Neboť co mohu já slaboch mluvit, když má láska k Tobě mně vždy brzdí jazyk, - proto také, jak víš, nemohu Tě ani chválit, ani velebit, neboť láska k Tobě mně ochromuje jazyk.

20. Ó, Otče, shlédni tedy milostivě na mne zaprášeného červa a rozvaž mně jazyk, je-li tvou svatou vůlí, abych mluvil k oslavení Tvého jména v tváří svých otců, bratrů a dětí! – Ty víš, že Enos, Kenan, Mahalalel a můj otec Jared, hlásali vždy velkou slávu Tvého nejsvětějšího jména; ó, nenech ani mne býti nehodným synem mých zbožných otců.

21. A hleďte, když byl Henoch ve svém milujícím srdci vyslovil tuto tichou modlitbičku, která byla tou pravou modlitbou a která také byla a věčně Mi zůstane jediné příjemnou, protože to byla ta pravá modlitba, dal jsem ihned sestoupiti k zemi anděla a posíliti tu jeho bratra Henocha a nechal jsem mu úplně rozvázati jazyk. A když se toto stalo, hleďte, tu se Henoch ze své lásky vzmužil a jal se mluvit takto:

22. „Ó, milí otcové a miláčkové Boží, hleďte, láska k Bohu mne učinila na krátký čas slepým, hluchým a němým; Pán ve Své lásce shlédl na mne, a Jeho nezměrná Láska mne posílila a můj mdlý jazyk rozvázala. Hleďte, to vše nyní právě učinila ona věčná Láska. Nyní teprve mohu a smím mluvit; proto poslyšte chválu svatého Otce!

23. Hleďte, Pán jest pln lásky, chce, aby Ho člověk ze všech svých sil miloval; neboť není nikde žádné jiné moci aneb síly nežli jediné v Bohu. A tak jest veškerá síla v člověku jen síla Lásky z Boha a tato síla jest vložena do našeho srdce, a tato síla není žádná jiná síla, nežli sama láska. Jelikož máme nyní lásku, nemáme ji podržovati, nýbrž obětovati ji Tomu, který nám ji tak obdivuhodným způsobem v převeliké míře ze Své milosti vložil do našeho srdce.

24. Hleďte, my nemáme nic, co bychom mohli dáti Pánu Bohu, a co bychom neobdrželi dřívě od Něho; a jakou radost bychom Mu mohli také učiniti i kdybychom Mu snad dali celý svět?! Řekl by nám: „Děti, toho navěky nepotřebuji; neboť kdybych měl radost ze světů, mohl bych si jich v každém okamžiku nesčetné miliardy stvořiti a měl bych také na věky věků neuvěřitelně dostatečný prostor. Leč Mne netěší vaše oběti, které jsou Mně připraveny z hmoty, která jest domovem smrti, nýbrž Mne těší jen kající, Mne milující zkroušené srdce. To jest. to, co jest zcela vaším, jako svobodný dar ode Mne; to máte v úplném vlastnictví. Chcete-li, můžete Mně je opět navrátiti a Já pak vejdu se Svou milostí do něho, a vy pak budete věčně žiti s milostí Mé věčné lásce a všechny věci budou jasné jako kapka vody. Jestliže však vejdete do svého srdce sami a zastrčíte pak přede Mnou dveře, abych nemohl dovnitř, když Já chci, pak ihned v sobě strávíte svůj chléb života; a ježto Já, jako jediný Dárce chleba života nebudu již se Svým životním darem vpuštěn, bude tedy také ihned nutným následkem této sebelásky a sobectví ve vás věčná smrt!

25. Neboť hleďte, praví dále Pán „Já nemám žádné radosti z braní, nýbrž Má největší blaženost záleží jediné v ustavičném dávání! Kdo chce přijímati, ať to přijme vždy ochotně, jestliže Já mu dávám a ať naplní své srdce Mou milostí, aby mohla jednou Má Láska v plné míře vejíti; neboť koho srdce není naplněno zcela Mou láskou, ten v sobě života nikdy neokusí, nýbrž smrt ho zajme skrz naskrz. Neboť nyní jest čas, abych dal každému napřed milost, pak teprve lásku ze Sebe až k velkému Času všech časů; a tehdy pak bude láska to prvé a, kdo nebude mít lásky, tomu nebude nikdy údělem světlo milosti, nýbrž tu každého uvede v záhubu světla světa!“

26. A hleďte, milí otcové, a poslouvejte dobře mou řeč a slyšte dobře, jak Pán ještě dále mluví a jeho slova znějí takto: „Poslyšte, děti Mého slitování Má milost je velký poklad, a Země nemá ničeho, co by se mu vyrovnalo. Má milost je pravé světlo s výšiny Mé svatosti, jako je Má láska pravým pokrmem života. Kdo nepřijal Mou milost, nemůže uvěřiti, že Já to jsem, z něhož proudí věčně všechen život; kdo však nemá víry, ten se podobá zvířatům a bude souzen chodě i stoje. Kdyby však byl někdo, kdo by Mne poznal ve své lásce, na toho by byly vylity proudy milosti, a ten by měl již předem podíl na tom, čeho se jednou ve velkém Čase časů dostane těm lidem Země, kteří jsou dobré vůle.“

27. Proto věřte, abyste mohli jednou dospěti k lásce a tím k životu, a milujte Mne ve svém duchu, a ať jsou všechna vaše díla vašich rukou a vaší vůle, svědky života ve vás, a ať vám váš jazyk řekne, že jste Boží děti. Já budu lidi souditi podle víry; Svě děti však povedu ve Své lásce, a světlo Mé moudrosti jim bude svítilnou přeblaženého života ze Mě, jejich přelaskavém přesvatém Otcí, nyní a po všechny věky věků! Amen.“

28. „Ó, milí otcové, slyšeli jste co Pán mluvil?“ – Set odpověděl: „Ano, milovaný Henochu, dobře jsme to slyšeli; ale při tom se nám nedaří o mnoho lépe nežli při vyprávění Adamově; neboť máme sice všichni milost, ale příliš málo lásky!“

* * *

Kapitola 42.

Kenanův zpěv o deseti sloupech.

28. září 1840

A když byl Set vyslovil tuto krátkou, na lásku chudou poznámku, hledte, tu přicházeli k oněm třem vstříc ještě Kenan, Mahalalel a Jared a pozdravivše ve vsí lásce ony tři, děkovali Mně za milost shledání, a Set jim všem požehnal ve jménu Mém, aby mohli a směli mluvit v tváři Mé lásky a v tváři Seta, druhého praotce vysoce požehnané linie podle Adama, kterou jsem konečně ve velkém Čase časů Já Sám tělesně uzavřel.

2. A když tito tři přijali požehnání, tu otevřel nejprve Kenan ústa a pravil: „Milí otcové a děti, slyšte a dobře vyslechněte mou řeč; neboť chci vám ji podati tak věrně, jak jsem ji nočním viděním obdržel. A toto vidění představovalo deset sloupů a tyto sloupy čněly nad velké vody, jež často mocně bily do sloupů. A tu na prvním sloupu stál Adam a pravil vlnám: „Poslyšte, děti, Bůh, Pán Cebaot, mocný, velký, svatý,svatý Otec všech mnou zplozených dětí jest jediný Bůh! A jako učinil mne jediným člověkem Země, tak on jest od věčnosti jediný Bůh a mimo něho žádného Boha již není; neboť nekonečnost jest od věčnosti k věčnosti zcela naplněna Jeho důstojností, svatostí a láskou. Proto věřte vy vlny, že tento Pán jest jediný, jedinečný velký, věčný, všemohoucí, svatý, spravedlivý, nejvyšší moudrý, přelaskavý, milostivý milosrdný převeliče dobrý a nade vše vznešený Bůh a proto nás všech Otec. Proto buďte klidné, vy čilé vlny a zčistěte se, aby vás mohlo světlo tohoto jediného Boha až do základu vašeho života prosvětlit! Amen“

3. A hledte, tu se vlny kolem sloupu Adamova uklidnily a velmi mocné světlo dopadalo s Boží výsosti na hladkou hladinu vod; i zaleskla se hladina jako Slunce a ze dna vod přicházel jednohlasný chvalozpěv, vyvínoval se jako světlý oblak s vod a stoupal vzhůru k věčným, svatým výšinám všemohoucího Otce, kterýž jest jedinečný, jediný Bůh.

4. A poslyšte dále, milí otcové a děti, co jsem viděl v nočním vidění, ne sice očima těla, - nýbrž duchovníma očima u vytržení jsem toto viděl!

5. Nedaleko sloupu Adamova stál téměř stejný vyvýšený sloup. Čilé vlny sotva se odvažovaly povznésti blýskající se hlavy vzhůru ke vznešenému sloupu a kroužily v jemném houpání naplněné úctou kolem tohoto vyvýšeného sloupu jakoby chtěly říci: „Pohled smrtelný člověče, pohled na jméno nejvyššího, který sluje svatý a láskyplný, „Jehova“! Toto jméno nemá býti nikdy rouhajícími se jazyky zcela nadarmo vyslovováno; jméno svatého Otce jest svaté, velmi svaté, nejvyšší svaté! „Ó, lidé, ó, děti“, takto volaly kroužící vlny, „považte, ó, považte, k o m u jest to Jméno vlastní! Považte v srdcích, že Bůh, ano Bůh to jest., jemuž jest toto jméno vlastní!“

6. A hledte, teprve když jsem toto od kroužícího, jemně se houpajícího množství vln uslyšel, mohl jsem zcela bázně zvednouti vysoce žasnoucí duchovní zrak k vrcholu sloupu a spatřil jsem – ó, nemohu to popsati, jak, mi bylo horko a přece tak slastně u srdce! – spatřil jsem na lesknoucí se výšině sloupu se zcela vážnou tvář tebe, drahého otce, tebe Sete, jsem viděl státi! A mluvil jsi k jemně kroužícím vlnám, co jsem právě předtím říkal, protože jsem to od nich zcela přesně slyšel, aspoň jsem byl toho mínění, že jsem ode všech kroužících vln slyšel, co jsi však ty mluvil na svaté výšině k vlnám, valícím se v jemném houpání kolem svatého sloupu; a jak jsem říkal, tak jsem to viděl.

7. A poslyšte nyní dále, milí otcové, a tak také vy vždy nás poslušné děti! – Dále nedaleko sloupu Setova viděl jsem třetí sloup celý obtékáný svítícími vlnami; stál, jakoby obléván červeným světlem, povýšenější nežli všechny ostatní a všechny vlny, které se rychleji a rychleji hnaly kolem sloupu ostatních, stály zde tiše a ze svých jemně se chvějících brázd vypařovaly, proniknuty úctou a láskou k Pánu a věčnému svatému Otcí, ohnivě chvalozpěv.

8. Chtěl jsem vypátrati, kam tyto tak ohnivé páry půjdou, - a hledte, mé oči, téměř oslepené leskem vznešených zpěvů, které se tu tak odpařovaly z klidu čistých vod, spatřovaly ve svaté výšině třetího sloupu, obklopeného blýskajícími se mraky, třetího z vás milých otců, a byl to Enos!

9. Ano, ty otče Enosi jsi stál na třetím sloupu a pravil jsi velmi ohnivými slovy k tiše poslouchajícím vlnám: „Ó, slyšte, vy všechny vody Země; poslechněte slova výšiny a naslouchejte tónům svaté řeči! Můžete se tu valiti a vlniti v radostném řádění šest dní a nocí; avšak když přijde den sedmý, svatým klidem požehnaný, sobota Páně, svatý den, slyšte, tento des světte také vy vždy k nejvyšší povinné chvále a velebení svatého Otce! Neboť jestiť podle věčného řádu, aby vše, cokoli dýše živým dechem z Boha a pociťuje v milujícím, myslícím srdci lásku věčného, svatého Otce, vzpomínalo klidu a slavnosti svatého dne; neboť takováto jest vždy vysoce svatá vůle svatého Otce: „Šest dní může všechno vodstvo pracovati, může se v hučících pochodech valiti a vlniti avšak ve svatou sobotu má jako ohnivě mraky vznešeně nad mlčícími, poslouchajícími vlnami vanouti svatý klid a zváti k slavnosti!“

10. A poslyšte, milí otcové a poslušné děti, co jsem vám zde oznámil, tak jsem to věrně a přesně slyšel.

11. A poslyšte s trpělivou vůlí ještě dále. Nejmilejší otcové, a též i vy, nás milující děti, jaké divy božské lásky a svítící milosti jsem tu ještě dále viděl žasnoucima očima ducha. Ó, otcové, a děti, jak mne tu ve chvějící horlivosti vidíte a slyšíte vyprávěti vám své vidění, ano opravdu, tak jsem tam tedy stál v tváři jako čtvrtý, červenavým světlem oblévaný na jednom poněkud jen méně vyvýšeném sloupu, který byl podobně jako prvé tři sloupy svítící, obtékaný čilými, všemi směry kroužícími vlnami. Pln úžasu nad takovým tak náhle povýšeným postavením, které jsem tu, jako otcové zaujal, upozoroval jsem smuten, že dál a dále podél sloupu se stávaly vlny vždy temnější a bouřlivější a v palčivé horlivosti zvedaly na nescíslných místech neustále své pěnicí hlavy podobné kouřícím horám vysoko nad sloup, na němž jsem, pln starosti a zármutku, stál, jakoby to byly děti, které se bez poslušnosti v srdcích zlostně namáhají porazit sloup otcův, jakož i matčin, a rouhajícími jazyky se posmívajíce, v pádu jej podupatí nohama, na nichž lpí v masách černého nevděku usmrcující prach.

12. A když jsem toto po nějakou dobu s krvácejícím srdcem pozoroval, zvedla se pojednou, ze sloupu proudíc, prudká bouře a zuřila jako orkány nad pěnicími se hlavami skrývajících se vln. A hledte, prudká bouře ze sloupu proudícího dlouho netrvala, načež se hluk zuřících vln, donucen trestající mocí orkánu, odebral k žehnajícimu klidu, takže jsem tu a tam ještě řídké, tiché bublání ochotně k úplnému klidu se urovnávajících brázd povrchu tak velkých vod ne-příjemně přerušovalo svítící vrstvy dechu z božských úst proudícího. A když řízně mocná Láska věčného, svatého Otce svědomitě docílila těmito úžasnými prostředky, žehnajícího klidu, začal z mých úst plynouti nádherný tón. A slyšte, tento tón zněl jako svatá slova proudící z milujícího srdce svatého věčného Otce s výsostí věčného Světla světel nekonečných, svítících sfér a vyléval se v hojných svítících proudech velmi daleko hlasitě přes nekonečnou, naslouchající plochu velkých vod a jak jsem slyšel, povím věrně smysl tohoto božského hlasu, velmi nádherného zvuku. Tento smysl se vyslovoval velmi krásně a velmi podivuhodně takto:

13. „Poslyšte,“ pravil svatý hlas, „vy vlny chtějící se jen bouřiti, poslušností a láskou sloupu Kenanově vy chvějící se vlny, chcete-li dlouho zvlhčovati mrtvé a pevné rozsedliny truchlící země; leč běda těm kteří se chtějí skrývati, pěnicím se vlnám, které by se chtěly povyšovati nad svítící sloup Kenanův.“

14. Vy šklebící se hory, a kdyby se sebevíce zvedly, Já je věčnou silou, Svého hněvu a palčivou zlobou náhle utvrdím a zpevním, jak k časné, tak i k duchovní, věčné trýzni v palčivém močálu Mého věčného zlořečení.

15. Avšak, zcela klidně poslouchajícím vlnám se dostane z Mého slitování brzy časné i věčné vlnění ve světle věčné Lásky svatého Otce otců požehnaných, čilých, radostných vln, proudících k mořím věčného života!

16. Nepovyšujte se tedy nikdy nad svatý, svítící sloup Kenanův. Tak tomu chce věčný, svatý Otec otců a Soudce zuřících vln moří života v nekonečných řadách a ohnivých proudech z Boha!“ – Hledte nejmilejší otcové, a vy též nás milující děti, jak jsem to vyprávěl, tak věrně a tak pravdivě, ano právě tak jsem to viděl vnitřním zrakem plné divů a vyššího řízení věčné Lásky v Bohu a z Boha!

17. A tak tedy poslyšte dále, jaké to divy božské lásky v duchu užaslý jsem tak jasně a tak zřetelně viděl, jakoby tyto tak zvláštní věci stály zcela tělesně před Mýma jasně vidícíma otevřenými očima.

18. Stál jsem ještě na svítícím sloupu a pohlížel poněkud dále k pátému sloupu; a slyšte, jak jsem tu úžasl nad novým povstávajícím divem božské Lásky věčného svatého Otce!

19. Tento sloup byl od paty k hlavě temný a zdálo se, že se vlny, které jej v nárazech oblévaly hněvem jako žhoucí rozpálené rudy ničily, tu hučela a šuměla smrt žhoucími hlubinami hněvivých vod, a vlna za vlnou tuhla rozpálená zlobou.

20. Viděl jsem do nocí hučících hlubin smrti, spatřoval jsem tu věci – ó, slyšte, jazyk člověka by spíše ztuhl, nežli by znovu vypravoval, ohavnosti zuřících smrtící zlobou zcela rozžhavených vln!

21. Když jsem se nasytil díváním svými otevřenými očima ducha v srdci duše těla, tu jsem se sklíčeným srdcem, syna pozvedl oči k hlavě temného sloupu a viděl jsem tam, ó, slyšte, tebe Jaredě, syna mého syna Mahalalela první požehnané lásky, an velmi vážně snažně vznáší prosbu o lásku vzhůru k věčnému, svatému Otci, pro vlny zlobou roznícené a navzájem do sebe narážející, rdousící se, a vraždící!

22. A když jsi takto, můj milovaný Jaredě, snažně prosil, tu spustil se pojednou podél široce otevřených nebes hojný přívál plný slitovné lásky na vlny, plameny usmrcující zloby zpevnělé, syčící. Ó slyšte, tu zahučela a zašuměla znovu tuhnoucí hladina smrti plného moře, tu se začaly vlny ve smrt již zpevnělé rozpouštět a jako bratři a sestry navzájem tiše proudíce a brázdíce, a pronikaje a si pomáhající vtékaly spokojeně do náruče a srdcí věčnou Láskou znovu prohřátých.

23. A když jsem toto uviděl, tu byl pojednou mocnými rukama do chvějících se rukou snažně prosícího Jareda vržen plamenný meč a Jared se ho rychle chopil a jak jen to bylo dalece možné podle božského řízení jím zamával; a když se to stalo, tu jsem mohl zřejmě významnými slovy slyšeti toto:

24. „Pozemsky, nevěrná spousta vln, neodvažuj se nikdy usmrcovati stvořené bytosti jakožto děti věčné Lásky; neboť Já jsem Pánem jak života tak i smrti! Kdokoli tu bude hněvivým srdcem usmrcovati bratry a sestry, bude také zcela jistě brzy tresty věčné smrti na duchu i na duši potrestán. Proto ať tu nikdo do druhého nevráží, ani ho nebije, ani mu neklne, ani ho nevraždí, ani neusmrcuje; neboť Já jsem Pán a mocný Bůh jak života tak i časné a věčné smrti!“

25. A slyšte a vizte, přemilí otcové a také vy, nás milující děti, jak věrně a pravdivě jsem to nyní vyprávěl, tak se to také od znamení k znamení slovo za slovem stalo.

26. A když jsem to uslyšel a jasně uviděl, tu jsem obrátil oči ihned k šestému sloupu a viděl jsem tam, ó, slyšte přemilí otcové a také vy, nás milující děti, - bázlivý jazyk Kenanův se hrozí to vypovědět před vašimi bádajícími očima strašné ohavnosti, které jsem musel já váš Kenan vidět se díti, a to u šestého sloupu.

27. Viděl jsem sloup obtékaný krví a ošklivým bahnem, a místo dříve jinak kolem sloupů čile obíhajících a kroužících vln, plazily se zde hrůzu a ošklivost budící, s ničím neporovnatelní přestrašní nejohavnější červi.

28. A poslyšte, i ten sloup, nádherný sloup, byl jako jinak žádný sloup od paty až k hlavě pošpiněn a potřísněn krví hanby hanebných, ošklivých červů. Často se plazili červi vzhůru, dokonce až k hlavě; také se pozvedaly spousty a spousty, takže tu nikdo nemohl zpozorovati nádhernou značku Boží vůle.

29. Ač oko ducha bylo s to daleko dosahovati, nemohlo spatřovati jen hromady a hromady červů jak se tyto hromady červů v ohavné horlivosti rozmačkávají a opět spojujíce stávají červy většími, a lezli pak přes červy ostatní, svíjejíce a kroutíce se přímo k bahnem pokrytému sloupu Mahalalelově, který pak až k vrcholu ovinovali a tím mu chtěli zcela vzít božský tvar, kterým se má zvěstovati svatá vůle věčného, svatého Otce pokojným vlnám velkých vod života v nekonečném moři svaté Lásky v srdci věčného, svatého Otce.

30. Poslyšte však, co se tu přesně stalo! Pojednou zaduněla žhavá nebesa; Slunce vyhaslo, a také Měsíc již nemohl vysílati klidně svit své věrnosti, a tak také Hvězdy padaly v nesčíslných množstvích s purpurově rozžhavené oblohy.

31. A slyšte, když se toto stalo, tu počali naříkati a kvílet nesčíslní mrtví ze všech hlubin bahna řkouce: „Ó, pokryjte nás, vy všechny rozbité Hvězdy, abychom na věky neviděli tvář Ma-

halalelovu; neboť on přišel ve jménu věčného, rozhněvaného Boha jako ohnivý meč, aby bil, nás bídné červy, kteří jsme ovinuli tento vysoký, nádherný sloup!“

32. A slyšte, když toto vystoupilo z temných hlubin smrti, tu pukla nebesa, z jejichž otevřených trhlin se vylily mocné proudy božského ohně na sloup Mahalalelův

33. Mahalalel pak, prosvícen Duchem Pána, pravil: „Poslyšte, vy páchnoucí vlny v podobách červů. Láska Páně je věčná a svatá a čistá; proto tedy nepáchejte nečistotu!

34. Přišel čas, aby vás, páchnoucí červy, smyl svatý oheň z nebe ve věčném ohni hněvu, jestliže jste se dříve nemyly, abyste byly pokojné, láskou a milostí prosvícené, čilé vlny!“

2. října 1840

35. A když se nyní toto za stálých blesků a prudce je provázejícího hřmění vyronilo v silných slovech z úst Mahalelových, ó, slyšte, tu začaly hromady a masy červů klesati a jak se urovnávaly v rovnou plochu, tu tekly ony hanebné, ošklivé tvary jako rudy při sršícím ohni zasmušilých, silných kovářů ve vlny z počátku ještě kalné, avšak ponenáhlu vždy víc a více se jasnící a pokojné, zde do sebe, tu skrze sebe a tam také vznešeně porůznu od sebe

36. A poslyšte, takto byl rád, nádherný rád opět ihned zřízen, a po tomto zřízení božského řádu jsem zamířil svým okem dychtivě do nekonečných dálek přes bělavý povrch velkých, nyní zcela zčištěných vod a viděl jsem, že se tu již nikde netisnily hromady a masy, a viděl jsem, že se jen tu a tam blížily temnější vlny k světlejším a že se pak v jejich blízkosti samy stávaly jasnější a jasnější, na konec se staly samy svítící, a viděl jsem ještě dále, když jsem byl své pátrající oko odvrátil do nekonečných dálek vlnících se ploch velkých vod k sloupu Mahalalelově, že tento sloup omytý ode vši krvavé hanby, se zaskvěl velmi libě v bělavém světle, a obléván ladnými, dovádějícími svítícími vlnami.

37. Mahalaleli, poslyš, tebe jsem pak viděl klečeti a děkovati Pánu, svatému Otci svítících vln; a hle, každé slovo, které ti vyšlo z chvějících se rtů, děkuje Otci věčné Lásky a vylétlo ihned k zářícímu Slunci, k vítězným výsostem, věčného, svatého Otce!

38. A slyšte, přemilí otcové, a také vy, nás milující děti, jak jsem to viděl a přesně slyšel, tak přesně a pravdivě vám to zde opět podávám!

39. A ježto jste to nyní ve svém srdci ochotně vyslechli, poslyšte mne Kenana, ještě dále vypravovati o nočních divech božské lásky a přejasně zářící milosti věčného, svatého Otce.

40. Nuže poslyšte, když jsem v zářícím světle milosti proudících z věčných výsostí svatého Boha a Otce Lásky a všech těch pokojných, svítících vln toto náležitě viděl, tu pojednou mé oko narazilo na sedmý, zcela do červena rozžhavený sloup; a Henoch, ten zbožný, čestný Henoch, stál téměř se vznášeje na tomto rozžhaveném sloupu.

41. Vlny obtékaly v potměšilém honu sloup Henochův do planoucího ovzduší vysoko se týčící.

42. Byly tu vody lásky a vody milosti, a byly tu vody života a vody světla, a tak ještě jiné všemožné druhy vod; a všechny ty nesčetné vody – slyšte! – byly zpevněny, podobně jako ony průhledné kameny žhoucimi pouty hanebné, jen sebelásky.

43. A hleďte, otcové a děti, jak se dělo toto nejvyšší necitelné loupení a kradení; poslyšte, jak jsem to viděl, tak vám to oznámím: Masy puzené zlodějskou horlivostí se zvedly ve způsobu ladných obláček z této tak potměšilé, vlnící se plochy velkých vod, jimiž byl Henochův sloup ve všech nepřehledných, všemožných směrech obléván. Tyto obláčky vylétly nyní daleko přes hranice příslušné jim oblasti sloupů; když pak v ostatních oblastech velkých vod spatřily zcela, klidné plochy, řítily se rychleji nežli blesk dolů, uchvátily tu s dychtivým chvatem pokojné vlny, rozprášily je v parnatou mlhu a zvedly je a hnaly pak největší rychlostí jako bouřlivé větry, do nevlídných, bahnitých hlubin svého potměšile velkého druha. Do těchto hlubin ponořily pak tyto tak úskočně uloupené, velmi pokojné vody a tlačily a lisovaly je pak svou ukradenou mocí zcela v nejtvrdší kameny a z hanebného prospěchářství je pokryly hanebným způsobem bahnem a blátem.

44. Avšak toto potměšilé, nejvyšší nevázané počínání netrvalo dlouho; neboť brzy jsem viděl zasvítiti Henocha mnohem více nežli Slunce, a palčivé paprsky, proudící s hlavy Henochovy, rozrylo v mocných proudech v jediném okamžiku jasně, všechny bahnité, zlodějské hlubiny velkých, loupeživostí rozpálených vod.

45. A poslyšte, sotvaže se palčivé paprsky proudící s hlavy Henochovy dotkly potměšilých vod, začaly vlny potměšilých vod pěnit, šuměti a hučeti. Tu ona nekonečná plocha kouřila a dýmala a byvší žárem paprsků přinucena, vrátila všechny dříve tak úskočně ukradené a sebe-láskou a hrabivostí v bahnitým dnu zpevněné cizí vody. A cizí vody jako ohnivé mraky v nesčíslných spoustách, hbitě se o dolních temných a kalnějších par potměšilých vln vykrucujíce, stoupaly vzhůru do čistšího, svítícího ovzduší. A hledte, když pak vystoupily z hlubin smrti, tu přišly z Henochova sloupu proudící čilé větry a ve vířivé radosti nesly velmi něžně uvolněné děti podél zuřivého kouření potměšilých vod zpět do milujících, čekajících náruče zušlechtěných vod božské milosti daných přikázání. A když se tyto divy svaté Lásky shora stalo, tu vztáhl Henoch pojednou velmi mocně ruce a ostře velitelsky, prudkým hromovým hlasem pravil:

46. „Vy potměšilé, zlodějské, lupičské vlny, slyšte dolů do hlubin bahnitých temných základů svatou vůli věčného, mocného Boha a poslyšte s klidným povrchem mocná slova spásy, která volají: Každá kapka jest v srdci věčné Lásky mnohonásobně spočítána a každá jest tedy sama sobě a věčné Lásce vlastní: proto nebudiž nikdy krutě jedna druhé lupem. Neboť běda zloději, úskočnému lupiči a vrahu vlastnictví ostatních čistších vod a bytostí; ano, běda tu všem jen zle milujícím vlnám! Slyšte: Potměšilost lupičů a zlodějů se nebude nikdy vlniti v jasných, brázdících kruzích, za to však, poslyšte, bude v tuhnoucí smrti upevněna ve žhoucí kameny věčné kletby, usmrcující mocí přikázání bude ihned anebo jednou jistě vržena do nejspodnějších hlubin Země. „Nelupte a nekradte!“ Tak zní ona velmi mocná vůle věčného, svatého Otce, Boha!

47. To si zapamatujte a dbejte toho, vy potměšilé vlny! „A poslyšte, nejmilejší otcové a též i vy, nás milující děti, taková byla poslední hromová slova Henochova se zářícího sloupu jako nejnádhernější, věčné znamení Boží vůle! A když ona nádherná slova v dalekých, samému oku cizích nivách temných ploch vlnících se ohavností dozněla, mohl jsem velmi zřetelně slyšeti z hlubin vystupující slova. Tato pravila poslušným zvukem vzhůru k sloupu: Učiň nás tedy čistými, světlý hlasateli mocné vůle svatého, věčného Boha, abychom se zalíbily jako ostatní vody také svítícímu, svatému oku věčné, svaté Lásky!“

48. A poslyšte, tu zavanuly, se svítícího sloupu proudíce, velmi prudké, ohnivé větry a k vlnícím poslušným vlnám nekonečné plochy přimísily velmi podivně oheň věčné Lásky. A vlny, byly pročištěny takovou svítící lahodou, ó slyšte, zdály se jasné jako povrch Slunce a chválily a velebily Pána milosti, kroužíce kol sloupu zářícími vlnami. Tu podél svítících vln harmonicky nekonečnými prostory zazněly svaté ozvěny. – Poslyšte, tak jsem to zcela přesně viděl a tak jsem vám to také přesně podal.

49. A ježto jste, nejmilejší otcové a také vy nás milující děti, již tak dlouho trpělivě, mne Kenana, duchovního řečníka velmi pozorně poslouchali, poslyšte ještě dále, jaké divy Boží Lásky a milosti jsem viděl a přesně slyšel: V nedaleké vzdálenosti jsem spatřil zcela hladký, téměř jako třpytící se kov vypadající sloup; kolem tohoto sloupu se vlnilo, ó, slyšte, písčité moře!

50. Myslel a domníval jsem se že vidím v dáli skutečné vlny vod; avšak čím blíže a blíže tato vlny prachu přicházely ke mně, tím jasněji a také tím čistěji jsem viděl, že se zde oblévající sloup již nevlnila voda, nýbrž že suchý, větry zdvižený a vířící se písek velmi podvodně pátrajícím oku Kenanovu nalhával vlnění vod!

51. Když jsem toto s mrzutým úžasem pozoroval, nemohl jsem ani po delším dívání, objeviti a také neobjevil vody a to ani jediné kapky, tu jsem pozvedl své zraky k nebi a prosil jsem snažně věčného, svatého Otce Lásky o milost, o pomoc jakož i o nejmoudřejší radu; ale nebe zůstávalo němé, oblévané bělavým, tu a tam jen slabě červeným leskem a nikde nepřicházel ani nejslabší zvuk se svaté, věčné vždy víc a více se kalící výsosti jindy tak ochotnou láskou a milostí prozařujícího příbytku věčného, svatého Otce.

52. A hledte, ony stále klamně vlny písku stoupaly stále výš a výše a čím více stoupaly tím více, jak je snadno pochopitelné, houstly, takže těmito prachem se vlnícími masami klamného písku, nemohl ani nejostřejší, oko občerstvující paprsek proniknouti.

53. Avšak poslyšte, k největšímu štěstí netrvalo toto nevázané zatemnění dlouho; neboť brzy jsem viděl na onom temném pískem obléhaném sloupu s veselým srdcem státi Metusalaha, ozbrojeného dvojsečným, planoucím mečem. Oči měl zavázané lněnou, třpytajícím prachem potřísněnou páskou a uši měl ucpaný lepkanou pryskyřicí. Avšak hledte, pojednou velmi rychle přilétl nebeským leskem oslepený mocný orel. Obletoval ve stále užších kruzích Metusalahovu smyslově němou hlavu odvázal mu z očí ochrannou pásku a s jeho zvuku uzavřených uší velmi pečlivě a čistě odloupal lepkavou pryskyřici. A když byly takto smysly Matusalahovy od chrání-

cích pout osvobozeny, vzlétl mocný, svítící orel jako v dáli ještě svítící Hvězda k svatým výsostem nebes, odkudž byl vznešeně přišel. A věrný a pravdivý Metusalah uchopil dvojsečný, plamenný meč, kterým zamával hrozící pravicí všemožnými směry jako šlehajícími blesky.

54. A za tohoto horlivého mávání se od planoucího meče uvolňovaly plamenné, svítící jazyky, jako jiskry od smolnatého, prudkým žářem zachváceného kmene dřeva, které tu v nejsilnějších kmenech velmi hojně rostlo dole na úpatí hor.

55. A slyšte, nesčíslné jazyky létaly největší rychlostí všemožnými směry přes nekonečnou, zaprášenou plochu a mocí svého ohně se dotýkaly podvodného písku a mísily jej v chaotickou věc, z čehož nebylo jasné co vzejde z této směsice

56. Přihlížel jsem k tomuto obdivuhodnému ruchu po dlouhou dobu stále trvajících mísení plamenných jazyků s oněmi nekonečnými spoustami klamného písku pln největšího očekávání, a přece se nechtělo objeviti nic jiného nežli jen zcela bílý již rozžhavený písek!

57. Avšak hleďte, uprostřed tak toužebně čekajících přání povstal s hrozným pohledem Metusalah a jal se skrz naskrz velmi mocně žhoucímu písku hlásati nejsvětější vůli věčného, nejsvětějšího Otce. A mocná slova, proudící horlivě z úst Metusalahových se vznešeně jako velké vody všemožnými směry v nejširších proudech vylévala strašně hučice a šumice a ječice, písek sebou strhující, jako dříve ony jazyky. A ono hučení, šumění a onen jakot pravil zřejmě slyšitelná, mocná slova moci a věčné velikosti svatosti Boží!

58. Slova, která zněla – slyšte, otcové a děti! - „Nicotný prachu, poslouchej dobře vůli svatosti Boží! Falešné, klamné vlnění nebudiž ti nikdy vlastní; obrať se k tekoucí nejčistší vodě, a vlni se jako takové ve věčných, svítících vlnách; neboť ničím než jenom leží vezmeš jednou za své.“

59. A hleďte, když se toto od nekonečné hladiny uslyšelo, tu se rozpustilo zméčko po zrněčku v čisté kapky; ty se pak ve svítící pravdě zcela vesele k sobě sbíhaly a stékaly v nekonečnou plochu nejčistších vod a vlnily se a brázdily nyní skrz naskrz, vesele chválíce a velebíce nejsvětější jméno věčného Boha, a smývaly proti ním svědčící na Metusalahově sloupu dosud pevně lpící písek s tohoto sloupu, chválíce jej pak, kroužíce ve svítících řadách kolem, když si byly dříve s milostnou touhou ozdobily světlem hojně ze sloupu proudícím, rozviklané, lesknoucí, houpající se hlavy.

60. A hleďte a poslyšte, ctihodní otcové a vy též nám drahé děti, jak jsem to pravdivě a přesně viděl a také nejvýš otevřenýma ušima slyšel, tak přesně a pravdivě vám to opět podávám. Pravda, ó, otcové a děti, jedině pravda jest opravdu libým výtažkem Lásky. proto lež vezme za své jako jinak žádná neřest; neboť jedině ona jest přímo proti věčné pravdě Otcovy Lásky .

61. A poslyšte nyní dále, nejmilejší otcové a též i vy, nás milující děti, jaké ještě divy jsem, já, váš Kenan, žasnoucíma očima viděl! – Připadalo mi to tak, jako bych býval i se sloupek, na němž jsem stál, vždy dál a dále do dalekých oblastí ostatních sloupů postrkován; a jako se mi dříve stávalo, tak se stalo opět i nyní, a já jsem viděl ze svého, povýšeného postavení sloup devátý!

62. Ó, otcové a děti, tu to vypadalo zcela zvláště! Slyšte z nekonečné hlubiny veškerých nocí se týčil velmi strašný špinavý, všelikými třpyticími barvami, poskvrněný sloup do výše oku již nedosažitelné. Kolem sloupu nebylo viděti ani vlnění vod, ani nějakého prášení se písku, ani jiného hýbání a snažení dosažitelných bytostí; jen věčně stále trvajícím noci oblávaly mlčky tento devátý, strakatý, nekonečný sloup. V této strašné, nekonečné, neživé pustině jsem si pomyslel: „Co to má, ano co to tedy může znamenati? Pro koho tu stojí tento nekonečný sloup?“

63. A tak jsem dlouho a dlouho přemítal; avšak přes veškeré mé neužitečné myšlení ani jedna pramalická jiskřička nechtěla zjasniti věčnou, nekonečnou noc kolem nekonečného, strakatého sloupu. Ó, otcové a děti, tu mi bylo úzko; neboť i světlo mého sloupu se stávalo menší a menší, takže jsem sotva ještě mohl pozorovati, že mé nohy ještě stály na jeho mdle třpyticím vrcholu. Když jsem toto musel velmi smutně pozorovati, tu jsem padl na tvář a jal jsem se náležitě od srdce k věčnému, svatému Otci modliti, aby mi tu nedal zahynouti.

64. A slyšte, když jsem toto vážně dobře učinil, tu pojednou zazněl jakýsi napomínající hlas a pravil: „Kenane, ponoř své myšlení, čistě miluje ve Mne svého Otce a Boha a pak uzříš věci ihned zcela jinýma očima!“ A jak mně byl tento svatý hlas poručil, tak jsem to také ihned učinil, aniž i jen v nejmenším otálel nad přelaskavým zvukem se rozmýšlel.

65. A slyšte, když jsem toto se srdcem překypujícím láskou učinil, začal ihned onen sloup, zdající se mi nekonečný, vždy hlouběji a hlouběji do propasti věčné klesati. A toto klesání netrvalo dlouho, když tu k mým ostře naslouchajícím uším proniklo vzdálené šumění velkých vod, ne nepodobné hromovému rachocení sfér. A nežli jsem se mohl náležitě ohlédnouti, tu, jsem spatřil slyšte, ó, otcové a děti, jako svět velké spousty šumících vln náhle se řítiti dolů, do temných, nekonečných prostorů dřívější věčné noci kolem onoho strakatého sloupu. A slyšte, toto řízení netrvalo dlouho a již jsem viděl dřívější místo věčných nocí zcela naplněné ještě kalnou, avšak nekonečně vlnící se vodou. Také jsem viděl s věčných výsostí sestupovati konec věčné se mně zdajícího sloupu a ponořovati se k oněm kalným vlnícím se vlnám nových vod svítícího vrcholu, na němž tu jak náleží ve svítící svatozáři stál Lamech, synáček Metusalahův jako libý hlasatel božské svaté vůle. A když také on mne spatřil, obrátil se ihned k oněm vlnám těmito slyšitelnými slovy:

66. „Ó, slyšte. Velké vody! Nestravujte se nikdy ve svých žádostech; neboť co máte pro sebe v lásce a milosti shora, jest pro vás majetkem postačujícím na věčné časy. Neboť více nežli věc, nemůže zaujmouti jedno a totéž místo; proto nehleďte se nikdy cizími žádostmi sami ničiti, a plujte a kroužete ve své zcela vlastní sféře k chvále a slávě věčného, svatého Otce!

67. A slyšte, když toto Lamech moudře promluvil, tu se vlny prosvětleny věčným světlem božské vůle, co nejrychleji zjasnily se a vlnily. A já pak, Kenan, jsem toto zcela přesně viděl; a jak jsem to viděl, slyšel, tak jsem to nyní přesně a pravdivě znovu podal!

19. října 1840

68. A slyšte milí otcové, a též vy, nás milující děti, ó, poslyšte ochotně ještě závěr mé řeči a pohleďte se mnou, se svým Kenanem dolů, do hlubiny Božího hněvu a na plameny hněvu, mdle se třpytající milost zpronevěřilým národům Země!

69. Ó, poslyšte a hleďte, co vše jsem musel viděti a slyseti na temném místě desátého sloupu! Poslyšte, všechny ty dřívější sloupy měly více méně vlastní světlo, - ano devátý sloup byl dokonce obklopen pestrým mdlým třpytem ale tento podle řádu desátý sloup neměl ani jednoho sebe mdleji třpytícího se bodu, ano byl tak temný, že jsem jej mohl jen cítiti, nemohl jsem ho však přes největší ostrost duchovního zraku spatřiti, ani rozeznati, zda se kolem něho vlnila voda, nebo prášil písek, anebo jej obklopoval pouze temný, prázdný a nicotný prostor; - slyšte, to vše bylo hrozně skryto pátrajícimu oku snícího Kenana pro tuto neuvěřitelnou, temnou, nejvyšší černou noc kolem desátého ze sloupů.

70. Čekal jsem a čekal od chvíle ke chvíli a zíral ztrojnásobněnou silou svého zraku, zda se někde nedá spatřiti nějaký jas; ale veškeré mé úsilí bylo zcela marné, ano ani mé nejostřeji napjaté uši nebyly s to postřehnouti aspoň nejtíšíš šepot nejněžnějšího vánku!

71. Ó, slyšte, tu mně bylo v této nejvyšší temné, věčnou smrtí přeplněné pustině úzko! Nemohl jsem se modliti, ani věčného Otce Lásky, za co možno brzké osvobození z této tak děsné noci vši smrti prositi, neboť teprve nyní jsem pociťoval, že nejen oči a uši ano vizte a slyšte, dokonce můj jazyk byl ochromen k řeči.

72. A když jsem musel toto na sobě tak trpce zakusiti, tu pojednou z bezedné hlubiny věčné noci vyšlehl prudký blesk zcela vzhůru k výšinám, jak se mi zdálo kovovým, zcela uzavřené oblohy!

73. Avšak až jindy po blesku vždy následuje zahřmění nebylo při tomto tak nekonečném blesku o nějakém následujícím hromovém rachotu ani nejmenší stopy. A jak tomu bylo před bleskem, tak tomu bylo také i po něm: nejhustší noc se rozprostřela od jedné nekonečnosti ke druhé a já, váš Kenan, jsem velmi mocně zatoužil po světle a po životě! Ó, otcové a děti, ta noc, ó, ta noc, ta dlouho trvala, až se konečně na kovovém nebi ukázala nepatrná Hvězdička jako jediný pozdě se teprve objevující následek dávno předtím již z hlubiny k nebi spěchajícího blesku.

74. Zcela nepohnutě byly nyní mé tak dlouho oslepené oči obráceny k tomuto nepatrnému, třpytícímu se puntíčku. A když jsem tak nad tímto třpytícím puntíčkem žasl, ó, slyšte, tu pojednou zaznělo velmi jasně do mých zcela již ohluchlých uší – slova nebyla to, ani lidské hlasy, také to nebylo hučení, šumění, zuření, - ó, slyšte, toto znění se podobalo pískání pastýřů, právě tak jako když chtějí podle již starodávného zvyku shromažďovati kolem sebe ovce Ábelovy, kte-

ré pak velmi rychlým krokem přicházejí a s úžasem pohlížejí na starostlivého pastýře s jejich k nebi obrácenými hlavami.

75. Avšak slyšel jsem jen jasné pískání, - Abelových ovcí jsem neviděl! – Když jsem toto na svých zcela již zmrtvělých smyslech zakusil, tu projelo jako bleskem duši mně, zcela jasné slovo, slyšte slovo, a toto slovo, ano toto nejsladší slovo pravilo: „Jazyk, slyš, Kenane, jest ti nyní rozvázán; nyní se pomodli a popros Otce Světla, Lásky, Života o Světlo a Lásku a o Život pro tento v smrti zlomený sloup!“

76. Tu jsem padl na tvář a jal se kvapně modliti a svatého Otce Lásky a všeho se hýbajícího života snažně prositi, aby ráčil ve Svém slitování darovati shora, jasně svítící plamének milosti, aby tu mé oči mohly zřítí hroznou velikost a předaleký rozsah temné smrti. a když jsem nyní dosti dlouho věrně a pravdivě snažně vzhůru k svatému Otci prosil, tu na mne pojednou zvolal velmi silný hlas jménem, řka: „Povstaň rychle, a pohleď na velké propasti nejtemnější smrti! Zde, na místě desátého sloupu, zlomeného sloupu jehož roztříštěné spodní polovice lásky zde leží rozptýlena v nejhlubší propasti smrti jest poznamenané cizoložství, - horní polovice však visí na kovovém, nekonečném oblouku nebes a nespustí se dolů k troskám dřívě, dokud nebude základ tohoto sloupu načisto od lejna hada omyt. Základem jest Země, hříšný dům, a lejnem hada jest velmi půvabné tělo všech žen nížiny v Hanochu. Proto běda Zemi ztučnělé nyní krví bratrů, kteří se kvůli tělu záletných žen velmi ukrutně vraždili a svou požehnanou krví napájeli Zemi! Já dám brzy prouditi s nebe velkým povodním a usmrtím veškeré tělo pro vábné tělo žen, kterými bylo stráveno všechno vodstvo zde kolem desátého sloupu! Ó, skvěj se jen, skvěj, nádherné, vábné tělo všech žen, nejpotměšilejších to dětí draka! Ó, skvěj se lákavý pokrmě červů močálu, ty odporný zápachu Mé cti! Ty se koupeš a denně myješ v nejjemnější vodě, připravené z všelikých bylin a koření, a natíráš kůži nejjemnějšími oleji, abys byla ještě vábnější a lákavější k svádění dětí věčného, svatého Otce.

77. Proto na šiji tvé spočívá věčné zatracení; to pravím Já, Jehova, Bůh všemohoucí, Věčný; tobě připravím brzy, ó, velmi brzy takovou lázeň, ve které se budeš moci na věky dostatečně koupati a mazati!

78. A jak se to stane, poslyš Kenane, to právě nyní tobě, světlem milosti svatého Otce zcela osvícenému ukáži; proto povstaň na svém zcela vyhaslém sloupu a pohleď dolů do nížiny, kde spatříš, co se tu, poslyš v brzku stane!“

79. A poslyšte, otcové a děti, já jsem ihned povstal a s velice užaslým pohledem jsem pohlížel dolů do hlubiny smrti a viděl jsem tu velmi mocné zástupy našich dětí, které opouštějí svaté hory, spěchají vesele dolů k dcerám lidí a tam se s nimi spojují a plodí s nimi dokonce děti, silné syny a půvabné dcery, a viděl jsem syny stávati se pak vládci, kteří jako takoví ukrutně pak usmrcovali, zabíjeli a vraždili ubohé bezmocné lidské děti! Tekly tu proudy krve bratrů a dětí lidských; a poslyšte, proudy nevinně prolité krve, volaly mocně vzhůru o pomstu ke kovové báni nebeské.

80. Tu se nebe v půli roztrhlo a ze svítící trhliny snesl se velmi rychlým letem anděl dolů k lásce Lamechově a pravil jí: „Nuže, zříd, Noe, jak ti Pán již věrně přikázal, koráb milosti, a ihned se v něm se vším schovej co ti Pán přikázal; neboť hle, kletbou zatížená Země, vznícená soudícím hněvem věčného Boha již hoří na nesčíslných místech! Naříkající krev, jak vidíš, mocně však nyní rozechvěla milost nebes; proto se svatý Otec rozhodl, že omyje zemi od kletby a tím ji pohnojí pro lepší pokolení, které co nejdříve povstane tobě, jemu jedině ještě věrným zůstavšímu Noemovi!“

81. A hledte, milí otcové, a též i vy, nás milující děti, když toto svítící anděl v rychlé řeči promluvil k lásce Lamechově, slyšte, tu pukla pojednou kovová nebeská klenba a z jejich široce otevřených puklin a ohnivých trhlín se velmi brzy vyřítily nejvyšší mohutné proudy vln kouřící se vody jako milost věčného, svatého Otce k uhašení ohně a někdejšímu vyhubení viny hříšné Země

82. A když nyní vlny začaly naplňovat nížiny Země, tu jsem spatřil nesčíslná pokolení vystupovati z nížin a v žalostném nářku hledati výšiny hor. Viděl jsem nejpůvabnější ženy, dcery nejbělostnějšího těla zemdené velmi úzkostlivě s krvácejícími prsty a rukama šplhati na nejpříkřejší vrcholy skal a spínati na závratných výšinách krvácející ruce vzhůru k šklebícím se puklinám ohnivého nebe a křičeti přezvučnými, přebolestnými hlasy o útěchu a o pomoc. Avšak veškeren tento křik byl marný, a uprostřed vln které se stále jen mocněji řítily podél šklebících se, žhnoucích puklin kovové oblohy, srážely ohnivé, vířivé větry nejtětlejší lidské děti, spalující a

potápějící je, s oněch skalnatých vrcholů hor, na které se tak namáhavě vyšplhaly, mocně dolů do zuřících vln jako nařikající potravu smrti!

83. A slyšte, jakmile ohnivé větry zbavily hned tu a hned tam chránící vrchol hor nejtělejšího, nejbělostnějšího, nejpůvabnějšího těla, zuřily a volaly velmi mocně se vysmívající: „Zde se koupej a omyj a natírej, hanebný, lákavý pokrme ďábla a jeho pomocníků a ozdob se ve vonných náručích věčné smrti a vezmi odplatu za své neúnavné namáhání, kterým padla veškerá pokolení Země od Adama toho prvního až k poslednímu obyvateli kletbou zatížené země, a jdi po smrtelné cestě všeho vábného těla“!

84. A poslyšte, takto volaly zuřivé ohnivé větry, kdykoli zbavily bytostí hned ten hned onen chránící vrchol namáhavě vyšplhaných výšin a srázů horských!

85. Avšak, slyšte, toto tak hrozné rdoušení a vraždění hříšného těla přebujných žen a všech svůdnických Istí zle podvedených a takto padlých synů Země a dětí nebes, netrvalo příliš dlouho; neboť brzy jsem uviděl úplně se valiti a vlniti velmi velké vodstvo přes nejvyšší kamenné vrcholy hor a mimo mne nebylo možno spatřiti živé bytosti a také nebylo slyšeti nic jiného nežli jen vlny deroucí se k mému mdle svítícímu sloupu nově nyní vzniklého velkého vodstva.

86. Již u devíti předchozích případů jsem byl zvyklý viděti, že jakmile vody již naplnily nekonečné hlubiny smrti, týčil se ihned vznešeně na vlnícími se vlnami, jasně se lesknoucí sloup, a i když se dříve sloup, tak jako při sloupu devátém neukázal ihned pátrajícímu oku Kenanově, přece jen netrvalo dlouho a bylo tu již na něm viděti sestupovati z nebe rozkazujícího Lamecha; avšak nyní, slyšte, žádný sloup se již nechtěl ukázati!

87. Čekal jsem velmi dlouho a nemálo jsem úžas, spatřiv místo sloupu plovati na pokojných vlnách koráb milosti. A když dospěl k místu, na němž se mně, slepému vidci dával dříve pocítovati temný sloup, - slyšte, tu bouřlivé vlny ustoupily a koráb milosti zůstal státi na velmi velkém, z vod vystouplém, libě se nyní třpytícím sloupu.

88. A když nyní lesknoucí se koráb milosti byl ode všech vlnících se vod zcela osvobozen, slyšte, tu bylo na jeho střeše otevřeno blýskající se okno, kterým ihned velmi čile odletěly mírné holubice a letěly daleko přes vlny a zátopy.

89. Avšak čile sem tam poletující holubice neprodlévaly příliš dlouho nad vlnami, neboť mimo sloup korábu milosti nebylo možno nic jiného spatřiti, nežli jen tlačící, se vlny a vlny. A ježto tito čilí plavci ovzduší nenalezli ničeho, kde by se mohli po déle trvajícím letu k potřebnému klidu posaditi, přiletěly rychle opět k onomu korábu milosti, hledali horlivě blýskající se okno a vletěli jím velmi rychle do korábu milosti.

90. A když pak ono blýskající se okno bylo opět uzavřeno, začaly ihned, slyšte, všemocnými směry vanouti velmi prudké ohnivé větry nekonečně daleko nad věčnou zdající se mi plochou vlnících se velkých vod. Z vlnící plochy začaly pak tímto tak prudkým váním ohnivých větrů velmi vznešeně bleskurychle vystupovati velmi mocné spousty mraků. Toto mocné zuření větrů netrvalo dlouho a brzy se již tu a tam nad hladinou vod začaly ukazovati vysoko čnící vrcholky hor, - ano, některé dokonce mezi nimi se dokonce začaly ihned zelenati a vypadaly brzy jako ladné zahrady.

91. A slyšte, když se toto bádajícímu, veselému oku Kenanovu ukázalo, tu se opět zablesklo, okno, okno otvírající se na střeše korábu milosti, jímž velmi brzy vylétly opět holubice a ihned velmi čile letěly k zazelenavším se již vrcholům hor, ve veselých kruzích je spanile obletovaly a velmi dlouho prodlely na čerstvě již vyrostlých ratolestech kolébající a houpající se na nich; avšak po delším prodlení je opět opustily a vrátily se hojně nyní obtěžkané zelenajícími se větévkami, ihned opět do čekajícího korábu milosti.

92. A nyní poslyšte a vizte, když se toto kvapně stalo, tu začaly vlny velmi rychle opadávati a z klesajícího povrchu vod podivně nanejvýš rychle vystupovaly hory a půvabná pole s úrodnou zemí a ihned se zelenaly, ožívány jsouce hřejivými paprsky Slunce, v ladné louky a nivy a plody naplněné bujně zahrady.

93. A na místě sloupu, ó, slyšte, rostla zcela zázračně země kolem sloupu vždy výš a výše, až konečně sám koráb milosti spočinul na velkolepě se zelenající zemi. Hleďte tu se opět zablýsklo okno na střeše korábu milosti a velmi hojné množství čilých holubů rychle kroužíc z něho vylétlo a po delším čekání se již nikdy nevrátilo k oknu ve střeše korábu milosti, které bylo ponecháno otevřené.

94. Ježto Noe jako láska Lamechova zpozoroval v korábu milosti úplné opadávání vln, jal se otvírati její dvířka a nechal z nich vesele vystupovati veškeré uschované pokolení Země a

ponenáhlu také své děti a ženy. A když pak s chvějícím se srdcem a třesoucíma se nohama dosáhly zelenající se země, padly na kolena a děkovaly a velebily pak svítícím otevřeným korábem milosti Páně, jako jediného slitovníka a zachránce z těchto zasloužených trestů soudů hněvu, svatého Boha.

95. Když toto naplnění díkem a láskou k svatému, věčnému Otci velmi dlouho konali, tu přilétl velmi rychle svítící anděl a přinesl Noemovi veselé poselství o převznešeném svítícím nebi, kolem něhož se vinul barevný oblouk. A slyšte, - takto pravil svítící anděl:

96. „Poslyš Noe, jedině pouto Mé lásky, z tebe jednou probudím símě života, které velmi mocně vyrve smrti nesčíslnou pohlcenou kořist! Neboť je Mi líto těla, mezi tvrdě nyní zpevněnými vlnami hmoty (hříchu); proto pošlu jednoho mocného Záchránce a chvějící se zemi nikdy takovými soudy nenavštívím. Barevný oblouk bude vždy zvěstovati národům, že toto nikdy až do konce času časů Zemi nepřinesu; co se potom stane, vím jedině Já, věčný Otec váš Sám!“

97. A poslyšte milí otcové a též vy, nás milující děti! Takto jsem toto vše viděl a, přesně slyšel, a jak jsem to slyšel, tak jsem vám to nyní vpravdě opět podal, a dále mně dáno nebylo. A co jsem viděl, to vyložte vy především moudří otcové a děti plny lásky; neboť mně je skryt smysl takových vzácných snů z Boha.

* * *

Kapitola 43.

Henoch vysvětluje řeč Adamovu a Kenanovu.

12. listopadu 1840

A hleďte, když Kenan dokončil řeč o svém snu ve velmi plynné libé formě tu všichni na něho pohlédli a poklonili se mu; neboť všechny uchvátil veliký obdiv a nevěděli, co o tom souditi.

2. Konečně však po dlouhém úžasu se vzchopil otec Set, obrátil vděkuplně oči k nebi a jal se promlouvati k přítomným dětem takto řka: „Ó, Kenane, ó, děti, co jest to? Co to má znamenati a co z toho bude?!”

3. Ještě ani nebyla všemi našimi smysly pojata tajuplná řeč praotce Adama; ještě jsme z ní ve svých láskou slabých srdcích rozumně nerozmotali ani slabiky i Henochova poslední ohnivá řeč se mi vznáší ještě jako tmavé klubko přede všemi mými smysly; a nyní přicházíš dokonce ty, milý Kenane, s nad světem nepřijemností, jejichž smysl může býti znám jedině Bohu; ano, téměř bych tvrdil, že by bylo člověku asi sotva možné zachovati ještě život, kdyby mu věčný, svatý Otec poskytl tolik moudrosti, aby pochopil nepochopitelně nejhlubší smysl takových tajuplných, velkých věcí!

4. Ó, Kenane, Kenane, proč jsi musel zříti a nyní nám ubohým slabým otcům a dětem takové vidění vypravovati a tím naše všechny smysly zmásti – čím jsi nás učinil ubožejšími, nežli jsme byli předtím, kdy jsme se ještě nestarali o napospas vydané cesty a úradky věčné svatosti Jehovovy takovýchto řečí, jejichž smysl nemůže být odhalen před žádným andělem, dokud je anděl jen andělem, ale nicméně věčně nikdy býti nemůže a nebude rovný Tomu, kterýž jest nás všech milý svatý Otec, kterýž jest nezbadatelný v každém Svém věčném slově?!

5. Ó, děti, děti, vymýťte z mysli co jste slyšely z úst milého Kenana a raději se mnou se vši zkroušeností a pokoře našeho v lásce slabé srdce doznejte, že my všichni dohromady nic nemůžeme! Také ať nikdo z vás všech nechová v sobě nikdy touhu, aby to pochopil, nýbrž přenechajme takové nepochopitelné věci vždy jen Bohu, který zajisté dobře ví, co jim chce; nám však to jistě dal tím poznati, jak silný jest i v slunečním prášku a za druhé, abychom se ve své pokoře sami zkoušeli, že sami ze sebe nejsme schopni zcela ničeho, nýbrž že vždy jen On, náš milý, svatý Otec, vše ve všem!

6. Ó, děti, rozvažte dobře řeč svého otce Seta, a chraňte se tedy jakéhokoli pokušení! Amen.“

7. A když Set dokončil dobře uváženou svou řeč, tu ihned předstoupil před otce převelice zbožný Henoch, poklonil se před nimi a vyprosil si dovolení, aby směl před jejich tvářmi v tomto ohledu také říci několik slov, a to tím spíše, že k tomu právě obdržel vnitřní vyzvání.

8. Set pohlédl na něho a pravil: „Ó, jen mluv, jasný, zbožný synu věčného jara! Také tvé ohnivé řeči jsou jen chladící ranní rosou naproti těm neslýchaným slunečním úpalům z úst Ke-

nanových. Nám všem to učiní velmi dobře, budeš-li je moci poněkud ztlumiti; proto mluv jen – a vlastně jsi měl již dávno mluvit – mluv! Amen.“

9. A všichni souhlasili s přáním Setovým a Henoch jal se mluvit, jak následuje řka totiž: „Ó, milí otcové a veškeré děti Boží, slyšte a poslyšte dobře tato z mých úst plynoucí slova!

10. Chcete-li a můžete-li, pohlédněte vzhůru k nezměrným výsostem nebí Božích našeho přesvatého, předobrého Otce, a pohlédněte opět dolů do rovněž tak nezměrných hlubin jednoho a téhož mocného Boha, jehož panství nikde konce není! Uvažte, jak mnoho je toho skryto, jak na výsostech tak v hlubinách, o čem mysl žádného člověka nemohla ještě ani snít!

11. Jedině Kenan byl, pokud je mi dosud známé, tak šťastný, že mohl spatřiti v duchu malý sluneční jen poněkud rozložený prášek a náš praotec Adam nám ukázal rovněž jen poněkud rozestřený sluneční prášek – své, prý ohnivé řeči nevzpomínám, - a již to nás tak vysoce a nepochopitelně udivuje! A jak to tedy, že nemůžeme před našima slabýma očima viděti míjeti kolem světy a Slunce a přece ještě žítí?! Kdo kdy již spatřil divy v travním stéble, které se pod naší šlépějí skromně ohýbá! Jaká velikost a vznešenost Boží v něm spočívá, a přece po něm svýma nehodnýmá nohama šlapeme a při tom ještě žijeme!

12. Nedaří se nám tedy v duchu téměř právě tak jako dětem, které také zcela zasmušile pohlíží na tvrdší kousek chleba, podává-li se jim v době, kdy očekávají ještě měkký pokrm mléčný? A neměli bychom jim dáti nikdy chleba proto, že byly zvyklé na měkkou stravu?! Jak by potom dospěly k mužné síle?!

13. Hledte, právě tak se daří také nyní nám! Dokud jsme byli sotva ještě děti s mléčnými zuby, dával nám svatý Otec pít mléko a měkkou, našim silám přiměřenou potravu; nyní se máme státi v duchu muži! Hledte, tu se měkká strava již nehodí, nýbrž Otec nám dává nyní chleba, abychom se mohli v jeho milosti státi silnými muži, kdy potom budeme věci netoliko zřítí, nýbrž dobře chápati a poznávati jeho velkou lásku a moudrost a z těchto Jeho obou nejsvětější vůli v nich!

14. Vypravoval-li nám nyní praotec Adam o předchozích cestách svého kdysi zbloudilého ducha, v němž a skrze nějž bloudil a zbloudil také duch náš, není v tom věru tak mnoho nepochopitelného! Neboť musel tu zajisté býti dříve duch nežli tělo, jako musel být dříve nutně Bůh nežli jakékoli stvoření, které teprve z něho vzešlo, protože On jest Prazáklad všech věcí! Neboť pro koho jiného by mělo býti stvořeno toto tělo, tato zpuchřelá budova z hlíny, kdyby tu nebyl, již dávno nutně jsoucí duch, pro něhož jedině byl vlastně zřízen tento jeho svobodu zkoumající příbytek od Boha, našeho svatého Otce!

15. Vždyť ještě nikdy slepice prázdné vejce nesnesla; také všichni až přesně víme, že tu dříve musí býti obsah vejce, nežli bílá tvrdá, dobře uzavřená skořápka! Či může někdo moudře předpokládati, že duch teprve v těle vzniká, se vytváří? Ano, kdo by to byl s to, ten by musel býti ještě tisíckrát méně chytrý a mnohem nemoudřejší nežli někdo, kdo by chtěl postaviti chatu pro někoho, kdo tu vůbec ještě není, v šíleném mínění, že bude-li tu jednou chata, zplodí již ze sebe a v sobě obyvatele

16. Proč předchází plodění vzniku, proč muž ženě? Jak uslyšíme zdáli šuměti vítr, zatím co naše stromy ještě klidně stojí? Přišel-li však vítr nad naše stromy, pak se pohybují všechny větvky. Nuže, Zda tu nemusel býti vítr již dříve, aby k nám mohl přijíti a stromy naše uvéstí v čilou pohyblivost? Stromy jistě nezplodily vítr, nýbrž vítr přes ně volně přešel a teprve je oživil.

7. Či mohl by někdo tvrditi, že jakýkoli plod byl stvořen kvůli stromu, anebo že strom tu musel býti dříve proto, aby teprve ze sebe zplodil plod! Vždyť přece říkáte, že Bůh vložil všeliké símě do země, z čehož pak vzešly všeliké traviny, rostliny, keře a stromy a přinesly plody semene, v nichž se opět znovu zrozeno vyskytuje živé símě!

18. Ukazuje-li tedy Bůh nám, Svým dětem ve všech Svých nesčíslných zázracích věčný řád, že totiž život anebo síla musí vždy daleko předcházeti tomu, co se teprve skrze něj a konečně pro něj stává, proč bychom se tedy měli tak velice diviti, když nám Adam následkem vyššího osvětlení vypravoval dlouhé dějiny svého ducha a tím nám ukázal, že a jak také my jsme a byli a všichni naši potomci více méně budou do nich zapleteni až na konec všech časů, a mimo to nám ještě ukázal, jak svatý a velký, tak lásky a milosti a milosrdenství plný a jak nekonečně shovívavý jest Bůh, náš všemohoucí Otec;

19. A jestliže to se dozvídáme, proč bychom se měli báti, když víme dobře, jak nekonečně dobrý jest Ten, jenž nám toto dává věděti! Ano, máme a musíme se Boha báti, - ale ne proto, že nám dává chleba, nýbrž máme se báti, jestliže Ho nemilujeme; neboť kdo tu promeškal jedi-

ný okamžik v lásce k Bohu, ten byl mrtvý, dokud byl mimo lásku k Bohu. Proto našim nejhlavnějším zaměstnáním má být Boha stále milovat, protože On nás podle svědectví praotce Adama miloval již dávno předtím, nežli jsme ještě byli a to tak mocně, že jen Jeho nekonečnou láskou jsme se stali tím, co jako Jeho děti jsme; a mají tedy veškeré naše zaměstnání směřovat k stálému posilování v lásce k Bohu

20. Pohlédněte na nesčíslné tvary kolem nás. Vznikají a trvají sice také z této všemohoucí Lásky; avšak nemohou a nesmí tuto Lásku opět milovat, protože nejsou k této lásce zralí a jí schopni, - tak jako my zadržujeme svým dětem vzájemnou lásku, dokud k ní ještě nedozrály.

21. My však jsme se ve směr stali k lásce zralými; proto budiž také našim nejhlavnějším zaměstnáním milovat bez ustání Toho, který nás učinil k lásce tak dokonale zralými!

22. A řekne-li tedy choť k své ženě, aby jej ve všem svém chování milovala, protože on jí ve všech svých útrokách miluje, smí to také ctnostný chlapec říci k nezralému děvčeti? Vy pravíte: „U svatosti Boží, ne dokud není strom požehnan! Běda tomu, kdo v tom pochybí; neboť nejprve musí být zralost, potom požehnání a po něm teprve láska!

23. Ó, otcové, jestliže to takto říkáte, pak máte podle vůle Boží úplně pravdu; ale řekněte si sami a odpovězte si na otázku, zda by nebylo ještě hruběji pochybeno, kdyby zralí a požehnaní učinili pak také jako děti a utíkali, jako kdyby nezralé děti souložily!

24. Kenanem nám oznámil Bůh naši úplnou zralost k svobodné lásce k Němu; proč se však tomu divíme, jako bychom byli nezralé děti, ač se spíše máme diviti, že jsme všichni v lásce vlažní jako vodní vlny nestálí, čímž se milost v nás tříští podobně jako Slunce na neklidné hladině vodní?!

25. Já pravím: Kenanův sen nám nepraví nic jiného, nežli, že máme Boha, svého svatého Otce víc a více ze všech svých sil milovat a že máme v lásce litovat každého okamžiku bez lásky, který nás učinil na tak dlouho mrtvými, pokud jsme tu byli bez lásky; neboť: žítí a milovat jest jedno a totéž. Kdo tu má život, žije v radostnosti svého dobře si vědomého jsoucná a jest tedy přítelem svého života; kdyby však někdo vyšel z radosti nad svým vlastním životem, vyšel by také, jakmile by ztratil chuť k životu ihned ze života, a usmrtil by se, stal by se sebevrahem, jako se stal Kain bratrovrahem, a podle toho by zemřel dvojnásobně, nejprve z Lásky Boží a pak ze své vlastní lásky.

26. Hledte, náš život aneb naše láska jest však v Bohu, a jedině Bůh jest naše láska a život; stáváme-li se však ve své lásce k Bohu slabí a vlažní, pak se také náš život stává slabší, takže na konci v této němotě života vidíme věci v sobě a kolem sebe jako bychom byli slepí a hluchí a že všeho toho, co se v nás a kolem nás děje nic nechápeme, a když nás, v lásce shnilé a lenivé, přichází svatý Otec Svou milostí budit, myslíme, že se nesluší, bychom se, stávali bdělými v lásce. Ó, milí otcové, toho buďme dalecí; neboť náš Bůh je velmi vážný Bůh a jako náš přelaskavý a přesvatý Otec a nemá nikterak radost ze škádlení a pokoušení; neboť proč by nás pokoušel ten, jenž spočítal všechny naše vlasy již dávno předtím, nežli nám ještě narostly na hlavě?! On by nevěděl co učiníme? – Ó, toho On nepotřebuje!

27. Za to však tím více potřebujeme my jeho milosti; milost však není škádlení ani pokoušení, nýbrž jest to čistým darem požehnaní svatého Otce, aby náš zesláblý život sídlil vždy víc a více v jeho lásce. Ó, otcové, přihlédněte nyní v náležitě lásce k Bohu, našemu svatému Otci k viděním Kenanovým a snadno shledáte, že vám tím Bůh nepředvedl v duchu nic jiného než mrtvou slabost naší lásky, k Němu! Proto se staňme opět silní v lásce v Něm a k Němu, tak se nám potom již stane opět jasným vše, co nám doposud zůstávalo temné!

* * *

Kapitola 44.

Adam vysvětluje svou slabost.

A když byl toto Set uslyšel, začaly se oči jeho, jakož i oči ostatních otvírat; neboť nyní všichni velmi dobře chápali, co tím chtěl Henoch říci a byli s tím spokojeni, neboť poznali, že Henoch chápe věci, které jim všem byly naprosto nepochopitelné a chválili a velebili vroucně prostým srdcem za to Mne, že jsem propůjčil člověku k jejich blahu tolik moudrosti a ukázal věci

jak z výsosti i z hlubokosti a že jsem dal odhaliti jejich skrytý smysl k duchovnímu blahu těch, kteří mne v opravdové lásce vyhledávají

2. (N.B. Vám bylo nyní již také leccos a něco mnohem většího dáno; avšak ještě žádný ke Mně náležitě v srdci nepřišel, aby Mne v opravdové lásce chválil a velebil a byl nad míru vesel nad tak velkou, nyní tak hojně k vám proudící milostí a potají nevzdychal po zasvěcení sluhy, který musí být nástrojem Mé milosti za málo více odměny nežli za kterou má každý z vás v opravdové lásce sloužiti. Já jsem probudil jen j e d n o h o v blázna před světem pro vás, abyste mohli býti povýšeni k velkým poctám před anděly a tímto jedním jest Můj slabý, chudý sluha (J.Lorber, vyd. orig.), kterýžto blázen přišel k vám záhy z venkova a byl dlouho mezi vámi a nikdo nepoznal, že je to blázen před světem. Ale tento blázen Mne hledal, a Já se jím dal nalézt a probudil jsem ho před vašimi očima, aby se vám stal soumarem a přinesl vám nový chléb Lásky z nebes, kterýž jest ten pravý chléb, protože lásku dává a lásku požaduje. Ježto se však tento soumar na Sionu nachází na cestě bažinaté přicházíte vy k němu, a berete dychtivě chléb z jeho koše; ale o jeho nohy se málo staráte a nevidíte, že stojí až po kotníky většinou kvůli vám v tuhé hlíně! Já však pravím, jestliže vám chléb a voda života chutná, nenechávejte tohoto dobromyslného soumara trčeti! Kdo to může učiniti, učiň to a osvobod' jeho nohy potají před světem od bláta; neboť jinak, zůstane-li u vás, pak jeho nohy časem úzkostí zeslábnu, takže bude sotva schopen chleba pro vás nositi, leč bych ho Já Sám od toho osvobodil, a pak ho také vedl kam budu chtít. Avšak u vás ho pak jistě nikdy nenechám; neboť Já mám sice ještě mnohé děti, ale málokteré mezi nimi, které by se daly používatí za blázny. Neboť jest lepší a snadnější jísti chleba, je-li již připraven; ale těžší jest dáti se za nepatrnou odměnu z lásky zapřáhnouti jako soumar k pluhu. O tom dobře uvažujte, a chvalte a velejte Mne ve své poslušnosti! Kdo z vás v tom něco učiní, ten neztratí nikdy ani stater a svého času mu to bude navráceno časně i věčně; tomu, kdo by to učinil, sluha pak řekne, v čem trčí jeho nohy. Amen)

3. Když Mne byli všichni as celou hodinu chválili a velebili, tu povstal opět Set a vyzval ostatní, aby povstali též a řekl jim: „Děti, náš milý Henoch sejmul viditelnou milostí shora těžká břemena s našich utiskovaných srdcí a vrhl je mocně do nedohledné hlubiny slastí a blaženosti; Bůh, náš přesvatý předobrá Otec, budiž za to věčně chválen a veleben. Ale jelikož to bylo Henochovi dáno k vůli nám jako důsledek jeho znamenité pokory před Bohem a před bratry – a co přijal, to vše nám bez nejmenšího zadržetí věrně podal, - a my tedy s veselou myslí chválíme a velebíme nyní Boha, našeho přesvatého Otce, pak myslím, že proto ve své lásce a radosti nemáme zapomínat na Henocha! Neboť ježto se stal miláčkem Božím, jak by neměl býti také miláčkem naším?!

4. Ačkoliv dobře víme, že toto vše, co nám řekl přichází čistě jen shora, přece jen myslím, - že by bylo, ježto musíme míti úctu před oním místem, kam vstoupili otec nás všech Adam a matka Eva, - ještě příhodnější abyste nenechali nepovšimnuta ústa, kterými Bůh Sám promluvil k naším srdcím.

5. Ó, děti, vezměme Henocha do našeho středu a nenechme ho již obdělávati hubenou půdu, aby mu poskytovala tvrdé sousto, - nýbrž, jelikož jej Bůh, náš přesvatý Otec ve Své nekonečné lásce milostivě učinil obdělávatelem našich v lásce slabých srdcí, obdělávejme za něho půdu našimi mnohými ostatními syny a dcerami, kteří sice mají všichni silné údy, ale za to tím slabší srdce.

6. Ty pak, milý Henochu, ochotně a vděčně také přijmeš, co by ti tvoji otcové z velké vděčnosti, z chválení a velebení Boha rádi dali, abys měl úplně volno, a mohl srdce nás všech podle nejsvětější Boží vůle čile obdělávati!

7. A nyní mne, děti, následujte do mé chaty a posilněme své údy pokrmem a nápojem ve jménu našeho nejsvětějšího Otce a potom ať nám náš milý Henoch vypravuje opět něco o lásce! Amen.“

26.listopadu 1840

8. A když Set toto přikázal svým dětem, vydali se ihned na cestu k chatě Setově, zařízené poblíž chaty Adamovy. A přišedše sem, poklonili se všichni před chatou Adamovou a pak teprve opřed chatou Setovou, a navštívili pak na krátký čas praotce a pramáti a dali se před jídlem požeňtati Adamem, což se stávalo u těchto přítomných denně, a pro vzdálené bylo pak všeo-

becné volné požehnání vyslovováno. Když toto byli vykonali a úctyhodně a s vřelými díky se chtěli vzdáliti, hle tu pravil Adam dojat srdcelomným již velmi rozechvělým hlasem:

9. „Milé děti, a ty můj nejmilejší Abeli-Sete! Já, váš otec Adam jsem vám nyní požehnal a vy nyní jděte abyste posílili pokrmem a nápojem své údy – a že to konáte, velmi správně a dobře konáte ale hleďte, já jsem již velmi zestárl a zeslábl, a také matka Eva, a nemohu již pracovati. Všechny údy mně již vypovídají službu; vy víte, že jsem dosud vždy pracoval, a nechtěl, aby někdo pracoval za mne, abych tím každému předcházela dobrým příkladem.

10. Avšak dnes jsem již nemohl. Když vy všichni jste byli práce neschopni pracoval jsem já, váš otec, s nejmilostivější pomocí našeho velkého, svatého Otce za vás za všechny; nyní však již nemohu!

11. Děti, jsem hladový a žíznivý; až se nasytíte, vzpomeňte s malým posílením také na svého otce a matku, a dejte také mně něco jísti a pítí a příště již nás nepouštějte ze své péče! A cokoli nám, svým rodičům učiníte čiňte to děti z lásky, aby sousto vámi poskytované nebylo tvrdé a trpké, nýbrž aby dobře chutnalo vašim zestárlým a zesláblým rodičům; neboť nebudete již dlouho míti na sobě toto malé břemeno, ježto já, váš slabý otec jistě nebudu již dlouho tuto chatu mezi vámi obývati, vždy vám žehnaje odstěhuji se do jiné chaty tam, kam odešel Abel. Proto pečujte rády o mne, svého starého, slabého otce a rovněž o matku, dokud jsme ještě mezi vámi; neboť za několik málo let, která brzy uplynou, budete truchlíce hledati t o h o, který vás nyní ve své nemotorné slabosti prosí o pokrm a o nápoj, - ale na širé Zemi nebude možno jeho chatu nikdy nalézti. Nuže, milé děti, jděte ve jménu Božím, provázeny mým požehnáním, a posilněte své údy; ale nezapomínejte na svého starého, slabého hladovějícího otce a rovněž tak na starou, slabou matku! Amen!“

12. Když tyto hodné děti uslyšely tuto Adamovu řeč, byly ve svých jemných srdcích tak dojaty, že se všechny daly hlasitě do pláče a dlouho se nemohly vzpamatovati. Konečně povstal Set a skrz naskrz pravil dojat:

13. „Otcové! děti! Dokud stojí Země a obloha se svými Hvězdami, Měsícem a Sluncem se klene nad ní, nebylo ještě nikdy tak svaté slovo z úst člověka vysloveno, jako to slovo, které nyní já po Adamovi váš otec, vyslovím: Já pravím: Spíše padnou všechny Hvězdy s nebe a Slunci a Měsíci bude navěky vzato jejich světlo; spíše do poslední kapky vyschnou všechna moře, jezera a řeky a spíše se celá Země stane holým kamenem; ano to vše se spíše stane, nežli by se nám zachtělo vložiti sousto do úst dřívě, nežli by byli v každé době denní dostatečně nasyceni náš otec Adam a naše matka Eva!

14. Ó, otče a matko, vy zajisté již odjakživa víte, jak mne vždy velice potěšilo, když jste ve dnech vaší síly něco ode mne přijali; oč mnohem větší jest však nyní má radost, kdy potřebujete naší péče, čímž se mi přece jednou dostane milostivé příležitosti, abych mohl aspoň nejnepatrnějším dílem s největší láskou poněkud zaplatiti svůj převeliký dluh a splatiti vám, ó, otče a matko, nejmenší díl vašich velkých dobrodiní! Ó, otče a matko, přijměte to milostivě a zdržujte se až na konec časů požehnaně mezi námi!

15. A ty Enosi a Kenane, pospěšte do mé chaty a přineste ihned nejlepší pokrm a nejčerstvější nápoj a řekněte mé ženě Ježe, (Jeha) vaší matce, že jejich otec Adam lační a žízní a přiveďte ji sem, aby také ona slíbila, co jsem já tak svatě právě nyní před tváří Boží přísahal! Jděte tedy a ihned přijďte! Amen, Amen, Amen.“

* * *

Kapitola 45.

Adam žehná svým dětem.

A hleďte, uplynulo sotva sto srdečních tepů, když oba poslové, opatření pokrmem a nápojem vstoupil po boku plačící Jehy uctivě do chaty Adamovy a podali to úctyhodně Setovi, aby pak on jako nejdůstojnější, kleče před Adamem a Evou, v největší dětské lásce a největší radosti jim podal, co žádali.

2. A hleďte, když Adam viděl nyní velkou ochotu a velkou lásku svých dětí tu dřívě ještě nežli vložil sousto do úst, vzhlédl k nebi řka: „Ó, velký, předobrotivý, přesvatý Otče, jak velká musí býti Tvá láska k nám slabým, neposlušným lidem, když nejmenší jiskra této Tvé nekoneč-

né lásky v mých potomcích a Tvých dětech již tak sladce a nádherně vyzařuje ke mně starému a slabému prvému člověku! Ó Otče, shlédni milostivě dolů se Svě svatě výsosti na Svěho slabého padlého syna, jehož pád se stal pádem všem jeho potomkům a požehnej také Ty ve Svě laskavosti milý dar mých potomků a Tvých milých dětí, aby posílil mne a mou slabou ženu v naši stálé lítosti pro naši neposlušnost vůči Tobě, ó, nejsvětější, předobry, přelaskavý Otče! Požehnej však také těmto Svým milým dětem, a dej ať se milostivě stane, by Tvé svaté jméno mohlo býti vždy velebeno, chváleno a proslaveno! Amen.

3. Když byl toto Adam promluvil, vzal podávané pokrmy a jedl a pil s Evou chutě a pln vděčnosti ke Mně a pln vlídnosti ke svým dětem. Děti pak Mně tiše děkovaly v srdcích za velikou milost, že jsem je měl za hodna, aby směly nyní ve veliké radosti pečovat o své rodiče. – Hledte, to byly opravdu Mně milé děti, jakých je nyní málo na celém zkaženém světě; ó, to také byly děti podle Mého srdce! Kdyby bylo takových dětí mnoho, ó, pak bych jim nebyl tak skrytým Otcem, jakým musím nyní žet tak velice mnohým býti, aby ve své zatvrzelé slepotě zcela nezhynuly! -

4. A když se nyní Adam a Eva před tváří svých z lásky stále ještě plačících dětí nasatili, tu povstal Adam a děkoval Mně s hluboce dojatým srdcem a po skončeném poděkování se obrátil k svým dětem a pravil s převelice vlídným hlasem rozechvěným dojemným pohnutím: „Požehnání Boží a požehnání mé, budiž povždy s vámi i u všech vašich potomků. A dokud Země zůstane Zemí, potrvá vaše nyní tak vysoce požehnaná linie dále až na konec všech časů; a na těch, kdož budou z vaší přímé linie, bude také ve všem jejich chování dobře viditelné toto mé praotcovské požehnání z Boha, našeho nejsvětějšího Otce; a toto mé požehnání se stane jednou viditelné nad vámi všemi jako nově vycházející Slunce lásky a milosti z Boha, Otce, nade všemi národy Země, kteří pak uvidí velkou slávu Boží v nejvyšší Lásce a v jemnosti sestupovati dolů jako Život všeho života! Amen. – A nyní jděte, milé děti a posilněte se a občerstvěte pod Božím a mým požehnáním! Amen.“

5. Tu povstal Set a pravil: „Ó, milý otče, a milá matko! Nebylo by pěkné, kdybys i jen půl dne hladověl a my z velké lásky k tobě nesdíleli s tebou tvou nezaslouženou nesnáz již jsme zavinili protože jsme k tobě přišli tak pozdě, proto z velké lásky k tobě a skrze tebe a s tebou k Bohu nepožijeme dnešního dne žádného pokrmu, abychom mohli Boha tím čistěji a důstojněji v naší přešťastné střízlivosti chváliti a velebiti! Ó, otče, přijmi milostivě, tuto naši malou spravedlivou obět; a dovol za to svému vnuku Henochovi mluvit před tebou a před námi o lásce Boží, aby jeho ústa mohla býti posvěcena také tvým požehnáním, jako byla posvěcena před námi Bohem skrze tvého zesnulého syna Abela! Ó, otče, splň milostivě mou zbožnou prosbu! Amen!“

6. Když Adam toto uslyšel, byl dojat až k slzám a pravil: „Ó, děti, konáte více nežli jsem od vás žádal! Ve všem dobrém nebudtež vám nikdy meze kladeny! Konejte vždy, co vám prospívá; ale cokoli konáte, konejte nikoli k mé, nýbrž vždy k poctě Boží, a nezapomínejte; ale cokoli konáte, konejte nikoli k mé, nýbrž vždy k poctě Boží, a nezapomínejte na svého otce v jeho velké nouzi a budte vždy pamětlivy slabosti své matky!

7. A ty, milý Henochu, jenž jsi byl skrze mého nejmilejšího Abela, Bohem požehnan na řečníka a hlasatele Lásky, buď také mnou ve všech svých potomcích požehnan a kéž jednou z tvé linie povstanou všem národům Země velký Kazatel, jenž slovem věčného života zvěstovati bude lidem Říši Boží! Amen. – A nyní mluv svým požehnaným jazykem! Amen.“

8. A když Henoch obdržel toto vysoké povzbuzení, převelice se zaradoval a rozveselil a především Mi v srdci poděkoval; potom padl před Adamem na kolena, zlíbal jeho nohy a Evino roucho, načež prosil vroucně praotce, aby mu položil na hlavu své žehnající otcovské ruce, aby teprve tím mohl pak svůj slabý zázrak učiniti hodným promluvit slova lásky před ušima a k uším, které kdysi slyšela slova z úst věčné Lásky Samé, ano před posvěceným uším, do nichž tak mnohonásobně pronikal hlas Boží.

9. A když byl Adam ještě učinil Henochovi to, zač ho žádal, pravil jemu: „Milý Henochu! Ty jsi svou prosbu správně podal, takže je libá Bohu i mně a jest tomu tak jak jsi pravil“: ale jedno musím dodat, co by se ti ovšem neslušelo myslet i ještě mnohem méně říkati a to jest: před, kterýma a ke kterým uším Boží svatý hlas kdysi marně v největší Lásce mluvil!

10. Hle, milý Henochu, mně, jako každému z vás, náleží před očima všech přiznati vlastní chybu a tak se pak před Bohem a před Zemí pokořiti; ale běda tomu, kdo by zlehčoval jméno svého bratra a bral mu čest, kterou mu dal Bůh Sám! Tato čest je tedy vlastnictvím každého od Boha a nikdo nemá práva jazykem anebo rukou napadati takto posvěcené vlastnictví jiného; ale

každý má právo, pokořiti sebe před Bohem a před Zemí, to jest. před svými dospělými bratry. – jen ne před nedospělostí, aby se tato nestala pyšná a jinak se nepohoršila.

11. Toto budiž nyní vám všem dobrým poučením, mně pak velkým uklidněním, na základě něhož budu teprve sám náležitě s to postřehovati slova Boží z požehnaných úst Henochových. Neboť něco jiného je mluví-li bratr k bratru o Zemi, Měsíci, Slunci a všech Hvězdách – neboť to jsou věci světa, které byly stvořeny vesměs kvůli mně a vám, - a něco jiného jest, mluví-li bratr k bratrovi slova z Boha o věcech, které jsou Boží; těchto slov nemůže a nemá poslouchati dříve, dokud se neponížil před všesoudící svatostí Boží.

12. Kdo by však myslel, že bratr mluví věci ze sebe a ne z Boha, jestliže byl jeho jazyk požehnan, ten by ve své domýšlivosti vyslovil soud nad sebou samým, ježto míní, že také on jest dobrý a že Bůh může a musí mluvití skrze každá ústa, a že to nemusí být zrovna ústa Henochova; ale to pravím já Adam vás všech otec těla, a svědek vaší duše z Boha: Tak tomu není! Pohleďte na květiny na poli! Zda není každá jiná co do podoby, barvy, vůně a používání – a přece ze všech nejušlechtlejší, jest jen růže se svou přenádhernou vůní a se svou každé oko posilující rosou, když předtím bylo vůní občerstveno srdce? A pozorujete-li nescíslné Hvězdy na obloze, shledáte, povšimnete-li si jich přesně, že ani dvě z nich nemají stejné světlo; ale jen jedna mezi všemi těmi Hvězdami, které neopouští svou obec, kterou nazýváte: Hvězdou Ábelovou“, jest ta, která září jako rosná kapka za ranního Slunce! Bůh se sice stará jak o sluneční prášek tak i o Slunce a Jemu jest jedno vyživovati komára anebo mamelhuda; neboť také když má někdo mnoho, může pak dáti s touž vůlí a s touž láskou velké i malé: tomu, kdo mnoho potřebuje, mnoho, a tomu, kdo jen málo potřebuje, jen malý dar a může také mnohé dary rozdělovati, jednomu to a jinému ono, a tak každému něco jiného. Henoch byl pak podělen láskou a obdržel náležitě osvícení srdce; proto ať také dává, co obdržel. A protože se jeho podílem stala Boží láska, ať tedy dává opět lásku, podobně jako dává růže to, co obdržela, a nikdo nepochybuje o tom, že by to co dává, neobdržela dříve od Boha, protože je to dobrý dar, který prospívá naším smyslům. Kdo bude kdy moci pochybovati, odkud přichází dar Henochův, když se jeho jazyk chvěje samou Boží Láskou?!

13. Proto mluv, Henochu, a posilni nás, své otce, nadbytkem své milosti z Boha! Amen!“

* * *

Kapitola 46.

O příchodu Páně.

A hleďte, když byl otec Adam ukončil tuto řeč, tu teprve povstal uctivě Henoch a jal se mluvití k otcům; dříve však nežli ještě započal mluvití, obrátil v tichosti své mluvící srdce ke Mně a prosil Mne o milost, aby mu bylo dopřáno mluvití nyní o Mé lásce a svatosti Mého jména, které je každému jazyku věčně nevyslovitelné, protože jest tak svaté.

2. A Já jsem mu také ihned učinil, zač Mne prosil, a jeho hlas jsem učinil jako ušlechtilý kov libě znějící, a tak mluvil řeč plnou důstojností a sladkostí a před ním a po něm nebyla žádným lidským jazykem promluvena řeč, jež by se této řeči vyrovnala, až na Mojžíše a všechny proroky, kteří mluvili rovněž jazykem Henochovým a téhož Ducha. Tato řeč pak zněla takto:

3. Ó, otcové! Velká milost Boha, našeho nejsvětějšího Otce, přišla mezi nás jako chladicí vánek, přilétající z dalekého východu! Ano, svatý, věčný Otec jest mezi námi! Ty, praotče Adame, snad řekneš: „Poslyš, Henochu, to nemůže býti; neboť Pán mně pravil: „Mne již neuzříš, nýbrž ustanovím anděla, aby tě vedl, řídil a zkoušel až do doby Mého zaslíbení!“ Avšak otče Adame, někdo by mezi lidmi měl slabou ženu, která by jednoho jasného jitra zachmuřila laskavou a veselou tvář svého ji velice a hluboce milujícího chotě, ježto ho nechtěla následovati do komnaty, aby přijala požehnání od Boha, když vyjde Slunce a požehná zemi z Boha jasnými paprsky slitovné lásky Boží! Když pak choť zpozoruje tuto neposlušnost v lásce, tu řekne: „Ženo, co si s tebou počnu, když si ošklivíš milost a sílu Boží v mé síle, budiž mnou opuštěna a požehnání, se tě nedotkne dříve, dokud tě Slunce sedmtisíckrát nespátří a nezastihne vždy v slzách tvé lítosti! Potom pošlu někoho místo mne, aby tě ve jménu mém požehnal; a teprve až se obnovíš, přijdu opět a z dálky na tě opět pohlédnu, zda ses stala hodnou, abych se tě dotkl

svou žehnající silou. Má vzpomínka tě bude obklopotati, a na tvém poli poroste trní a bodláčí; ale símě, z něhož by mohl vypučeti potomek z Boha, bude tou dobou odřato od útrob tvých!“

4. A když choť toto promluvil, opustil ženu. A když žena tuto svatou vážnost zpozorovala, padla k zemi a jala se plakati a naříkati nad sebou a nad svou neodpustitelnou neposlušností k manželově svaté síle z Boha a válela se smutkem v prachu země. Ježto však choť spatřil nyní velkou vážnost v lítosti ženině, řekl u sebe: „Ona lituje mocně svého hříchu a neví si ani rady ano ani pomoci nad tvrdostí, která jest ochranou svaté, z Boha ve mně jsoucí síly, a její nářek umlčuje hlas mého vyslance. Proto zruším slovo své tvrdosti a mém srdci a dám se vésti jedině svou nadmíru shovívavou láskou a před časem půjdu k ní a potěším ji a dotknu se jí a osuším její slzy a tak ji opět přijmu za ženu!“

5. Žena pak, když byla téměř k oslepnutí plakala, poznává teprve ponenáhlu velké milosrdenství svého chotě a povstává konečně se země a pohlíží vysoce oblažená na tvář svého chotě. Choť však ji napomíná řka: „Ženo, ty žasneš, že jsem se stal věrolomným; avšak hled', má láska, mne učinila věrolomným, a má tvrdost se slitovala nad tebou, jelikož jsi ji svou lítostí tak mocně umírnila a tak jsem přišel před vyhrožovaným časem k tobě, abych tě přijal opět do svého srdce!“

6. Ó, hle, otče, jako se stal tento choť z velké lásky věrolomným, a pro velkou lítost své ženy zapomněl na svou tvrdost, tak se stal také Bůh, náš přesvatý Otec již velmi často z převeliké lásky věrolomným a nepodržel Svou spravedlivou tvrdost, a jeho hněv jest pro kající se hněvem holubice; ale Jeho láska se podobá silnému prameni, který bez ustání živí světové moře!

7. Ó, otcové, a ty také, matko Evo, pozvedněte oči vzhůru a pohlédněte na velkého, Svatého mezi námi, - pohlédněte na přelaskavého, věrolomného Otce mezi námi, jeho dětmi!

8. Ó, otče, má řeč jest u konce, a nechť nyní mluví Ten, který mně dal tuto řeč; neboť před Ním můj jazyk umlká!

9. Ó, svatý Otče, řekni ve Své lásce Ty Sám velké Amen!“

10. A hleďte, jak o tom Henoch podal zprávu, tak tomu také bylo a Já jsem pravil všem viditelný, veliké Amen. A když Mne spatřili, padli všichni přede Mnou na kolena ve velké zkroušenosti svých srdcí se Mně, svému svatému Otci v prachu klaněli. A žádný se neodvážil vzhůru pohlédnouti; leč Já jsem je zavolal všechny jménem a přikázal jim pozvednouti hlavy, aby mohli poznati Svého svatého Otce. A oni vzhledli vzhůru a Adam Mne poznal a chtěl mluvit leč jeho jazyk neposlechl jeho příliš velké lásky, a Mně bylo líto těchto slabých dětí, a tak jsem po nějakou dobu prodlel v jejich středu.

18. prosince 1840

11. A hle, tu se stalo, že se nikdo neodvažoval a také z příliš velké bázně a lásky naprosto nebyl s to vypravit ze sebe ani slova. A bylo Mně líto takové chudoby a bezmocné malomyslnosti, takže jsem do nich vdechl odvalu a sílu, aby byli s to snést hromový zvuk Mého hlasu a mohli dobře porozuměti vysokému smyslu této řeči z úst věčné Lásky, která Se tu vylévala podobná velké vlně z věčného Prazřídla všeho vznikání a bytí.

12. A když byli nyní ihned posíleny všechny jejich smysly a tím i jejich duše a jejich duch, tu povstal Adam, podporován svými dětmi a pln lásky a pokory naplněné důvěry pravil: Ó, svatý Otče, kterýž jsi věčná Láska Sama, Ty jsi milostivě dobrotivě a pln lásky shlédl ve Svém velkém milosrdenství na nás, kteří jsme všichni plni hříchu; proto se odvažuji já ubohý sluha hříchu ve svém nekonečném zničení před tebou s chvějícím srdcem prositi a se tázati: Ó, nejsvětější Otče! Kde jest na nás všech jen jediné životní vlákno, které by bylo ještě v nejmenším hodno jása-jíc říci: Protože jest ještě nezkažené, proto jsi k nám přišel, anebo mohl přijít?!

13. Leč všechny naše vlasy se staly špatné a žádné vlákno našeho života k ničemu neprospívá! Ó, kéž bys nám co nejmilostivěji zjevil, co pohnulo Tvou Lásku, že Ses tak milostivě odebral do této nízkosti!

14. Ó, přesvatý Otče, nepřijímej nemilostivě tuto naši zkroušenou prosbu a otázku; avšak jako vždy, staň se také tentokráte Tvá nejsvětější vůle!“

15. A hleďte, když toto Adam z hloubi svého srdce před Mou tváří promluvil, padli všichni opět na kolena a ve své pro člověka nevyslovitelné lásce se Mně klaněli; Já jsem k nim však přistoupil blíže a vyzval je, když byli učinili zadost své lásce, aby povstali a otevřeli oči a uši a dobře poslouchali Mé slovo.

16. A když se toto stalo, tu jsem se teprve obrátil k jejich srdcím těmito slovy, která smyslově anebo přirozeně zněla takto:

17. „Děti, poslyšte! Takto mluví Ten, který vám dal nesmrtelnou duši a živého ducha ze Sebe, abyste poznávali Mou lásku k vám, že vám jednou chci dáti věčný život z vaší Lásky ke Mně a z Mé lásky k vám, až velká vina lásky smaže tutéž vinu na svatosti v době, kterou teprve Já učiním k tomu ze Sebe, Jak jsem vás všechny učinil ze Svého milosrdenství, tak také tuto dobu připravím ze Své lásky.

18. Jako jsem však nyní Duchem milosti mezi vámi, tak se pak stanu Člověkem pln nejvyšší lásky mezi lidmi. A jako nyní vy poznáváte, že Já, váš Otec, jsem přišel k vám jako vysoký, věčný Duch, vši síle a moci, a víte dobře, že Já to jsem, Který nyní toto mluví k vám, tak Mne však, potom vaše pozdní děti, ihned mezi sebou nepoznají jako slabého, chudého bratra a budou Mne pronásledovati a ukrutně týrati a učiní Mně, co učinil Kain Ábelovi. Ale těžko bude Pána života usmrtiti neboť tehdy Má zdánlivá smrt poslouží k věčnému životu všem, kteří uvěří, že jsem to Já, který mezi ně přišel jako mocný zachránce, vši moci lásky přioděný, aby usmířil vinu, kterou vaše neposlušnost rozšířila přes vás, jakož o přes celou Zemi a přes všechny Hvězdy – neboť i tam jsou děti, které prvopočátečně vyšly z tebe Adame, - která pak také bude nevěřícím a tvrdošijným v jejich samolibé zlobě k věčnému soudu a tak také k věčné smrti.

19. A tak přijdu sedmkrát; ale po sedmé, přijdu v ohni Své svatosti. Běda pak těm, kteří budou shledáni nečistými! Těch budoucně již nebude, leč ve věčném ohni Mého hněvu!

20. Hledte, jednou jsem již zde byl na počátku světa, abych stvořil všechny věci kvůli vám a vás kvůli Sobě. Brzy přijdu opět ve velkých zátopách, abych omyl Zemi od moru; neboť nížiny Země se Mně staly ošklivostí plné špinavého bahna a plné moru, jenž vznikl z vaší neposlušnosti. Tehdy přijdu kvůli vám, aby nezahynul celý svět a aby tu zůstalo pokolení, jehož posledním potomkem budu Já!

21. A po třetí přijdu mnohokrát, jako nyní bezpočtukrát k vám, hned viditelný a hned opět neviditelný ve slově Ducha, abych připravoval cesty Své. A po čtvrté přijdu ve velké potřebě tělesně ve velkém Čase časů. A hned na to přijdu po páté v Duchu lásky a všeho posvěcení. A po šesté přijdu vnitřně ke každému, kdo bude chovati opravdově, vážně ve svém srdci touhu po Mně a stanu se tu Vůdcem toho, kdo se dá pln lásky důvěřivě k věčnému životu Mnou vychovávat. A tehdy budu pak také vzdálen světa; kdo tady však bude přijat, bude žíti a Má Říše bude s ním věčně

22. Slyšte a dobře poslouchajte: Zůstávejte v lásce; neboť láska se stane vaším Zachránce! Milujte Mne nadevšecko, - to se stane vaším životem na věky; milujte se však také navzájem, aby vám byl soud prominut! Má milost a Má prvá láska budiž s vámi až do konce všech časů! Amen!“ – A jejich oči se uzavřely

* * *

Kapitola 47.

O velikosti a hlubokosti slova Božího.

Když se pak, úplně vzpamatovali, hle tu povstal Adam a pravil k tomuto malému shromáždění: „Nuže, děti, viděli jste to na vlastní oči a slyšeli na vlastní uši? Viděli jste Pána věčnosti, Boha nekonečnosti, ano našeho přelaskavého, svatého Otce jste viděli a slyšeli jeho nevýslovně sladký hlas! Ano, On to jest, jakým byl, když jsem Ho viděl dříve ještě nežli byl spatřen smrtelným okem, které jest zahaleno trojnásobnou nocí smrti, a Jeho hlas jest týž nezměněný hlas plný moci a síly, jehož nekonečně sladkého zvuku poslouchajíce, opustily Slunce a Světy své nic a v neomezené úctě se tu a tam staly, kde a čím jsou, ano jehož zvukem se dokonce nejmocnější a největší duch stal tím, čím nyní jest: bezmocným červem v prachu Země zde před vašimi očima; neboť já sám jsem byl postaven na jeho místo jako bídné, špatné, nevděčné stvoření naplněné neposlušností (pocházející) ode mne a ze mne samého!

2. Ó, děti, hledte, jak prevelice dobrý jest náš Bůh, ano náš přelaskavý přesvatý Otec! Hledte, tento velký duch, jehož místo nyní já ubohý a prevelice slabý člověk v prachu zaujímám, byl povolán býti bratrem věčné lásky Otcovy svatosti; leč samolibá neposlušnost zahнала tohoto velkého mocného ducha sem do této bezejmenné nízkosti. Ježto nyní není již možné, abychom se kdy mohli ve své naprosté nicotnosti i jen o jediný sluneční prášek důstojně k Božství přiblíži-

ti, Chce Se On Sám, aby nás k Sobě blíže přitáhl, jak jste nyní všichni dobře slyšeli, do naší nicotnosti odebrati, aby tím dal této naší nicotnosti více, nežli by byla kdy s to největší duchovní velikost pochopiti, to jest – pochopil-li jsem to správně: Chce nám červům v prachu být nejen Bohem, svatým Otcem, jímž byl od věčnosti, nýbrž chce se nám dokonce státi silným Bratrem, aby tím nás, bezcenné, spojil se sebou k věčnému životu!

3. Ó, děti, kdo může tak nekonečnou lásku pochopiti?! Kde jest srdce, které by se ve svém nejvyšším zanícení sneslo i jen nekonečně malý díl této Lásky, která je s to velkého Boha, přesvatého Otce stáhnouti k nám dolů, nad naší nicotností Se smilovati a konečně z této lásky i naší nicotnosti se přiděti, aby se nám mohlo všeho, všeho, všeho dostatí?!

4. Ó, děti, můj cit mně ochromuje jazyk; proto mluv dále ty, Henochu, požehnaný Boží řečníku a dej nám pocítiti zázračnou sílu svého jazyka“ Ale poslyš: kde jsem přestal mluvití já, tam začni mluvití ty o velké lásce svatého Otce! Amen.

5. A když Henoch toto přání uslyšel, hle, tu se vzchopil a povstal se země děkoval Mně ve všeliké pokorné nicotnosti svého čistého srdce, všem se konečně poklonil a šel k Adamovi a poklonil se před ním řka:

6. Ó, otče mých otců! Hle, jsou zde moji otcové a tvoje děti; jak bych se mohl při tak neslýchaném zjevu jen odvážití, pohnouti jazykem před těmi, které Bůh povolal přede mnou v bytí z tebe a přirozeností mně ustanovil k otcům. Proto ať mně také v trpělivosti a lásce nejprve dovolí, abych pak mohl v nejuplnějším klidu svých útrob v tváři všech otců a vznešené matky Evy vysloviti slovo velké milosti Boží.“

7. Když pak otcové postřehli takovou pokornou skromnost, tu povstali, poklonili se před Adamem a hlasitě Mne velebili a děkovali Mně, že jsem dal Henochovi tak velice skromné a pokorné srdce. A z tváří všech proudila veliká radost z nádherného Henocha. A Adam sám velice chválil jeho náhled a pokoru a s nejvyšším veselým souhlasem všech ho nyní prosil, aby zcela dobromyslně začal mluvití o velké lásce Boha, věčného, svatého Otce.

8. A když nyní toto Henoch uslyšel, hle, tu začal po vnitřním tichém vzývání Mé milosti a slitování takto mluvití řka, jak následuje:

9. „Ó, přemilí otcové! Co má, co může mdlý jazyk slabého, omezeného malého člověka ze sebe vypraviti a chvěje se vykoktati na tak vysoce posvěceném místě, kde krátce předtím osobně k našim srdcím promluvila věčná láska a moudrost nejsvětějšího Otce tak závažná slova věčného obsahu!

10. Ó, otcové, čím jest naše největší slovo proti Jeho slovu nejmenšímu, které tu, tu věčnou mocí této svaté lásky vyjádřil ze sebe, aby způsobilo nesčíslný počet velkých a malých věcí, aby jimi vyplnilo nekonečný, věčný prostor Svě vůle, zatím co naše největší řeči nejsou s to odvanout ani nejmenší sluneční prášek z Jeho jemu určenému řádu!

11. Ó. Otcové, hleďte, jestliže to náležitě uvážíme, zda nám nebude u srdce, jako bychom stáli na žhoucím uhlí, a já, mluvčí, na palčivých paprscích vysokého poledního slunce, při čemž jeho paprsky činí nad naší hlavou tekutým tvrdý kov!?

12. Považte, B ů h to byl, který tu stál jako mocný, věčný Duch a mluvil k nám ze Sebe velká slova, a my jim nerozumíme a věčně jim úplně neporozumíme; neboť jak by mělo anebo mohlo to, co není ze sebe ničím, pochopiti věčné nekonečné jáství Boha a pochopiti věčného ducha nějakého slova z úst Božích, když všichni zajisté zcela dobře víme, kolik slov věčná Láska a Moudrost potřebovala, aby stvořila nás a celý, nekonečný vesmír pro nás tak dokonale, že je to nepochopitelné!

13. Ó otcové, hleďte, uváží-li se to a chtělo by se mluvití o nekonečné velké slávě Boží, kde by se mělo začítí a kde skončítí?!

14. Měli bychom se obrátiti k slunečnímu prášku, který třpytí se zcela nepatrně mezi slunečními paprsky, pluje ve vzduchu naší chatrče, aniž bychom věděli, který jest ten prvý, abychom s ním začali?!. Anebo komu jest znám ten poslední, aby, správně jej změřiv, mohl zápětí náležitou chválu Pánu, nejsvětějšímu Otcí, nekonečnému věčnému Bohu?!

15. Ó, otcové, protože tedy již v naší chatě poznáváme nemožnost pozdraviti prvý sluneční prášek líbezně a Bohu mile a poděkovati jemu za poznání prášku posledního, - kde tedy začneme, vystoupíme z naší chaty a uzřeme tu nad širou Zemí nekonečné množství prachu?!

16. A přece musíme doznati, že vše to, co se nám zdá býti nekonečným, jest před Bohem tolik jako nic, ačkoliv by nás úplné odhalení i jen jednoho takového prášku zaměstnávalo celou věčnost, kdybychom jej měli v nekonečné dokonalosti Boží poznati.

17. Ó, otcové, hledte, takový nepatrný prášek, jak jej nyní poznáváme, jest pro nás již tak veliký; jak velká musí býti nekonečná mnohost ve svém řádu od prvního až do posledního! – Kde jest mimo Boha bytost, která by byla schopna pochopiti v tom věčnou Moudrost nejsvětějšího Otce?

18. A jelikož je tomu tak, co řekneme o zemi samé a o všech nesčíslných Hvězdách a o všem tom, co jest na Zemi, a co vše se teprve vyskytuje ve velkých Hvězdách?! A co bychom mohli říci o sobě nyní a prapodstatně? A přece je toto vše jen jednoduché Slovo z Božích úst!

19. Ó, otcové, nyní teprve náležitě považte: Kolik vyslovil před očima ušima a srdci nás všech věčný, nekonečný, nejsvětější Otec, Jehož všemohoucím „Staň se!“ byla naplněna nekonečnost nekonečností!

20. Ó, poslyšte, věčnost to na věky nepochopí a nekonečnost jest příliš malá, než aby mohla přijmouti, co jsme právě z nejsvětějších úst v slastném spojení slyšeli! Nám lidem jest nemožno o tom myslet; ale když se toto vše po takovém nejsvětějším, nejvyšším úradku naplní, pak se musejí nebe i země státi nekonečnými. Prach se stane Zemí a nekonečnost sama se bude museti nekonečně rozšířiti, nežli pochopíme jen jeden sluneční prášek z toho, co má nás všech přestatý Otec na mysli, aby se nám stal svatým Bratrem!

21. Ó, otcové, hledte, jaká velikost a hloubka jest v Bohu, - a já ubohý červíček v prachu bych se měl odvážiti, po takové řeči vykládaje ji vystoupiti před vás, když toto bylo zajisté řečeno pro nové nebe k naší velké útěše – a nikoli pro tuto obmezenou Zemi?! My nemůžeme nic jiného nežli jen milovati Jeho, jenž jest a bude na věky svatý, svatý, svatý! Vše, cokoli můžeme poznati, nechť spočívá v tom, abychom Jeho, našeho nejsvětějšího Otce, vždy víc a více mohli milovati a naše největší moudrost ať záleží v tom, abychom mohli nade všecko milovati Toho, jenž jest skrz naskrz věčná Láska Sama – a my a vše skrze Něho navěky! Amen, amen, amen.“

* * *

Kapitola 48.

O požehnání Božím na Zemi.

23. prosince 1840

A když byl Henoch takto skončil svou omluvnou řeč, děkoval Mně potichu, že jsem dal této jeho řeči znamenitý smysl; a potom se poklonil opět před Adamem a všemi svými otci. Adam a otcové poté povstali a pravili vesměs Amen a objali jinak nesmělého Henocha, - jenž měl málo odvahy, aby se před někým jako něco uplatňoval, ale za to měl tím více odvahy, aby Mně potichu z neobmezené pokory svého srdce převelice miloval a také ve vší dětské lásce své otce poslouchal – a děkovali Mně naplnění též láskou a silnou důvěrou za milost, že jsem mezi nimi probudil takového milého mluvčího lásky.

2. Set pak zvláště ještě poděkoval otci Adamovi za požehnání jazyka Henochova a před tváří všech Mne prosil, aby tento požehnaný jazyk Henochův potrval až na konec všech časů a všech potomků z toho základního pokolení lidstva.

3. A všichni pravili amen; Adam pak žehnal přání Setovu a pravil: „Pán zůstane věren ve všech Svých velkých zaslíbeních až do konce časů; kéž by se Mu naši všichni potomci stávali věrnějšími a věrnějšími až na konec všech časů! Amen.“

4. Nyní však jděte, milé děti, s mým mnohonásobným požehnáním a tím v nejsvětějším jménu našeho věčného, předobrého, přelaskavého Otce do svých příbytků, a dejte odpočinouti svým údům, a své duši a duchu v Bohu! A ty Abeli-Sete, nezapomeň na svého otce a přines mně pokrm a nápoj, a učiň pak pod mým trojím požehnáním, co se radilo tvým dětem! Henoch však ať po dobu mého života přebývá v mé chatě a jí z mísy, z níž budu jísti já, a ať je za to ochoten sloužiti vždy v lásce ducha z Boha mně a všem svým otcům, bratrům a sestrám! A nyní jděte a konejte, jak jste to slyšeli! Amen.“

5. A ihned se všichni před Adamem poklonili a šli do svých nedalekých chat. Set pak konal s pomocí své ženy svou povinnost, a Henoch přinesl ze své neúhledné chaty své lůžko a donesl je k chatě Adamově a konečně po vykonaném tichém díkůvzdání do chaty Adamovy, kde mu byla podle svých sil nápomocna stará matka Eva, aby učinila lůžko co možno měkké. A když bylo vše takto dobře připraveno, byl tu také již se svou ženou Set opatřený pokrmem a nápojem

a se srdcem nanejvýš pohnutým přede všemi svými staršími Mně děkoval za vysokou milost, které se mu dostalo tím, že směl podati pokrm a nápoj svým rodičům a milému Henochovi, jenž mu připadal, jako vycházející jitřenka.

6. A když bylo po večeři a vykonaná děkonná modlitba, pravil ještě Adam k Setovi řka: Abe-li-Sete, ty víš, že zítra jest šestý den v týdnu a že pozítří nastane svatý den odpočinku Páně! V době obětování nechť se sem dostaví všechny mé děti z tebe a jejich děti a vnukové, jakož i pokud možné mé děti, které mně dal Pán po tobě!

7. Zítra bude jim, jakož i těm, kteří přivedli z nížiny své ženy naznačeno, aby se očistili, by mohli vstoupiti na toto svaté místo, nad nímž se ve vší pravdě, moci a síle vznášel věčný Duch vší lásky a moudrosti, a aby tu z úst Henochových uslyšeli nové učení z Boha, které bude dobře činiti jejich srdci, jako činilo dobře srdci našemu, ježto bylo naplněno tak nekonečnými nadějemi z nezměrné lásky Boží. Nuže, milý Sete pro dnešek a zítřek je ti známo vše ze mne; vše ostatní ti zjeví tvé srdce, - a kéž tě tedy vede milost Boží, jakož i mé požehnání! Amen.“

8. A nežli se ještě Henocho odebral k odpočinku, předstoupil ostýchavě před Adama a pravil: „Ó, praotče, račiž mi ještě dovoliti, abych tě směl obtěžovati malou prosbou; odpusť mi nejprve tuto svévolnou otázku!“

9. Adam zcela dojat takovou skromnou srdečností, přitiskl Henocho na svou hrud, políbil ho a polaskal a konečně pravil pláče radostí: „Ó, velký, předobrá Otče! Jak nádherný plod jsi Mi dal skrze Seta na tak mnoho oplakávaném místě Abelově! Abel byl před Tebou a přede mnou hrdinou, ale plod Setův jest kanoucím medem z tvého věčného východu! Ó, přijmi dík, ano věčný dík za tolik milostí a slitování!“

10. Hle, Evo, jak dobrý jest náš Bůh, náš Otec! Jakými poklady nás obohatil!“ A Eva pravila: „Ó, Adame, já nemohu jinak nežli z převeliké radosti za tolik milosti a lásky plakati! Nejsme toho ani v nejmenším hodni; neboť vedle této mé převeliké radosti pociťuji však také velké břímě, které mou vinou tlačí nížiny Země. Ó, Kaine, proč ses musel státi kletbou Země?! Ó, Adame, tato myšlenka bere vždy řeč mému jazyku, a má radost bývá ovinuta trny, které přijaly mé první slzy již v ráji! Ó, Adame, nech mne plakati a se modliti!“

11. Adam pak pravil: „Ó, ženo, buď klidná, nech nyní Boha se starati a čiň co prospívá tvému srdci! A ty, milý Henocho, otevři mně své láskyplné srdce, a sděl mi svou zbožnou záležitost! Mé srdce, mé oko a mé ucho lpí na tvých požehnaných ústech; proto mluv, jestliže chceš, kdy chceš, a jak chceš, a mně to bude vždy vhod! Amen.“

12. A když to Henocho uslyšel, otevřel srdce a uvolnil náležitě uzdu svému jazyku před Adamem a pravil: „Ó praotče, požehnej mému lůžku v tvé chatě, aby také má duše mohla úplně odpočívati tam, kde se velká matka starala o klid mého těla!“

13. Neboť když tělo odpočívá, musí míti duše pokoj; jinak odpočívá tělo špatně, a duch se nemůže zatím cvičiti v ohledávání sama sebe a v připodobňování svého prarararu v Bohu. A jako je spánek jakožto klid těla dobrodiním Božím, přírodou, tak jest pokoj duše oním vnitřním, tichým teplem věčné lásky, z něhož se teprve duchu připravuje ona látka, kterou by se úplně vytvořil, aby se tím opět jednou stal pravou nádobou k přijetí lásky a života z Boha.

14. Ó, praotče, hle nebyla to nějaká nepatrná věc, která mně nutila, abych se ti přiblížil a prosil tě o požehnání nad mým lůžkem. Neboť není ve světě ničeho, co by nebylo ze života a vedouc opět k životu neukazovalo nám cesty spásy skrze nekonečné slitování věčné lásky a nezměrné milosti. Ale lidé nemají zameškávati vše a z lásky Boží napřed žehnati: zjevům noci, lůžku, klidu, a všemu v něm a s ním. Tehdy vidění ve spánku ukáží čistému člověku, přesně díla lásky v duchu, a bude mu snadné sama sebe bádati; kdo si však nevšímá zjevů a nedbá požehnaní lůžka a tak klidu, ten se podobá slepému a hluchému, a láska a život půjdou němě kolem něho.

15. Kdybych nebyl s to postřehovati velké v nejmenším, jak bych potom mohl postřehnouti ve velkém nekonečné a v nekonečném věčnou lásku a nekonečnou moudrost, moc a sílu Boha samého?!

16. Proto, ó praotče, neodpírej mi požehnání mého lůžka, a dej mé duši pokoj, aby mohla vesele spočinouti v lásce Boží, by svědčila mocně o veliké milosti v duchu a ve vší pravdě z věčného slitování. Amen!“

17. Když byl Adam tuto zbožnou prosbu uslyšel, dal se dovésti k lůžku Henochově a třikrát je požehnal. A když byl dílo požehnaní dokončil a vrátil se opět na své místo, tu pravil: „Henocho, stalo se podle přání tvé Boží věrnosti! Ale hle, ježto je takového požehnaní třeba tobě, pak

je ho zajisté třeba všem a nebylo by zajisté ani pro mne zbytečné; kdo tu však požehná mému lůžku?!

18. Henoch pak ve vsí lásce a úctě odvětil: „Ó, praotče! Tvým požehnáním jsou naplněny hory, a na tvé lůžko pohleděl zajisté ten, Jenž ti požehnal již dříve, nežli ještě lidské oko pohlédlo vzhůru k světlým příbytkům svatého velkého Otce. Jestliže však svatý, velký Otec požehnal tobě a všemu co ti dal, jak bys měl snad žádati požehnání ode mne, když já sám jsem jen sotva malý díl požehnání tvého z Boha?!

19. Ó, buď ve všelikém klidu z Boha! Neboť Země sama byla jen tobě pod nohy postavena z velkého nadbytku požehnání z tebe a pro tebe; proto je také tvé lůžko již dávno požehnáno a tím tobě dopřán svobodný klid a velký pokoj tvé duši z Boha, zatím co má duše jest jen duší z tebe a tedy jen malým dílem převelikého požehnání, kterého, se ti dostalo bezprostředně z ruky věčné lásky nejsvětějšího Otce. Proto račiž odpočívati ve velkém pokoji na místě, které bylo osvíceno a nejsvětější přítomností Boží mezi námi všemi přehojně požehnáno! Hle, neráčiž se tedy starati o to, oč se postaral Pán již dávno předtím nežli ještě Slunce osvětlovalo Zemi!

20. Já však mohu jen tobě děkovati za tak velikou milost, že jsi požehnal mému lůžku; ale abych já svou rukou žehnal lůžku tvému, ó praotče, to by bylo největší opovážlivost! Či jak by měl dávat ten, který ničeho nemá tomu který dávno předtím vše obdržel od Boha?!

21. Hle, já jsem neobdržel nic jiného nežli Lásku a proto také mohu jen lásku opět dávat, jak jsem ji přijal! Ale požehnání jest dáno jen tobě, a my sami jsme tvým požehnáním; proto odpočivej ve všelikém pokoji své duše z Boha! Amen.“

22. A touto řečí byl Adam zcela dojat, políbil třikrát ústa Henochova za tato hluboká slova řka totiž: „Ó, milý Henochu! Tak mluvil kdysi také můj syn Abel, když na útěku z ráje nesl na svých zádech mne a mé požehnání a v zemi Euchip mi je opět věrně vrátil.

23. Ó, Henochu, čím déle tě poslouchám, tím známější se mně stává tón tvé řeči, a jest mi, jako kdybych slyšel sladký hlas mého Ábela! I když není tvé tělo tělem Ábelovým, jest nicméně tvá podoba úplně podoba Ábelova, a tak i řeč, tak i láska, tak i duch.

24. Ó, velký, přesvatý Otče, Země bude sotva desetkrát tak dlouho lidmi obývána, nežli jsem ji obýval já a podle Tvé nejsvětější vůle budu ještě tělesně obývat; avšak i kdybych také žil až na konec, čeho bych ještě vzpomínal, co by mému srdci na této Zemi mohlo více žehnati, nežli kdybys mi, ó, Jehovo, vrátil mého Ábela?! Avšak také toto přání, jehož splnění se mi zdálo nemožné, bylo nyní tak nádherně splněno! Ó, Jehovo, nemohu Ti ani dosti děkovati za neko-nečnou milost, že jsi mi v Henochovi vrátil opět mého Ábela a tím požehnání všem, a že ho považuješ za hodna, aby z jeho pokolení vzešel jednou potomek jako velký, svatý Bratr všem svým dětem z tebe! Ó, Jehovo co nejmilostivěji můj nejhlubší dík

25. A ty, matko Evo, hle, ne nadarmo jsi tak radostně učinila Henochovo lůžko příjemné a měkké; neboť ten, kterého jsi po šest set let oplakávala, jest nám nyní vrácen v Henochovi! Proto se raduj se mnou; neboť hle, on nikdy nezemře, nýbrž jako zůstane přes naši dobu na Zemi, tak se pak opět jaký nyní jest, navrátí tam, odkud přišel! Proto se raduj Evo se mnou! – A ty, Henochu, řekni, zda není tomu tak?“

26. A Henoch pravil: „Ano, otče Adame, mé tělo jest z Evy a má duše z tebe a můj duch z Boha! Jak bych neměl býti tím, kterého ty jsi požehnal, aneb Ábelem aneb tvým požehnaným semenem, když přece duch můj a duch Ábelův jest jeden a týž duch z Boha! Proto odpočivej sladce v pokoji své duše, a ty také, milá matko Evo, v Bohu! Amen.“

* * *

Kapitola 49.

Adamova a Henochova ranní modlitba.

A když Henoch toto promluvil, tu zajásal Adam a Eva měla velkou radost. A nakonec pravil Adam: „Amen, Pán nás všech přesvatý Otec, budiž s námi všemi, a odebereme se tedy k odpočinku a tento odpočinek budiž i se všemi našimi dětmi! Amen.“

2. A tak se tito tři lidé uložili k odpočinku a spali dobře až do jasného jitra, kdy je probudil čerstvý, svěží velmi posilující vítr. Doba k uložení byla podle vašeho počtu hodina desátá, a doba vstávání, rovněž tak počítaje, byla třetí hodina ranní. – A když nyní takto posílení byli úpl-

ně na nohách, tu vykonal každý tichou obětí srdce, a po tomto skrytém výkonu povstal ihned Adam a před tváří Henocha a Evy proslovil tuto modlitbičku:

3. Ó, veliký, přelaskavý, přesvatý Otče, v Tvém nejsvětějším jménu, které jest naplněno mocí, silou a veškerou slávou jsem se před tváří Tvou dožil opět jednoho nového dne! Ó, Pane, dej ať po celý tento den o sobě myslím a jednám tak, aby mě pozdní volání večerních červánků sladce znějící přivanulo toto: Adame, jásej, neboť jsi neodvrátil oko od tváře Jehovovy a své nohy z koleje cest věčné Lásky, a jako kráčelo Slunce tiše osvětlujíc a oteplujíc oblohou, tak následovalo tvé srdce tichého vání věčného Ducha!“

4. Ó, Otče, Jenž jsi nikdy ani oka ani ucha ode mne neodvrátil, neodvracej jich ani dnes a po všechnu věčnost nikdy ode mne!

5. Ó, Pane, kdekoli dnes budu kráčet, ať rozdrť Tvá láska každý kámen na cestě mého putování, aby mé nohy přes něj neuklouzly, a já neupadl, anebo aby mne dokonce kámen tvrdým nárazem nohu neporanil a pak mi nezabránil, bych s rovnými údy mohl po Tvých cestách díle kráčet!

6. Ó, Pane, spočítej zrána mé vlasy, a nedopusť, aby večer jediný chyběl a tak i každou kapku potu, aby k večeru nebyla shledána žádná nečistota!

7. Ó, Pane, žehnej a posiluj mne slabého, abych mohl, silný z tebe dnes i budoucně dokud se Ti bude líbiti, dětem, které jsi mi dal, v Tvém nejsvětějším jménu žehnati!

8. Ó, přesvatý Otče, vyslyš mou slabou prosbu ve jménu všech Tvých dětí a veškerého stvoření! Amen!“

9. A když Adam ukončil tuto upřímnou modlitbičku, hle tu se obrátil k dosud tiše se modlícímu Henochovi řka: „Henochu, hle, já jsem se nyní hlasitě před Bohem a před tebou pomodlil, a nabyl jsem veliké síly, takže bych vám všem mohl důstojně a účinně žehnati; ať se tedy snese na tebe mé první požehnání! - A ježto jsi nyní požehnan, povstaň a vykonej také ty svou modlitbu hlasitě před Bohem a přede mnou, abychom se mohli já a tvá matka co nejdůstojněji a nejvyšší zbožně povznášeti na libých ranních červánkách v tvém láskyplném srdci. Slyšel jsi mou modlitbu, v níž jsem věrně přednesl Pánu svou lidskou a otcovskou prosbu z nejvnitřnější hlubiny svého srdce; protože ty se však nemůžeš modlit jako otec, nýbrž jako syn, dej zazníti hlasu dětské lásky svého srdce! Amen.“

10. A když v lásce zbožný Henoch uslyšel toto přání Adamovo, ihned povstal, poděkoval vroucně Mně a Adamovi za přijaté požehnání a obrátil se konečně, podle přání Adamova, ke Mně následující modlitbičkou řka:

11. „Ó, velký Bože, ó nejsvětější Otče, věčná lásko naplněná nejvyšší nezměrným slitováním a nejsvětější milostí! Ačkoliv dobře vím, že Ty hledíš jen na slova v srdci a zvuku jazyka nenasloucháš a k dechu plic nepřihlížíš a každým posuňkem těla opovrhuješ, přece podle zbožného přání Tvého syna Adama naladím svůj jazyk k chvále Tvé.

12. Ó, nejsvětější Otče, hle, jako slabé dítě natáhl jsem včera své unavené údy na požehnané, měkké lůžko a odpočíval na něm k síle Tvé tichosti až do dnešního svatého jitra Tvé nekonečné milosti a tak jsem povstal naplněn Tvým slitováním!

13. Kdo může vystihnout velikost Tvých nekonečných skutků lásky na mně?! Ó, kéž bych mohl jen nekonečně malý díl toho pochopiti!

14. Co je člověk proti Tobě, že na něho pamatuješ, ó, Ty, před Jehož nejslabším dechem prchají věčnosti jako lehké sněhové vločky před nejprudší bouří!

15. Jak veliká, jak nekonečně veliká musí býti Tvá láska, že i slabý člověk může obstáti před Tebou ať jest ve vsi své domnělé lásce a pokoře před Tebou pln nevděku, ať věčně nikdy věděti nemůže a nebude, jak velkým je Ti dlužníkem a rovněž také nebude moci nikdy zcela změřiti svou nekonečnou nízkost před Tebou!

16. Ó, nejsvětější Otče, shlédni tedy milostivě dolů se Své nekonečné výsosti, moci a síly na mne rovněž tak nekonečně slabého, a přijmi co nejmilostivěji mou nanejvyšší nekonečnou lásku k Tobě; neboť hle, kdybych měl i nejúplnější lásku všech svých bratrů a otců, co by i tehdy byla má láska?

17. Světové vesmíry jsou jen rosnou kapkou před Tebou! Ó, budiž tedy tato má slabá, nedokonalá láska vším, čím Ti mohu vděčiti; ó, posiluj mne v ní víc a více podle Svého milosrdenství! Amen, amen, amen.“

* * *

Henochovo ranní rozjímání.

9. ledna 1841

A když byl Henoch tuto ranní modlitbu hlasitě dokončil, hle tu Adam velmi vesel povstal a chválil a velebil Mé jméno a děkoval Mně vroucně za dar sluchu, který jest způsobilý vnímání takovou nádheru, a za světlo očí, které jsou způsobilé zřítí velké zázraky mého slitování a za hlas, který může malému lidskému srdci co nejpochoptelněji přiblížití dobře srozumitelná slova chvály a vši nade vše nepochopitelné a nekonečné vznešenosti velkého svatého Boha. A tak Mi děkoval za všechny ostatní smysly; neboť zcela dobře poznával, že jejich dar a stálé udržování je velmi velkým dobrodiním ze štědré ruky Mé Lásky.

2. A když byl ukončil takovéto ostatně denně opěťované rozjímání týkající se chválení a díkuvzdání, obrátil se opět k Henochovi, který při tom ve svém srdci potichu totéž učinil a pravil:

3. „Henochu, vyvolený jazyku věčné lásky Boží, hle, nazval jsem tě „Ábelem“; avšak křivdil jsem ti a byl jsem vůči Bohu nevděčný! Neboť hle, Abel byl sice můj první požehnaný syn, kterého mi dal Bůh, a proto byl miláčkem mého srdce a věrným nástrojem v ruce Boží, daným mně k záchranění; tebe však poslal mně Pán nyní v mé pozdní době jako posilující mast, aby mohla býti rána, kterou mi zasadil Kain, v posledním mém čase v mém srdci zahojena. Neboť byl jen duší a duchem Abela ve schráně Henochově, pak bys byl co byl Abel, a byl bys jako můj milý Set, kterého mně ustanovil Pán na místě Ábelově; avšak tebe probudil Pán ze Své lásky a tuto lásku vložil do semene Jaredova, abys byl čistým plodem lásky, abys pak všem svým otcům a bratrům ukázal sladkou cestu lásky a tak ukázal že láska jest více, nežli všechna naše moudrost, která může padnouti, kdežto láska hory a skály z mořského bahna vytvoří.

4. Ó, Henochu, můj milý Henochu, pojď na má otcovská prsa, a nech se hojně milovati a žehnatí, aby tvé požehnaní sahalo až na konec všech časů! Neboť ty jsi nyní nalil do mého, již velmi ztvrdlého srdce oleje, takže začíná opět měknouti, jako to bylo tehdy, když mně Pán poprvé vedl vstříc mou milou pomocnici; a v mých velkých myšlenkách se rozvíjí růžový keř s mnoha větvemi, a nejvýše vidím poupě – ó, Henochu, poupě! – a toto poupě se leskne uzavřeně silněji nežli v poledne Slunce! – Avšak nic o tom dále; - hle, vše to jsi nyní způsobil!

5. Proto nejsi ani Ábel ani Set, nýbrž jsi čistý život lásky z Boha skrze símě Jaredovo a máš vlastní život, který smrti nikdy nepodlehne. Proto poděl i ostatní z nadbytku svého, aby také oni mohli poznati, že nikoli moudrost, nýbrž jen láska jest ten pravý věčný život z Boha; neboť teprve nyní sám vidím, že se jen v lásce stanu na věky nezničitelným. Neboť všechna naše moudrost vezme a musí vzítí před Bohem za své; a láska, malá láska, bude jednou vychovávána Bohem, ježto On Sám pouhou Láskou jest.

6. Ó, Henochu, až vyjde Slunce, tehdy mne napomínej a mluv, amen.“

7. A když byl Adam toto vyslovil, přitiskl ještě Henocha jednou na svou otcovskou hrud', ještě jednou mu požehnal a přikázal mu, aby se podíval, zda Set ještě spí a zda jsou jeho děti ve svých chatách, aby se také podíval jak stojí Hvězdy, a zda se Slunce blíží již k svému východu, a jak to vypadá v nížinách, zda je mlhavo či bez mlhy, a jaký směr mají větry, zda je obloha zcela čistá anebo zda jsou tu a tam mráčky a zda je tráva dobře orosena.

8. A až to vše dobře zpozoruje, ať se pak opět navrátí a podá mu nade vše přesnou zprávu o slavnostním východu ranního Slunce.

9. A hle, Henoch poděkoval uctivě Adamovi a šel, aby ihned učinil, co mu byl Adam přikázal.

10. Podle vašeho počítání bylo po čtvrté hodině, když vystoupil Henoch z posvěcené chaty Adamovy. A když pak vyšel na čerstvý vzduch, hle, tu se ihned v srdci vzmužil a v tichosti u sebe přemítal takto:

11. „Ó, věčný, velký, přesvatý Otče, naplněný nejvyšš nepochopitelnou, nejčistší nejvyšší láskou! Jak malá jest tato posvěcená chata Adamova, našeho pozemského otce, proti Tvé nezměrné budově! Jak malé a ojedinele se třpytí se ohnivé, ostatně jako světy velké Hvězdy v Tvém velkém domě, a přece jejich počtu není konce, jako tento dům nemá stěn, nýbrž se vznáší v Tvé milosti a pevně lpí na lásce Tvé, a žádná síla nežli jedině Tvá je nemůže vésti dalekými drahami nekonečných kruhů.

12. Ó, svatý Otče, jak jsi velký, silný a dobrý, a jak nádherný musíš býti ve Svém světle, když je již tvá noc tak veliká, krásná a nádherná!

13. Ó, dobrý, svatý Otče, rozšiř mou příliš úzkou hrud', abych Tě mohl nejplnějším dechy milovati; neboť příliš krásné a příliš velké jest vše, co nyní mé oko zří! Jak nádherně ční vrcholy vysokých cedrů do volného prosvětleného mírně pohybovaného vzduchu a svými větvemi a haluzemi pohybují, jakoby v lásce Hvězdám kynuly! Potom však přichází ihned jakýsi dech od Tebe: pociťují Tvou svatou blízkost a sklání ihned své vysoké hlavy k Zemi. Avšak brzy, přitakovány velkou, přesvatou mocí Tvé lásky, znovu se opět zvedají a šelestíce ve volné výši jásají Ti vstříc nezbadatelnou, dumnou chválu. Ó, jak velká a vznešená musí to býti chvála, že jsem najednou s to tušiti, jaká svatá oběť se přináší Tobě, vznešenému Tvůrci od Tvé stvořené přírody. Ustavičně chválí tebe Země, tráva, rostliny, keře, stromy a všechny krásné Hvězdy; jen člověk dovede spáti uprostřed tak svaté oběti!

14. Ó, předobrá, svatý Otče, nikdy nepřestanu tebe chváliti; a každý pohybovaný sluneční prášek mne bude povzbuzovati, abych nikdy nepřestával víc a více tebe chváliti!

15. Neboť Ty jsi mi dal srdce, naplněné láskou a vši zbožností, a já budu tedy vždy vesel z tvé nekonečné velké dobroty a budu vždy hlasitě jásat v Tobě, svém Bohu, že jsi tak naplněn láskou a milostí ke každému, kdo má radost v tvém nejsvětějším jménu.

16. Ó, veselosti, ty nejkrásnější družko lásky, jak sladce chutnáš srdci, které tluče podle vůle svatého Otce!

17. Ó, jest dobře býti zcela dobrým a zcela veselým, když přesvatý Otec co nejmilostivěji přijímá velkou chválu od nekonečnosti tak, jako od rosné kapky, kterou odvane dech ranního Slunce!

18. Ó, Otče! Shlédni milostivě na mé slabé srdce a poznej nicotný prášek mé chvály, a nepřeslechni mezi silně znějícími děkovnými písněmi Svých Sluncí mé ubohé švitoření, které jest snad ještě slabší nežli tichý bzukot nejnepatrnějšího noci omámeného komára!

19. Ó, velký, svatý, přelaskavý Otče, Pane a Bože, přijmi milostivě toto, mé zmatené koktání, a dej ať nyní věrně plním vůli praotce Adama! Amen."

* * *

Kapitola 51.

Radost Jaredova z jeho syna Henocha.

A hle, tu šel Henoch jak mu byl Adam přikázal, a dbal přesně všeho, co mu byl Adam doporučil.

2. Když pak přišel k blízké chatrči Setově, našel ho ještě spícího a neodvažoval se zbuditi ho, protože Set mu byl vysoce pozeňnaným otcem hned po Adamovi. A když pak upřel dále pátravě svůj zrak k Hvězdnaté obloze a obrátil své pohledy k východu, aby podle síly ranního soumraku změřil dobu východu, tu přišel Jared a pozeňnal Henochovi a pravil svému synu:

3. Milý synu, hle dnes jsem nemohl radostí ani spáti nad tím, že jsi našel tolik milosti před Bohem! Neboť kdo by se byl mimo Seta ze svatého ostychu odvážil vystoupiti po západu Slunce do posvěcené chaty Adamovy, - a ty nyní smíš dokonce v ní bydlet! A to nyní tím spíše, že jsme byli včera všichni na vlastní oči a uši svědky milosti, které se této chatě od nejvyšší výsosti Boží dostalo!

4. Ó. Milý synu, hle, má radost jest příliš veliká, než abych ti mohl i jen v nejmenším ukázati, jak velice tím bylo mé srdce, převesele děkujíc, láskou zlomeno; ano, zdá se mi, že bych měl každý strom láskou obejmouti a jeho kůru zlíbat, ano i Hvězdy se mi zdají býti dnes zcela blízké a dýchají vstříc jen samou láskou!

5. Ó, Henochu, hle radost a láska mne tlačí a můj jazyk se chvěje slastí takže již nejsem s to s tebou mluvit! Jen mi řekni, co tě tedy již tak záhy sem vábilo z posvěceného příbytku našeho praotce!

6. Neboť já jsem nemohl vyhnati to, co mi nedalo spáti! Neboť to, co je přede mnou, jest má radost a milost, - ty však jsi v radosti a milosti, hle, proto tebe jistě vede vyšší vůle! Ó, Henochu, milý synu, nezamlčuj mi svatyni, která ti byla vložena do srdce; neboť to, co v srdci nosíš a

podle toho se obracíš, není a nemůže být nic nepatrného! Ó neukrývej to přede mnou, svým otcem!“

7. Když zbožný Henoch toto uslyšel, zůstal státi, děkoval svému otci za požehnání a laskaje se s ním, pravil toto:

8. Ó, milý otče Jared, ty jsi jistě znáš svého syna, jehož vše je také tvé, a že nic nemám, co bych nebyl přijal dříve od tebe a má láska jest tvým základem a má radost tvým požehláním, a mýma očima zří duše z tebe, a tvá krev vzdouvá mé žíly, a všechny mé útroby jsou z tebe, a tak jsi mne také učil jen Boha a Jeho lásce a upozorňoval Jeho milost, a tak jsou všechny mé nároky tvým dílem skrze velkou, milost shora, a nemůže ti býti nic cizím co činím; ale hled, ten který mne nyní vyslal, jest více nežli ty a já, a jest všech nás praotec Adam! Proč mne sem poslal, smí přede všemi nejprve jen on věděti, protože on jest mezi námi všemi první na Zemi, a proto že, co on mně svěřil, není ani mé ani tvé, nýbrž jeho.

9. Proto, milý otče, také ani ty dříve nabádej, dokud se to nedozvíš od toho, jehož to jest, aby to pak dal shora dolů všem, kteří toho potřebují.

10. On vyjde brzy ven a pak se to již při východu Slunce zcela dobře dozvíš!

11. A když Henoch toto ještě mluvil, hle, tu vystoupil také již Set ze své chaty, spatřiv oba, ihned jim požehnal. Oni se mu pak velmi uctivě a vděčně poklonili. Set se pak ihned tázal Henocha právě také na to, na co se již dotazoval Jared, ale dozvěděl se toho od Henocha právě tak málo, jako předtím Jared. Set se však divil domu, že je Henoch tak zamklý, a Henoch mu odpověděl:

12. Otče Sete, ty jsi požehnaný syn na místě Ábelově a víš, že tobě je Bůh a Adam blíže otcem nežli já a můj otec Jared! Zda ti nedal vše Svě, aby to bylo nyní tvým?! Jestliže mne tedy Adam vyslal za tebe, abych bádal to, co jest jeho srdce, hle, jak žádáš ode mne, abych ti dal dříve nežli tomu, jehož srdce mne nutilo k tomu, abych toto sbíral pro něho, aby pak něco měl, co by vám všem jako otec zítra dal?!

13. Hle, vše, co jest mé, můžeš přece bez výhrady míti, neboť bylo to tvé již dávno předtím, nežli se to stalo mým; avšak Adam má před námi všemi něco napřed, a tak musí také nejdříve on obdržeti, aby mohl opět tobě a všem dáti. Hle, Slunce se blíží k východu, měsíc spíáchá bledý k svému západu a Hvězdy ustupují s velkého jeviště noci a otec Adam stojí již přede dveřmi svého otevřeného příbytku, čekaje na mne; proto jen ještě malé strpení a obdržíte brzy to, čemu jsem byl tak záhy zrána vyslán, abych to nasbíral!“

14. Po této, řeči se odporučil Henoch svým otcům a odkvapil k chatě Adamově, vrhl se před Adamem na tvář, děkoval Mně v prachu, konečně povstal, neboť ho Adam volal, vstoupil pln úcty do chaty a přesně ho zpravil o všem, co byl svědomitě pozoroval.

15. A když toto Adam z úst Henochových důvěryhodně uslyšel, hle, ihned povstal a pravil nejprve Evě: „Evo, má věrná ženo, odpočívej sladce v Boží milosti, nežli se opět provázen Henochem vrátím; neboť děti mého požehnání již na všech horách čekají. – A ty milovaný Henochu, mne doprovod na pahorek k východu, aby mé požehnání nepřišlo ke všem dětem na horách, jakož i k těm, které tu jako pastýřové obývají malé roviny mezi horami, později nežli paprsky ranního Slunce a aby Pán Svými přísnými soudy ušetřil ještě po jistou dobu ty, kteří jsou v nížině. Pospěšme! Amen.“

* * *

Kapitola 52.

Henochova jitřní píseň.

A ihned oba opustili chatu a spěchali k malému kruhovitému návrší a ihned na ně vystoupili; byloť jen o deset mužských délek výše nežli místo, kde stála chata Adamova, a bylo kolkolem prosto všech stromů a vrcholy cedrů dosahovaly jen k patě tohoto volného pahorku, na který vedla sice úzká, ale jinak velmi pohodlná cesta.

2. A tak přišli na toto návrší podle vašeho počítání sedm minut před východem Slunce; tu se Adam snížil k zemi, děkoval Mně za nově opět dožitý den a prosil Mne o požehnání, aby pak mohl účinně ve jménu Mé všem svým dětem v Mé lásce a z Mé milosti požehnati.

3. (N.B. Toho nyní již málo dbáte a svět to považuje za pošetilost, - proto, není-li toho všeho dávno již zapotřebí, musím také Já i se Svým požehnáním zůstatí vzdálen.)

4. A když toto vykonal. Hle, tu, pocítil Mé vání a poželhal před východem všem svým dětem.

13. ledna 1841.

5. A když dal Adam požehnání ze Mne všem svým dětem a při tom také náležitě vzpomněl děti v nížině, hle, tu se prvé paprsky ranního Slunce objevily nad dalekým obzorem a Adam při pohledu na ně zaplakal radostí, protože jeho oči spatřily opět zářiti Mou milost nad dalekými nivami Země a Mou slitovnou láskou ze Slunce se začala nyní také oteplovati nocí vychladlá půda hor, neboť tu bylo také vždy chladněji nežli v nížině, - jako je tomu ještě dodnes.

6. Když pak Adam zajásal a uzřel pln radosti Henocha, tu si vzpomněl na něho a vybídl ho, aby při vycházejícím Slunci promluvil, jak si to byl již dříve zrána hned po ranní modlitbě vymínil.

7. A když byl Henoch uslyšel toto přání, hle, jal se ihned z lásky mluvit a jeho řeč byla tato:

8. „Ó, Otče, ty ode mne žádáš řeč, které nejsem schopen! Mám ti nyní opětovati jitro jako Set, který je v takových věcech vysoce nadaným řečníkem a já jsem slepý pocitovatel lásky!

9. Hle, proto bys měl míti ohled, nejsem-li s to, jako vynikající Set; avšak podám, co hýbe mým srdcem, pokud sahá schopnost slabého jazyka.

10. Ó, otče, co jest toto mdlé, slabé, pomíjející jitro proti věčnému jitra ducha z nekonečné lásky věčného, svatého Otce! Co jest toto Slunce se svým mdlým třpytem, co jeho světlo proti nekonečné svatozáři lásky v Bohu? Nic nežli černým bodem v paprscích božské lásky! Ano, jest posledním východištěm nepatrné jiskérky, milosti z věčné lásky v Bohu, - a přece jeho velebnost nás uvádí v podiv! Co bychom si teprve počali, kdybychom byli s to zřítí věčný Prazdroj všeho světla v lásce Otcově ve vší jeho svatosti?!

11. Jsem však dalek toho, abych proto Slunce haněl, ale pravím vám, že Slunce má býti prvním učitelem a že nám praví: „Ó, slabí lidé, proč se na mne mdle svítícího osvětlovače země tak udiveně díváte?! Jak nepatrné jest to co na mé ploše oslepuje vaše oko vůči tomu, co skrýváte ve svých prsou! Kdyby mně bylo dáno tolik, jako nejnepatrnějšímu z vás, věru, mé světlo aby s neoslabenou silou proniklo téměř až k dalekým pólům nekonečnosti; avšak kde mé paprsky přestávají, tam oko vašeho ducha vysílá ještě s nejpilnější silou své paprsky a dostává zato z věčného jitra lásky v Bohu opět čerstvější a ještě silnější!“

12. Ó, otče, hle, Slunce má pravdu, dává-li nám se svým prvním paprskem takovéto ponaučení! Neboť vrátíme-li se k sobě samým a pozorujeme-li tu velký nekonečný prostor svých myšlenek, a ještě větší prostor svých pocitů a pak teprve největší prostor lásky k Bohu, který jistě musí být nekonečný, ježto tím se nám teprve umožňuje, nekonečného, věčného Boha postihnouti a tak milovati, jak můžeme světlo prachu, téměř je vyzývající, jež má dostatek místa v tělesném oku, považovati za nádherné a velké, když Se věčný, velký, svatý Otec nechává námi milovati a v lásce zajisté postihovati?!

13. Naše srdce se sice pomocí oka potěšuje libým paprskem ranního Slunce, a všechno to množství zvířat hlasitým povykem jásá této spanilé matce dne vstříc, a kalichy květin se otvírají, aby dychtivě nasávaly prvé něžné paprskové dary světlého ranního požehnání krásného Slunce, a vlnky dalekého moře jako malé dětičky čile poskakují, tahajíce svou zářící matku za daleké roucho světla, - ano, to jsou samé krásné obrazné tvary myšlenkové; avšak povážím-li, že k pocitování toho všeho krásna třeba vždy člověka, jehož srdce jest takových obrazných větrů myšlenkových schopné, jestliže se jeho mysl upřímně uklidnila v lásce k Bohu, pak tu následuje utěšující, myšlenka jednoho pravého řádu, podle něhož by všechny tyto ranní a jiné scény nebyly ničím, kdyby nemohly býti ani viděny, vnímány a tedy vnějšně chápány člověkem, v němž jest živá duše a v ní pak věčný duch lásky z Boha.

14. Jestliže tedy toto vše zcela dobře víme, jak to tedy, že zpravidla jásáme, když je Slunce podle vůle Boží vyhnáno nahoru, aby se v určité době objevilo, - kdyžto když pozorujeme svého svobodného ducha a spatřujeme v něm světlo, které, nikdy nevycházejíc, září sem a tam ve velmi obdivuhodné svobodě se stále stejnou schopností lásky a síly v nekonečných oblastech milosti a vší lásky věčného, svatého Otce, téměř se vůbec nepodivujeme?!

15. Ano, podivujeme se visící kapce rosy, když její měnivé zářivé barvy a třpytání dráždí naše chtivé oko, - zatím co nezměrnou zázračnou kapku života božské lásky v sobě necháváme téměř nepovšimnutou! Když nás ovane čerstvý ranní vánek, ó, pak s úsměvem jásáme

vstříc tomuto spanilému půvabu, že však jsme ustavičně ovíváni nejčerstvějším vzduchem života z věčného Božího jitra v tváři slunce ducha k věčnému svobodnějšímu a svobodnějšímu životu, ó, nad tím málo jásáme! Tak také napínáme všechnu svou zrakovou sílu k daleko se táhnoucí, vlnící hladině mořské a mocně se těšíme z nevázaného houpání blýskající se vlny; ale velké světelné vlny nekonečného moře božské milosti přejdou kolem nás velmi často zcela beze stopy, a naše radost z nich dosahuje brzy svých hranic! Tak nás také uvádí v úžas, červeně, zeleně a modře se lesknoucí křídlo motýla; ale veliká myšlenka v prsou nesmrtelného bratra bývá snadno zavržena jako nějaká nevázaná slátanina klamně a vykřičené fantazie! A tak bývá nezdědka obdivováno hnízdo ptáka, a zato bývá Bůh řádně veleben, zatím co neocenitelně skvostné dílo svobodného nesmrtelného ducha bývá s velkým podceňováním zadržováno!

16. Ó, jak vznešeně nalaďuje naši mysl šumění cedrů, když opovážlivý vítr nešetně s prudkostí pádí jejich útlými větvemi; avšak větrem ohlušené ucho přeslychá svaté šumění ducha věčné lásky, hledajíc řeč v bouři a nedbajíc zvučného volání Božího hlasu ve vlastních prsou

17. Ó, otče, když už před tebou mluvím, nech mně dále ještě mluvit z mého srdce, které poznává před Bohem, že jest to opravdu neslušné a mimo veškeren řád, má-li někdo velkou a malou nádobu a do velké dává málo a do malé však mnoho, což v ní nemá místa a vypadáva kolem ven, kde se to rozšlape, zatím co velká nádoba stojí téměř prázdná, ač by se do ní velmi mnoho vešlo a dobře udrželo! Naše smyslové tělo jest ona malá nádoba, kterou stále mocně přepřlňujeme, - a našeho ducha lásky oné nekonečně velké nádoby však téměř zcela nedbáme, a proto do ní také strašně málo dáváme!

18. Zapalujeme pravidelně naše oběti a domníváme se, že prokazujeme zalíbení Pánu tím, když před zápalnou obětí padáme do prachu na svou tvář avšak to jsou samé věci, kterými se přetěžuje ona malá nádoba, zatím co se při tom velmi málo dbá na velkou, Pánu jedině libou nádobu čisté lásky v duchu a pravdě!

19. Já však jsem toho mínění, že činíme-li to jedno na viditelné znamení naší duchovní slepoty, pak máme tím méně ustupovati od hlavní věci, protože jedině ona je podmínkou pravého, věčného života, ducha lásky v Bohu! Neboť na to nás upozorňuje každé jitro a každé vycházející Slunce, neboť následkem slepoty našeho ducha nevidíme, odkud přichází a co jest. Na to nás upozorňuje též kůra stromu, která strom odívá, takže tu nikdo nemůže tvrditi, že strom je tu kvůli kůře, za to však kůra kvůli stromu, aby mohly býti tvůrčí síly stromu z Boha chráněny a mohly zůstávati skryty před naší tělesnou zvědavostí – avšak duchu aby platilo jako pokyn z Boha, který by tu pravil toto:

20. „Hle, Já jsem skryl život před tělem, aby ho smrt neviděla, a Své vlastnictví jsem v tobě zahalil, abys je dobře v sobě schované nosil až do doby odhalení! Pod kůrou zavládá mocný a jedná a pořádá velmi moudrá a láskyplná a vážná svatá láska věčného Boha; šumí tu velmi mocně proudy činného života z Boha!“

21. Ó, otče, tak vše, vše na cokoli jen tělesnýmá očima pohlédneme, není nic jiného, nežli mrtvý oděv, uvnitř kterého vládne tichý život, který nás má přitahovati a to především náš život v nás; a jestliže jsme jej v čisté lásce k Bohu našli, pak teprve kolem nás oživí divy, jejichž vnější, mrtvou vnímavostí jsme se dali téměř je vzývající již tak často pro nic strhnouti.

22. kdo by mohl obdivovati kapku vody proto, že je to voda?! Co by teprve činil při pohledu na moře, anebo když v nescíslných kapkách padá k zemi úrodný déšť a zemi oplodňuje?!

23. Spatří-li však duch svůj vlastní obraz v kapce, ó, otče, tu pak teprve začne sbíratí pro nádobu života a bude věděti čemu se obdivovati, neboť podle dřívějšího poučení o Slunci objeví jak v sobě tak i ve svých bratrech zajisté ten největší div, jímž jest věčná, nekonečná Boží láska plná největší pokory v nás! – Ó, otče, hle, takto jsem skončil; přijmi to milostivě, a oznam mi co nejmilostivěji další svou vůli! Amen.“

* * *

Kapitola 53.

Adam obdivuje moudrost Henochovu.

A když Adam velice překvapen, uslyšel z úst Henochových tuto řeč, tu si přetřel čelo a udeřil se sedmkrát na prsa a konečně pravil:

2. „ Ó, láska, co jsi, že se na tebe nemohu hněvati?! Ó, Henochu, poslyš ty jsi mocný řečník; neboť ty jsi pošinul silně do popředí mou vinu a silně ses mně dotkl oněch stránek, které od doby Ábelovy zůstávaly dosud každému nedotknutelnou svátostí. Ale kdo se může na tebe hněvati, když mluvíš slova, která plynou z pochvalování Pána a jsou to čistá slova věčné lásky?!

3. Neboť tak, jako ty mluvíš, nemůže žádný člověk mluvit, leč by mu to bylo dáno shora; a také by nikdo neměl sílu mluvit něco přede mnou, kdyby mu nebyl dán tak mocný smysl od věčné moci lásky svatého Otce.

4. Ty však mluvíš bez ostychu z moci své velké lásky k Bohu a rozdělujete z velké nádoby, takže nemáš žádnou odpovědnost; neboť z tvé lásky bude každá vina zodpovězena, a tak i má. A já ti nemohu nic odpovědět, nežli že jsi jistě muž podle srdce Božího; neboť mluvíš-li, chvěje se mé srdce jako srdce dítěte v tmavé bouřlivé noci, a když se modlíš, tu celé mé tělo pláče.

5. Ó, Henochu, tvá mluva se vždy podobá vycházejícímu Slunci, jemuž se z počátku může zcela vesele hleděti do tváře; když se však zdvihá stále výš a výše, tu si pak musí každý pozorovatel zastříti obličej, neboť takovou sílu záření nemůže temné oko lidské snést a v síle svého zraku naživu zůstat.

6. Ó, Henochu, ty jsi mi teď velmi mnoho pověděl, takže to sotva v tomto pozemském životě plně pochopím, a potěšil jsi mne i zarmoutil, - potěšil, protože tvůj andělský duch dosud nikdy tak jasně jako teď z tebe nezasvítí, - zarmoutil jsi mne však tím, protože tvé nad Slunce silnější světlo mi zcela mimořádně zřetelně ukázalo mé nevýslovné nedostatky před Bohem a jeho věčně svatým řádem!

7. Ale uvážím-li zase, že jsi to ty, můj milý Henochu, který nám včera oznámil neočekávaný příchod věčné Lásky, potom jsem opět potěšen, když na tě jen pohlédnu a pomyslím, že jsi miláčkem velkého, svatého Otce, čímž jsi se stal pro můj celý život i miláčkem mým a také jím zůstaneš, dokud budu po této Zemi kráčet, tak jako zůstane jméno tvé i mé až do konce všech časů.

8. Nyní se však, milý Henochu, opět navrátíme do chýše, kde nám již Set jistě připravil snídání navštívíme tu a tam pracující děti a potěšíme je svou přítomností a nechť je při tom Eva, Set a jeho prvý syn Enos a opět ještě Enosův prvý syn, Kenan, zřec, a opět také ještě Kenanův prvý syn Mahalaleel a mimoto také ještě jeho prvý syn, tvůj otec Jared, ty pak po mé pravici, - a tak užitečně strávíme dopoledne. V poledne pak posílíme své údy za samého chválení Pána před i po (jídle) odpoledne pak strávíme, v sebe ponořeni, v mé chýši a budeme vzpomínati včerejšího navštívení.

9. Tobě však nebudťež nikdy ústa zavírána; neboť tvé řeči všichni potřebují. Zejména však pamatuj na to, aby, abys svým požehnaným jazykem světil před svými otci a bratry zítřejší volnou sobotu; jako jsi nyní bez ohledu mluvil, tak čiň také dnes, zítra a budoucně!

10. A nyní pohleď na Seta, jenž nám již pospíchá vstříc a tak tedy pojďme! Amen.“

* * *

Kapitola 54.

Henochova řeč o pravém děkování a chválení.

20.ledna 1841

A poté oba povstali a obrácenými zády k východu šli s hory, u jejíhož úpatí je co nejtoužebněji očekával Set. A když přišli k Setovi, vrhl se Set před Adamem k zemi; a Adam mu udělil ranní požehnání načež ho vyzval, aby povstal se země a doprovodil je k chatě.

2. Když tam zakrátko dospěli, odebrali se Adam a Henoch ihned do chaty, kde je již starostlivě očekávala matka Eva. Set pak pospíšil ihned do své chaty a přikázal své ženě, aby přinesla rychle připravenou snídání, do chaty Adamovy, - on pak a Enos, Kenan, Mahalaleel a převeselý Jared vzdali napřed chválu Mému jménu a pak se odebrali uctivě do chaty Adamovy, aby mu vzdali patřičný ranní pozdrav a dík za požehnání. A když takto naplnění úctou vstoupili do chaty Adamovy a chtěli započítí svou povinnost, hle, tu je vyzval Adam, aby se na krátký čas zdrželi, nežli Henoch dokončí právě započínající modlitbu před snídání. Uslyševše toto přání, ustoupili

poněkud zpět, upřeli své oči a ústa na ústa Henochova a Henoch se pak ve vší věrnosti obrátil ke Mně následující modlitbičkou, započav takto:

3. „Převeliký, přelaskavý, přesvatý Otče, skloň milostivě Své svaté ucho k mým slabým ústům a poslyš ubohé škemrání zaprášeného zemského červa v den věčného slitování Tvé nekonečné lásky, neboť se Ti zalíbilo vyprostiti našeho praotce Adama a z něho pramáti z prachu Země a vložití pak do obou plodící požehnanou sílu, z jejíž plnosti jsme my všichni a nesčetná družina vzešli a po nás ještě vzejdou nesčíslná pokolení za pokolením až na konce všech časů vzejdou ze semena lásky, - které jsi vzal, ó předobry, přesvatý Otče, ze Své věčné Lásky, aby se mohla naše duše státi skrze lásku Tvého ducha v ní Tvým živým obrazem! Ó, díky, čest a chvála Tobě za takovou milost a slitování, jehož velikosti nejsme s to tušiti, že Ses mohl tak dalece snížit, že jsi přikázal tomu, co věčně nebylo, aby se stalo a trvalo, aby ve vší svobodě poznalo sebe a Tebe a zřelo Tvou vznešenost a žaslo nad skutky Tvé velké moci a slávy!

4. Hle, jsme zde před tváří Adama, Tvého vznešeného prvence a před námi se již nachází dobré, občerstvení těla! Ó, přesvatý, předobry Otče, požehnej nám a požehnej tomuto občerstvení, aby nám posloužilo k životu v Tvé lásce a nikdy již k smrti hněvu, a dej ať jsme všichni skrze Tvou milost náležitě pamětliví toho, co nekonečně velkého Tvá nekonečná Láska na vás všech a pro nás všechna v tomto předsobotí učinila!

5. Ó, dej ať jsme náležitě pamětliví toho, že to byla jen Tvá láska, která dala praotci Adamovi vystoupiti z prachu Země a že to byla velká ruka Tvé lásky, která ho vytvořila k Tvému obrazu a nám všem dala z něho jako jemu z Tebe tak obdivuhodně dokonalé vzejítí. Ó, proto Tě budu po celý svůj život chváliti, slaviti a Tobě děkovati; račiz jen milostivě přijmouti tento můj bezmocný pokřik, ačkoliv není hoden přiblížití se k Tvému srdci, na něž se neodvažuje veškeré Tvé stvoření pohlédnouti! Ó, Pane, požehnej nám a našemu občerstvení; neboť veškeré naše bytí jest požehnáním z tebe na věky! Amen.“

6. A když byl Henoch proslovil tuto modlitbu, tu se všichni otcové Adamovi poklonili a vykonali svou dříve již zmíněnou povinnost. Adam jim pak za to požehnal a pravil: „Milé děti, zůstaňte trochu u mne, dokud se já, Eva a v lásce zbožný Henoch darem Božím neposilníme! Pak vám ihned zřetelně sdělím mou vůli a ranní vidění; zatím se však posadte, a rozjímejte o zbožnosti Henochově! Amen.“

7. A oni se posadili a učinili skrytě, co jim byl Adam přikázal; a po snídani povstal Adam, dojat vzhlédl vzhůru ke Mně a v srdci Mi děkoval, a rovněž Eva a po jejím boku Henoch.

8. A když byl Adam svůj dík ukončil, obrátil se k Henochovi řka: „Milý Henochu, co jsi před občerstvením započal, to nyní také před Tváří všech svých otců hlasitě dokonči, aby tím tvé dílo bylo před Bohem a před námi, tvými otci celé! Amen.“

9. A Henoch ihned vesele povstal, poděkoval Adamovi za tuto připomínku a obrátil se opět následující krátkou, ale tím obsažnější řečí, ke všem řka:

10. „Ó, milí otcové, co by mohlo býti správnějšího, nežli vzdávati za každý dar bez ustání Bohu nejvyšší dětské díky, a to tak silným hlasem, aby se Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy tím zahanbeny zachvěly?! Leč tažme se sami sebe, zda by se velkému Pánu posloužilo tím, když bychom tu chtěli oslepeni pýchou jaksi ukázati, jak mocně velkolepě působící se vyjímá Jeho láska v našich prsou!

11. Ó, otcové, toho velký, svatý Otec v nebi nepotřebuje; neboť On, před Nímž leží všechna díla otevřena, nejlépe zná, co do nás vložil! Neboť jsme jen ve své pokorné slabosti něčím před Ním, aby na nás ve Své lásce shlédl; naše síla jest však před očima jeho svatosti slepou pošetilostí.

12. Zda není On Sám vší silou?! Jak se potom můžeme chlubit něčím, co není naše, nýbrž Toho, který nám dal do Svého velkého slitování, abychom my sami byli Jeho vlastnictvím!

13. Kdybychom však chtěli vždy velkým silným hlasem vykřikovati před Ním chválu a dík, zda by to nemělo tak, jako bychom před tváří Boží sami sebe chválili a sobě děkovali, s jeho vlastnictvím v nás se před Ním vypínali a nakonec se přemlouvali, jako bychom byli s to něco před Ním ze sebe?!

14. Hledte, mluvili-tedy někdo velkým hlasem (to jest vznešenými slovy) jakoby ze sebe, pak není tento hlas jeho, nýbrž je to pak hlas Páně skrze člověka; jak bychom tedy měli ve své slepotě chtít, aby místo nás Pán Sám Se chválil, velebil a Sobě děkoval, zatím co On nám tím jen co nejmilostivěji oznámil, co jsme ve své slabosti povinni učiniti, abychom se budoucně mohli státi hodnými náležitěho posílení od Něho?!

15. Ó, hledte, abychom tedy mohli Pána důstojně chváliti, velebiti a jemu děkovati, pak to čiňme ve své slabosti co nejpokorněji; tehdy na nás ve Svém slitování shlédne a budeme vždy znovu posílení jeho nekonečnou láskou! Amen.“

16. A když Adam s ostatními tuto řeč uslyšeli, hle, obrátil se ihned k Henochovi, tázaje se ho: „Ale, milý Henochu, co je to, co jsi právě, mluvil? Nerozumím-li tomu já, jak tomu pak mají rozuměti Mé děti, kvůli nimž jsem tě vlastně především vyzval mluvití?! Neboť z tvé řeči podle mého porozumění vyplývá, že tedy vlastně nemáme Pána ani chváliti, ani velebiti, ani Jemu děkovati; neboť my všichni a vše na nás jest Boží a vzešlo z něho!

17. Kdyby tedy někdo chtěl Pána chváliti, velebiti a jemu děkovati, pak by tedy musel umlknouti při vzpomínce a vzpomínkou, že Pán v nás, Svých dílech, Sebe Sama chválí, velebí a Sobě děkuje!

18. Hle, vše na nás jestiž Boží moc a síla, a my jsme veskrze jeho dílem a žijícími částmi z něho! Hle, nebylo by tedy veškeré naše konání ničím jiným nežli jen marnivou opovázlivostí proti Bohu, kdybychom mysleli, že my to konáme, zatím co to koná jen Bůh, protože nic na nás není n a š e , nýbrž jen B o Ź í !

19. Ó, Henochu, co ty jsi pravil, musíš k našemu porozumění blíže přivésti, jinak všichni zahyneme v noci pochybností!“

20. Když Henoch zpozoroval toto neporozumění, bil se v prsa a pravil: „Ó, milí otcové, proč se tomu tak divíte? Nikdo zajisté nemůže jísti dřevo stromu, protože jest příliš tvrdé a přece z toho dřeva o sobě nepoživatelného přichází sladký plod! Požíváme-li však plod, tehdy děkujeme zajisté za plod a nikoli za strom, na němž nám byl plod připraven!

21. A nyní si však představte, že bychom byli dřevem stromu a že by nám byl dán jako jemu plod; ježto však strom je zasažen, aby nesl plod, - co má tedy Pánu děkovati strom nebo plod?

22. Zda není onen plod darem z lásky Páně, který nemůže a nesmí Pánu děkovati, nýbrž jen strom jako svobodný zákon – ačkoliv z něho vznikl plod, - protože je mu dále dána v nepřetržitě řadě síla shora, aby vydával živý plod a v ně, nesčíslné množství sobě rovných!

23. Jaký je tedy rozdíl, vsazení, odejmeme-li stromu v ý h o n k y a zasadíme je do země, a je z toho opět strom, - anebo vezme-li plod a vložíme jej do země, a je z něho rovněž strom?!

24. Hledte, my jsme ty výhonky, a símě jest požehnání Boží. Poznáváme-li tedy že nejsme plod a semeno, nýbrž jen výhonky a stromy, abychom mohli býti plodem a semenem požehnaní, pak jest velký hlas v nás oním daným plodem a semenem Božím, které o sobě nemají chváliti, velebiti a děkovati, ježto jsou tím, zač by se mělo děkovati; my tedy jsme podobni stromu a výhonkům a musíme tudíž chváliti, velebiti a děkovati v tom, co j s m e, ale nikoli v tom, co p ř i j í m á m e , a pak vždy za to, co přijímáme, abychom mohli býti úplně svobodni před Bohem a tím vyhověti Jeho svatému úmyslu Amen.“

* * *

Kapitola 55.

Kenanovo doznání.

Když byl Adam a ostatní otcové uslyšeli takovouto vysvětlující řeč, všichni se velice podivovali, že mohl Henoch promluvit tak velká slova moudrosti a že při tom byl tak nenáročný, mladý muž, takže v něm nemohl nikdo hledati takovou vysokou moudrost, která sama s sebou nutila i Adama k mlčení

2. I ujal se slova Kenan a pravil: „Ó, otče Adame, hled, já jsem byl dosud věštcem a každého předsabatí jsem ti musel vykládati svá i tvá vidění a časné pozorování jak na obloze, tak i na zemi, abys jim pak požehnal a opět je znovu vypravoval dětem!

3. Nyní však požehnal a uvolnil Pán vlastní rukou jazyk Henochův! Hle, proto se můj jazyk již neodvažuje pohnouti před tebou, před ostatními otci a dětmi; ať tedy vezme láskyplný moudrý Henoch také tuto záležitost na sebe. Jestliže jsme kdysi omývali jeho tělo ranní rosou, pak je nyní nám samým tím více třeba, by on nyní omýval nás ranní rosou jeho ducha, která tu v hojnosti kape z jeho požehnaného jazyka.

4. Ó, Henochu, omyj mne, podle své milosti shora; Neboť já doznávám a vyznávám: Kdo nebude omyt touto vodou, ten zahyne a jeho život ovadne jako život trávy, kam žádná oživující kapka nepadla.

5. Pán dal jen j e d n o u zcela, aby ostatní brali od něho, kdykoli toho budou potřebovat. Neboť život jest sice dán všem, nikoli však nesmrtelnost; tu nosí jen j e d e n v sobě pro všechny. A kdo jí vezme od Něho, stane se, jako on, nesmrtelným; kdo ji však bude přehlížeti, toho život vezme smrt v době, kdy velký Pán přiloží svou kosu na suchou trávu.

6. Položíme-li si ruku na srdce, pozorujeme jeho tlukot v náležitě vyměřených intervalech, - to zajisté také Henoch pozoruje, - ale otážeme-li se svého tlukoucího srdce: „Kam tlučeš, neklidné srdce?“ Obdržíme z něho tlumenou zmatenou odpověď, která bude dosti hrozně zníti: „Tluku ustavičně na kovovou bránu věčné smrti a ve velkých úzkostech očekávám, až tato brána, otevřevší se, na věky mě pohltí!“

7. Otážeme-li se však rovněž tak tlukoucího srdce Henochova: „Kam tlučeš ty, v lásce věrné zbožné srdce?“ odpoví nám v nejvyšších jasných přízvucích: „Poslyšte, bratři, já tluku ustavičně na jasné brány života a jsem plno té nejsladší, přesvědčující jistoty, že se tyto brány brzo otevrou, aby mne přijaly do nekonečné plnosti života z Boha, z níž mne nyní oduševňuje a oživuje jen malá rosná kapka!“

8. Ó, otcové, bratři a děti, že je tomu tak, viděl jsem velmi často ve svých viděních; že však to tak nezůstane, tomu každého učí vlastní láska k životu: My si ho vzájemně dáti nemůžeme, poněvadž ho neznáme; ale můžeme jej vzít od toho, kdo jej má. Henoch jej přijal shora; chceme-li však a smí-li také nám jej dáti, pak jest na nás, abychom jej přijali.

9. Ó, Henochu, proto pohybuj jen silně svým jazykem plným života, abychom mohli býti všichni od paty až k hlavě omyti rosou života, která přes tvůj požehnaný jazyk v hojnosti přichází z duchovního, věčného jitra života od Boha; proto, otče Adame, nech nyní na mém místě vystoupit Henocha a ať nám vyloží a ukáže znamení života na nebi jakož i na Zemi! Amen.“

10. A když Kenan tuto správnou řeč ukončil, hle, tu povstal Adam a pravil: „Kenane, ty jsi předešel mé přání, ať jen tedy Henoch ve vší stručnosti učiní to, po čem všichni toužíte a po čem já mocně žízním! Amen.“

11. A Henoch ihned ve vší uctivosti povstal a pravil: Ó, otcové, poslyšte tedy! Hvězdy jdou svou cestou a třpytí se hned více, hned méně, a také větry vanou hned s toho, hned s onoho místa a hučice táhnou daleko po svých cestách na svých kolísajících křídlech odnáší často lehké obláčky, často celé masy a tak padá rosa a déšť a provívá se tráva a s chvějícím se listím se houpají stromy, a my nevíme žádný důvod toho ani kdybychom si nad tím hlavy rozbili; ale když nakonec přijde žeň, pak říkáme: „Pán řídil moudře Svě živly, neboť žeň tak dobře dopadla!“, a pak se již málo staráme o to, kam větry odnesly mraky.

12. Hledte, to je také nejlepší výklad! Neboť co Pán koná, moudře koná; my pak při tom učiníme nejlépe, jestliže vše bezstarostně přenecháme Pánu a nebudeme chtít Jeho cesty vykládati, nýbrž budeme za to hledati sebe samé a život v nás.

3. Hledte, to jest nejlepší výklad, v němž je skryto veškeré tajemství! Avšak cestou o tom více! Amen.“

* * *

Kapitola 56.

V jeskyni Adamově.

21. ledna 1841

A když byl Henoch dokončil svůj stručný výklad, hle tu Set radostí vyskočil, objal Henocha a pravil: „Ó, otče Adame, jak stručné jest slovo lásky na jasné stezce její, moudrosti a jak plné jest jasu, života, síly a působnosti!“

2. Jestliže tedy těžký rozum člověka všechny Hvězdy namáhavě počítá, v pochybnosti těžko sleduje stezku větrů, okukuje pohyb mraků, spící mlhy v údolí, chce vyplašiti z jejich žehnajících klidu s důležitosti, zkoumá rosnou kapku a téměř šíleně a bez ducha by se dotazoval trávy, rostlin, keřů a všech stromů, jak asi za noci odpočívaly, aby mohl ze všech těchto prázdných přeptávek čerpati konečně rovněž málo důležitý úsudek, z něhož by se pak mohlo s jakousi dohadovou polojistotou souditi na příští žeň, zda dopadne dobře, prostředně, anebo špatně, a

při tom by se k tomu ještě vždy opíral o dlouho trvající poradu, - zde však jest podán jistý čistě z nebe výklad Henochův, který nás zprošťuje všech takovýchto dalších zcela nesmyslných a bezcenných pozorování, na nichž nyní podle mého poznání právě tak málo záleží jako na době, která beze stopy uplynula již před sto léty.

3. Ó, milý Henochu, pokračuj dále ve vykládání znamení života v nás, a já jsem přesvědčen, že takový výklad znamení nám všem nekonečněkrát více prospěje nežli kdybychom vedli rozhovor se všemi Hvězdami, Slunci a Měsíci, a při tom nic nechápali z toho, co jest základem všech našich hnutí, a co vše nám praví naše city a pocity, a jakým způsobem se oznamuje a dává poznávati věčná láska a skrze ni věčný život v nás!

4. Ó, děti, to jest. nekonečně výše nežli všechna pole s úrodou a ovocné stromy, na které přes všechna naše pozorování a předsobotní výklady nejsme s to přinést ani jedno jablko anebo, jiný plod a při čemž přes veškeré naše nepotřebné starosti přece jen Pán činí, co je přiměřené jeho lásce, moudrosti a svatosti.

5. Ó, Henochu, jen mluv a vykládej, aby také naše ztuhlé dřevo a naše výhonky mohly podle Kenana přinést brzy požehnané plody věčného, nepomíjejícího života! Amen.“

6. A poté povstal Adam a pravil: „Amen, buďž požehnan, můj milovaný Abeli-Sete, a vysoce požehnan živý jazyk Henochův a požehnané buďtéž všechny mé děti, jednoho dobrého a zbožného srdce!

7. A nyní pojďme a navštívme věrně všechny naše pracující děti a zvěstujme jim zítřejší sobotu a to, co jest jim v ní očekávati od tak vysoce požehnaného jazyka našeho milého, moudrého a zbožného Henocha!

8. Pán ráčíž chrániti každý náš krok před jakousi nesnází! Amen!“

9. Poté všichni povstali a Eva po boku Setově a Adam po boku Henochově vystoupili v dobré náladě z chaty. Všechny děti se před starým příbytkem svého otce poklonily a nechaly pak otce jíti po boku Henochově; za ním pak šel Set s Evou a za ní konečně ostatní přítomné děti hlavního kmene.

10. Když se takto ubírali směrem k východu a urazili již slušný kus cesty, hle tu přišli k jeskyni z níž vytékal nejvyšší čistý pramen a tato jeskyně byla známá pod jménem „Odpočinek Adamův“ a pramen pak po jménem „Evin slzavý potůček“. Zde Adam vždy odpočíval; a tak se tu také tentokráte zastavili a pozdrželi.

11. Jeskyně vyla velice prostranná, takže se do ní mohlo pohodlně vejíti dvacet tisíc lidí; hlavní věcí této jeskyně byla však ta zvláštnost, že předně měla výšku sto mužských délek a byla spíše horským tunelem, nežli vlastní jeskyní, kterýžto tunel byl proto tak velkolepě proslulý, že směrem k východu tvořil průchod zeleně a žlutě krystalických velkých horských kuželů, v jehož středu se nacházel vysoko tryskající pramen, nad níž se různě zbarvenými křišťálovými hranoly v tisícerych zabarveních prodíralo světlo sluneční.

12. A jako se světlo na nejrůznějších místech slabě prodíralo a obdivuhodně osvětlovalo tento dosti dlouhý tunel, tak bylo známé již středisko s tryskajícím pramenem nejnádhernější nesmírně předstihující vše dosud vám známé.

13. Hleďte, proto také tato původní jeskyně byla zamilovaným místem Adamovým a mimo děti hlavního kmene bylo zřídka jiným dovoleno choditi touto jeskyní, - avšak nikoli ze závisti, nýbrž jen z bázně, aby snad lehce vznětlivá mysl nebyla stržena k vzývání takového zázračného místa.

14. Když se tato přední společnost nacházela uprostřed jeskyně, kde kolem rozsáhlé, kruhové, zlaté vodní nádrže leželo množství, dobře utvářených, různě zbarvených, ušlechtilých křišťálových balvanů, z nichž jeden slul „Zlatá otcovská stolice“, tu se Adam na chvíli posadil a také ostatní směli následovati tohoto příkladu; jen Henoch zůstal vedle Adama státi.

15. Když to však Adam zpozoroval, hle, tu pravil jemu: „milý Henochu, proč neučiníš to, co činím já a ti ostatní? Hle, zde po mé pravici jest velmi pohodlný, zelený, křišťálový balvan; posad se naň a odpočiň se mnou a s ostatními!“

16. A Henoch učinil ihned, co si Adam přál, avšak pravil: „Ó, otče Adame, hle, ježto mi dovoluješ odpočinouti na kameni Setově, učiním tak, jelikož tvá slova stojí výše nežli slova ostatních otců; kdybych se však byl bez tvého dovolení naň posadil, hle, pak bych se zřítíl do velké opovážlivosti a zasloužil bych, aby na mne pohlédl Set a všichni ostatní otcové hněvivýma očima! Ó, milí otcové, odpusťte, že se to odvažuji učiniti; neboť chci vždy v poslušnosti jednati ke

všem otcům a nedopustiti se nikdy něčeho, co by mně kdy mohlo učiniti jejich lásky nehodným! Amen.“

17. A Set povstal a pravil obraceje se k Henochovi: „Ó, můj nejmilejší, převelice pokorný skromný Henochu, cožpak nevíš, že jsi se stal již dávno krásným střediskem naší lásky?! Hle, hle, na mé hlavě by sis jistě připravil sedadlo; neboť v našich srdcích sis je již dávno připravil, - a hlava není znamenitější nežli srdce!

18. Jelikož jsme ti již dávno dali za bydliště své milování a život, hle, jak by nám měl dělati starosti nějaký studený kámen, na který ses posadil? Buď proto jen zcela klidný! Ale, hle, mám starost a jistě také všichni ostatní o něco jiného: Slyš tuto nádhernou věc! Milý Henochu, ponech zde zcela nerušený, volný běh svému požehnanému jazyku! Amen.“

19. Když pak Adam a ostatní uslyšeli přání Setovo, hle, tu bylo ihned se všech stran na Henocha naléháno, aby řekl ze svého srdce něco v lásce dobrého a vznešeného o tomto tunelu.

20. A zbožný a poslušný Henocho se nedal rovněž tak jako jindy dvakrát pobízeti, nýbrž ihned povstal, poklonil se otcům a jal se ke všem svým otcům promlouvatí velmi paměťhodnou řeč řka totiž:

21. Ó, milí otcové, na tomto místě „Odpočinku Adamově“ budu na vyzvání mluvití, aniž bych věděl, co vlastně mám říkati a o čem mluvití! Ó, milí otcové, dosud bylo vždy ještě zvykem, že chtěl-li se jeden od druhého něco dozvědětí, obtěžoval nositele tajemství aspoň jednou otázkou, čímž mu dal na srozuměnou, že opět ještě něco neví.

22. Avšak já mám nyní mluvití, aniž bych byl na něco dotazován!

23. Staň se tedy; neboť můj jazyk jest volný a může vyslovití, co spatřuje mé oko žhoucími znameními v srdci přímo v nejjasnějších rysech stojící! A tato znamení jsou živé tahy věčné Lásky a slitovné milosti věčného, svatého Otce ve mně; a tak tedy z těchto znamení budu mluvití a míti nesmrtelnou rozmluvu z mého Boha a vašeho Boha, z mého svatého Otce, jenž jest pln lásky, milosti a všeho slitování!

24. Ó, milí otcové, tato jeskyně jest věrným obrazem lidského srdce, jak se ono chová k Bohu! Ať pohlédne kamkoli, nemůžeme naprosto zpozorovati žádný neprospívající bod mimo půdu, která nás nosí.

25. Pohlédněme vzhůru do vysoké, tisícerými barevnými světly jasně osvětlené báně, jak nádherně toto krásné světlo podivuhodně záříc oživuje tento živý, vysoko tryskající pramen!

26. Kdo by tu mohl promluvití o nádheře, která již v jednom okamžiku v tisícero násobné proměně překvapí oko divákovo, kde se každá padající kapka podobá hvězdě která se snaží směle k nebi a pak z trestu za svou opovážlivost a smělost dohořívajíc bývá od něho opět odmrštěna.

27. Ano, obrátíme-li své zraky k východu, svítí nám vstříc daleká chodba světlem zeleným; pohlédneme-li, odkud jsme přišli, svítí nám vstříc chodba světlem žlutým a na konec i krvavě červeným; a tak kamkoli se obrátíme, překvapuj naše oko vždy světlo jiné!

28. A když jsme se dosyta vynadivali, pravíme skrz naskrz velkou nádherou jati: „Ó, velký Bože, jak vznešeně krásné a nadmíru nádherné jest vše, co jsi učinil, Pane! Tvých děl si vážíme, a Ty nám za to marnivě slastnou rozkoší žehnáš, - neboť pro nás jsi je učinil, a my se z toho nadmíru těšíme a budeme Tě za to vždy chváliti, velebiti a děkovati, že jsi učinil takové nádherné věci pro nás, které jsi ve Svém velkém slitování shledal za hodné slouti Tvými dětmi.

29. Ó, milí otcové, že toto činíme, jest zajisté správné a slušné; ale nahlédneme-li jen poněkud do svého srdce a tážeme se ho, zda velký Dílovedoucí těchto vznešených věcí, učinil tyto vznešené věci ze Své nekonečné lásky a moudrosti pouze k našemu smyslovému obveselení, či zda nám snad v těchto věcech neskryl jiné věci, které máme k opravdovému proslavení Jeho nejsvětějšího jména především hledati a nalézati, - ó, milí otcové, pak jest to jiná otázka!

30. Pohlédte, jen j e d n o Slunce nechává dopadatí své bílé paprsky na vysoký vrchol této ušlechtilé křišťálové hory; jaký účinek jednoho světla toho Slunce, v této jeskyni!

31. Ó, pohlédme vzhůru! Kdo by tu přehlédl nesčíslné tvary, které každý neklidný pohled již nekonečně znázorňuje, - a přece jest vše účinkem jednoho a téhož světla!

32. Ó, milí otcové, pohlédněte, Pán postavil nám samým, právě zde velmi velký pomník-

33. My jsme ve svém pozemském životě touto jeskyní se vchodem od západu a východním směrem k věčnému východu. Uprostřed jsme, když jsme v plnosti pozemského života a vstupujeme sem od západu jako děti v milost a slitování a nevidíme tu před sebou nic jiného, nežli jen

středisko života, nepováživše, že tato jeskyně života není uzavřena, nýbrž, že nám všem stále otvírá protilehlý výstup směrem k východu.

34. Ó, milí otcové, prosté světlo jest také roztomilým plaménkem věčné lásky! Zření naší duše jest tato vyvýšená báň. Tento pramen se podobá našemu duchu, který se ustavičně snaží vzhůru k světlu, ale stále je odkazován poučkou:

35. „Co se snažíš, bezmocný, vzhůru?! Tu není cesty pro tebe, nýbrž zůstaň, anebo se navrať do zlaté nádrže své pokorné poslušné lásky! Ohledávej se tu ve zkoušejícím klamu svého duševního světla, a buď vždy hotov sledovati potůček směrem k východu; tu tě teprve uchopí mocné paprsky slunce milosti a vytáhnou tě jako ohnivě obláčky v nejplnější svobodě tvého života tam, odkud jsi přišel!“

36. Ó, milí otcové! Jelikož jsme již dříve vzpomínali znamení v chatě, mohl by se také tento výklad k tomu připočítati! Amen!“

* * *

Kapitola 57.

Adamovo sebezpoznaní.

27. ledna 1841

A když Henoch dokončil tuto zbožnou řeč, hle, tu povstal opět Set a pravil: „Ano, opravdu je tomu tak, jak jsi k nám nyní, milý Henochu z vysokého pramene velice nádherně věrně promluvil!“

2. Neboť já to na sobě velmi dobře pozoruji, neboť ve své moudrosti neustále skáči do výše; a když mne tato marnivá hnací síla přenechala v omezené výši mé vlastní slabosti, ó, pak padám vždy jako tyto kapky zpět do nádrže mé vrozené nicotnosti, kde pak bývám ihned opět obvyklostí a všedností pohlcen a upokořen a konečně během stržen a teprve pak bezmocný začínám ponenáhlu opět poznávati onen velký zákon, který Pán tak nadmíru moudře a láskyplně vložil do mé celé přirozenosti, že totiž ten, jemuž Pán žádným způsobem nepropůjčil křídél k létání, má v dobročinném a záměrném klidu zůstávati zcela pokorně doma a zde klidně a vděčně vyčkávati, až se věčnému slitování zalíbí, nechati také skromnou kapičku, kterou bych měl já sám vždy býti, potůčkem pojmouti a vyvésti ji ven k věčnému východu, kde věčně září, milost Páně, kde potom nekonečná Láska věčného svatého otce jistě nenechá tuto skromnou kapečku zahynouti.

3. „Ó, milý Henochu, řekni, zda není tomu tak a zda jsem ti náležitě porozuměl! Neboť já myslím, že je tomu tak a také myslím, že tomu nemůže nikdo jinak rozuměti.“

4. Proto ukaž nám všem ještě krátce, že je tomu tak, anebo zda je tomu tak!“

5. A hle, Henoch byl Setem nadšen, šel k němu, objal otce a pravil: „Ó, milý otče Sete, buď vysoce potěšen, neboť jsi dobře porozuměl hlasu věčné lásky, která se jako paprsky vycházejícího slunce přes můj chvějící se jazyk vyliila!“

6. Neboť, co já mluvím není mé, nýbrž jedině věčné Lásky předobrého, přesvatého Otce, začož Ho také bude má celá bytost ve všech částech a silách věčně chváliti, velebiti a Jemu děkovati; a budoucně se nebude nic na mě a ve mně nacházeti, co by nebylo zasvěceno lásce, chvále a poctě a díky našemu tak převelice dobrému, svatému a přelaskavému Otci, z něhož Jeho velkým slitováním jsme my i všechny věci.

7. A protože je tomu tak člověk ze sebe nemůže a také nemá nic činiti i když se také vidí polichocený a ve svých úzkých prsou pociťuje příjemné vědomí vyššího života, - Proto se má jako ta kapka jen Pánu zcela přenechati, a Pán ho jistě vychová a povede tak, jak je to jeho věčné Lásky a Řádu nejpřiměřenější a pro člověka jistě co nejlepší na věky! Amen.“

8. „Ano tak tomu jest!“ pravil Adam i všechny jeho přítomné děti hlavního kmene. A Adam pokračoval dále řka: „Neboť všemu, co tu roste ze země velmi dobře se daří a vše se zcela libě a skromně podrobuje věčnému Řádu nade vše mocného Boha. Vidíme tu denně jak sluneční paprsek velmi mocně vytahuje trávu z temného lůna země a rovněž tak rostliny, keře a všechny stromy, jak rovněž mocný libý paprsek velmi vlídně pozvedá k sobě na oblohu z vlhkých nížin a moře obláčky sladkým světlem naplněné a tyto obláčky konečně oslavuje a proměňuje, takže jsouce světlu podobny, nejsou našimi hrubými smysly vůbec již vnímány, ačkoliv oku ducha jsou věčně nepomíjející. A když toto jest také jen přiměřený pozemský obraz, má nicméně úpl-

nou podobnost s vysokým řádem člověka, jemuž jest dáno tělo opatřené smysly a duší, aby v něm prospíval ušlechtilý plod podle věčného Řádu k věčnému životu v Bohu, jako prospívá plod z duše mocí lásky z Boha a Jeho řádu k novému, nesmrtelnému plodu.

9. Ó, děti pohleďte, Pán nám náležitě připravil řečníka a otevřel mu oči a uvolnil skrze něho naše oči, abychom začínali již zcela dobře rozuměti velkým úmyslům nejsvětějšího Otce s námi! A jelikož zde velmi dobře a s velkým potěšením slyšeli moudrý smysl tohoto mého zamilovaného místa, půjdeme dále; neboť Země nosí v sobě ještě mnohé neznámé poklady, a tak budtěž nám další duchovní pastvou! Amen.“

10. A hle, tu Mně společnost prvých lidí Země potichu poděkovala a potom povstala a kráčela na východ k výstupu a tam malou soutěskou do nejjasnější volné přírody, kde se poněkud zdržela a celá užaslá pohlížela na bublající, jasný potůček a dále dole viděla jemné slabé mlhy hbitě se vznášeti z potůčku vzhůru k volným prostorám světla a také viděla, jak tyto mlhy, teplem proměněné, zmizely jejich pohledům. A nyní všichni dobře chápali toto divadlo přírody a poznávali se blahodárně v ní v hloubi srdce Mne za to chválili a velebili a převelice jásali a konečně se ubírali dále přes dosti dalekou nádvorní rovinu, kde sídlily mnohé rodiny; a když tyto rodiny spatřily již zdáli nad sních bílého praotce, spěchali v zástupech na velmi ušlapanou stezku a dali se Adamem žehnatí a chválili pak Mé jméno, takže zvuk jejich čistých hlasů zazníval daleko přes vzdálené pohoří a zval všechny tu bydlící děti k následujícímu dni odpočinku, k sobotě, kdy Mně bude opět povinná oběť.

11. A hle, tak zašli otcové s jásajícími srdci velmi daleko až tam, kde jim k nebi čnící sněhobílá skála krátce odřízla cestu, a kde se pak opět posadili na zem, obklopeni tisíci dětmi, které se všechny horlivě namáhaly, aby přinesly těmto svým otcům hlavního kmene všeliká občerstvení, při čemž se každý považoval za šťastného, jestliže se jejich srdečných darů aspoň požeňnání dotknulo.

12. Hle, na tomto místě odpočinutí pohlédl Adam vzhůru k vysokému a dalekému cimbuří této k nebi čnící skalní hory a zůstával předlouhou dobu zamlklý a zcela do sebe obrácený, a nikdo se neodvažoval tázati, co to asi vidí. A tak zmlkl na nějakou dobu hlasitý jástot dětí; neboť všichni pozorovali slzy v očích otcových.

13. A všichni přemítali, co asi zamýšlí a mimo Henocha také nikdo nepostřehl co se děje v duši Adamově.

14. Konečně opustil svýma očima příkré svahy této kamenité hory, tiše přehlédl přispěchavší zástupy dětí a konečně hluboce dojat pravil:

15. Ó, to vše jest má vlastní vina! Ó, velký, svatý, spravedlivý Bože, proč jsi nechal mou vinu v tak vysokou horu vzrůsti?! Já ještě žiji a hora sahá téměř již k nebi; jak vysokou se teprve stane do konce všech časů!

16. Tak pohlížím nyní v předsabatí, obklopen tisíci dětmi, odpočívaje zde u pevnosti mé viny; a tak bude také jednou poslední člověk zde o samotě, zbaven všech žijících tvorů a dětí, pykaje za mou vinu, truchlivě pohlížeti vzhůru k věčnému cimbuří lesknoucích se Světů v Boží nekonečnosti a s velkou touhou bude očekávati, jestli se nezřítí hora na něho, aby ho roztříštila a pod svými troskami pohřbila poslední kapku mé velké viny!

17. Ó, děti, pohleďte tam nahoru, kde to ještě kouří a hoří, tam jsem vznikl a před tváří Boha a Země zhřešil!

18. Tehdy jsem byl ještě dokonalý, a všichni tvorové mně byli poddáni a dobře rozumějte od středu Země vzhůru až po onen vysoký, poslední Svět Světů, kterého nejvyšší myšlenka žádného ducha nikdy nedostihne.

19. A co učinila ze mne vina? Čím jsem se stal v noci svého hříchu?! Ničím jiným nežli bídným červem v prachu země, který je sotva již sto, vláčeti v sobě trochu nejbídnějšího života!

20. Ó, děti, kdo z vás by mohl padnouti s poslední, nejvzdálenější Hvězdy výšiny až k poslední nejvzdálenější Hvězdě hlubiny, hleďte, ten by učinil sotva skok cvrčícího cvrčka nproti pádu s mé výše až k této bezejmenné hlubině.

21. Již tam nahoře jsem byl ustanoven ve svém pozemském počátku k největšímu pokořujícímu sebepoznání a poznal jsem se a proto jsem padl ještě hlouběji, - ano až sem jsem musel padnouti já a ještě hlouběji mé nohy skrze Kaina!

22. Ó, jaký to nevýslovný pád! Já, který jsem mimo Boha neměl sobě rovného, musím nyní své děti o poučení a chléb prositi!

23. Ale už je tomu jednou tak; budiž tedy tomu tak ve jménu Toho, jemuž se zalíbilo udělati ze mne, čím jsem nyní v tváři všech! Amen!“

24. A když Adam ukončil tuto zarmucující rozmluvu, hle dal se do pláče a jeho trudný stav zarmoutil všechny přítomné až na Henocha. A Eva pak pociťovala na prsou svých dvojnásob těžce trudné břímě Adamovo; leč ona snažila se slzy své zakrýti, aby plačíc, nečinila srdce Adamovo ještě zarmoucenější, - a tak tento trudný stav potrvál téměř hodinu. Konečně přistoupil Set a osušil otci s tváře slzy a pravil:

25. Ó, otče, neplač, že ti to Pán učinil; kdybys byl otec zlý, jak bychom tě mohli jako takového milovati?

26. My však jsme nikdy nic zlého na tobě nenalezli, nýbrž vše, co jsme na tobě našli, a co jsme od tebe přijali bylo dobré, jest dobré a dobrým zůstane; proto ti také všichni vespolek co nejochotněji přinášíme jako v pravdě dětskou oběť všemohoucímu a úctu. Proto, milý otče, buď silný a nezarmucuj se pro nanejvýš moudré vedení všemohoucího, přelaskavého, přesvatého Otce!

27. Vždyť přece ty sám jsi všechny učil, že vše, co Pán činí, dobře činí; jestliže však On toto vše na nás učinil, jak by to tedy bylo, mělo a mohlo býti učiněno jinak nežli dobré? A tak jest tedy zbytečné se o to starati, jestliže se cesty Páně láskyplným moudrým, mocným řízením vytváří jinak, nežli jak my bychom si je chtěli k své nekonečné obmezenosti před Bohem přizpůsobovati!

28. Ó, otče, a i když ti byla kdysi propůjčena plná moc, že tě musely i Slunce, měsíc a všechny Hvězdy poslouchati, pak ti byla Pánem vší moci a síly jen propůjčena a nebyla by to tedy plná moc z tebe samého, nýbrž byla to plná moc z Boha.

29. Co jest však Pána, to Pán také může podle Svého v lásce moudré ho řádu vždy zase vzít zpět; a tak Pán podle Své lásky a moudrosti koná pro nás, kteří se všichni následkem Jeho velkého slitování smíme nazývati Jeho dětmi, beztoho jen to nejlepší a nejúčelnější!

30. Je-li však Otcem nás všech, jak by kdy mohl ve Své nekonečné lásce a z ní plynoucím neobmezeným slitováním na Své děti zapomenouti?!

31. Ó, otče, rozjasni tudíž opět své čelo, a obvesel své srdce, a dovol zde milému Henochovi, aby jakmile se děti vzdálí, vrhl několik pohledů svých ranních červánků na všechny ty věci zde, aby mohly býti proměněny a pak jeho jazykem z něhož vyvěrá život učiněny pastvinami pro našeho ducha.

32. Ó otče, rozjasni se tedy! Amen !“

33. A hle, když byl Set ukončil tuto velmi užitečnou útěšnou řeč, pohlédl Adam s rozjasněnou myslí na něho, a pokynul Henochovi, aby vyhověl přání Setovu i ostatních dětí hlavního kmene, avšak teprve tehdy, až se ostatní vzdálí až na jednoho, který měl černé vlasy a nenáležel k jejich kmeni, nýbrž teprve tou dobou se vyšplhal z nížiny a pln zvědavosti se přimísil k dětem Adamovým, neboť velký strach z Lamecha ho pudil k tomu, aby jako smrtelník uprchl k nesmrtelným z hor.

34. A když byl Henochovi dán tento pokyn, hle, tu povstal ihned, jak to při takových příležitostech bývalo již odjakživa zvykem, Enos, Kenan a Mahalalel a dali dětem na vědomí, aby se příští soboty před východem slunce dostavily na známé místo před chatou Adamovou a přinesli dary, nyní však aby se na krátkou dobu vzdálily, protože tak zní přání otcovo kvůli krátkému klidu jeho srdce; na dané znamení, mohou se opět všichni shromáždit a dovésti otce až k dětem jihu, odkud se pak mohou opět odebrati do svého domova.

35. A když byli tito tři svou záležitost úspěšně skončili, na svá místa se vrátili a podle vůle, Adamovy vzali s sebou onoho černovlasého, hle, tu povstal nejprve Adam a otázal se cizince:

36. Co tě urvalo smrti a přivedlo sem? Odpověz – anebo prchni s očí praotce Země; neboť v tvých žilách koluje smrtelná krev a na tvém čele lze ještě jasně vidět Kainovo znamení smrti na Ábelovi. Proto mluv, můžeš-li mluvit, anebo je-li tvůj jazyk schopen nějaké řeči! Amen.“

37. Cizinec se však ihned vrhl k zemi před Adama a vykřikl velmi bázně několik nesouvislých zvuků, z čehož nemohl nikdo být moudrým nežli jedině Henoch

38. Set pak pravil Adamovi: „Ó, otče, hle tvá spravedlivá horlivost usmrcuje syna země; proto stáhni co nejmilostivěji a pln požehnání svou spravedlnost zpět a řekni, aby živý Henoch oživil, aby pak mohl učiniti zadost tvé spravedlnosti! Amen.“

39. A Adam vyhověl tomu, čeho žádalo srdce Setovo a pravil Henochovi: „Pohleď zde na jednoho mrtvého z nížiny; oživ jej a uvolni mu jazyk, aby nám mohl sdělit puzení svého srdce. Amen.“

40. Poté Henoch ihned povstal a dal svému jazyku tyto obraty řka: „Ó, otcové, proč nazýváte tohoto člověka mrtvým synem Země, když přece žije jako my a jest ubohým člověkem z nížiny! Kdyby se odebralo před náš příbytek nemocné zvíře, nevypudili bychom je odtud, nýbrž pečovali bychom o ně, dokud se neuzdravilo; a když nějaký ubohý, ztracený člověk z nížiny hledá u nás za velkých obtíží útočiště, necháváme jej před našima očima válet v prachu jako nějakého červa!

41. Protože jsme tedy všichni viděli, že k nám přišel živý a všichni a všichni víme dobře, že každý život jakož i jeho trvání nemůže míti nikde jinde původ nežli jen v Bohu a z Boha

42. Ó, milí otcové, proto nechte tohoto člověka povstat, aby mohl na těchto výšinách Boha poznati; neboť láska velkého, věčného, svatého Otce sahá jistě dále nežli je to kdy s to naše největší myšlenka jen v nejmenším pochopiti.

43. Jak by se tedy tato nekonečná láska neměla dotknouti též děti nížiny?! A jestliže nám vytáhla jedno dítě nahoru, pak nám nepřísluší tuto chudobu odmítati, nýbrž máme ji přijmouti, jakoby byla vyrostla zde nahoře, kde se ještě kouří a hoří, - kam mnohdy ještě pošetile obrátíme své pohledy, domnívajíce se, kámen, kámen je naší vinou, anebo my vinou kamene!

44. Ó, nekonečně málo záleží na tom, jak daleko a jak vysoko takový kámen vyrostl, proto přece je jen kamenem, jako my zůstaneme nesmrtelnými dětmi Božími, a je pomíjející, jako my věčně nepomíjející; ale, vše záleží na naší lásce, která nemá vylučovati žádného tvora, nejméně pak ubohého bratra z nížiny. Neboť my jsme jen dětmi lásky a v ní dětmi Božími. Proto jedneje tedy také podle toho, abychom byli vpravdě hodni toho, co býti máme! Amen.“

* * *

Kapitola 58.

Cizinec Asmahael.

4. února 1841

A hle, po tom všem se pak Enos na žádost Adamovu poklonil k Zemi a pozdvihnul onoho černovlasého a poté prosil Adama a Seta o dovolení, aby směl před odcestováním z tohoto místa vysloviti ze své záležitosti několik slov

2. A se všech stran mu bylo dovoleno, aby jen mluvil čeho žádá.

3. A hle, tu se Enos poklonil, poděkoval za dovolení a jal se pak mluvit ke všem, následující pamětihodnou řeč, která zněla takto:

4. Otcové a děti! Právě mně přišla na mysl velká myšlenka a v mé silně rozechvělé duši lpí: Jednou jsem snil – bylo to tehdy, když jsem zaspal východ, takže se mě dostalo za to malé výčitky, že jsme byli, právě jako nyní, zde a pozorovali tuto podivuhodnou krajinu a měli jsme velmi mnohou radost z našich mnohých dětí, které jsme právě pozvali k nastávající sobotní oběti. A hle, právě když jsme se tak těšili, přišla do našeho středu silně svítící postava, takže jsme se všichni z jejího silného světla zhrozili! Tato postava nás však nenechala příliš dlouho v našem hrozném stavu, nýbrž, brzy se před našima světlem oslněnými očima odhalila.

5. Ó, otcové a děti, touto odhalenou postavou byl Ábel, a přivedl podobného člověka před tvář arciotcovu a velmi jemnou řečí pravil:

6. „Poslyš otče! Mimo mne se nikomu nic zlého od Kaina nepříhodilo, až na to, že se mé tělo pro tebe ztratilo. Hle, já jsem Kainovi odpustil a mohl jsem to učiniti tím snáze, že jsem proti němu neměl nikdy zášť! A když pak v pozdější době prchal před svým synem Hanochem a přišel k jihu k pobřeží největšího vodstva Země a tam vedrem, hladem, žízní a bází se svými jen nemnohými zachráněnými úpěl, hle, tu jsem dopuštěním věčného, svatého Otce přišel samovolně k němu, zjevil jsem se mu, nalezl jej v slzách velké lítosti, takže mi ho bylo až do nejhlubšího nitra líto a učil jsem ho pak plésti vodotěsný koš a vedl jsem pak jeho i jeho (lidi) přes vlny do daleké úrodné a bezpečné země.

7. A činil jsem takto ještě s několika jeho potomky z Hanocha, kteří byli lepšího smýšlení.

8. Avšak nikdy jsem se neodvážil přivésti k tobě, ó, otče, ani jednoho z Hanochu, velkého města Kainova; neboť jsem dobře znalo tvůj spravedlivý hněv na hlavu Kainovu. Věděl jsem však také, co Pán mluvil ke Kainovi, když Kain pln trpké lítosti prchal přes dalekou Zemi, ujišťuje ho řka: „Kdo by Kaina zabil, bude sedmkrát páchnouti.“

9. A nyní ti však podle vůle Jehovovy přivádím též jednoho Boha hledajícího uprchlíka z nížiny; proto dej mu, co hledá, a přijmi jej se vsí otcovskou láskou; neboť i v jeho žilách koluje tvá krev!

10. Probuď jej svým požehnáním, a Pán probudí tvé děti, aby pak mohly velmi obdivuhodně kázat Jeho jméno dětem nížiny k možnému zachránění Země!“

11. Ó, otcové a děti! A nyní vidím mezi námi téhož člověka, jak jsem ho, viděl tehdy, a viděl jsem právě také svítícího Ábela opustiti toto místo, a Henoch to opravdu viděl také, proto byl mlčenlivým. A tak jest má záležitost u konce; - myslete a číňte, co se vám líbí! Amen.“

12. A Henoch potvrdil ihned výpověď Enosovu jediným: „Ano, tak tomu bylo a jest!“

13. A hle, když to Adam uslyšel, byl celý užaslý a dychtivě se tázal: „Kde stál Ábel?“

14. A Enos a Henoch ukázali současně na jedno a též místo, a tak jim Adam pevně uvěřil, ježto se nemýlili v současném označení místa, kde Ábel osvědčil svou věrnost a lásku před Adamem.

15. Poté si pak ještě dal od každého, potají popsati podobu Ábelovu; a ježto popisy tyto v této věci souhlasily podali zcela dobře jeho podobu, neměl Adam již žádné pochybnosti a mohl tedy přijmouti úplnou pravost tohoto vidění.

16. A takto se přesvědčiv, zvolal radostně Adam: „Ó, Ábeli, koho ty mně přivádíš, toho, přijmouti kdyby to byl Kain sám!“

17. Proto přiveďte ke mně toho slabého chráněnce Ábelova, abych mu požehnal a do našeho středu ho přijal a ukázal v sobě prvního, nezrozeného, nýbrž bezprostředně z všemohoucí ruky věčné lásky vzešlého člověka Země a matku všech lidí, která vzešla ze mne, a konečně Toho, o jehož velikosti, moci, svatosti a lásce věrně svědčí všechny věčnosti a bytosti plné nekonečnosti, jakož i my všichni, ježto nám byl dán věčný duch z Boha a od Boha Samého!“

18. Poté k němu přivedli onoho černovlasého a Adam se ho dotknul a třikrát mu požehnal a tázal se ho na jeho jméno. On však pravil: „Ó, velký, vznešený prvenci Boha, velkého Krále Země, moudrý praotče Země, odpusť mě ubohému uprchlíku z nížiny, kterýž jsem byl po boku světlé postavy vytrhnut ze smrtících rukou Lamechových a sem přiveden! Hle, nemám jména; neboť byl jsem pracující otrok a otroci nemají v nížině žádného jména, nýbrž bývají tu voláni jako zvířata prázdným, nečlánkovaným křikem. Oni smějí rozuměti jen řeči, ale ne mluvit; kdo by chtěl přenést přes svůj jazyk nějaký rozumný zvuk, ten by musel svou chuť k řeči ihned nejkrutější smrtí zaplatiti!“

19. Proto se nehněvej, že já ubohý otrok ti nemohu dáti, co ode mne žádáš; neboť hle, v nížině je to velmi kruté, a není již nikoho, kdo by tu byl jist životem. Neboť kamkoli by se někdo prchaje chtěl obrátiti, bude ihned Lamechovými pochopy a bojovníky dohoněn; a kde bude chycen, tam bude také beze vsí milosti a slitování co nekrutěji usmrcen!

20. Ó, velký praotče Země! Tam dole je to takové, že žádný lidský jazyk by nebyl s to spáchané tam ohavnosti vyprávěti. Ukrutné usmrcování pracujících němých otroků jest ještě to nejmenší; neboť může být aspoň jméno označeno. Ale zde se také páchají bezejmenné ohavnosti, - leč vypravovati je tobě se nikdy neodvážím, aby tím nebyly výšiny znesvěceny! Amen.“

21. Když Adam se svými dětmi uslyšel toto vypravování bezejmenného, mocně se zhrozil a chtěl již vysloviti kletbu nad nížinou; leč bezejmenný, mu vpadl do jeho těžkého slova zloby řka:

22. Ó, zadrž toto neblahé těžké slovo, dobrý praotče Země; neboť poslyš! Ti tam dole o tvou kletbu nestojí; neboť mají kletby až běda dost. Lamech postačí celé Zemi; neboť kdyby ten veliký Král nad Hvězdami chtěl zahřměti Svou nejvyšší trpkou kletbu nad Zemí, mohl by Zemi poslati jen ještě jednoho Lamecha, a ty, ó, otče, můžeš být ujištěn, že nežli by Slunce stokrát vystoupilo a sestoupilo, neobtěžovala by Zemi žádná živá bytost mimo Lamecha.

23. Proto, ó, otče, praotče Země místo abys klnul, ó, slyš raději žehnej kletbou těžce zatíženým nížinám ohavnosti; neboť kdybys chtěl ještě zmnožiti kletbou temnou půdu oškřivosti, pak běda ubohým a němým dělníkům nížiny!

24. Jejich hojně vylitá krev beztoho již volá jako hučící bouře vzhůru ke Hvězdám o pomstu; a kdybys k tomu chtěl ještě nížině klnouti, pak by krvavé vlny brzy oplakávaly svaté vrcholy hor!

25. Ó, praotče Země, žehnej, ó, žehnej, kde bys chtěl klnouti! Amen.“

26. A hle, uslyšev Adam tuto prosbu, byl dojat a chválil bezejmenného jinocha a tázal se jej: „Poslyš, ubohý synu z krve Kainovy! Jelikož jsi nesměl v nížině mluvit, odkud nabyl tvůj jazyk téměř Kenanovy ohebnosti?“

27. Ty mluvíš, jakobys byl již odjakživa mezi námi posvěceným pěvcem Božím; a tvá slova jsou dobře odměřena a obsahují vždy správný smysl. Rekni mně poctivě, odkud se ti toho dostalo!“

28. A hle, tu se bezejmenný ihned vzmužil a odpověděl: „Ó, praotče Země! Mé mladistvé srdce těší, že se může před tebou, jako otcem nejmoudřejšího učitele pochlubiti tím, nač se, žasna nad mým uvolněným jazykem, tážeš!“

29. Ó, pohleď a slyš: Učitel, který mne toto velmi moudře učil mluvit, byl učitelem, který mně sem věrně před tebe, ó, praotče, přivedl! Ty jej znáš a znal jsi jej již dříve nežli ti, kteří, tě zde obklopují věrně tě poslouchajíce a opatrují: Byl to Ábel, tvůj svítící syn, který, proživen vyšší láskou uvolnil mně váznoucí jazyk, abych mohl před tebou, jakož i přede všemi milostí a požehnaním naplněnými potomky příjemně mluvit velmi vzácné formy pravdy.

30. Ó, praotče Země, nyní víš zajisté vše; ó, nech mne tedy, ubohého a cizího uprchlíka nížiny hledati zde na svatých výšinách ve vašem středu onoho mocného Vládce plného práva a plného dobroty, o němž tak obdivuhodně svědčí všechny Hvězdy, Měsíc a Slunce!

31. Ó, Praotče Země, řekni láskyplně amen!“

32. Když Adam tuto řeč uslyšel, byl tak dojat, že nemohl promluvit ani slova, a jeho oči se zalily slzami radosti a soucitu.

33. Konečně se však Adam přemohl a zcela dojat pravil bezejmennému: „Poslyš milý cizinec z nížiny ohavnosti, je-li tomu s tebou tak, jak jsi mně potvrzuje svým jazykem sdělil, takže již nemohu nikdy pochybovati, že by nebylo tomu tak, jak jsi vypověděl, a již tím Bůh podivuhodně prokázal velmi velkou milost, pak se zajisté sluší, abychom my, jeho děti, nejednali s tebou jinak, nežli jak s tebou ve Svém nekonečném slitování jednal, nás všech veliký, svatý Otec; a tak se ti staň, po čem tvé srdce žízni.“

34. A pohleď sem na velmi mladého Henocha po mé pravici! Hle, on jest nyní požehnaným řečníkem Božím; on bude nyní tvým dalším učitelem v Bohu, v našem přelaskavém otci a Pánu nekonečnosti!

35. A poněvadž dále žádného jména nemáš, dám ti jméno, podle něhož budeš slouiti „Asmahael“, to jest věrný Boha hledající „cizinec“! Neboť zde musí míti každá věc své jméno a každý děj své slovo, každá vlastnost a uvnitř tkvící vlastnost musí být dobře označena a musí tu být jak, kdy, kde, proč, čím něco jest a se děje přesně vyznačeno; proto tím méně člověk může kráčetí beze jména.

36. Avšak každé jméno musí přesně odpovídati tomu, kdo je přijal; kdo však nějaké jméno přijal; má věrně podle něj žítí, jinak jest lhářem, jenž nejedná podle toho, jak zní jeho jméno. A máš-li nyní jméno, pak je především poznej a pak přesně podle něho jednej, - jinak se staneš lhářem před tváří Boha a všech Jeho dětí a budeš zmařen každým práškem, který svědčí zádost svému jménu.

37. A tak ti ještě jednou žehnám a pravím tobě: Asmahaeli! Já, Adam, prvý člověk, který na této zemi vzešel z ruky Boha, věčného, svatého, přelaskavého Otce, žehnám tobě tak jako svým dětem, neboť budeš věrným nositelem svého jména!

38. A tak ti podávám ruku a pozvedám tě k svým dětem.

39. A nyní, děti, následujte mého příkladu a buďte jeho otci, a ty, milý Henochu, buď jeho bratrem a učitelem!

40. A ty, Jarede, budeš nad ním vždy vládnouti místo Henocha, který se stal obyvatelem mé chaty!

41. Kéž Pán otevře srdce a všechny smysly tvé duše k věčnému životu tvého ducha v Bohu! Amen.“

42. Poté padl Asmahael ihned k nohám Adamovým, políbil je a přehlasitě děkoval za tak velikou milost, které se mu dostalo ve výšině Mých dětí, neboť začal také ihned v sobě pozorovati účinek požehnaní, - proto tedy také začal jásati takto řka:

43. „Asmahael jest velmi nádherné jméno, které jsem ještě nehoden nositi; avšak jsem toho, mínění, že jméno na počátku dané ukládá věrnému příjemci zákonitě povinnost, tohoto svatého soudce (velké živé příkázání), následovati jak jen dalece může poznání otevření stezku. A musel-li by někdo jako nositel závažného jména sledovati velmi daleké dráhy Slunce a Hvězd,

musel by to radostně a věrně plnit, protože se mu dostalo tak velké milosti, - a kdyby byl milostivý požadavek svatého jména i výše postaven! Ó, praotče a otcové Země, tomu kdo by dokonce byl nucen zápasit často se smrtí, ó, slyšte, tomu není věru obtížné následovat cestu života a musel-li si někdo, bojuje stále v nejtemnějším bahně ohavnosti hříchu, razit bídě cestu ke skrovnému světlu a ještě ke skrovnějšímu životu, který byl častěji již v nejútlejším zárodku nejtemnější pochybnosti utlačován ó, slyšte, jak snadné jest naproti tomu živě následovat svítící cestu k životu!

44. Ó, nádherné jméno „Asmahaeli“, ty nejkrásnější hvězdo, vedoucí mne vzhůru k věčným, svatým výšinám Světla a Života; ó, slyšte, nadarmo nebude nyní cizinec nosit tak svatý dar takové milosti, amen, amen, tu pravím amen!“

* * *

Kapitola 59.

O pokoře.

8. března 1841

A když Asmahael domluvil, tu zcela dojat povstal opět Adam a pravil: Henochu, hle, nyní přichází řada opět na tebe! Po všem tom je na místě slyšet slova s výše, bychom mohli o všem dalším jednání úplně podle vůle Páně. Neboť hle, já jsem to své podle zdání své lásky již učinil; avšak naše láska není vždy čistá a proto také ne vždy jistá a výsledek jejího jednání není tudíž také vždy svatý. Proto jest nyní obzvláště na čase, abys milý Henochu ty nám dal všem slyšet živý hlas ze sebe.

2. Mluv tedy a ukaž nám správné cesty svého chráněnce! Amen.“

3. A když Adam toto dořekl, hle tu všichni povstali a poklonili se Adamovi a děkujíce mu za toto přikázání. Zejména Set téměř radostí skákal byl největším stoupencem Henochovým a ctitelem jeho slova a dříve nežli Henoch začal nemohl opomenouti k němu zvolati několik povzbuzujících slov řka:

4. „Ó, milý Henochu, hle, po čem srdce již dávno mocně toužilo, to nyní mám a vašim otcem uskutečnil dobrý a spravedlivý řád! Ó, těším se nad míru, že uslyším v této svatou vůli! Neboť jest pravda, že můžeme často něco učiniti, co se nám zdá dobré; ale zda je to také již dobré a správné proto že se nám to takto, zdá, to je zcela jiná otázka!

5. A to je právě také to, co bys nám měl ukázat! A tak začni! Ze svého života z Boha v sobě mluvit! Amen.“

6. A poté povstal Henoch a jal se ke všem mluvit, a když se byl předtím obrátil v srdci na Mne řka totiž napřed v sobě:

7. „Ó, přesvatý, přelaskavý, velký Otče, Pane a Bože, dej mně, přeslabému Svou milost, abych mohl ve vši lásce a pokoře věrně zjeviti Tvou vůli otcům a dáti jim z Tebe v hojnosti to, po čem žízní jejich srdce.

8. Ó, přesvatý Otče, staniž se však jen Tvá nejsvětější vůle na věky! Amen.“

9. A hle, poté jsem úplně probudil Henocha, a Henoch jal se takto mluvit: „Ó, milí otcové jest správné a chvalitebné že si toho přejete – neboť láska Boží jde nade všecko, a Jeho vůli jsou podrženy všechny věci, - že však mne povoláváte k tomu, abych vám ve své slabosti sdělil to, co všechny věčnosti navěky nepojmou a nepochopí, hleďte, milí otcové, to není pro vaši otcovskou důstojnost spravedlivé a chvalitebné!

10. Cožpak myslíte, že Pán jest nějaký přemrštěnec, který by si jednoho člověka méně vážil nežli druhého kdyby jeden jako druhý jednal podle jeho vůle?! Ó, otcové, pak se silně mýlíte, neboť není tomu tak!

11. Pohlédněte vzhůru k světlým prostorům nekonečnosti! Kdo mezi námi může říci že by nemohl zřít daleké proudy světla a všechny věci, které jsou jím oblévány?! Čí jest snad někdo mezi námi, komu by nebyly dány v nejvyšším vhodném stavu všechny smysly a živě cítící srdce?!

12. Je-li nám však bez rozdílu vlastní vše to, co jest od Pána, jak by tedy měl býti někdo více nebo méně Pánův, jestliže od něho vyšel a opět by chtěl k němu přijíti?! Ó, otcové, hleďte, které dítě přišedší k vám o svatou radu, abyste nevyslyšeli, a nedali mu co mu prospívá?

13. Jelikož jste již tedy jako padlí lidé milosrdní dokonce k cizincům, oč více učiní vám předobrný přesvatý Otec to, co vám prospívá a rád dá, k čemu každého učinil způsobilým.

14. Proto nemyslete, že já jsem vyvolený nástroj živého Božího hlasu: Ó, ne, tím já nejsem, nýbrž vy jím jste! Obrat'te se jen k Němu, a stane se vám jistě podle vůle Páně! Amen!

15. Poté se však Henoch odmlčel a obrát'il se do sebe a tím také ke Mně. A od Adama až po Jareda a Asmahaela nevěděl si nikdo rady s touto krátkou Henochovou řečí a tak se tázal jeden druhého:

16. Co to znamená? Co chtěl Henoch říci tím: že bychom mohli jako on mluvit slovo života s výsostí Boží?! Ne, tomu at' si rozumí, kdo může; my tomu prostě nerozumíme!“

17. A tak to šlo od úst k ústům a všichni se velice podivovali Henochově nyní tak suché a úsečné stručnosti; dokonce Setovi bylo silně nápadné, že je Henoch tentokráte vesměs tak krátce odbyl.

18. „Nebot', pravil Set,“ co nám to prospěje, jsme-li odkázáni sami na sebe, když přece již bez Henocha víme, co dovedeme, a také víme, jak dalece je nám všem Pán ve Svě lásce přístuden, a nakolik jsme odjakživa jeho hlasu slyšeli! Nebot' tento hlas jest náležitost lásky, jako jest moudrost náležitost milosti.

19. Jak může však někdo Pána napřed milovat a z něho mluvit, dokud nutně neobdržel dříve lásku a slovo od Pána?! Kdo z nás mimo Henocha se tím však může pochlubit'?! Abych nevěděl. Co je mně vlastní?!

20. Milost býti Božími dětmi máme sice všichni, a rovněž i ze všech tvorů nepopíratelně nejznamenitější způsobilost jako lidé být lidmi, a jako takoví máme všichni tytéž smysly a jedním a týmž způsobem jich používáme; ale at' se každý sám táže zda také každého při veškerém tomto společenství smyslu a milosti jedno a totéž jedním a týmž způsobem uspokojuje!

21. Z toho jest tedy jasné, že každému se nedostává stejně milosti, neřku-li teprve stejně mnoho lásky; a to se stane ještě tím patrnější, ví-li se z tak dlouhé zkušenosti, jak vrtkavě jde láska k dílu s každým předmětem, kterého se uchopí a jak mnoho stáhnutí se a velkých obětí to vyžaduje, má li někdo býti v jakémkoli ohledu pevný v lásce.

22. Ačkoliv tím nechci a nemohu říci, že bychom se to proto naprosto nemohli stávat v lásce k Pánu pevnější a pevnější – ale jednou je jisté, že nám je dána místo lásky jen milost a jediné skrze milost, způsobilost, bychom si lásku vydobyli a pak ji teprve v sebe pojmul; ale na pouhou touhu se nám jí nikdy nedostane, i kdyby tato touha byla sebevětší. Krátce a dobře, zalíbí-li se Pánu dáti někomu lásku v hojnosti tak jako Henochovi, pak jest to věc slitování Páně, a Pán Se nebude nikoho tázati o radu, chce-li někoho láskou naplniti. Ale poslyšte všichni: Pravidlem to naprosto není a my můžeme býti s to, cokoli jen chceme, přece jen Pánem je při tom jediné Pán a koná a jedná podle Svě nezbadatelné moudrosti, jak Jemu Se zalíbí, - my pak jsme jen svědky toho, co On před námi a pro nás koná.

23. A ty, můj milý Henochu, pochop dobře tato má slova, a potom mluv! Nebot' tvá velká skromnost jest mně dobře známa, a tvá pokora mně učinila tebe tak drahým; proto nemusíš přístě již býti tak příliš skromný a stále nám ukazovati svou velkou pokoru, jde-li o službu, kterou jsi povinen Bohu a nám, svým otcům. Nebot' že ty toto vše jsi, hle, to víme všichni již dávno, Pán to však ví nekonečněkrát lépe nežli my, proto ti také propůjčil lásku trvale; a proto nám již nemusíš a tom podávati žádných nových důkazů, nýbrž že jsme tě povolali za učitele a mluvčího Boha, stalo se jistě jen pro tvé ctnosti. A tak můžeš před námi beze všeho strachu mluvit, jako jsi před tváří nás všech již velmi často učil.

24. Kdyby ti snad však to, co jsi dříve mluvil, bylo Pánem přikázáno mluvit, pak jsi zajisté nemohl mluvit jinak a učinil jsi dobře, že jsi tak mluvil!

25. Ale povážím-li, že jsi mluvil napomínaje nás k sebe obrácení podle hlasu života z Boha, hle nemohl by tedy Bůh tolik jako ty a nemohl by zcela dobře poukazovati naše srdce na to, co jsi učinil?!

26. Jelikož jsi však tímto způsobem již začal s Bohem mluvit, hle, pak nestačí jen suše nás poukázati na Toho, od Něhož každému z nás jsou všechny věci dobře známy, - nýbrž, jelikož tu byl jeden ve prospěch všech od Pána zcela zvláště podělen, měl by v tomto nadbytku také podle práva a slušnosti přiskočiti ku pomoci těm, kteří v tom či onom ohledu jsou méně poděleni; teprve tím před Pánem opravdu ukážeme, že jsme vpravdě Jeho děti!

27. Hle, proto také skromnost a pokora musejí míti své dobře uvážené a užitečné hranice.

28. Vezmi to jednou hezky přirozeně: Hle, kdybychom se, když nám byl otec sdělil slabosti svého života, ze samé přehnané pokory ostýchali poskytnouti mu to, oč ve své přirozenosti žádal, ó, co by mu ta naše požehnaná pokora prospěla, kdyby se nikdo neodvážil, podati mu pokrmu a nápoje?!

29. Ó, hle, pravá pokora nemusí tedy nikdy vystoupiti z oblasti činnosti lásky, má-li býti Pánu opravdu libá, a proto jsme povinni vzájemně tak dlouho si pomáhati, dokud jen vidíme, že se v tom či onom navzájem potřebujeme; co se však týče poukazování na Pána, jest správné, a chvalitebné, že silnější napomíná slabšího, a tak dlouho ho neopomíjí, dokud ten druhý neřekne: „Hle, nyní Pán také mne probudil!“

30. Henochu, hled, ještě žádný z nás ti to nemůže říci, neboť my všichni nejsme před Bohem ničím; proto vyhosti z mysli co je ti nepotřebné a myslí v úplnosti své lásky na to, čeho je nám všem především v tomto postavení třeba, abychom se mohli úplně spravedlivě v lásce objeviti před Bohem!

31. Ó neváhej, a učiň zadost naší lásce v Bohu! Amen.“

* * *

Kapitola 60.

Henochova spravedlivá zamlklost.

A hle, když byl toto Set promluvil, povstal Adam a pravil: „Slovo Henochovo bylo tvrdé slovo, slovo Setovo však bylo měkké slovo!“

2. Leč oba jste spravedlivě mluvili, jenže jeden vysoce tvrdě a nesrozumitelně, druhý jemně a dobře srozumitelně, já tedy neobviňuji žádného; ale to je to: Ať se nedává dětem strava pro kterou jim zuby ještě nenarostly! A tak jest Henochu, pro tentokrát tvá strava příliš tvrdá, proto bude na tobě, abys podávanou stravu tak změkčil, abychom ji mohli s prospěchem strávit! Amen.“

3. Poté opět Henoch povstal a jal se promlouvati ke všem tuto velmi památnou řeč řka totiž:

4. „Ó, milí, vážení otcové! Co otec Set tak dobře míníce ke mně a pln vážnosti promluvil, jest pravdivé a slušné a jasně a zřetelně ukazuje že co jest člověkově jest pro člověka; neboť jest to tedy také vůlí shora a proto tedy má každý právo lásky, aby druhému v lidských věcech prospěl, a tím spíše v době nesnáze a soužení, a tu byl sotva hoden člověkem býti ten, kterého by jen nějaký marnivý důvod zdržel od toho, aby konal a mluvil, co vyžaduje povinnost a láska.“

5. Avšak, ó, milí a vážení otcové, řekněte anebo otažte se sami sebe, co by se mělo dělati, kdyby mně dal praotec Adam na nějakou otázku dětí, aby nemusel sám mluvit, krátkou, tvrdou a hluboce určitou odpověď dětem, ale děti by odpovědi nerozuměli a já sám jako doručitel až do základu také ne, nýbrž jen potud, pokud by mně to byl praotec vysvětlil, a to pod příkazem abych zatím s vysvětlením ničeho neoznamoval, aby srdce dětí ve sféře svého myšlení nebyla příliš lenivá, nýbrž aby se stávala probudilejší a probudilejší. A kdyby na mne potom děti pro poněkud temnou odpověď vypadly a nutily mne abych mluvil srozumitelněji a jasněji, - ó, otcové, sudťe sami; Čí žádost stojí zde výše, žádost praotcova – anebo nevhodně zvědavých dětí?

6. Ó, otcové, nemůžete zajisté v tom se mnou úplně nesouhlasiti, kdybych svou náležitou mlčenlivostí zachoval praotcovo přikázání až do doby jeho zalíbení, jak jsem dnes před východem rovněž učinil svému tělesnému otci Jaredovi, ježto slovo praotcovo stojí výše nežli všechna ta nejvyšší chtivá touha všech jeho dětí! A byl-li jsem zamlklý, zda jsem nečinil po právu vysoké povinnosti?!

7. A jak to tedy, že vy nevědouce dobře, že mluvím-li, nemluví ze sebe, nýbrž z Pána, vyčítáte mně, jako bych byl mluvil ze sebe, ač jste přece mohli míti již od včerejška nejvyšší mluvící důkaz, jak viditelně blízko vedl Pán můj slabý jazyk?!

8. Jelikož jste se však nyní netázali mne, nýbrž Pána skrze mne a nezáleželo vám tedy na hlase mém, nýbrž na hlasu Páně, tažte se sami, komu platí výtky!

9. Cožpak já mohu činiti více nežli je vůle Páně, anebo mohu více dáti nežli jen tolik, kolik jsem sám obdržel?!

10. A i kdybych to také v hojnosti obdržel, avšak vůle Páně by mně vykážala určité hranice abych vám zatím řekl jen tolik, kolik jsem právě také přesně učinil, ježto totiž Pán moudře úmy-

slně mne byl požádal – a jestliže Pána ve vši bázni a lásce poslouchám, pak, ó, milí otcové, řekněte a posuďte sami, zda nejednám správně, stavím-li vůli Páně výše nežli veškerou neuzitečnou žádost lidí, kteří dohromady vůči Němu nejsou ničím a bez Něho také nejsou s to na-prosto nic, s Ním však vše!

11. Ó, otcové, hleďte, pro mne jest ta výtka zbytečná tak jako vůči stromu, který nemůže přinášet žádné jiné plody nežli jen ty, které do něho vložil Pán – ať již chutnají sladce nebo trpce, - co se však týče Pána, řekněte kdepak jest bytost, která by na věky neschvalovala každé z Jeho slov, na jejichž po chopení budou míti věčnosti hojně co hlodati!

12. Jestliže se mne tedy z Pána tážete, pak také věřte, že mluvím z Pána; pochybuje-li však někdo ve svém srdci, pak jest otázka a odpověď beztoho neuzitečná, neboť tehdy nemá víry a nedůvěřuje vlastnímu srdci.

13. A jak se může někdo státi pevným v lásce skrze svého bratra, jestliže jeho srdce v Pánu kolísá?! Proto důvěřujte slovu Páně, abyste mohli býti pevní v lásce.

14. Syn není sice nad otce; mluví-li však se synem Pán, pak jest syn Pánův, a otec by se neměl trápati pro hlas Páně v synovi.

15. Já, Asmahael a Abel jsme vám beztoho oznámili vůli Páně, což jest pro nás všechny div; k čemu tu ještě nějaká otázka?!

Jednati v lásce a ve víře v Pána jest zde správné; co je nad. Budiž věčně Páně! Amen.

* * *

Kapitola 61.

O božském slově v lidském srdci

11. února 1841

A když byl Henoch tuto řeč dokončil, hle, povstal ihned opět Set a pravil: „Ó, co jsme, a co můžeme? Nic!

2. Mluvíme-li mezi sebou po lidsku, zdá se nám to moudré; ale nyní se mně stalo jasné, že veškerá naše moudrost jest před Bohem pouhá pošetilost, na niž On zajisté zalíbení míti nemůže.

3. Poslyšte, zda nebyla má dřívější řeč řečí, jaká může pocházeti jen z nejušlechtilejšího srdce lidského?! A co jest nyní? Nic nežli marnivá pošetilost; a já se tím podobám onomu zaraženému, jenž jsa svými myšlenkami rozptýlen, táže se ve svém příbytku po své chatě!

4. Ale proč, pročpak jsme nemohli dříve pochopitelně poznati marnivou pošetilost a tak strašně jsme si zadali před Pánem? Jest to proto, že jsme všichni slepí, jinak by bývalo nemožné, abychom byli milého Henocha bezúčelně ještě znepokojovali zcela nepotřebnou otázkou o tom, o čem přece již beztoho dostali nejvyšší podivuhodné potvrzení shora skrze Abela, Henocha, Enosa, Kenana a konečně podivuhodně i skrze Asmahaela – místo abychom byli pohlédli do své vlastní slepoty chtěli jsme spíše nedůvěřovati slovům Henochovým! Ó, jaká to nesmyslná pošetilost! Kéž bychom se jí nebyli nikdy dopustili neboť jak nevhodné je nyní, musí-li se otec stydět před dětmi

5. Ale už to jednou vesměs není jiné, a proto budiž to Pánu poručeno!

6. Já si však v srdci myslím: Přelaskavý, přesvatý Otec ve Své velké laskavosti promine mně a nám všem naši příliš starostlivou úzkostlivost a poradí nám ve Své lásce a nikoli ve Své moudrosti, proti níž jsme až příliš nicotní, a bude pohlížeti na nás jako na spící děti, které sní, jako by byly bdělé, anebo aspoň se zavřenýma očima mají za to, že když oni nic nevidí, že také bdělí nic nesmí a nemohou vidět!

7. Ó, Henochu, jen nás probud'; avšak přijde jednou čas, že také my budeme vidět co ty vidíš, a my všichni skrze tebe nyní a druhy!

8. Budoucně se však stane, že Pán probudí děti za učitele svých rodičů a rodičům dá srdce dětské. A jednou po nás přijdou ještě děti, které ve své malomocnosti budou konati větší věci nežli my ve vši své síle. A tak se bude vždy díti vůle Páně!

9. A ty, milý Henochu, povstaň a řekni mně, zda jsem správně mluvil, a občerstvi tím srdce nás všech! Amen.“

10. Po té se Henoch na všechny otce velmi vlídně usmál a pravil. „Ó, milí otcové, odpusťte mně mou mnohdy zdánlivou tvrdost; neboť nikoli já, váš syn Henoch, obrací tu jazyk tvoře slova k vašemu porozumění, nýbrž Pán jej podle Svého zalíbení obrací. Nástroj přece nemůže za to používá-li jej Pán podle Svého zalíbení! A mluvím-li tu věci, jejichž smysl jest skryt jako zárodek v semeni, pak toto chování a zde zajisté již uspořádaná příroda učí, že také zárodek, sotva položený do země, nevyráží ze semene ihned v plně zralý plod, - nýbrž že musí zrno kolem zárodku nejprve býti zničeno a shnítí; tehdy se teprve život osvobodí a ponenáhlu za mnohých bouří, za svitu Slunce a deště vzrůstá v požehnaný, tisíceronásobný plod.

11. Hleďte, právě tak je tomu také s každým slovem Páně! Nestane se tedy plodné, jak bylo dáno, - nýbrž když bylo vloženo do půdy našich srdcí, bývá vloženo ve své ochranné, tvrdé skořápce; když se však potom tato tvrdá skořápka naši láskou v srdci rozloží a stráví, hle, tehdy vyrazí živý zárodek, aneb živé účinné porozumění na světlo slunce ducha a za mnohých bouřlivých zkoušek hnutí lásky shora a za světla milosti přesvatého, přelaskavého Otce bude zdárně uzrávat v neocenitelný plod veškerého života a vši lásky, v moudrosti Boha, našeho Otce!

12. Ó, otcové, hleďte, taková jest vůle Páně; a tak také máme každé Jeho slovo chápati! A teprve tak projevíme před Pánem, že jsme opravdu Jeho děti, které rozumějí slovu Otcovu a dobře vždy poznávají jeho hlas. Amen.“

* * *

Kapitola 62.

Porozumění patriarchovo pro řeč Henochovu.

Hle, to byla správná řeč, a přece nebyla otcům ještě zcela jasná a tak se Adam všech kolem stojících dětí tázal řka:

2. „Děti, rozuměli jste nyní všichni dobře řeči Henochově?!

3. Set odpověděl: „Ó, otče, bylo-li símě teprve položeno, kterak by bylo možné úplně mu rozuměti?! My jsme sice obdrželi skořápku se zárodkem a kámen se životem; ale ještě nenastal rozklad hmoty, aby mohl býti uvolněn život. Ale já pevně důvěřuji, že čas Páně jistě učiní vše, což jeho jest a přetvoří naše srdce v nový ráj! Amen.“

4. A Adam se dále tázal Enose, zda on porozuměl. A Enos odpověděl: „Ó, otče já jsem viděl jednou ležeti hromadu neforemných neopracovaných kamenů; jejich barva byla jedna a táž. Brzy na to se však snesl s nebe úrodný déšť, a tento déšť padl také na tuto hromadu kamenů; ježto tyto kameny byly předtím mocně sluncem prohřáté, a sály do sebe dychtivě každou kapku a vydávaly páru zdající se slastiplné tímto občerstvením, takže jsem jich pro mocné vypařování nemohl viděti. Tu však během deště začal vanouti také malý víchr, který zahnal ihned páry od kamenů, a mohl jsem je opět spatřiti. Ale jak změněné jsem, je spatřil!

5. Jednotná barva se stala tisícerou, a vniklá voda je učinila úplně průhlednými, a některé z nich se rozpadly v bílou kaši; tím jsem mohl, téměř až příliš zřetelně spatřiti jejich obsah.

6. Tak se, domnívám nyní také před sebou a v sobě spatřovati takovou hromadu kamení, které jsou jak se zdá, velmi mocně prohřátý paprsky milosti shora a jest mezi nimi ještě velmi málo rozdílného ale nyní také pevně věřím, že když přijde déšť provázený bouřemi, dopadne to s mými kameny asi tak jako s těmi, které jsem viděl, při čemž kameny prosvětlené se budou podobati úplnému porozumění, a kameny rozpadlé zetlívání z něhož ze země mého srdce vzklíčí nový život, jako tam z bílé kaše se zvedala ihned bujná, mladá tráva. Amen.“

7. A ihned byl rovněž také Kenan dotázán; a jeho odpověď byla tato: „Ó, otče, nedávno za dusného parného dne jsem viděl, že se daleké krajiny začínaly víc a více ztráceti, a tu napínání zraku nepomáhalo; krátce, konečně naprosto zmizely, a sluneční světlo nemohlo zabrániti, aby tento zánik blíž a blíže nepostupoval. A tak touto rozmanitou nicotou byly také ponenáhlu pohlceny naši nejbližší příkře, vysocí susedé; bylo mi úzko ze Země, a tak jsem prchl do své chaty

8. V noci přišla bouře. Blesky a hromy závodily ve své moci. Bouře stíhala bouři. Kolem mé chaty zuřila vichřice, a s oblohy se řtil lijavec, jehož žhavé přívaly se tříštily o vrcholy hor a pak se za hřmění a hukotu vrhaly do hlubokých příkopů a moří.

9. Ó, otcové, tu úplně můj celý dům ve veliké ohlušující úzkosti a se bál Boha!

10. Modlil jsem se. Bouře ustala. K ránu nastal klid; tu opustil jsem jistou dobu před východem chatu a s úžasem a vděčností jsme pohlíželi do dálky. Ó, bylo přejasně jítro, a mé oko tu v dříve netušených dálkách objevovalo věci a vidělo je vstupovati ve vlídnou jsoucnost.

11. A tak nyní také věřím pevně, že po této bouřlivé noci mého srdce nastane stejné klidné a nadmíru veselé čisté jítro v lásce a skrze lásku k Bohu nás všech přelaskavému, předobrému Otcí. Amen.“

12. A nyní platila otázka Mahalaleelovi, zda a jak asi on rozuměl řeči Henochově.

13. A Mahalaleel ve své nemluvnosti odpověděl takto: „Ó otcové, nedávného jítro jsem si předsevzal, že budu, dokud to půjde zevlovati na Slunce tak dlouho, až v něm podobně jako v měsíci něco objevím. Ale brzy jsem pocítil trest za svou pošetilost; neboť když za krátko mé oko nemohlo dále snést velkou, palčivou prudkost světla, hleděte, tu jsem odvrátil zrak od Slunce a s velkou úzkostí jsem zpozoroval, že mé oči již nemohly ničeho zřítí; ba i já sám jsem se ztratil, takže jsem zemi a sebe mohl jen cítiti, nikoli však již viděti.

14. A tak jsem tam zůstal přes celý den a k večeru jsem sotva pozoroval, kterak se noc začínala ponenáhlu na Zemi ukládati.

15. Mé děti dovedly mne do mé chaty; tam jsem se modlil k dobrému svatému Otcí, aby mne co nejmilostivěji navrátil světlo očí, o které jsem přišel svou velkou pošetilostí. Poté jsem usnul, a noc ušetřila na má víčky hojnou rosou a chladící vánky vanuly přes rozpálené oči a chladily sluneční zápal v mém zraku. Noc uplynula, a – díky a čest dobrému, svatému Otcí! – povstalo pro mne opět klidné, jasné, čisté a svěží jítro. Můj zrak se posílil, ale ne již k nové pošetilosti nýbrž aby spatřoval květnaté nivy země a aby si všímal toho, kterak se v nesčíslných tvarech a nejjasnějších podobách vyvíjí ze zetlelin svobodně život.

16. A tak také pevně věřím: I když je nyní mé duchovní oko pro příliš velké světlo milosti, ze svatě Boží výše oslepeno, přece jen tichý noční klid srdce a chladící rosa lásky, za podpory silivého vání lásky s výšiny dobrého svatého Otce dá také brzy vzejítí za velkého jítro ducha nad nivami mého srdce divuplnému životu ze zetlelin mých tvrdých myšlenek a pocitů. Amen.“

17. A tak přišel nyní také na řadu Jared, a Jared dal následující odpověď řka: „Ó, otcové! Jakou tu má dáti odpověď? Henoch sice vzešel především ze mne jako se zdá Slunce vycházeti za horami ze země; ale velmi brzy vystoupí převysoko nad údolí Země a přezáří pak mocně nekonečný prostor, a celá země se pak oslněna koupe v přemocných paprscích jeho světla a veškeren život probouzí k veselé čilosti a k nesmírnému divuplnému rozvoji ze zetlelin noci!

18. Tak tedy také pevně a vytrvalé věřím; Henoch byl povýšen jako Slunce k nezměrné výši nade mne, a nyní je má celá bytost jeho velkým světlem oslepena. Ale toto svaté světlo bude působiti jako světlo Slunce a má noc se mi stane požehnáním; neboť působí-li světlo život a vytahuje-li živý zárodek ze zetlelin a pak jej divuplně utváří a řídí, pak na mne Pán jistě neméně než na rostlinu v tichém klidu mé pokory vzpomene. Ó, otcové, toho jsem si jist. Pán dá každému, co jemu se líbí! Amen.“

* * *

Kapitola 63.

Řeč Asmahaelova o božském slově.

„A nyní“, pravil Adam dále, jelikož mně všichni až na Henocha odpověděli. Henoch je však zcela přirozeně sám dávno již živou odpovědí, podíváme se ještě na konec, jak toto vše přijal Asmahael; a jeho odpověď bude posledním jistým důkazem, aby mohl býti podle vůle Jehovovy co nejdůstojněji přijat do našeho otcovského středu.

2. A tak podej nyní také ty, Asmahaeli, své nejvyšší možné porozumění a ukaž nám, jak jsi svého tobě určeného učitele pojmul a pochopil; a tak tedy mluv, co dovedeš! Amen.“

3. A hle, ihned začal Asmahael podávati následující velmi pozoruhodnou odpověď, a to tak přesně. Jako by mu byla Mnou vnuknuta, řka totiž:

4. „Nejmilejší praotcové Země, příliš těžko bylo vám dětem nejvyššího, nejsvětějšího Otce porozuměti Henochovu podivuhodnému slovu a je z nejvnitřnější hlubiny kořene života vystihnouti! Ó praotcové Země, já nicotný červ v prachu měl bych vám velmi zřetelně ukázati, ano ukázati, jak dalece by se mohlo sjednotiti nekonečné s konečným, smrt se životem, noc se světlem, Země se Sluncem, jak časné s věčným, a jak tvorové s Bohem!?

5. Ó, praotcové Země, kdybych to dovedl, ó, věru, pak by nebyla Země skrovně jen jediným Sluncem za dne osvětlována; ó, slyšte, tehdy by z každého slova, z každé hlásky jazyka vznikla množství Sluncí, která by všechna velmi čile kroužila kolem Země!

6. Ó otcové Země, já myslím, že moc těchto slov jakož i jejich konečné porozumění stojí výše, nekončnkráté výše, nežli abych mohl já, jako sotva teprve ještě smrti a noci vyrvaný otrok odhaliti to největší z divů, div divů ve slově.

7. Já jsem již velmi často viděl konati velmi moudré skutky zvířat; byly to věci opravdu úžasné, takže by jich lidé ani s pilným úsilím nebyli mohli vykonati; ale slova, abych pojmenoval to, co je zplodilo, ó slyšte, - slova, tento div divů, nemohlo nikdy mé naslouchající ucho ani z jazyků nejmoudřejších zvířat uslyšeti!

8. Tu jsem si pomyslel: „Zvěstovati život životu z života nedovede nikdy ani nejmoudřejší skutek! Neboť viděl jsem často pavouky uprostřed nejmělejšího tkaniva umírati, - ano i v největších palácích mocných měst nížiny, slavila často již smrt velmi hrozná obžínky!

9. Ano i lidé vůči lidem ukazovali beze slov stěží více života nežli je s to kámen kameni!

10. Ale slova, ó, slyšte, slova, pocházejících z života, ukazují nám opět život A mohl se život původně nacházeti jinde nežli jedině ve slově?!

11. Ve slově jest život; slovo jest život, a Bůh jest slovo a život. Jen ve slově se nachází život, a slovo věčně v Bohu samo sebe plodí a se nacházejíc zajisté jako život z života velmi mocně mluvilo a vše ze sebe tak tvářlivě nekonečně také tvořilo!

12. Ó, praotcové země, zakouším-li nyní od Henocha velmi mocnou vládu slova a tímto slovem v sobě vše přetvářeti, ó, tu se již neptám po životě! Vskutku, našel jsem jej přesně již ve slově; a komu nestačí toto svědectví o životě, ó, otcové, ten je jinde stěží kdy nalezne! Amen.“

* * *

Kapitola 64.

Řeč Henochova o podstatě slova.

15. února 1841

Když Adam a ostatní otcové toto z úst Asmahaelových uslyšeli, hle, velice se až na Henocha podivovali, a nevěděli jak jsou na tom.

2. Tu Henoch viděl ihned rozpaky otců, že ho litují, a jal se nevyzván promlouvati k nim následující světlou řeč, takže se všichni nadmíru potěšili řka totiž:

3. Odpusťte mě, milí otcové, že nyní začínám svobodně nevyzván, mluvit, - ale já nyní musím tak učiniti neboť nyní jest vám všem jasnějšího světla shora třeba, a tak tedy poslyšte: Co vám nyní můj jazyk bude zvěstovati, bude slovo života, slovo s výšiny a slovo z nížiny, - s výšiny plné světla a z nížiny plné života; neboť ve výšině jest Bůh, Světlo všeho světla a ve Svě nížině jest Život všeho života.

4. Hled'te, tomuto základu jest pak rozuměti takto: Pohlédneme-li do výše plné světla a v zemi a na Zemi vše plné všelijaké čilosti. Leží tu semena skrývající v sobě nescíslné životy, pohřbena v brázdách země, rovněž tak nescíslná semena světa zvířat v zahřátých hnízdech, jakož i ve vnitřnostech zvířat, a čekají v nich na teplo a na povstání k světlu.

5. Ale věru, dokud veškeré tyto brázdy Země, veškerá tato hnízda a veškeré vnitřnosti zvířat nebudou úplně prohrátý, nevznikne ze žádného z těchto žalářů v zárodku žádný život a nepozvedne se pak k svobodě k svobodným prostorům, které jsou plny světla.

6. Zda však nevidíme v létě i v zimě totéž světlo osvětlovati zemi – a přece ne totéž teplo prohřívati brázdy Země?! Kdyby však světlo přivedlo teplo, hled'te, pak by muselo býti pod týmiž slunečními paprsky vždy teplo; že však tomu tak není, tomu nás učí mrazivá, často zcela tuhá zima.

7. Nyní ovšem vzniká otázka: Co a kde jest tedy teplo, když nelpí na světle a světlo není tedy nositelem tepla?

8. Hled'te, teplo jest sám skrytý, spící život v nížině a nemůže se sám uvolnit však světlo dlouho nad nížinami Země svítilo, hled'te, tedy probouzí teplo ze spánku. Toto teplo roztrhá pak své mrazivé nádržky a vystupuje pak svobodně činně, spojuje se světlem a tvoří pak bytost, která pak již rozšiřuje své kořeny v pralůně života a v něm hledá potravu, ale část se světlem

spřízněnou pozvedá volně nad zemi, aby svůj jednou probuzený život ustavičně udržovala bdělým; a co je oním probouzejícím u rostlin, to jest. také u toho či onoho druhu zvířat, a vše bývá světlem přitahováno a teplem puzeno.

9. Ale vše toto jest jen přirozený zjev a různě utvářená čilost platí jako žijící jen pro bytost, která je nositelem vyššího života.

10. Vidíme-li však, že se stejnorodé bytosti přitahují a nalézají, nestejnorodé však se odpuzují a od sebe prchají, pak se učíme, že v nich není jednaké teplo a jednaké světlo, které je puďí a táhne, - nýbrž že tu je uloupené světlo a ukradené teplo, jímž bývá puzen a tažen veškeren plevel a hmyz; ale toto vše může pozorovati vyšší svobodný život!

11. Nyní jest otázkou: Jak toto však může pozorovati vyšší svobodný život a proč? Ó, otcové, tu je ten hlavní uzel, který třeba rozmotati!

12. Poslyšte tedy: Jako je tvar všech věcí v jejich největší rozmanitosti výrazem přirozeného tepla, ve spojení se světlem a liší se jen ve způsobilosti přijímání více nebo méně světla anebo více méně tepla, tak jest také řeč člověka stvořený tvar duchovního tepla, jímž jest božská láska v srdci, a duchovního světla, jímž jest božská milost v člověku.

13. Jak bychom mohli mluvití rozumná slova, kdyby nám nebyla dána jako věčné tvary ducha?! Ježto však dovedeme pojmenovati všechny věci, řekněte, kdo nás tomu učil? Jediný Bůh to mohl, jelikož jen On jediný jest věčným pojmem všech tvarů, protože On jest Sám Život a Světlo aneb láska a Moudrost a jako věčné neoddělitelné spojení obou Prativem všech tvarů aneb Prabytostí všech bytostí aneb podle toho věčné Slovo Samo!

14. Když tedy někdo našel slovo vnějšně a porozuměl mu a přijal je, pak nenalezl věc, nýbrž v plném trvání duchovní život, ježto každé slovo jest tvarem, vznikajícím z duchovního tepla a z duchovního světla. Proč tedy obdivujeme řeč našeho Asmahaela!

15. Či nepodobáme se v takových otázkách rybám které uvnitř vody vodu nevidí, a my obklopeni vzduchem, nevidíme vzduch, když v plnosti života z Boha cele dojati žaseme nad pravým citěním Asmahaelovým?!

16. Ó otcové, vše má svůj důvod! Hleďte, máme sice nezrušitelný život ve vlastním slově samém; ale tento život se podobá ještě životu uzavřenému v semeni! Obrátíme-li srdce k světu, pak jest u nás zima, a příliš krátce trvající světlo milosti nemůže v nás duchovní teplo uvolnití; obrátíme-li však srdce trvale vzhůru k Pánu, pak dlouho, ano ustavičně trvajícím světlo milosti v nás uvolní brzy duchovní teplo života, a my sami se pak jako živý tvar anebo živé slovo povzneseme k věčnému bdění ve světle Páně (věčné nazírání na Otce = znovuzrození).

17. Kdo toho však nečiní, ten jest lupič a zloděj a bude se utvářeti v plevel v hmyz a ohavnou nestvůru života jaké jsou v nížině.

18. Kdo tedy má slovo, má také život věčně; ale podle toho jaké jest to slovo, takový bude i život!

19. Takové jest porozumění Asmahaelovo. Amen.“

* * *

Kapitola 65.

Adamův pohled na svůj život.

Po tomto velkém Henochově daru světla všichni povstali a v srdci Mně potichu děkovali za tento dar skrze Henocha. A Adam žádal o malou posilu těla, která mu byla také ihned poskytnuta; a když se byl malou dávkou medu, mléka a chleba posílil, děkoval Mně za tento dar a pravil pak svým dětem:

2. „Děti! Zde jsem kdysi skrze sebe sama vše ztratil, - a věru, tisíckrát více, nežli jsem tehdy ztratil, dal mně Pán náš přelaskavý, milosti přebohatý přesvatý Otec opět nyní zde naléztí!

3. Ó, ráji, krásná zahrado, světské místo, kde jsem se ještě v Boží ruce skvěl, jako vycházející Slunce a byl jsem ve vsí hojnosti života mocnější nežli průvod všech světů, neboť jsem byl tvým zpupným obyvatelem a ty mým slabým nositelem.

4. Kdysi jsem padl a ty, krásná, zraková šalbo nemohla jsi mně pomoci! Pád mocného tě stlačil, a tvá prachová půda se stlačila jako čerstvá vlna, kterou vítr strhne se stromu a pak nechává padati k zemi, aby byla našima nohama pošlapána.

5. Mým přinuceným útekem ses sice bez břemene vyšvihla do marnivé výšky své slabosti, už tě sice již noha žádného mocného netlačí; ale také nemáš na sobě mnoho, čím by ses mohla honositi leda marnivou vzpomínkou, že jsi kdysi byla mým slabým nositelem.

6. Leč Pán ve Svém slitování viděl, že pro těžkého k pádu náchylného člověka byla tvá půda příliš kyprá; proto vložil pod mé nohy kameny, aby mne jejich pevnost uchovala od příštího pádu.

7. Ó, dobrá půdo, na níž nyní mé nohy spočívají, která jsi mne nyní již téměř devět set let před novým pádem zajistila, co jsi dovedla učiniti, za necelých třicet let! Tato dobrá půda nyní také zapříčinila anebo byla pokořující příčinou, že jsem se já nyní stal tvým pevnějším nositelem, nežli jsi byla ty kdysi nositelem mým. Neboť nyní jsem tě nekonečněkrát nádherněji v sobě samém velkou milostí shora pozdvihl a jsem bezpečen, že ve mně věčně k žádnému pádu nepřijdeš; a i kdyby ti také bylo možné, abys ve mně padla, pak mne neohneš a nepotlačíš, nýbrž já tě budu sto milostí shora pozdvihnouti, abys mohla zůstávati stálým obyvatelem toho, na jehož vlasu Pánu více záleží nežli na celé Zemi, která kdysi byla tvou kolísající nositelkou!

8. Ó, děti, smuten jsem přišel sem, neboť jsem musel svou ztrátu oplakávati, jako jsem ji již dříve tisíckrát oplakal; ale tentokráte to byl poslední vzdech a poslední slza, která ovlhčila tvou holou stěnu. Od nynějška nikdy na tebe nevystoupím, ty stará, dutá ořechová skořápko vyhořelého života, nýbrž má noha bude nyní jásajíc kráčet po vlastní půdě, ježto na této půdě uzrál plod věčného života!

9. Ó, děti, mně jest převelice dobře u srdce, a tobě, Henochu, budiž zato mé věčné požehání!

10. Děti, má-li ještě někdo nějakou pochybnost, ať ji podrží pro mou chatu na odpoledne; a tak nechte nyní přistoupiti dětem, abych jim požehnal a řekl, aby se zítra jako vždy před východem dostavili na posvátné místo zápalné oběti! Amen.“

11. A hle, když byl Adam dokončil tuto svou chválu, hanu, dík, velebení, loučení a nařízení, vykonaly jeho děti ihned jeho vůli. Tu přispěchali s jásotem všechny děti, byly pak Adamem požehnány a po té co nejslavnostněji pozvány aby přišly v pravý čas v sobotu. Potom byly děti v pokoji a za Mé pochvaly opět propuštěny.

12. Poté pravil Adam: „Nuže, děti, pojďme na jih a učiníme tam totéž, co jsme učinili zde!

13. Pán budiž s tebou, Henochu, a s vámi všemi a s Asmahaelem a se všemi našimi zde a všude bydlícími dětmi!

14. Pán veď nás a připravuj srdce všech dětí na náš žehnající příchod a na Jeho slitování a milost, aby se mohly objeviti zítra s dobře připraveným srdcem k oslavení Jeho jména a k oživení jejich duše a k probuzení jejich ještě spícího ducha!

15. A nyní půjdeme s radostnou myslí k jihu! Henoch a Asmahael budťež mými vůdci a ostatní, ať mne následují podle minulého pořádku, jelikož však Slunce svými paprsky již silně píchá, pojďme na stinnou lesní stezku, aby naše údy nezmalátněly před časem určeným k odpočinku po věrně vykonané povinnosti; po cestě ať však každý mlčky kráčí a dává dobrý pozor, kam klade nohy, aby při své přímočarosti nedošel úhony.

16. Ó, Pane, předobry, přesvatý Otče, neodvracej Své dobrotivé oko od nás všech! Amen.“

* * *

Kapitola 66.

Asmahael a tygr.

A nyní kráčeli otcové klidně po stinné cestě mezi cedry a palmami k jihu a na této as hodinu trvající cestě byli v dobré mysli a chválili a velebili Mne v srdcích neboť nyní měli velkou podívavou, neboť příroda se stala pro jejich Mým slovem posílené oči úplně průhlednou.

2. (N.B.Způsobem, který vám byl již poněkud znázorněn v oblasti výplodů přírody viz. Naturerzeugnisse : Nr.8, 46, 47 spisů Novo-Salemských.)

3. A když ušli polovinu cesty, hle, tu se Asmahael pojednou zarazil, a neodvažoval se ani krok dále učiniti chvěje se na celém těle.

4. Henoch se ho však ihned tázal: „Asmahaeli co je ti, že ti tvé mladé údy vypovídají službu? Pověz nám směle, zda vidíš nějaké nebezpečí, anebo zda tě potkala jiná nehoda; neboť

hle kráčíme po cestě Páně a Pán je s námi jako my s Ním! Proto nám věrně sděl, co tě zadržuje a kormoutí! Amen.“

5. Tu se Asmahael vzpamatoval a ještě velmi sklíčený pravil. „Ó, praotcové země a také ty, můj z lásky moudrý Henochu! Podívejte se jen trochu vpřed a spatříte mocného zuřivého tygra! Už cení velmi dychtivě zuby a napíná smrtelné drápy k velkému skoku, aby mne uchvátil, roztrhal vypil mou krev a snědl mé tělo! Neboť toho strážce svatých výšin nelze nikdy v jeho strašné zuřivosti zkrotit; ano, jeho bdící, krutá věrnost zuřivosti jest taková že podobné na Zemi není!

6. Ó praotcové země, ustupte zpět, abyste nezahynuli i se mnou a nechte mne tedy jako chránící oběť tímto velmi mocným tygrem uchvátiti, aby tak mohl býti váš svatý život v Bohu ušetřen! Ó, zachraňte, ó zachraňte se, nejdůstojnější otcové!“

7. A hle, tu pohlédli otcové poněkud vpřed a viděli, co učinilo Asmahaela tak úzkostlivým.

8. Adam však pravil Henochovi: Poslyš milý Henochu! Jsi a přiveď tohoto zuřivého strážce sem, aby se bázlivý Asmahael spřátelil s Boží silou v člověku, pro kterou byl ustanoven Pánem přírody a poslouchalo jej veškeré stvoření! Amen.“

9. A ihned šel Henoch k tygrovi; tygr se však okamžitě vrhl před Henochem k zemi chvěje se ve všech svalech a vláknech

10. Henoch pravil poté silným hlasem tygrovi: „Vstaň, v zuřivosti a svalech silné zvíře! Jdi k Asmahaelovi a ohni svou silnou šíji před svým pánem, abys jej mohl opatrně nésti po boku mém a Adamově, a to směrem k jihu, pak odpočinek, - pak k západu, pak odpočinek, - pak k severu, pak odpočinek a pak úplný odpočinek, tvá odměna a tvé konečné určení!“

11. A hle, mocný tygr ve vši své kolosální velikosti ihned povstal a šel po boku Henochově velmi pokorně k Asmahaelovi a učinil, co mu bylo přikázáno.

12. (N.B. Tento obrovský druh tygrů se nyní nachází již jen v několika pralesích vnitřní Afriky, jakož i nejvyšší zřídka ve velehorách Asie).

13. Když toto Asmahael spatřil, tu obdivem úplně oněměl a nemohl mluvit, ba téměř ani státi; neboť nyní bylo před jeho zraky odhaleno co mu kdysi vyprávěla jeho matka, co viděla ve snu. Neboť jeho matka byla svým způsobem zbožná a svou zbožnost musela i se svým chotěm velmi potupně smrti zaplatiti, protože se zdráhala kořiti se Lamechovi, jako nejvyššímu bohu, když se jí bylo předtím dostalo velké milosti, že po celou noc násilně nejvyšší chlípně a nejvyšší nepřírozeně souložila s nejnepatrnějším zbrojnošem Lamechovým.

14. A poněvadž také její choť pohoršlivě odepřel takové díkuvzdání, byly také jemu ze živého těla kovovými háky z břicha střeva vytrhány.

15. Odkud však Lamech tak brzy obdržel tyto nástroje, bude již svým časem sděleno.

16. A hle, jelikož se Asmahael nyní vzmužil, pravil pln vřelosti: „Ó, mocní praotcové Země, nebyla to vaše tělesná velikost a síla, která dovedla spoutati tak ohromné, dravé zvíře; věru nikoli, jen Bůh, ano mocný Bůh to jest, který toto s vašimi srdci dovede! Jemu budiž dík, jemu budiž chvála, Jemu budiž sláva a čest, ano svatá čest nejmocnějšímu, nejsvětějšímu Otci tak velkých, vznešených, mocných dětí! Amen.“

17. Adam ho pak pochválil za jeho pravé poznání lásky k Bohu, a za to že vzdal jedině Mně čest.

18. Henoch ho pak pozvedl na hřbet zvířete a zvíře neslo pečlivě a opatrně svého pána po boku Henochově.

19. A tak šel průvod dále vonnou, stinnou cestou, a žádná překážka se již nestavěla rušivě do cesty tomuto průvodu. I zpívali velmi čile ptáčekové na větvích se kolébající, a zpívali li-bozvučně prorocky člověku písničku, - písničku o člověku lidí, to čilí ptáčekové jemu zpívali.

* * *

Kapitola 67.

Návštěva otců u dětí jihu

A tak přišli nyní bez úhony k dětem jihu, které, spatřivše tento průvod, ihned vše opustili a spěchaly k přivítání arciotců, aby je co nejdůstojněji pozdravily.

2. Když však četné děti spatřily nosícího tygra, pojala je velká bázeň; neboť znaly krutou vytrvalost tohoto zvířete a zakusily ji u příležitosti, kdy se sešlo několik jinochů, aby podnikli cestu do Hanochu, o němž slyšeli vyprávěti.

3. Zvíře jim sice nesmělo ublížit, nýbrž mělo je zuřivostí sršící postavou a pohybem vztekem rozpáleným zastrašiti a tak od jejich pošetilosti zadržeti; ale svou sílu svalů jim přece jen dalo poznati tím, že před jejich očima napadlo mocně vola, jest z houští přispěchavšího obrovského tura a ihned je také s kůži a s chlupy zadávalo.

4. Tento výjev přiměl několik těchto cestivých ihned k návratu a odňal jim také úplně další chuť k cestování, a to tím více, že vůdce tohoto malého zástupu dostal dokonce mocnou ránu tygrovým ocasem.

6. Ježto tedy Adam ihned zpozoroval jejich bázeň, řekl Henochovi: „Hle, děti se bojí mocného zvířete Asmahaelova; jdi a posilni je ve jménu Páně, aby jim byla odňata bázeň a mohli se k nám přiblížiti k přijetí mého požehnání! Amen. „

7. A Henoch přistoupil ihned k ustrašeným dětem a oslovil je těmito slovy řka: „Poslyšte, vy všechny děti Adamovy, děti plné moudrosti! Co vás tak děsí při pohledu na mocné, ale nicméně náležitě poslouchající zvíře?

8. K čemu jste dostali Setovu moudrost, - když máte strach z toho, co vás má poslouchati?!

9. Jest to však proto, že jste samy vystoupily z oblasti poslušnosti a byly jste tak odmítnuty mocí tuhé poslušnosti tohoto zvířete, jinak by bylo sotva myslitelné představit si odkud pochází váš strach.

10. Děti však odpověděly: „Poslyš Henochu, velký synu Jaredův, jest tomu tak, jak jsi řekl: Pět jinochů se potají v neposlušnosti proto naši vůli pokusilo – neboť jejich oko chtivě pohlédlo k Hanochu; ale jejich nohy byly ihned jedním takovým zvířetem odkázány do oblasti základní pevniny moudrosti.

11. Ježto nám však potom sdělili, jak velkou sílu a ukrutnost na tom zvířeti zakusili, bojíme se ho!“

12. Henoch jim však odpověděl: „Ó, jak bych byl nevěděl, co vaše srdce již dávno tísnilo! Blaze vám shora, že to byly jen vaše děti, v nichž chtělo zlé símě vámi položené zapustiti kořeny, jinak by se byl ten tygr stal zlým zrádce na vás, a ten, kterého toto zvíře nosí na hřbetě, učinil, by vaši moudrost velkou pošetilostí!

13. Nyní však jděte neohroženě k arciojci Adamovi, aby vám dal to, čeho je vám nyní především třeba; a tak si ve jménu Páně dodejte odvahy, a beze strachu mne následujte! Amen.“

14. A ihned se zástup ubíral k Adamovi, kde všichni padli na tváře a Adam jim požehnal.

15. Když pak všichni přijali požehnání, bylo Enosovi uloženo, by jim oznámil, aby povstali.

16. Když se podle starého zvyku stalo, přinesli pak ihned ovoce, chleba, mléko a med a podali to Adamovi a jeho velkým synům. A oni se všeho dotknuli a chválili Mne za tyto dary dětem, přikázali jim pak ustoupiti as 30 kroků zpět, aby nyní Henoch opět promluvil několik slov z hlubin života v Bohu o této jižní krajině.

17. Když však tyto děti jihu chtěli mírně ustoupiti, tu zařval tygr tak mocně, že se půda pod jejich nohama zachvěla a všechny děti jihu klesly strachem k zemi a jali se velmi úzkostlivě volati o pomoc.

18. Adam sám se obrátil k Henochovi a tázal se ho, co to má znamenati.

19. Také Set a ostatní učinili totéž, jelikož mimo Henocha a Asmahaela nerozuměl nikdo tomuto tygrovu chování; neboť Henoch mu ze mne rozuměl, a jeho učedník pak z Henocha, proto také beze vší bázně klidně seděl na hřbetě mocně řvoucího tygra.

20. Henoch se pak uctivě obrátil k Adamovi a pravil: „Ó, otče, chceš-li, dotkni se jazyka tygra a zvíře ti sdělí, proč tak mocně řve!“

21. Adam však pravil: „Henochu, cožpak můj prst je mocnější nežli tvůj?“

22. Henoch odpověděl: „Otče, tvůj prst jest z Boha, můj jen z tebe; v tom spočívá moc tvého prstu k proslavení jména Jehovova!“

23. Adam se tedy dotknul jazyka zvířete, a zvíře dalo ihned zazníti mocně těmto srozumitelným slovům: „Adame, velký konci i počátku veškerého stvoření z ruky Boží! Hle, ty, které jsi nechal ustoupiti, mají slepou poslušnost; ale jejich vůle se rouhá v této slepotě! Proto probud' napřed v srdci jejich věnost a učiň skromnou jejich vůli; teprve pak pohléd', jaké plody tobě jih přinese. Chceš-li však konati hostiny v duchu, pak své děti neodkazuj; neboť konám-li hostinu já, neodháním své děti - a jsem jen tygr! Amen: slyš: Amen.“

* * *

Řeč Adamova k svým a k dětem jihu.

24. února 1841

Když byl Adam toto uslyšel, velice se rozveselil a pravil: „Ó, děti! Radujte se všichni se mnou; neboť já jsem našel pravý ráj! Devět set let právě uplynulo v mé němotě, v níž jsem již nerozuměl pokolení zvířat; avšak nyní jsem blahodárně opět porozuměl bystrému smyslu zvířete, a to mne nadmíru těší!

2. Ó, Henochu, šťastný, nesmrtelný! Veliké jest tvé světlo a veliká láska v tobě! Pánu budiž věčně chvála dík čest a sláva za to, že nám skrze tebe prokázal tak velké milosrdenství!

3. Co bychom byli všichni bez něho? Nic nežli zpola rozumné stroje, které by na konec jejich vlastní mylné domněnky ztratilo, a Pán přírody by se stal ubohým komářím otrokem, který by byl při pohledu rosničky puzen velkým strachem, utekl by jako jehně při pohledu dravého vlka, ježto by nevěděl co v tom či onom vězí a nejméně to, že jeho vlastní duše jest poslední a úplně vytvořená nesmrtelná duše, ano duše v níž jsou spojeny všechny duše tvorů! A jelikož jsa ze tří čtvrti mrtvý by se to nemohl dozvědět ze sebe, jak by pak teprve pochopil svůj vnitřní život, svou lásku, svého ducha a jeho čistě božský původ?!

4. Ó, Henochu, ó, děti! Divuplně slyšitelné slovo tygrovo vás zajisté asi zcela rozechvělo a ještě více obviněné děti této jižní krajiny; mne však potěšilo. Neboť kdysi jsem byl představeným nejen tomuto rodu, nýbrž veškerému stvoření od největšího do nejmenšího jakož i od nejsilnějšího až k nejslabšímu; ano, všechny živly stály pod mým slovem, a Slunce, Měsíc a Hvězdy nebyly k mému slovu a přání němé!

5. Avšak málo záleží na tom, že toho již nejsem s to, a také bych již nikdy proto netruchlil anebo Pána neprosil, aby mi toto vše opět vrátil; ale vše záleží na tom, abychom náležitě dovedli Pána nade všechno milovati. Neboť v tom je skryt veškeren život, - tak jako v dřívější moci a zázračnosti veškeré pokušení a s ním pád.

6. Býti pánem, značí býti velký, moudrý a mocný; stane-li se však člověku, jenž má být pokorný údělem býti pánem, věru, tomu pak bude pokora trpká! Jestliže však člověk složil panství své k nohám Páně a zvolil za to lásku a tím se učinil před Pánem nejmenším, slyšte, pak se tomu malému stane pokora snadno!

7. Či co má dáti Pánu ještě ten, který se svou pokorou a láskou učinil se vlastnictvím Páně? A jestliže jsme se stali jednou v lásce vlastními pány, k čemu pak ještě třeba nějakého panství?!

8. Zda nejde síla Páně beztoho nade všechno?! Jsme-li však lásky Páně, pak budeme zajisté také mocí a síly Páně. A tak se stane nejslabší v Pánu ve všem silnějším nežli nejsilnější ze sebe, a i kdyby mu také byly všechny živly poddány!

9. Co mně kdysi taková moc od Boha pomohla? Ábelova slabost v Pánu vyvážila všechnu mou moc! Ó, Pane, hle nyní Tě již neprosím o moc a sílu, nýbrž o slabost Tě prosím, abych tě mohl v nejpokornějším zničení svého já nade všechno milovati; neboť pojmul-li jsem v srdci jen Tebe, ó, Pane, pak je mi celý svět a všechna jeho moc a síla jako vypařená kapka rosná, která byla a nyní jí už není.

10. Ó, děti! Hledte, to je, to, proč mne obveselilo slovo zvířete; ne proto, že bych myslel, že mi Pán propůjčil opět mou dřívější sílu, moc a slávu světa ó ne, nýbrž jsem se stal ve své pokorné slabosti novým vlastnictvím lásky Páně! Neboť má slabost váhala dotknouti se jazyka zvířete; ale mocné slovo Páně posílilo špičku mého prstu, který pak uvolnil zvířeti jazyk, aby mluvilo slova moudrosti. Ó, děti, to je nekonečněkrát více, nežli rozuměti přírodě veškerého stvoření; první jest jen lidské, druhé však jest čistě božské a nelze s tím nic porovnat!

11. A nyní poslyšte děti! Na konec budiž vám ještě řečeno jedno slovo. Aby bylo učiněno zadost moudrému napomenutí zvířete, nechť přistoupí všechny děti blíže ke mně aby slyšeli nejprve slovo ode mne, pak od Seta a konečně od Henocha; potom ať jim Enos a Kenan zvěstují zítřejší den, a jakmile se dnes skloní Slunce k západu, ať si ode vši práce odpočinou.

12. Nežli však opustíme tuto krajinu, ať se svého nositele také Asmahael něco o této krajině v přirovnání k nížině, aby bylo dáno dětem živé svědectví jejich pošestlosti; potom ať následuje malé posílení, poté požehnání a odchod! Amen.“

13. A ihned se Henoch přiblížil k zástupu povzbuzoval je a děti jihu přistoupily a za velké bázně a velkého chvění očekávali co s nimi bude.

14. A když všichni zaujali náležitě postavení podle hodnosti stáří, tu povstal před jejich tváří Adam a jal se k nim promlouvat tuto pamětihodnou řeč řka totiž:

15. Děti, které obýváte krajinu, nad níž za poledne, díváme-li se od mého příbytku, stojí Slunce anebo dosvědčete mně praotci praotců, zda jste dobře rozuměli slovu, které bylo nepokryteckým slovem z úst nezkažené přírody jinak nemluvných zvířat!“

16. A děti přisvědčily a za mocných slz lítosti doznali svou vinu. A Adam pokračoval v řeči řka:

17. „Blaze vám, že litujete svého zločinu; neboť Pán to bere se Svým národem vážně! A vy byste mohly býti příhodně souzeny, a vaše bedra by byla obtížena neštěstím, kdybyste neželely toho, od čeho vás právě toto zvíře zdrželo.

18. Myslíte, že vaše neposlušnost přestala býti neposlušností a váš hřích hříchem proto, že jste se vrátily? Nikoliv, pravím; neboť nebyla to bázeň před Pánem a ještě méně láska k Němu, třeba vás zdržela vykonati vaše zločinné předsevzetí, - ne, nýbrž bázeň před silou tohoto proti vám svědčícího zvířete.

19. A tak jste byly Pánem skrze toto zvíře k vaší velké hanbě souzeny; neboť Pán vzal vaši slávu místo ní a naplnil vaše srdce velkou úzkostí a bázní před tím čeho byste se měly varovati, abyste byly Páně!

20. Ó, hleďte, jakými otroky vás učinila vaše neposlušnost!

21. Opravdu, kdybyste nebyly litovaly svého zločinu, bylo by se vám toto zvíře stalo ukrutným soudcem!

22. Ale nestačí, abyste svého skutku litovaly pro velkou hanbu, kterou vás Pán postihl, anebo abyste svého skutku litovaly proto, že vám Pán odňal velkou část Své milosti a postavil vás na hranici svého slitování, anebo proto, že Pán vám ustanovil toto zvíře, vašeho soudce, za svědka a nyní je zcela divuplně probudil v řečníka proti vám, nýbrž: Chcete-li svého skutku opravdu litovati, pak poděkujte radostným srdcem Pánu, že vás ještě podržel v soudu, a plačte nad tím, že jste mohly i jen jediný okamžik zapomenouti na jeho tak nekonečnou, přesvatou otcovskou lásku, když k vám přece Slunce denně z vysoké oblohy hlasitě volá: „Děti, váš dobrý, svatý Otec mne stvořil pro vás; poznávejte jeho velikou lásku!“ – a Měsíc k vám volá: „Děti poslyšte, kvůli vám mne stvořil váš přelaskavý dobrý svatý Otec, abych byl věrným strážcem a stálým průvodcem Země, abych vám byl stále svědkem jeho nekonečné lásky!“ A všechny Hvězdy k vám volají: Ó, děti, náš počet je velký a nemá konce; jsme většinou Slunce dalekých světů, které všechny odpovídají dílem vaši bytosti, pro každý atom jednotlivě, jakož i v jejich zmnohonásobnění až do nekonečna! Hleďte, pro vás jsme učiněny, pro vás celá nekonečnost! Ó, hleďte a poznejte, jak mocný, velký láskyplný, dobrý a svatý jest váš Otec!“

23. A celá Země k vám volá: „Ó, děti, poslyšte, já a vše co nosím, jest pro vás! Jako něžná matka vás musím nekonečnými prostory nositi, denně vás nechávati na svých stále otevřených řadrech sáti, musím se obracet i otáčeti, aby byl den a noc, abyste měli jako hrající si děti po svém zaměstnání klid! Ó, děti kdo by dovedl spočítati ony nesčíslné práce které musím v sobě a mimo sebe kvůli vám vykonávati! Hleďte vše toto váš dobrý, svatý Otec takto uspořádal z převeliké lásky k vám!“

24. Ó, děti, tažte se vody, - řekne vám totéž; tažte se údolí, hor, - řeknou vám totéž, tažte se veškeré trávy, rostlin, keřů, stromů, tažte se všech zvířat, - odevšad uslyšíte jednu a tutéž řeč; ano, každá rosná kapka vám bude hlasitě zvěstovati a každý sluneční prášek šepotati, že Bůh Jehova a Pán jest nás všech dobrý, přelaskavý, svatý Otec a že nás postavil k dokonalému výcviku mezi samé, láskyplné, blahodárné divy Svého otcovského srdce, abychom se stali v lásce k Němu způsobilými k přijímání vždy větších dobrodiní a blažeností a konečně samé nevýslovné blaženosti: věčného Života v jeho I ů n ě !

25. Ó, děti, hleďte, hleďte, jak dobrý jest váš svatý Otec; a jak jste mohly také jen jediný okamžik na Něho zapomenouti, a k tomu ještě pro věc tak nicotnou!

26. A nyní, chcete-li své neposlušnosti opravdu litovati, tu je to v čem hledejte a poznejte pravou podstatu své lítosti; neboť vše ostatní jest marnivé a neužitečné.

27. My všichni jsme vypučeli z věčné lásky a jsme tudíž dětmi jednoho a téhož svatého Otce, který sídlí nekonečně ve Své věčné svatozáři a svatosti a Své lásce u nás a my u něho. Proto také vše nám musí záležeti na Jeho lásce. Neboť jen v lásce a láskou jsme jeho dětmi; jen láskou Ho můžeme jako Boha a Pána důstojně velebiti; láskou Ho můžeme poznávati,

v lásce se můžeme k Němu blížit a tak jen skrze lásku a v lásce žít a běžný život nalézt a udržovat.

28. Bůh ve své svatosti jest nepřístupný, ve své moudrosti nezbadatelný, ve své milosti nezměrný, ve své moci nade vše hrozný, ve své síle na věky nepřemožitelný. Jeho světlo jest světlem všeho světla a jeho oheň Ohněm všeho ohně. A tak jest ve všem tomto nedotknutelný, nám také zcela cizí Bůh, který nás nechce a věčně od sebe odpuzuje; ale právě tento Bůh jest také nejvyšší Lásky Sama. Tato Lásky zjemňuje Jeho božskou vrozenost tak velice, že Bůh nás chce; a milujeme-li Ho, vylévá pak se ze všeho svého božského skrze Lásku k nám, činí nás dětmi a dává se nám pak jako nejlepší, přelaskavý svatý Otec ve všem, nač jen pohlédneme, poznáváme, víc a více milujeme, požíváme a konečně ve svobodném, věčném životě samém jako takový úplně spatřujeme.

29. Proto uvažte dobře děti, kdo a co jest Bůh, - a kdo a co jest náš přesvatý Otec a jednete přesně podle toho! Amen.“

* * *

Kapitola 69.

Útěšná řeč Setova.

A hle, když děti tuto řeč z úst Adamových uslyšely, bily se v prsa a ronily vážné slzy lítosti, takže mohly být sotva ukonejšeny. Neboť nyní poznávaly, co ztratily; ale neviděly cesty k tomu, aby ztracené opět obdržely a domnívaly se že jsou již úplně odsouzeny.

2. Když však Adam viděl jejich vážnou lítost, pravil Setovi: „Poslyš milovaný synu, povstaň, otevři ústa, a vzmuž jejich srdce naplněné pokojem a láskou k Jehovovi! Amen!“

3. A Set ihned povstal a měl k nim tuto paměťhodnou řeč, řka totiž: Poslyšte, děti, které tu před našima očima i ušima roníte slzy přiměřené lítosti! Naš Bůh a svatý Otec jest sice nejspravedlivější Pán, ale také přelaskavý Otec pln slitování. Považte, že se nemůžeme dopustiti žádného jednání, které by mohlo Boha jako Boha rmoutiti anebo Jemu se protiviti; neboť jaký by byl v podstatě rozdíl, zničiti sluneční prášek anebo svět?!

4. Vzhledem k Bohu jest jak to, tak i ono pouhé nic, - jakož i my všichni vespolek nejsme vůči němu nic. Jakoby se tedy nemohlo anebo nechtělo nic dopustiti něčeho na onom nic, které by něčím bylo vzhledem k Bohu.

5. Rovněž tak nám nezáleží na tom co dělají téměř zcela neviditelná zvířátka pod zetlívajícím nejmenším lístečkem, který tichý dech odvedl z mechu a rosou na něm dlící kapkou dal padnouti do moře! Avšak toto přirovnání není téměř zcela žádným přirovnáním vůči tomu, jak nekonečněkrát mnohem méně je celý svět i s námi vůči Bohu. A tak jsme my i veškeré naše chování k Bohu tolik jako zcela nic.

6. Ale poslyšte! Právě tento Bůh má jedno, na čem Mu dokonce velice záleží a to jedno jest právě jeho vlastní, věčná Lásky Sama, skrze kterou jsme my a všechny věci kvůli nám – povstali. Skrze tuto Lásku a v této lásce jest Bůh naším Otcem a my Jeho děti. V této lásce má stejnou starost jak o to nejnepatrnější tak o to největší: a tak se také touto láskou a péčí ve všech věcech projevuje Jeho zjevná božskost a otcovská Lásky.

7. Lásce Boží není také jedno, jak jednáme, zda tak či onak. Uvažujeme-li o lásce o sobě, pak má tu vlastnost, že je slepá k veškerému jednání svých dětí podobně jako přeněžná matka k svému kojenci; avšak bez Lásky by nebyl Bůh Bohem, a Lásky bez Boha by nebyla Láskou. A tak jsou Bůh a Jeho Lásky jedna podstata a Bůh jest mocný ve své lásce a Lásky svatá skrze Boha. A tento tedy jediný Bůh jest veskrze naším přelaskavým, nejsvětějším Otcem, jako jsme my podle Jeho obrazu úplně jeho dětmi, jelikož i my máme srdce a v něm ducha Lásky, jako v naši celé bytosti jest živá duše naplněná rozumem, takže tu také jest rozum podoben Boží podstatě o sobě a lásce ducha v srdci se svým svobodným chtěním jest podobna lásce v Bohu. A stává-li se svobodným chtěním z duše a ducha jedna podstata, pak jsme také my v Bohu úplně ve všem podobni a tím teprve Jeho dětmi.

8. A jako Bůh pro nás v lásce jen jest Bohem, tak se můžeme také my jen v lásce státi Jeho dětmi. Spojení Boha s jeho láskou rovná se však poslušnosti. Jestliže tedy ve svém všetečném rozumu posloucháme pocíťované požadavky ducha a spojujeme tedy světlo s láskou stáváme

se tím dětmi lásky naplněnými moudrostí, naplněnými Božím zalíbením a dětmi naplněnými věčným životem.

9. Nuže hleďte tedy milé děti: Jelikož jste se ve všetečnosti rozumu staly nevěrnými své nejnvtřnější lásce z Boha v sobě, stali jste se neposlušnými ve své duši jako ve své svatyni, jakož i v lásce v Bohu. Vaše láska se pak stáhla zpět; žili jste jen ve své duši, usilující o vnější rozšíření (kdyby to bylo možné do nekonečna). Nyní posuďte sami a řekněte, co je pevnější: zda na všechny strany se šířící mlha, a byť by její prchavá velikost zasahovala třeba celé světové krajiny, anebo jen malý, kulatý jako rosná kapka průhledný kamének! Hleďte, v tom také spočívá důvod vaší bázně a důvod vaší slepoty!

10. Zda není kamének tak pevný, že jej nikdo nemůže rozdrtit a zda nevzdoruje, každé bouři, každému tlaku každému úderu?! Ano, viděli jste sice kterak tygr náhle na malé kusy roztrhal mocného býka; ale věru, kdyby se byl tento tygr do takového sotva jako vejce velkého kaménku pustil, pak by bylo po jeho nejhorší zbrani veta! A kdyby jej byl jako celek spolkl, pak by pohltil smrt a v jeho tlení by zůstal kamének neporušený!

11. Hleďte děti, tomuto kaménku se podobá svou poslušností člověk – mlze pak jako pouhý, vnější rozumný člověk! A když větry seženou mlhy dohromady, zda nepovstávají z toho vodní kapky a když se slije několik a mnoho takových kapek, zda nevytvoří na konec jezero?! A jestliže se pak velká tíha vodní masy v nížině velmi stlačuje, opak se pod takovým tlakem její částičky konečně uchvacují a tvoří průhledný kámen, který jest pak pevným zářivým kaménkem, totožný s thuminem, který jest podobenstvím a velkým znamením vracející se poslušnosti opravdovou lítostí.

12. Hleďte, vy jste se svou neposlušností stali mlhou! Pak přišly všeliké větry a se všech stran se na vás tlačily a tísnily. Pociťovaly jste tlak a ronily jste slzy bolesti. Hleďte, to jest. déšť! Ale, není dost na tom, že jste se staly vodou jako jednotlivé kapky, nýbrž ve své lítosti jste se musely státi jezerem; Vy jste se jím nyní staly. Nyní vás to sice v hloubi vašeho života tísní více nežli dříve: ale slyšte a vizte a dobře chápejte: Právě tímto nynějším posledním tlakem se váš dvojitý život podobně jako vodní částičky opět uchopil, a utvořil se ve vás nový kámen života a pravé moudrosti. Proto buďte rádi a plni veselé mysli; neboť nepřišli jsme proto, abychom vás zahubili, nýbrž aby se vám dostalo nového života v pravé lásce v Bohu, všech nás nejsvětějšímu Otci. Amen.“

13.(N.B. Poslyšte, to jest tak zvaný kámen mudrců, který svět nemůže nikdy nalézt, aniž kdy nalezne!)

* * *

Kapitola 70.

Henochovo kázání o lásce.

1. března 1841

Když pak děti vyposlechly z úst Setových tuto láskyplnou moudrou řeč, pozvedli hlavy, vzhledly k nebi a děkovaly Mi a velebily Mne z plna hrdla za to, že jsem probudil Seta a jeho ústy jim zvěstoval tuto podivuhodně blahodárnou útěchu.

2. A Adam spolu dojat pravil: „Jelikož jste tedy ode mne přijali nyní slovo poučení a od Seta opravdové slovo útěchy, připravte se tedy a otevřete široce srdce, abyste přijali též slovo života z úst Henochových! Skrze mne se stali pohnojeným polem, které Set svým jazykem nakypřil; ale živé símě ještě neleží v brázdě vašeho nakypřeného srdce. Henoch jest shora ustanoven rozsěvačem; proto přijměte od něho símě života! Amen.“

3. A hned povstal Henoch, obrátil své srdce ke Mně a ve své nepopsatelně velké lásce, Mne snažně prosil o slitování a milost, abych jej naplnil, slovy života, aby jimi mohli býti ve jménu Mém oživeni ti, kdož tu truchlili a plakali neboť svým marnivým počínáním se stali nevěrnými.

4. A ihned jsem úplně probudil srdce Henochovo; a on ihned poznal v srdci planoucí jasné světlo a v duši své spatřil poprvé jasné ohnivé písmo, z něhož dobře poznal, že je to živé slovo ze Mne. Děkoval Mně vroucně, otevřel konečně ústa a měl ke všem tuto nanejvýš pozoruhodnou řeč řka:

5. Ó, otcové a děti na jihu! Poslyšte všichni, co Pán, náš Bůh a přesvatý Otec praví!“

6. A hle, když pak otcové toto, dvojí zavolání uslyšeli, divili se poněkud tomu, že také oni jsou nyní přiřazeni k těmto dětem jihu.

7. Henoch však pravil: „Ó, otcové, měli byste býti vyloučeni ze života když tyto děti jihu přijímají život?! Neboť nyní vůbec nemluvím já, nýbrž Ten který má život a dává život z každého slova, jež pochází z jeho nekonečné Lásky!“

8. Set se rychle vzchopil a ihned řekl: „Ó, Henochu, toho jsme všichni daleci! Poslyš, víme zcela dobře, čeho se nám velice nedostává; proto mluv jen a dej nám, abychom i my mohli k životu dospěti! Amen.“

9. A tak začal nyní Henoch vydávati ze sebe zvláštní řeč řka: „ Jest pravda že pole jest pohojeno a jeho půda zbrázděna; ale ještě chybí símě v brázdách. Odkud však máme vzíti símě, abychom je živé vložili do brázd aby v nich vzešlo v živý plod?“

10. Ó, otcové a děti jihu! Tímto semenem jest láska; Láska jest život a život jest Slovo. Slovo pak přebývá od věčnosti v Bohu, Bůh Sám byl ve Slově, jako bylo Slovo v Něm. Všechny věci i my sami jsme povstali z tohoto slova, a toto Slovo nedovede nikdo vysloviti nežli jedině Bůh. Toto Slovo jest pak vlastní jméno Boží, a nikdo není s to toto jméno vysloviti, a toto jméno jest nekonečná Láska nejsvětějšího Otce, a my máme tuto Lásku v sobě poznati a touto Láskou pak ze všech sil a ze vši moci milovati Toho, jehož lásce vděčíme my i vše za převeselé bytí.

11. Věčný strom pak jako takový poznáváme v lásce k Bohu, to jest: poznáváme Lásku naši láskou v Bohu, našem nejsvětějším Otci, a v ní život věčný.

12. Zkoumáme-li však naše tělesné oko a pozorujeme-li, jak velkých dálek jím můžeme dosáhnouti, pak jest zajisté jasné a pravdivé, že toto světlo nám nebylo propůjčeno k stání, nýbrž k chůzi a činnosti. Kdo by tedy pochyboval, že by někdo nedosáhl spatřovaného cíle, když je k tomu opatřen ještě dvěma nohama, které jej mohou k spatřovanému cíli přivéstí?!

13. Je-li však nám propůjčen vnitřní citový zrak právě tak dobře jako oči a nohy a tímto zrakem spatřujeme v sobě lásku, pak máme zajisté také jako nohy těla, svobodnou vůli, pomocí níž můžeme usilovně sledovati tento cíl všeho života a takto přivéstí naši celou bytost k lásce, aby se jí pak dala zcela uchvátiti a stala se skrz naskrz živá.

14. A když jsme toto vykonali, jak by potom neměl býti život věčný náš, jako jest světlo oči těla?! Či se domníváte, že tento život jest šalbou? Pak se táží: Jak jsme my i všechny věci, které zříme, navzájem šalbou?!

15. Nemůžeme-li však již ani kůru považovati za šalbu, komu by pak mohlo ještě napadnouti, aby považoval dřevo a nejvnitřnější dřev žívota za šalbu?!

16. Či se domníváte, že Pán stvořil jen živé stroje k žraní trávy a masa aby Se tím snad obveseloval?! Ó, věru Jeho nejvyšší moudrost by byla zajisté schopna vyššího potěšení nežli aby byla nucena stvořiti Si trávu žeroucí stroje, aby pak mohla s potěšením pozorovati, kterak tyto stroje obracejí trávu a ještě jiné věci v zapáchající nečistotu! Ó jak hanebná nevíra!

17. Či domníváte se ve veliké obmezenosti svých idejí, že když v y něco děláte a vytváříte omezené dílo – jak v času tak i v prostoru, - že také nekonečný Bůh jest podobně jako vy schopen omezených idejí?! Ó jaký to nezpůsob vůči Boží svatosti!

18. Ó, ukažte mně tvora, kterého byste mohli úplně zničiti! Ukažte mně něco co by v sobě neobsahovalo nekonečno! Rozdělte v duchu nejmenší prášek, a ukažte mně pak poslední části, které by nebylo možno dále dělití, - anebo ukažte mně semeno, které by nebylo schopno rozmnožování.

19. Jelikož nám však již tyto nicotné věci ukazují nekonečnost božských idejí, jak by bylo pošetilé a nadmíru slepé i jen pomýšlení, že by nekonečný nade všecko povznešený, svatý, věčný, láskou a vším životem naplněný Bůh spojoval časně obmezenou ideu s bytostmi, které velmi dobře v lásce k Sobě opatřil živým pocitem věčného života!

20. Ó, otcové a děti jihu, poslyšte tato slova; přicházejí ze svatě výše přelaskavého Otce!

21. Nemáme žádného přikázání mimo, přikázání věčného Života, kterýž jest láska a zní: Milovati budeš Mne, svého Boha a svatého Otce, ze vši lásky a vši láskou, kterou jsem ti dal od věčnosti k věčnému životu a jako věčný Život! Miluješ-li Mne, spojuješ se opět se Mnou, a tvého života nebude nikdy konce; opomíjíš-li to však pak se odděluješ od života. Tvůj život sice proto nepřestane; také Já proto věčně nepřestanu býti tvým soudícím Bohem; a budeš-li také, od života Mého oddělen, padati podél věčných prostorů hlubin Mého hněvu, věru, mimo Mne tvůj věčný pád nebude! Mne, svého Boha nikdy neztratíš, ale svého přelaskavého, předobrého, svatého Otce a s Ním věčný, svobodný, přebážený život, hled' to ztratíš!“

22. Ó, otcové, a vy děti jihu! Toto jediné přikázání máme a jest již každému dítěti hluboko v srdci vepsáno. Toto přikázání jest ono živé símě, které vy všichni musíte zasít do svých srdcí, chcete-li žít jako děti jednoho svatého Otce, jenž jest Bůh svatý, svatý, svatý od věčnosti do věčnosti.

23. Vy, otcové, jste sice mnoho mluvili o poslušnosti a tím jste zcela dobře nakypřili srdce těchto dětí; já však pravím, kdo miluje, může si poslušnosti ušetřit. Zda není poslušnost duchovní cestou k Lásce, kteráž jest cílem všeho života?! Dosáhl-li však někdo touto cestou svého cíle, řekněte kam by měl ještě na této cestě kráčet?!

24. Proto, je-li někdo cíle ještě vzdálen, učiní dobře, když půjde tak dlouho, dokud ho nedosáhne; dosáhl-li ho však, ať jej uchopí všemi svými silami a drží pevně, to jest ať miluje Boha nade všecko, pak obdrží vše. Tehdy nalezl Otce života na věky, a jeho svobody nebude budoucně konce.

25. A tak tedy otcové a děti přijměte toto drahé símě života! Bůh Sám mně je dal pro vás. Ó Lásko! Ty jsi toto živé símě; oživ tedy srdce slabých a mrtvých! Amen, amen, amen.“

* * *

O b s a h :

Kapitola	Název	Stránka
	Předmluva vydavatelů	2
	Předmluva Páně	4
	Tiché pohroužení .	5
1.	Výstraha nebeského Otce Svým dětem	7
2.	Příkázání Páně lidem	8
3.	Pán jako Otec Svých dětí	10
4.	Pravá církev	12
5.	Tajemství stvoření	13
6.	Podobenství Hvězd	16
7.	Pravěk Země a Měsíce. Stvoření Adama a Evy	17
8.	Pád po hříchu	18
9.	Soud Páně	19
10.	Usmíření Páně	22
11.	Zrození Kaina a Ábela	23
12.	Zaslíbení Páně	25
13.	Vyhnání z ráje	26
14.	Poznání a lítost Adamova	29
15.	Kainovo vyznání	31
16.	Rozkaz Páně Ábelovi	32
17.	Nový řád bohoslužby a života	33
18.	Oběť Kainova a Ábelova	35
19.	Kain zavraždí Ábela	36
20.	Kainova kletba a útěk	38
21.	Smlouva Páně s Kainem	40
22.	Hanoch syn Kainův, jako zákonodárce	41
23.	Hanochovy rozkazy jako tyrana	43
24.	Odchod Kainův k moři	44
25.	Vývoj rodu Kainova	45
26.	Hanochova bezbožná vláda	46
27.	Politika rádců Hanochových	48
28.	Porada deseti knížat	53
29.	Nástupci Hanochovi	55
30.	Lamech se stává králem	57
31.	Vystěhování pod Meduhedem	59
32.	Velepíseň Meduhedova	61
33.	Odjezd Meduheditů	64
34.	Přistání Meduheditů v Japonsku	69
35.	Kázání zvířat vyzývající k pokání	72
36.	Vzpomínka na neposlušnost Adamovu a milost Boží	76
37.	Pradějiny národa čínského	81
38.	Rodina Lamechova	82
39.	Počátek a příčina úpadku dětí vysočiny	85
40.	Řeč Adamova o jeho pádu	87
41.	Henoch povolán za kazatele	91
42.	Kenanův zpěv o deseti sloupech	94
43.	Henoch vysvětluje řeč Adamovu a Kenanovu	103
44.	Adam vysvětluje svou slabost	105
45.	Adam žehná svým dětem	107
46.	O příchodu Páně	109
47.	O velikosti a hlubokosti slova Božího	111
48.	O požehnání Božím na zemi	113
49.	Adamova a Henochova ranní modlitba	115
50.	Henochovo ranní rozjímání	117

51.	Radost Jaredova z jeho syna Henocha	118
52.	Henochova jitřní píseň	119
53.	Adam obdivuje moudrost Henochovu	121
54.	Henochova řeč o pravém děkování a chválení	122
55.	Kenanovo doznání	124
56.	V jeskyni Adamově	125
57.	Adamovo sebezpoznání	128
58.	Cizinec Asmahael	131
59.	O pokoře	134
60.	Henochova spravedlivá zamlklost	136
61.	O božském slově v lidském srdci	137
62.	Porozumění patriarchovo pro řeč Henochovu	138
63.	Řeč Asmahaelova o božském slově	139
64.	Řeč Henochova o podstatě slova	140
65.	Adamův pohled na svůj život	141
66.	Asmahael a tygr	142
67.	Návštěva otců u dětí jihu	143
68.	Řeč Adamova k svým a k dětem jihu	145
69.	Útěšná řeč Setova	147
70.	Henochovo kázání o lásce	148

* * *

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit